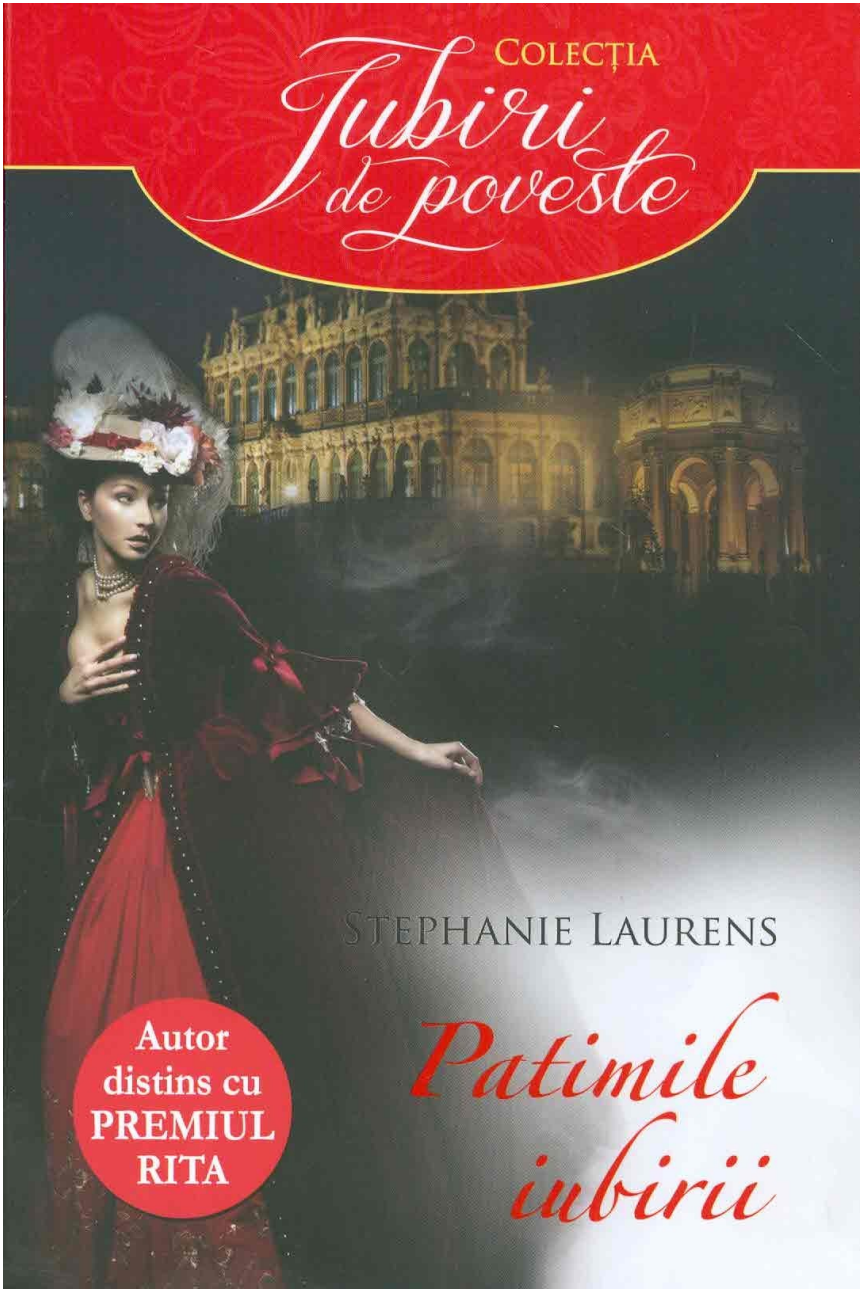

Stephanie Laurens

Patimile Iubirii

Viscount Breckenridge to the rescue by Stephanie Laurens

Traducere din limba engleză Alexandru Macovescu

Prolog

Februarie 1829

Castelul era încremenit şi cufundat în tăcere. Peste ţinut se aşternuse un strat gros de zăpadă, o pătură albă ce acoperea deal şi vale, lac şi pădure. Bărbatul stătea în sala armelor, unul dintre refugiile sale. Cu capul plecat, se concentra asupra curăţării puştilor folosite mai devreme în acea zi, când vremea mai blândă le permisese lui şi unui mic grup să se aventureze afară. Găsiseră destul vânat proaspăt cât să ajungă o săptămână pentru cei din castel. Poate mai mult. Acesta fusese pentru el un prilej de oarecare satisfacţie.

Măcar carne putea să le ofere.

Auzi zgomot de paşi hotărâţi. Toată satisfacţia i se risipi. Fu înlocuită de… Nu reuşea să denumească acel amestec tulburător de furie, frustrare şi groaza.

Mama lui intră furioasă în încăpere. El rămase tot cu capul în jos. Ea se opri la capătul mesei din mijloc la care stătea el. Îi simţi privirea aspră, dar continuă cu stoicism să asambleze la loc puşca pe care o curăţase.

Ea rupse tăcerea. Bătu cu palma în masă, se

aplecă în faţă şi şuieră printre dinţi:

— Jură-mi! Jură c-o vei face – că te vei duce în sud, vei pune mâna pe una dintre surorile Cynster şi o vei aduce aici să-mi pot împlini răzbunarea. El nu se grăbi să reacţioneze, fidel încetinelii de care se folosea de obicei pentru a-şi ascunde adevărata fire şi a-i controla mai bine pe alţii. Totuşi, de această dată, mama lui reuşise să nu se lase controlată, ba, mai mult, ajunsese să-l controleze ea pe el.

Asta îl durea.

Toţi acei „dacă” îi răsunau în cap. Dacă ar fi dat mai multă atenţie divagaţiilor ei, oare ar fi observat mai devreme vreun indiciu despre planurile ei? Oare suficient de devreme cât să pună piciorul în prag şi s-o oprească? Dar aşa fusese ea de când el ajunsese suficient de mare încât să-şi dea seama: o femeie cu gânduri sumbre şi cu inima pârjolită de răzbunare.

Tatăl lui n-o văzuse niciodată aşa cum era cu adevărat; în faţa lui se prefăcea întotdeauna că era o femeie blândă, îşi punea o mască impenetrabilă, care să-i ascundă amărăciunea din suflet. În ceea ce-l priveşte, se aşteptase ca moartea tatălui său să-i stingă femeii focul urii din inimă. Însă otrava o intoxica şi mai tare.

Cu timpul, se obişnuise aşa mult să-i audă aiurelile, că nu le mai băga în seamă de multă vreme.

Din câte se părea, în dauna lui şi a altora.

Dar era prea târziu pentru regrete, cu atât

mai puţin pentru acuzaţii reciproce.

Ridicându-şi capul suficient cât să se uite în ochii ei, fără a lăsa să i se citească pe faţă nimic din ce simţea, îi înfruntă o clipă privirea, apoi dădu scurt din cap aprobator.

— Da, am s-o fac. Se forţă să rostească vorbele pe care ea voia să le audă. Am s-o aduc aici pe una dintre surorile Cynster, ca să te poţi răzbuna.

Capitolul 1

Martie 1829
Wadham Gardens, Londra

Heather Cynster înţelese că ultimul ei plan de a-şi găsi un soţ era sortit eşecului din clipa în care puse piciorul în salonul lui Lady Herford. Într-un colţ îndepărtat, se ridică un cap cu păr negru, perfect aranjat, cu îndrăzneală, după ultima modă. Doi ochi căprui pătrunzători se aţintiră asupra ei, în locul unde stătea.

— Fir-ar! Păstrându-şi neclintit zâmbetul pe buzele strânse involuntar, de parcă nu ar fi observat că bărbatul cel mai uimitor de chipeş din încăpere o privea cu atâta insistenţă, îşi luă ochii de la el.

Breckenridge nu era împresurat doar de una, ci de trei doamne impetuoase, toate întrecându-se

vizibil să-i capteze atenţia. Ea le ură din suflet succes şi se rugă ca el să acţioneze raţional şi să pretindă că nu o văzuse.

În orice caz, ea avea să se comporte de parcă nu-l văzuse. Concentrându-se din nou asupra numărului surprinzător de mare de oameni pe care îi atrăsese Lady Herford la serata ei, Heather şi-l alungă cu hotărâre din minte pe Breckenridge şi se gândi la perspectivele ei. Majoritatea invitaţilor erau mai în vârstă ca ea – cel puţin toate femeile. Pe unele le recunoscu, pe altele nu, dar ar fi fost de mirare să existe printre ele una nemăritată. Sau văduvă. Sau cu mai puţine şanse de măritiş decât Heather. Seratele date de Lady Herford erau mai ales pentru matroanele manierate, dar plictisite, acelea care căutau o companie mai veselă decât cea oferită de soţii lor, de obicei mai în vârstă şi mai serioşi. Nu erau chiar frivole, dar nici inocente. Totuşi, de parcă s-ar fi înţeles, aceste doamne le dăruiseră deja soţilor lor un moştenitor, dacă nu doi, şi majoritatea trecuseră cu mult de cei 25 de ani al lui Heather. Din evaluarea ei iniţială, chiar dacă sumară, fata trase concluzia că majoritatea domnilor veniţi aici erau, în chip încurajator, mai în vârstă ca ea. Cei mai mulţi trecuseră de 30 de ani, iar, după felul în care arătau – la modă, prezentabili, scump îmbrăcaţi, rafinaţi –, fata alesese bine serata lui Lady Herford ca întâiul port al călătoriei sale, prima ei expediţie în afara aerului rarefiat din sălile de bal, saloanele şi

sufrageriile eşalonului superior al înaltei societăţi.

Ani la rând îşi căutase în acest mediu rafinat alesul – bărbatul care s-o dea gata şi să facă din ea o mireasă fericită –, doar ca să ajungă la concluzia că el nu se învârtea în asemenea cercuri. Mulţi domni din lumea bună, deşi perfect eligibili ca soţi, preferau să le evite pe tinerele frumoase etalate pe „piaţa" căsătoriei. În schimb, îşi petreceau serile la evenimente ca serata lui Lady Herford, iar nopţile şi le umpleau cu alte activităţi – alergatul după femei şi dezmăţul fiind doar două dintre acestea.

Alesul ei – trebuia să creadă că exista pe undeva – făcea cel mai probabil parte din această categorie mai aparte de bărbaţi. Aşadar, dat fiind că era mai puţin probabil să o caute el pe ea, se hotărâse – după îndelungi discuţii însufleţite cu surorile ei, Angelica şi Elizabeth – că era de datoria ei să vină după el.

Să-l găsească şi, dacă era necesar, să se ţină după el până în pânzele albe. Zâmbind amabil, coborî treptele nu prea înalte înspre salon. Vila lui Lady Herford era recent construită, o reşedinţă luxoasă aflată la nord de Primrose Hill – destul de aproape de Mayfair ca să ajungi uşor cu trăsura, lucru important pentru Heather, care trebuise să vină singură. Ar fi preferat să o însoţească cineva care să-i ţină companie, dar sora ei Eliza, cu doar un an mai mică decât ea şi la fel de dezgustată de lipsa de potenţiali soţi în cercul lor restrâns, cu care complota cel mai bine şi care era în stare să

se plângă de o migrenă în acelaşi timp cu ea, fără ca mama lor să-şi dea seama de prefăcătorie, aşadar, Eliza onora acum cu prezenţa sala de bal a lui Lady Montague, iar Heather se presupunea că era în patul ei din Dover Street, teafără şi nevătămată. Lăsând impresia de siguranţă calmă, se amestecă în mulţime. Deşi mima indiferenţa, atrăsese atenţia multora, simţea priviri admirative aţintite asupra rochiei sale lucioase de mătase chihlimbarie, care îi punea în valoare formele. Această creaţie aparte avea un decolteu în formă de inimă şi mânecuţe bufante; întrucât seara era neobişnuit de caldă şi o aştepta afară trăsura, alesese să poarte doar un şal subţire galben cu chihlimbariu din mătase făcută la Norwich, care îi acoperea braţele goale şi o parte din rochia de mătase. Vârsta ei mai avansată îi acorda o mai mare libertate de a alege rochii care, deşi nu lăsau la vedere atât de mult ca altele din jurul ei, atrăgeau totuşi privirile bărbaţilor.

Un domn, destul de zvelt şi un pic mai îndrăzneţ decât ceilalţi, ieşi dintre cele două doamne care îl înconjurau şi îi tăie calea cu nonşalanţă.

Se opri surprinsă şi se uită la el cu un aer superior. El zâmbi şi se înclină cu graţie în faţa ei.

— Sunteţi domnişoara Cynster, nu?

— În persoană, domnule. Dar dumneavoastră?

— Miles Furlough, draga mea. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei după ce se îndreptă de spate. Eşti pentru prima dată aici?

— Da. Ea se uită în jur, afişând multă siguranţă. Voia să-şi aleagă ea bărbatul, nu s-o aleagă el pe ea. Atmosfera părea destul de animată. Zarva conversaţiilor intime sporea constant. Privindu-l la rândul ei pe Miles Furlough, Heather îl întrebă: Seratele organizate aici sunt de fiecare dată la fel de însufleţite?

Buzele lui Furlough se arcuiră într-un zâmbet pe care Heather nu ştia dacă să-l considere plăcut.

— Cred că ai să-ţi dai seama şi singură.

Furlough se opri, uitându-se dincolo de ea.

Ea avu senzaţia instinctivă că o ameninţa ceva – simţi un junghi în ceafă –, apoi nişte degete lungi, tari ca oţelul, o strânseră de braţ.

O năpădi un val de căldură emanat de acea atingere, căruia îi luă imediat locul o ameţeală ce o dezorienta. Îşi ţinu răsuflarea. Nu avea nevoie să se uite ca să ştie că Timothy Danvers, viconte de Breckenridge – inamicul ei dintotdeauna – hotărâse de această dată să nu fie raţional.

— Furlough.

Vocea profundă ce venea de deasupra capului ei şi dintr-o parte avu asupra ei obişnuitul efect tulburător.

Ignorând fiorul ce o trecu pe şira spinării – o slăbiciune pe care o dispreţuia din tot sufletul –, îşi întoarse încet capul şi se uită cu prudenţă la cauza acestuia.

— Breckenridge.

În tonul ei nu era nimic care să sugereze că se bucura de prezenţa lui – dimpotrivă.

El îi ignoră încercarea de a-l descuraja; de fapt, ea nici nu era sigură că o observase.

Ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra lui Furlough.

— Te rog să mă scuzi, amice, am ceva de vorbit cu domnişoara Cynster. Breckenridge îi susţinu privirea lui Furlough. Sunt sigur că înţelegi. Expresia de pe faţa lui Furlough sugera că acesta îşi dorea totuşi să nu se fi simţit obligat să cedeze. Dar, în această casă, Breckenridge – favoritul gazdei şi al femeilor – era imposibil de refuzat. Fără tragere de inimă, îşi înclină capul aprobator.

— Desigur.

Mutându-şi privirea la Heather, Furlough zâmbi – mai sincer, dar şi cu puţină tristeţe.

— Domnişoară Cynster. Dacă ne-am fi întâlnit într-un loc mai puţin aglomerat... Poate data viitoare.

Salutând-o cu o înclinare a capului, se făcu nevăzut.

Heather oftă exasperată. Dar, înainte de a reuşi să-şi formuleze în minte nişte argumente pentru a-l combate pe Breckenridge, el o strânse mai tare de braţ şi începu s-o împingă printre oameni.

Uluită, încercă să se opreasscă.

— Ce...

— Dacă ai vreo brumă de instinct de conservare, mergi până la uşa din faţă fără să faci scandal.

El o conduse, împingând-o pe furiş în acea direcţie, spre uşa aflată la mică depărtare.

— Lasă-mă. Pleacă! îi porunci ea încet, cu multă ură, printre dinţii încleştaţi.

El o împinse spre scara salonului. Se folosi de momentul când ea era cu o treaptă mai sus de el ca să-şi încline capul şi să-i şuiere în ureche:

— Ce naiba cauţi aici?

Dinţii lui erau la fel de încleştaţi ca ai ei. Vorbele, tonul lui o săgetară, trezindu-i – aşa cum intenţionase el, fără umbră de îndoială – o teamă vagă, pur instinctivă.

Până să şi-o alunge, el o conducea cu grijă, aparent fără grabă, printre invitaţii îngrămădiţi în hol.

— Nu… Nu te osteni să răspunzi. El nu se uita în jos, ci avea privirea aţintită la uşa din faţă. Nu mă interesează ce idei ţi-ai băgat în cap. Pleci. Acum.

„Slăvită fii, fecioară neprihănită.” Breckenridge se mai îmblânzi puţin.

— N-ai niciun drept să te amesteci în viaţa mea, zise ea, şi vocea îi vibra de furie abia reţinută.

El îi recunoscu dispoziţia – cea obişnuită de cate ori era în preajma ei. În mod normal, reacţia lui ar fi fost s-o evite, dar aici şi acum era imposibil.

— Ai idee ce mi-ar face verii tai – ca sa nu mai vorbim despre fraţii tăi – daca ar afla ca te-am întâlnit în locul ăsta infam şi m-am făcut că nu te

văd?

Ea pufni şi încercă pe furiş să-şi elibereze braţul.

— Eşti la fel de autoritar ca oricare dintre ei – şi, din câte se pare, tot aşa tiran ca ei. I-ai putea trimite la plimbare.

— Pe unul, poate, dar pe toţi şase? Nu cred. Ca să nu mai vorbim despre Luc şi Martin sau despre Gyles Chillingworth. Sau Michael? Sau poate Caro şi mătuşile tale? Şi lista continua. Este preferabil să te iau acum la rost – te-ar scuti de multă suferinţă.

— Exagerezi. Casa lui Lady Herford cu greu poate fi numită un loc infam. Aruncă o privire în urma ei. Nu exista niciun motiv serios să nu rămân în acest salon.

— În salon e acceptabil – cel puţin acum. Dar nu ai intrat în alte camere din casă – crede-mă, e un adevărat loc al pierzaniei.

— Dar…

— Nu. Când ajunse pe terasa din faţa – din fericire, pustie –, Breckenridge se opri, îi dădu drumul fetei şi se uită în sfârşit la ea. Îşi permise să-i privească chipul, un oval perfect cu trăsături delicate şi doi ochi furioşi de un albastru-cenuşiu, tiviţi de gene dese, aproape negre. Chiar dacă în acei ochi se citeau acum asprimea şi neînduplecarea, iar buzele ei pline erau atât de strânse, ca ajunseseră doar o linie subţire, avea un chip ca acela pentru care se bătuseră multe oşti în războaie crâncene încă din zorii omenirii. Era un

chip plin de viaţa. Plin de promisiunea voluptăţii şi de o vitalitate năvalnică.

Iar la acest chip minunat se adaugă un trup zvelt, mai degrabă mlădios decât voluptuos, dăruit totuşi cu atâta graţie, încât, la fiecare mişcare a sa, îţi veneau gânduri pe care, cel puţin în cazul lui, era mai bine să le alunge.

Singurul motiv pentru care nu fusese asaltată în salon fusese că nimeni în afara de Furlough nu reuşise să se dezmeticească din vraja pe care ea o arunca asupra celor care o vedeau pentru prima oară suficient de repede cât să ajungă la ea înaintea lui.

Îşi simţi trăsăturile împietrindu-i-se, aşa că se strădui să nu-şi încleşteze pumnii şi să o domine, încercând, mai mult ca sigur zadarnic, s-o intimideze.

— Te duci acasă, şi cu asta, basta.

Ochii ei se îngustară până ajunseră două fante tăioase.

— Dacă încerci să mă sileşti, ţip.

El pierduse lupta; pumnii i se încleştară pe lângă corp. Susţinându-i privirea, îi spuse pe un ton măsurat:

— Dacă faci asta, îţi trag una în bărbia ta drăguţă de te las latră, spun tuturor că ai leşinat, te bag într-o trăsură şi te trimit acasă.

Ea făcu ochii mari. Îl măsură încet cu privirea, dar nu dădu înapoi.

— N-ai să faci aşa ceva.

El nu clipi.

— Pune-mă la încercare!

De fapt, Heather tremura înlăuntrul ei. Asta era problema cu Breckenridge – nu puteai să-ţi dai seama ce gândea. Chipul lui – cel al unui zeu grec, doar suprafeţe netede şi unghiuri ascuţite, obraji supţi, pometi înalţi şi bărbie pătrată, puternică – rămânea impasibil şi complet enigmatic, indiferent ce îi trecea prin minte. Nici în ochii lui căprui cu pleoape grele de oboseală nu puteai citi nimic; expresia îi era mereu aceea a unui gentleman de o îndrăzneală elegantă, căruia nu-i păsa de nimic în afară de plăcerea lui de moment.

Fiecare element al aspectului său, de la vestimentaţia de un rafinament discret, la croiala rigidă a hainelor, care-i punea în evidenţă corpul zvelt şi vânjos, şi până la vorbirea tărăgănată şi lascivă pe care o folosea de obicei, venea în sprijinul unei imagini – despre care ea avea convingerea că nu reprezenta decât o mască.

Îi căută privirea – şi nu detectă nici cel mai mic indiciu că nu avea să facă exact ce spusese. Ceea ce ar fi mult prea jenant.

— Cum ai ajuns aici?

Fără tragere de inimă, ea făcu semn spre un şir de trăsuri parcate de-a lungul trotuarului sinuos al Wadham Gardens, lung cât vedeai cu ochii.

— Cu trăsura părinţilor, şi – înainte să-mi ţii o predică despre indecenţa de a merge singură prin Londra noaptea – trebuie să-ţi spun că vizitiul şi rândaşul sunt slujitorii familiei mele de zeci de

ani.

Cu buzele strânse, el dădu din cap aprobator.

— Te conduc la trăsură.

Încercă s-o ia din nou de braţ. Ea se dădu înapoi.

— Nu te mai osteni. Se simţea brusc frustrată; era sigură că avea să le spună fraţilor ei că o găsise la Lady Herford, iar asta avea să pună capăt planului ei – care, până să se amestece el, păruse foarte promiţător. Îşi manifestă iritarea aruncându-i o privire mânioasă.

— Pot să merg şi singură douăzeci de metri. Chiar şi pentru urechile ei, cuvintele pe care le rostise erau o dovadă de irascibilitate. Le puse capac adăugând: Lasă-mă în pace!

Îşi ridică sfidător bărbia, se întoarse pe călcâie şi coborî treptele. Ţinându-şi mândră capul în sus, o luă la stânga pe trotuar, spre locul unde aştepta trăsura părinţilor ei. Fierbea în sinea ei. Se simţea ca un copil furios şi neajutorat. Aşa cum se simţea întotdeauna când ea şi Breckenridge îşi încrucişau spadele.

Reţinându-şi lacrimile de mânie reprimată, conştientă că el o privea, merse mai departe cu semeţie.

Din penumbra terasei lui Lady Herford, Breckenridge se uita la blestemul vieţii lui, care se îndrepta din nou spre un loc sigur. Oare de ce, dintre toate doamnele din lumea lui, fix Heather Cynster fusese cea care să-l ferece în lanţuri pe care nu le cunoştea – tot ce ştia era că nu putea să

facă absolut nimic să se elibereze. Ea avea 25 de ani, iar el era cu zece ani şi cu un milion de nopţi mai mare ca ea; era sigur că, în cel mai bun caz, îl considera un văr băgăreţ mai în vârstă, iar, în cel mai rău, un unchi băgăreţ.

— Minunat, murmură el când o văzu păşind agale, neînfricată. De îndată ce avea s-o ştie în siguranţă, avea să pornească şi el spre casă pe jos. Poate că aerul rece al nopţii avea să-i limpezească mintea de sentimentul tulburător, neliniştitor căruia îi cădea pradă de câte ori o vedea – o senzaţie de singurătate, pustietate şi de trecere a timpului. Avea impresia că viaţa – viaţa lui – era cumva lipsită de valoare sau, mai degrabă, valora mai puţin decât ar fi trebuit.

Sincer, nu voia să se gândească la ea. Erau multe femei în acea casă care s-ar fi bătut să-i ofere o aventură, dar ştia de mult cât valorau zâmbetele lor, suspinele lor de plăcere.

Relaţii trecătoare, fără sens, iluzorii.

Îl făceau să se simtă din ce în ce mai întinat, folosit. Neîmplinit. Urmări cu privirea strălucirea lunii în părul lui Heather, auriu ca spicele de grâu. O întâlnise cu patru ani în urmă, la nunta mamei sale vitrege, Caroline, cu Michael Anstruther-Wetherby, fratele Honoriei, ducesă de St. Ives şi regina clanului Cynster. Soţul Honoriei, Devil Cynster, era vărul cel mai în vârstă al lui Heather.

Deşi Breckenridge o întâlnise pentru prima dată pe Heather atunci, în însoritul Hampshire, îi cunoştea bine pe verii Cynster de peste zece ani

Se învârteau în aceleaşi cercuri şi, înainte ca ei să se însoare, avuseseră cam aceleaşi gusturi.

O trăsură din stânga casei ieşi din rând. Breckenridge se uită în acea direcţie, îl văzu pe vizitiu îndemnând caii la drum, apoi privi în dreapta, unde Heather continua să plutească pe trotuar.

— Pe dracu' douăzeci de metri! Mai degrabă vreo cincizeci. Unde naiba e trăsura ei?

Abia rosti aceste cuvinte, că şi văzu o altă trăsură în dreptul lui Heather, una mai mare, care încetini.

Uşa trăsurii se deschise, şi un bărbat coborî, iar un altul sări de lângă vizitiu.

Cât ai clipi, cei doi trecură în fugă de trăsurile înşiruite lângă trotuar şi o înşfăcară pe Heather. Înăbuşindu-i ţipătul disperat, o luară pe sus, o duseră la trăsură şi o băgară înăuntru.

— Hei!

Strigătului lui Breckenridge i se alătură şi cel al unui vizitiu dintr-o trăsură aflată la mică distanţă în şir.

Dar bărbaţii săriseră deja în trăsura cea mare, şi vizitiul dădea bice cailor. Breckenridge coborâse treptele şi alerga pe trotuar, înainte de a se gândi să-i urmărească.

Trăsura cea mare dispăru după colţul semilunii formate de Wadham Gardens.

După huruitul roţilor, trăsura părea s-o fi luat la dreapta, pe prima stradă laterală.

Ajungând la trăsură unde vizitiul care strigase

la ei stătea acum uluit, uitându-se după răpitori, Breckenridge se sui şi luă frâiele din mâinile acestuia.

— Lasă-mă pe mine. Sunt un prieten de familie. Ne luăm după ei. Vizitiul, mut de mirare, dădu drumul frâielor.

Breckenridge porni repede şi, blestemând spaţiul îngust de manevră, scoase trăsura în mijlocul străzii. În clipa în care vehiculul ieşi din şir, biciui caii.

— Cască bine ochii – n-am idee pe unde au luat-o.

— Da, sir – domnul meu…

Întâlnind o clipă privirea furişă a vizitiului, Breckenridge spuse:

— Sunt vicontele Breckenridge. Îi cunosc pe Devil şi pe Gabriel! Şi pe alţii, dar numele lor nu erau importante.

Vizitiul dădu din cap aprobator.

— Da, domnul meu. Se întoarse şi îl strigă pe rândaşul cocoţat în spatele trăsurii. James – tu te uiţi la stânga, eu la dreapta. Dacă nu-i vedem, trebuie să cobori la colţul următor şi să te uiţi cu atenţie.

Breckenridge se concentra asupra mânatului. Din fericire, nu prea era trafic. Coti pe aceeaşi stradă ca vizitiul celeilalte trăsuri. Toţi trei se uitară imediat drept înainte. Lumina numeroaselor felinare de pe stradă se răspândea cu generozitate în intersecţia din faţa lor, de unde se făceau, în unghiuri ciudate, patru drumuri.

— Acolo! se auzi un strigăt din spate. Ei sunt – o iau la stânga pe o stradă mai mare.

Breckenridge mulţumi cerului pentru privirea ageră a lui James; el doar zărise partea din spate a trăsurii. Mânând caii cât de repede se putea, ajunseră în intersecţie şi cotiră – exact la timp ca să vadă trăsura făcând la dreapta în următoarea intersecţie.

— Ah! exclamă vizitiul.

Breckenridge aruncă o privire în direcţia lui.

— Ce?

— Tocmai au intrat pe Avenue Road – dă în Finchley Road un pic mai încolo.

Iar Finchley Road devenea Great North Road, ceea ce însemna că trăsura se îndrepta spre nord.

— Poate se duc la o casă de pe drumul ăsta, adăugă vizitiul. Breckenridge îşi spuse că era posibil. Dar ei urmăreau o trăsură destinată călătoriilor lungi, nu drumurilor prin oraş.

Mână cei doi cai negri pe Avenue Road. Atât vizitiul, cât şi James se uitau drept înainte.

— Da, ei sunt, spuse vizitiul. Dar sunt cu mult înaintea noastră. Dat fiind că perechea de cai negri aparţinea familiei Cynster,

Breckenridge nu-şi făcea griji că n-au să-i ajungă din urmă pe răpitori.

— Doar să nu-i pierdem din ochi.

După cum se dovedi, era uşor de spus, dar mai greu de făcut. Nu caii cei negri îi încetiniră, ci animalele lente care trăgeau cele şapte vehicule care se interpuseseră între ei şi trăsura urmărită.

Cât timp străbătură străduţele înguste de la periferia metropolei, de la Cricklewood la Golders Green, Breckenridge n-avu loc să le depăşească. Reuşiră totuşi să nu piardă din vedere trăsura cea mare suficient cât să fie siguri că se îndrepta spre Great North Road, dar, când ajunseră la High Barnet, cu zona întinsă a Barnet Hill dincolo de ea, nu o mai văzură.

Înjurând în sinea sa, Breckenridge trase în curtea hanului Barnet Arms, un popas important pentru poştalioane, unde era bine cunoscut.

Oprind trăsura, le spuse vizitiului şi rândaşului:

— Întrebaţi oamenii de pe drum – poate găsiţi pe cineva care a văzut trăsura, dacă au schimbat caii, orice informaţie.

Cei doi bărbaţi se dădură jos şi plecară. Breckenridge se întoarse spre grăjdarii care veniseră în grabă să ţină caii de căpăstru.

— Am nevoie de o cabrioletă şi de cea mai bună pereche de cai – unde-i stăpânul vostru?

După o jumătate de oră, se despărţi de vizitiu şi de James. Găsiseră câţiva oameni care văzuseră trăsura, care se oprise pentru scurt timp să schimbe caii la Scepter and Crown. Trăsura se îndreptase spre nord pe drumul cel mare.

— Ia asta! Breckenridge îi dădu vizitiului un bilet pe care îl scrisese în grabă cât îi aşteptase să se întoarcă. Dă-i asta lui Lord Martin cât mai repede posibil. Lord Martin Cynster era tatăl lui Heather. Dacă nu-l găseşti, dă-i-l unuia dintre

fraţii domnişoarei Cynster, sau, dacă nu dai nici de ei, lui St. Ives.

Breckenridge ştia că Devil era în oraş, dar nu avea habar pe unde umblau ceilalţi.

— Da, domnul meu. Vizitiul luă biletul şi ridică mâna în chip de salut. Vă doresc mult noroc, sir. Sper să-i ajungeţi repede din urmă pe ticăloşii ăia.

Şi Breckenridge spera acelaşi lucru. Se uită la cei doi cum se suiau pe capra trăsurii de oraş. În clipa când ieşiră din curte, întorcându-se la Londra, se duse la cabrioleta elegantă care îl aştepta trasă la margine.

O pereche de cai suri, pe care hangiul îi punea rareori la dispoziţia călătorilor, se agitau în harnaşament. Doi grăjdari emoţionaţi îi ţineau de căpestre.

— Sunt plini de neastâmpăr, domnul meu. Apăru şi şeful grăjdarilor. N-au mai ieşit din grajd de secole. Îi tot zic şefului să-i lase să mai alerge din când în când.

— Mă descurc eu. Breckenridge se sui pe capra înaltă a cabrioletei. Avea nevoie de viteză, iar cabrioleta trasă de cai de rasă i-o promitea. Luând frâiele, trase de ele, se uită în gura cailor, apoi le făcu grăjdarilor un semn din cap. Daţi-le drumul!

Aşa şi făcură, dându-se înapoi când caii o luaseră la galop. Breckenridge struni armăsarii până ieşiră din curte, apoi îi lăsă în voia lor în direcţia Barnet Hill şi mai departe pe Great North Road.

Pentru o vreme, îşi concentră toată atenţia asupra mânatului cailor, dar, odată ce se potoliră şi ajunseră să înainteze kilometru după kilometru, în ritm constant, prin traficul lejer, îşi permise să se gândească şi la altele.

Slavă cerului că noaptea nu era geroasă, căci rămăsese în hainele de seară.

Începu să se frământe când îşi dădu seama că, dacă n-ar fi insistat ca Heather să părăsească vila lui Lady Herford – n-ar fi lăsat-o să facă singură pe jos cei douăzeci sau cincizeci de metri până la trăsură –, tânăra nu ar fi acum în mâinile unor răpitori necunoscuţi şi nu ar trebui să îndure cine ştie ce mârşăvii.

Aveau să plătească, bineînţeles, pentru fapta lor; avea să se asigure de asta. Dar pedepsirea lor nu-i atenua sentimentul copleşitor de groază amestecată cu vină pe care îl încerca, pentru că, din cauza nesăbuinţei lui, ea era acum în primejdie.

Voise s-o protejeze, în schimb…

Cu maxilarul încleştat, scrâşnind din dinţi, îşi aţinti ochii la drum şi goni mai departe.

*

Răpitorii o lăsară pe Heather legată fedeleş şi cu un căluş în gură până se îndepărtară de Barnet şi ajunseră pe o porţiune de drum pustie. Imediat ce o băgaseră în trăsură, în dreptul casei lui Lady Herford, îi înfăşuraseră în jurul capului, peste

gură, o fâşie de pânză, un căluş eficient, iar, când încercase să-i lovească, o legaseră repede de mâini şi de picioare.

În trăsură nu fuseseră doar cei doi bărbaţi. O femeie, corpolentă şi puternică, aşteptase acolo, cu acel căluş pregătit. Odată ce Heather fusese redusă la tăcere şi legată, o puseseră pe bancheta din direcţia mersului, lângă femeie, iar cei doi bărbaţi se aşezaseră în faţa lor. Unul îi spusese să se liniştească şi să aştepte fără să se agite, că avea să afle în curând totul.

Acea promisiune şi faptul că nu-i făceau niciun rău – într-adevăr, nici măcar n-o ameninţaseră – îi dădură un răgaz. Suficient cât să-şi dea seama că nu avea de ales, aşa că era mai bine să se comporte cum îi ceruseră.

Dar asta nu o oprise să gândească. Sau să-şi imagineze. Însă niciuna din aceste activităţi mintale nu o dusese prea departe. Ştia atât de puţin. Nimic în afară că erau trei, plus vizitiul de pe capră, şi că o duceau spre nord, departe de Londra. Zărise destule repere pe drum, recunoscuse suficiente cât să fie sigură că se îndreptau spre nord.

Erau pe Great North Road, când unul dintre bărbaţi, cel mai slab din cei doi, de o înălţime cu puţin peste medie şi categoric musculos, cu părul cârlionţat, şaten-cenuşiu, ca un şoarece, şi cu trăsături colţuroase, îi spuse:

— Dacă eşti rezonabilă şi te porţi frumos, te dezlegăm. Suntem pe o porţiune lungă de drum

pustie şi nu vom încetini o bună bucată de vreme – nu e nimeni prin preajmă să te audă în caz că strigi, iar dacă vrei să sari din trăsură la viteza asta, probabil ai să-ţi rupi un picior. Aşa că, dacă eşti cuminte şi doar stai aici şi asculţi, putem să te dezlegăm şi să-ţi spunem ce se Întâmplă – cum stau lucrurile şi cum vor fi mai departe. Omul o privi întrebător, ridicând din sprâncene. Ei, ce alegi?

În lumina slabă din trăsură, nu-i putea vedea prea bine ochii, dar se uită în direcţia de unde venise vocea şi dădu din cap aprobator.

— Deşteaptă fată! spuse omul cel vânjos. Remarca nu era deloc sarcastică. Ne-a spus el că eşti isteaţă.

„Care el?” Se uită la omul cel vânjos, aşezat în faţa ei, care se aplecă spre picioarele ei, apoi se opri.

Îi aruncă o privire femeii de lângă ea.

— Mai bine îi dezlegi tu picioarele.

Îndreptându-se de spate, el întinse mâna spre frânghia cu care erau legate încheieturile mâinilor lui Heather.

Nedumerită, se uită la femeie, care pufăi, se dădu de pe locul ei şi se ghemui între banchete. Îşi băgă mâna pe sub fustele de mătase ale lui Heather până la fâşia de pânză care îi lega gleznele.

În vreme ce îi slăbeau legăturile, Heather îşi dădu seama că voiau să-i menajeze pudoarea – pe cât le îngăduia ea. Nu îşi imaginase niciodată nişte

răpitori atât de gentili.

După ce îi eliberă picioarele, femeia se aşeză din nou lângă ea.

— Şi căluşul? îl întrebă ea pe bărbatul cel musculos. Privind-o pe Heather, el încuviinţă din cap.

— O vom lăsa să se simtă cât mai confortabil cu putinţă, aşa că, dacă nu face pe nebuna, i-l putem scoate.

Heather întoarse capul pentru ca femeia să poate ajunge la nodul din spate. Când îi căzu pânza de pe faţă, îşi umezi buzele, deschise şi închise gura de mai multe ori şi se simţi mult mai bine. Se uită la omul cel vânjos.

— Cine eşti şi cine te-a trimis?

El zâmbi – dinţii albi îi străluciră o clipă în penumbră.

— A, acum ne-o iei un pic înainte, domnişorică. Cred că-i mai bine să-ţi spun întâi că am fost trimişi s-o răpim pe una dintre surorile Cynster – pe tine sau una din celelalte. Vă ţinem sub supraveghere de peste o săptămână, dar niciuna dintre voi nu mergea nicăieri fără celelalte. Până în seara asta. Aşa s-a nimerit. Să fii dumneata. Vânjosul – aşa îl numi Heather – făcu un soi de plecăciune. Îţi suntem îndatoraţi pentru asta. Credeam că aveam să fim nevoiţi să luăm măsuri drastice ca să prindem pe vreuna dintre voi singură. În orice caz, acum, că te avem pe tine, ar fi cel mai bine să-ţi dai seama că orice încercare de a scăpa din mâinile noastre nu va

reuşi – nimeni nu te va ajuta, pentru că avem o poveste care explică de ce te-am răpit, aşa că, orice ai face sau ai spune, oricât ai protesta, nu vei reuşi decât să ne faci povestea şi mai uşor de crezut pentru alţii.

— Şi care-i povestea asta? întrebă ea.

Vânjosul părea un om destoinic şi sigur pe sine, nu era genul care să facă afirmaţii aiurea.

Norocul ei că fusese răpită de oameni inteligenţi.

De parcă ar fi vrut să-i confirme bănuiala, Vânjosul zâmbi. Satisfacţia i se simţi în voce.

— E o poveste destul de simplă. Am fost trimişi de tutorele tău să i te aducem înapoi. Ai fugit la Londra, acel oraş al pierzaniei, din casa lui cu reguli stricte. Aşa că ne-a trimis să te căutăm şi să te aducem înapoi, şi – se opri pentru a realiza un efect teatral, apoi scoase din buzunar o foaie de hârtie pe care i-o flutură în faţa ochilor – asta ne autorizează să facem tot ce e necesar pentru a te duce înapoi la el.

Ea se încruntă la vederea foii.

— Tatăl meu mi-e tutore, şi el sigur nu v-a dat o astfel de permisiune.

— Ah, dar dumneata nu eşti domnişoara Cynster, aşa-i? Eşti domnişoara Wallace, iar tutorele dumitale, Sir Humphrey, abia aşteaptă să te întorci acasă, unde e locul tău.

— Şi unde e casa mea?

Ea spera să afle astfel locul unde o duceau, dar Vânjosul doar zâmbi.

— Sunt sigur că ştii foarte bine – nu-i nevoie să-ţi spunem noi. Heather rămase tăcută, repetându-şi în minte planul lor, căutând orice posibilitate de a li-l dejuca, dar nu avea la ea nicio dovadă a identităţii ei. Singura ei speranţă – pe care nu avea de gând să le-o dezvăluie – era o întâlnire întâmplătoare cu o persoană care o cunoştea. Din păcate, şansa de a se întâmpla aşa ceva în provincie era infimă, mai ales la sfârşitul lui martie, când tocmai începea sezonul în Londra.

Se uită la femeia de lângă ea.

De parcă ştia la ce se gândea, Vânjosul îi explică:

— Martha – făcu un semn din cap spre femeie – este, desigur, camerista trimisă de Sir Humphrey ca să te slujească în timpul călătoriei. Vânjosul schiţă un zâmbet. Martha va fi mereu cu dumneata. Mai ales când ar fi nepotrivit ca unul din noi – eu sau Cobbins, aici de faţă – să ne aflăm în preajma dumitale.

Hotărând că sosise momentul să se poarte frumos, aşa cum îi ceruse Vânjosul, Heather înclină din cap întâi spre femeia de lângă ea, zicând „Martha”, apoi spre bărbatul lat în umeri, mai scund decât Vânjosul, dar mai solid, care rămase tăcut în colţul îndepărtat al trăsurii, spunând „Cobbins”.

Pe urmă îl privi pe Vânjos.

— Iar dumneata eşti…?

— Poţi să-mi spui Fletcher, domnişoară Wallace.

Heather se gândi la alte epitete pentru el, dar se mulţumi să încline din cap. Se rezemă de perne şi nu mai îndrăzni să spună nimic. Simţea că Fletcher se aştepta să protesteze, poate să ceară îndurare sau să încerce să-i abată pe el şi ceilalţi de la obiectivul lor, dar ea nu vedea de ce s-ar umili într-atât.

N-avea niciun rost.

Cu cât se gândea mai mult la ce îi spusese Fletcher, cu atât era mai convinsă că asta era cea mai ciudată răpire de care auzise vreodată... Desigur, nu cunoscuse niciodată detaliile vreunei tentative de răpire, dar părea tare ciudat că o tratau cu atâta consideraţie, atât de... frumos. Erau calmi şi siguri pe ei.

Fletcher, Cobbins şi Martha nu corespundeau deloc imaginii obişnuite a unor răpitori. Deşi nu erau nobili, nu erau nici oameni din pătura cea mai de jos. Erau îmbrăcaţi corect şi discret. Cu toate că era corpolentă şi solidă, Martha putea trece drept camerista unei doamne care trăia la ţară aproape tot timpul. Cobbins părea rezervat şi, în hainele sale cenuşii, nu ieşea cu nimic în evidenţă, dar nici el nu părea genul de om pe care l-ai putea întâlni într-o cârciumă deocheată. Atât el, cât şi Fletcher păreau exact ceea ce pretindeau că erau – genul de oameni pe care un nobil bogat de la ţară i-ar angaja ca agenţi.

Oricine i-ar fi trimis la Londra, îi pregătise bine. Planul lor era simplu şi imposibil de dejucat în situaţia în care se afla ea acum.

Asta nu însemna că nu putea evada – avea s-o facă la un moment dat –, dar nu înainte de a afla mai mult despre cel mai enigmatic aspect al acestei răpiri ciudate.

Nu fuseseră trimişi s-o răpească pe ea anume, ci pe una dintre surorile Cynster – ea, Eliza sau Angelica – sau poate pe una dintre verişoarele ei, Henrietta sau Mary, cărora li se spunea tot „surorile Cynster”.

Nu-şi putea imagina ce motiv ar fi avut cineva să facă aşa ceva, în afară de răscumpărare, dar, dacă aşa era, de ce o duceau departe de Londra? De ce o duceau altui om? Se gândi din nou la situaţie, o evaluă, dar nu putu să-şi alunge impresia că tot ce spusese Fletcher era adevărat – cei trei o duceau cuiva care îi angajase.

Să angajeze cineva trei oameni de genul lor, un vizitiu cu o trăsură cu patru cai, ca să nu mai spunem că le urmăriseră pe ea şi pe celelalte mai bine de o săptămână… era o treabă care nu prea semăna cu o răpire obişnuită, oportunistă, pentru răscumpărare.

Dar, dacă nu răscumpărarea era scopul, atunci care? Şi, dacă evada fără să afle despre ce era vorba, oare ea şi celelalte nu aveau să fie în pericol şi după aceea?

Schimbaseră caii la High Barnet, iar acum înaintau mai repede prin Welham Green şi Welwyn.

În cele din urmă, trăsura încetini, şi intrară într-un orăşel. Fletcher se ridică şi se uită pe

geam.

— Knebworth. Aşezându-se la loc, o studie pe Heather cu privirea. Vom rămâne aici peste noapte. Ai de gând să fii cuminte şi să-ţi ţii gura sau trebuie să te legăm din nou şi să-i spunem hangiului povestea noastră?

Dacă o făceau… dacă familia sa pornea în căutarea ei, cum era sigură c-aveau să facă – Henry, bătrânul vizitiu, probabil că îi alertase pe toţi până acum –, atunci, auzind că ea era domnişoara Wallace, hangiul şi personalul său s-ar putea să nici nu pomenească despre ea.

Cu ochii aţintiţi la Fletcher, îşi ridică mândră bărbia.

— O să fiu cuminte.

El îi zâmbi, mai mult încurajator decât triumfător.

— Asta-i bine.

Heather oftă în sinea ei. Lipsa de aroganţă a lui Fletcher dovedea faptul că omul era inteligent. În pofida poveştii lui, dacă ea ar fi început să facă scandal, poate hangiul l-ar fi chemat pe poliţistul din localitate – poate l-ar fi convins s-o reţină până verifica povestea ei şi pe cea a răpitorilor. Din păcate, reputaţia ei nu va rezista prea uşor dacă era găsită în văzul tuturor în mâinile unor răpitori, deşi era şi Martha cu ea. Mai ales că în acea seară făcuse o declaraţie mută intrând în lumea dezmăţată din salonul lui Lady Herford.

Dar, mai presus de toate, cât timp îşi ţinea gura şi îşi juca rolul pe care i-l atribuiseră ei, nu

era, din câte îşi dădea seama, în niciun pericol real şi nici nu avea să fie până când ajungeau la reşedinţa celui care îi angajase. Până atunci, avea să încerce să descopere dedesubturile acestei răpiri foarte ciudate.

Şi pe urmă intenţiona să-şi folosească inteligenţa pentru a evada.

Capitolul 2

După trei ore, Heather stătea întinsă pe spate în patul nu prea confortabil dintr-o cameră de la etajul doi al hanului Red Garter din Knebworth, cu ochii în tavan. Afară, luna, în sfârşit neacoperită de nori, îşi continua drumul pe boltă, razele ei argintii pătrunzând prin fereastra fără perdele; lumina astrului nopţii îi permitea să vadă destul de bine tavanul, nu că ar fi avut vreo intenţie de a-l studia.

— Ce naiba mă fac? îşi şopti ea întrebarea în direcţia tavanului, dar nu primi niciun răspuns.

Avusese dreptate să nu facă scandal şi să nu încerce să obţină sprijinul hangiului şi al slujitorilor de la han. După ce îşi studiase răpitorii la lumina lămpii, înţelesese că erau mai pricepuţi decât îi crezuse mai devreme, îndeosebi Fletcher părea destul de arătos cât să facă lumea să se întrebe dacă ea plecase cu el din Londra de bunăvoie sau nu. Când îi întâlnise privirea în

lumina suficient de puternică încât să-i poată vedea ochii, i se confirmase mai presus de orice îndoială faptul că nu era doar inteligent, ci şi ager la minte şi abil. Dacă ar încerca să-i convingă pe alţii s-o ajute în detrimentul lui, omul ar folosi orice argument posibil pentru a le contracara pe ale ei. Iar el ştia foarte bine ce însemna „orice argument posibil”. Dacă ar insista prea mult pe lângă el, reputaţia ei ar rămâne pătată şi poate tot nu şi-ar redobândi libertatea.

Asta era destul de rău, dar renunţă pe dată la alt plan de evadare, inclusiv la unul mai inteligent, fiindcă deocamdată nu era aşa departe de Londra, iar familia ei nu aflase mai multe despre motivele răpirii.

Pe deasupra, îi luaseră hainele.

În trăsură, cu mult timp înainte s-o dezlege, Martha scosese o mantie neagră de stofă pe care o pusese îndatoritoare pe ea. Acesta fusese primul semn că intenţionau să aibă grijă de ea, iar Heather le fusese recunoscătoare pentru veşmântul gros care îi ţinea cald, mai ales că noaptea se făcea din ce în ce mai rece. La îndemnul lui Fletcher, se înfăşurase bine în mantie când intraseră în han. După ce ea şi Martha urcaseră în această cameră şi închiseseră uşa, Martha o rugase totuşi să-i dea înapoi mantia. Apoi îi sugerase să-şi scoată rochia înainte să se bage în pat. Heather făcuse întocmai, fără să se gândească prea mult – nu avea obiceiul să-şi pună o cămaşă de noapte când se culca, însă era

obişnuită să poarte ceva mai gros decât o cămăşuţă de mătase care, pe lângă ciorapii din cea mai fină mătase, era tot ce avea acum pe ea.

Şi nu văzu alte haine, ale ei sau ale Marthei, pe care să le îmbrace dacă îşi punea în cap să tragă zăvorul de la uşă – Martha avea cheia în buzunarul unui combinezon larg în care hotărâse să se culce – şi să se ducă jos să dea alarma. În cămăşuţă şi ciorapi de mătase? Heather pufăise nemulţumită în sinea ei. Apoi se uită prin cameră la celălalt pat de o persoană în care sforăia Martha.

Tare.

Hainele Marthei, toate, inclusiv cele pe care le împachetase într-o geantă voluminoasă, împreună cu rochia de seară şi cu şalul lui Heather, precum şi o rochie simplă pe care Martha o adusese pentru ca Heather să o poarte a doua zi, erau vârâte sub silueta voinică a Marthei. „Camerista” aranjase frumos hainele sub cearşaful de pe patul ei, apoi se întinsese acolo.

În noaptea asta, Heather n-avea cum să scape de răpitorii ei.

Pe de o parte, intrase în panică, deoarece răpitorii se dovediseră în stare să intuiască tot ce ar fi putut ea să facă şi luaseră măsuri pentru a o împiedica. Pe de altă parte, se gândea că situaţia grea în care se afla era poate mijlocul prin care soarta se asigura că avea să stea cu răpitorii ei destulă vreme cât să afle motivul adevărat al primejdiei care le pândea pe ea, şi pe surorile

Cynster.

Tocmai se gândea ce să aleagă – panica sau pragmatismul fatalist –, când o zgârietură în geam îi trimise fiori de gheaţă pe şira spinării. Încruntându-se, se uită la fereastră şi zări o umbră dincolo de geam. O umbră de mărimea unui bărbat – capul şi umerii. Umeri laţi. Dându-se jos din pat, luă pătura, se înfăşură în ea şi făcu repede câţiva paşi pe podeaua fără covor. Ajungând la fereastră, se uită afară…

Şi în faţa ochilor îi apăru chipul lui Breckenridge.

Pentru o clipă, încremeni din cauza şocului. El era ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă. Apoi…

Expresia exasperată de pe faţa lui şi mâna care îi făcea semn să ridice fereastra cu cercevele o îndemnară să acţioneze. Părea să se ţină de un burlan.

Întinzând mâna, Heather se chinui cu zăvorul de la fereastră. Poate ar fi trebuit să-şi dea seama că el avea să îşi facă apariţia. O urmărise cu privirea în vreme ce se îndrepta spre trăsura părinţilor ei şi probabil văzuse cum fusese înşfăcată şi băgată în trăsura lui Fletcher. În cele din urmă, forţând încuietoarea, ridică geamul, uitându-se peste umăr la movila pe care o făcea Martha în pat, când lemnul tocului scârţâi. Sforăitul Marthei continuă netulburat, în acelaşi ritm.

Breckenridge o văzuse privindu-l.

— E cineva aici?

Întrebarea ajunse la ea ca o şoaptă slabă. Încuviinţă din cap şi se aplecă peste pervaz până îi ajunse capul la acelaşi nivel cu al lui.

— Da. O cameristă corpolentă şi puternică, dar care doarme profund. Ăsta pe care îl auzi e sforăitul ei.

El ascultă puţin, apoi dădu din cap.

— Bine. Apoi se încruntă. De unde ai făcut rost de… camerista asta?

— Răpitorii mei – Fletcher şi Cobbins – lucrează pentru cineva care i-a angajat să mă ducă la el, însă tipul respectiv le-a cerut să-mi ofere tot confortul pe drum. Aşa a apărut Martha. Era în trăsură când m-au înhăţat.

Indiferent ce spuneau sau gândeau alţii despre el, Breckenridge nu era nici tâmpit, nici încet la minte.

— Aşadar, răpitorii ţi-au dat o cameristă.

Ea încuviinţă din cap.

— Să aibă grijă de mine şi să-mi ţină companie. Fletcher, cel slab şi vânjos – care pare să fie şeful – chiar a spus asta când ne-a prezentat hangiului pe mine şi pe Martha. Îmi zic „domnişoara Wallace”. Breckenridge ezită o clipă, apoi o întrebă:

— Ai avut vreun motiv să nu-i spui hangiului adevăratul tău nume şi să-i ceri ajutorul pentru a scăpa de Fletcher şi de ai lui?

Ea zâmbi forţat.

— Există, într-adevăr, un motiv. Îi spuse

povestea lui Fletcher despre tutorele ei, Sir Humphrey, aşa-zisa ei fugă în acea rău famată Londra şi scrisoarea de autorizare pe care Fletcher probabil o falsificase.

După ce terminară de vorbit, Breckenridge rămase o vreme îndelungată tăcut.

Heather aruncă o privire pe fereastră şi constată că bărbatul se agăţa într-adevăr de un burlan metalic, cu o cizmă într-un punct de sprijin. Având în vedere dimensiunile sale şi, bineînţeles, greutatea, faptul că ajunsese într-o asemenea poziţie şi se şi menţinea era categoric o ispravă impresionantă.

Dacă ea ar fi avut dispoziţia în care să o poată impresiona…

Ciudat, dar orice urmă din panică de mai înainte îi dispăruse. Ridicându-şi privirea, îi întâlni ochii – o privea cu insistenţă. Apoi clipi, scutură încet din cap, îşi luă o mână de pe burlan şi îi făcu semn.

— Hai, e timpul să plecăm.

Ea se uită fix la el, apoi din nou la pervaz – şi la pământul de jos, la mare distanţă.

— Cred că glumeşti.

— Te ţin în faţa mea şi te ajut să cobori pe burlan.

Heather se uită iar la el. Avea s-o ajute să coboare pe burlan ţinând-o lipită de el, între pieptul lui şi burlan? La acest gând… începu să tremure în sinea ei.

— N-am haine – Martha doarme pe ele.

Privirea lui coborî pe gâtul ei gol, apoi la pătura în care se înfăşurase.

— Eşti goală pe dedesubt?

Vocea lui părea încordată. Sau neîncrezătoare?

— N-am pe mine decât o cămăşuţă, adică e ca şi cum aş fi goală.

El închise ochii o clipă, apoi îi deschise din nou. Părea mai înverşunat.

— Bine, în acest caz, ieşi pe uşă şi ne vedem jos…

— Uşa e încuiată, cheia e la Martha şi, deşi aş putea să i-o iau, cred c-aş trezi-o – şi dacă nu, crezi că aş risca să dau la parter peste vreun bădăran, dezbrăcată?

El stătu putin pe gânduri.

— Pe lângă asta, nu ţi-am spus totul.

El îşi miji ochii, de parcă o suspecta că juca un joc.

— Ce nu mi-ai spus?

Ea nu-i băgă în seamă privirea bănuitoare şi îi povesti ce ordine primise Fletcher.

— Aşadar, putea să o răpească pe una dintre noi trei sau poate cinci. Breckenridge se încruntă, părând să nu înţeleagă.

— Deci, dacă ar fi vorba de răscumpărare, oricare din voi ar fi fost bună.

— Da, dar, dacă omul care i-a angajat voia doar răscumpărare, de ce m-a scos din Londra? De ce şi-a dat atâta osteneală şi a făcut atâtea cheltuieli? De ce mi-a pus la dispoziţie o

cameristă? Nimic nu pare logic.

Breckenridge ezită, apoi spuse:

— Chestia cu servitoarea ar avea sens dacă motivul pentru care te-a răpit ar fi să te ia de nevastă cu forţa şi să pună mâna pe zestrea ta.

— Aşa e. Dar, dacă ăsta i-ar fi scopul, ordinele lui n-au nicio logică – oricine s-ar interesa cât de cât ar afla imediat că, spre deosebire de mine şi de Eliza, care am moştenit o avere considerabilă, Angelica nu a avut norocul ăsta. S-a născut după ce au murit străbunicile noastre, aşa că n-a moştenit nimic.

În dorinţa ei de a explica, Heather se aplecă mai mult peste pervaz. Conştient că fata era goală sub pătură, Breckenridge ar fi preferat să se distanţeze puţin, dar în spate nu avea decât aerul. Trebui să strângă din dinţi, să se stăpânească din toate puterile şi să îndure s-o aibă goală aşa aproape de el.

— Aşa că vezi, continuă blestemul vieţii sale, evident fără să ştie de chinul lui, nici ăsta nu poate fi motivul răpirii. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, şi îi susţinu privirea. Oricare ar fi motivul, dacă există vreo şansă să-l aflu – să descopăr dacă mai planează vreo ameninţare nu numai asupra mea, ci şi asupra Elizei sau asupra Angelicăi, poate şi asupra Henriettei şi asupra lui Mary –, atunci trebuie să rămân lângă Fletcher şi lângă ceilalţi doi, măcar cât timp lucrurile continuă la fel şi nu mă aflu într-un pericol iminent.

Însă era acum într-un pericol mai mare lângă

el decât alături de răpitorii ei. Când îşi dădu seama de acest lucru, Breckenridge tresări, iar ea observă, luându-i emoţia drept un semn de înţelegere.

Scoase un braţ graţios din pătură şi îi atinse în treacăt mâna care se agăţa de pervaz.

— Dacă ai fi aşa drăguţ să transmiţi acasă un mesaj din partea mea, spune-le alor mei că deocamdată nu sunt în pericol şi că o să le dau de veste imediat ce voi fi din nou liberă.

El se uită la ea. Chiar credea că el ar…

— Nu fi proastă. Îi aruncă o privire aspră. Nu pot să te las aşa, în mâna răpitorilor, şi să plec.

O măsură cu privirea, se întrebă cât cântărea şi dacă putea să rişte…

Ea simţi probabil că o studia, aşa că se îndreptă de spate, făcu un pas înapoi şi îl ameninţă cu degetul.

— Să nici nu te gândeşti că poţi să mă înşfaci şi să mă duci cu tine – nici acum şi nici altă dată. Ţip după ajutor dacă mă atingi fie şi cu un deget.

„Minunat.” Îşi miji ochii la ea, dar o cunoştea destul de bine ca să ştie că avea să-şi pună în practică ameninţarea.

Ea îşi dădu seama că el se resemnase.

— Aşadar, dacă vrei să transmiţi un mesaj…

— L-am trimis deja pe vizitiu să-i spună tatălui tău că ai fost răpită cu o trăsură care te duce acum pe Great North Road şi că vă urmăresc. Cred că, dacă nu au veşti de la noi după o zi, verii tăi se vor pune pe urmele noastre.

Încrucişându-şi braţele pe piept, ea se uită urât la el. După o clipă, îl întrebă:

— Asta înseamnă că mă vei urmări în continuare?

— Da, şopti el printre dinţii încleştaţi. Normal. N-aş suporta să te ştiu dusă cine ştie unde.

— Hmm. Cu ochii ţintă la el, Heather păru să se gândească, apoi reluă: Bine. Uite ce vreau să fac. O să încerc să aflu de la Fletcher, Cobbins şi Martha tot ce pot despre omul care i-a angajat, ce ordine le-a dat şi ce motive are – într-un cuvânt, destul ca să-mi dau seama ce ameninţare planează asupra surorilor şi verişoarelor mele. Apoi o să evadez. Dacă eşti prin preajmă, vei putea să mă ajuţi.

La un moment dat se opri din vorbit, privindu-l în ochi, aşteptând un răspuns.

El ştia ce voia să-i spună… trebuia să vină cu el de bunăvoie şi Îndărătnica era al doilea ei nume de botez, dar… rosti:

— Foarte bine. Cuvintele îi ieşiră cu greu din gură. Se gândi puţin, apoi adăugă: Trimit vorbă la Londra, apoi urmăresc în continuare trăsura şi rămân pe aproape. Îi întâlni privirea, a lui fiind neclintită. Dar trebuie să ne vedem în fiecare noapte. Se uită în direcţia cameristei, care încă sforăia în patul ei. Este foarte clar că nu va fi prea greu, chiar dacă va trebui să ne întâlnim în astfel de condiţii. De îndată ce afli ce vrei – fără o clipă de întârziere –, vei fugi cu mine, şi te voi duce înapoi în Londra. La momentul potrivit, am să

angajez o cameristă, ca să fie totul cum se cuvine.

Ea se gândi o clipă, apoi acceptă.

— Pare un plan excelent.

El îşi reţinu un răspuns sarcastic – ea nu reacţiona niciodată bine la astfel de replici ale lui. Dădu din cap aprobator.

— Închide fereastra şi du-te înapoi în pat – ne vedem mâine.

Ea făcu un pas în faţă şi coborî cu grijă geamul. Rămase o clipă la fereastră, apoi se întoarse şi se îndepărtă, parcă plutind.

El îşi plecă privirea – rezistând bărbăteşte tentaţiei de a trage cu ochiul când ea aruncă pătura şi se băgă în pat – şi începu să coboare.

Mai mult sau mai puţin dezgustat, dar sigur nemulţumit de cum ieşiseră lucrurile, în timp ce cobora zidul, punând cu precauţie mână după mână şi picior după picior, se văzu nevoit să admită în adâncul sufletului său că o respecta pentru decizia pe care o luase.

Familia conta cel mai mult.

Puţini apreciau acest mod de a gândi mai mult ca el. El care nu avea rude de sânge adevărate. Tatăl lui biologic fusese ultimul Camden Sutcliffe, diplomat pe măsură – şi afemeiat extraordinar. Mama lui fusese contesa de Brunswick, care îi dăruise soţului ei două fiice, dar niciun fiu. Brunswick îl recunoscuse imediat pe Breckenridge drept fiul său – la început din uşurarea care urmase nevoii sale disperate de a avea un moştenitor, dar mai târziu din afecţiune autentică.

Brunswick îi insuflase lui Breckenridge respectul faţă de familie. Breckenridge îşi folosea rareori numele de botez, Timothy; fusese Breckenridge de când se născuse, şi nu se gândea la el decât cu acest nume, pe care îl purta fiul cel mare al contelui de Brunswick. Pentru că asta fusese întotdeauna cu adevărat – fiul lui Brunswick.

Aşa că înţelegea pe deplin nevoia lui Heather de a afla motivul real al acestei răpiri ciudate, dat fiind că nu ea fusese obligatoriu ţinta, ci s-ar fi putut întâmpla oricăreia dintre surorile ei poate verişoarele ei.

Avea şi el două surori mai mari, Lady Constance Rafferty şi Lady Cordelia Marchmain. Se referea adesea la ele ca la surorile lui urâte şi rele, dar s-ar fi luptat cu dragonii pentru ele, şi, în pofida veşnicei hărţuiri la care îl supuneau şi a predicilor pe care i le ţineau, şi ele îl iubeau. Probabil fix de asta îl hărţuiau şi îi ţineau predici. Dumnezeu ştia că nu pentru rezultate.

Apropiindu-se de pământ, lăsă din braţe burlanul şi căzu pe pietrişul din curtea hanului. Îl mituise pe hangiu să îi spună în ce cameră o cazase pe tânăra şi frumoasa lady; încă îmbrăcat în hainele lui de seară, era greu să presupună cineva că era un crai periculos.

Îndreptându-se de spate, rămase o clipă în aerul rece al nopţii, gândindu-se la tot ce avea de făcut. Va trebui să schimbe cabrioleta cu un vehicul mai puţin bătător la ochi, dar va păstra

caii suri, cel puţin deocamdată. Uitându-se în jos la hainele lui, tresări. Va trebui să scape şi de ele.

Scoase un oftat şi începu să parcurgă scurta distanţă până la cârciumioara aflată puţin mai jos, unde îşi luase o cameră.

De-acolo de sus, Heather trăgea cu ochiul pe fereastră. Îl văzu pe Breckenridge plecând şi suspină uşurată. Nu-l zărise până nu se îndepărtase de zid; aşteptase, se tot uitase şi îşi făcuse griji să nu fi alunecat şi căzut.

Chiar dacă că nu-l plăcea – deloc – şi nu-i aprecia felul dictatorial în care se purta cu ea, nu voia să fie rănit, mai ales acum când venise s-o salveze. Deşi hotărâse să nu fie salvată momentan, nu era atât de proastă, să-i refuze ajutorul. Sprijinul. Chiar şi protecţia, dacă era nevoie – într-un sens cât se poate de decent.

Priceperea lui în această privinţă, după cum bănuia, nu era de dispreţuit. Totuşi, i se părea ciudat ca, din clipa în care îl văzuse la fereastră, prinsese mai multă încredere şi siguranţă. În acel moment, toate îndoielile de mai înainte i se risipiseră.

Ridicând din umeri în sinea ei, plecă de la fereastră. Sigură pe sine, mai fermă, mult mai convinsă că drumul pe care îl alesese era cel bun, se întoarse tiptil în pat, puse pătura la loc pe cearşaf, se vârî în aşternut şi puse capul pe pernă.

Zâmbi amintindu-şi expresia de pe faţa lui Breckenridge când îi făcuse semn să deschidă fereastra; nu fusese la fel de impasibil ca de

obicei. Amuzată, uşurată, închise ochii şi adormi.

Capitolul 3

A doua zi dimineaţă, relativ devreme, Heather se pomeni din nou în trăsură, îndreptându-se tot spre nord.

Martha o trezise cu o oră înainte de revărsatul zorilor şi consimţise să-i dea lui Heather rochia verde cu crinolină din batist pe care o aduseseră pentru ea. Heather îşi recuperase şalul de mătase cu franjuri, dar rochia de seară din mătase chihlimbarie şi poşetuţa fuseseră împachetate în geanta Marthei. Totuşi, Martha nu se gândise şi la încălţăminte. Cu pătura de lână pe ea şi cu pantofiorii de seară în picioare, Heather fusese însoţită până jos, într-un salon separat.

La micul dejun, luat cu Fletcher, Cobbins şi Martha-cea-cu-faţa-împietrită, Heather nici măcar nu avusese şansa să întâlnească privirile servitoarelor ocupate. Dacă avea să vină cineva să întrebe de ea, fetele, epuizate de atâta muncă, nici nu aveau să-şi amintească de ea.

Cât timp mâncase, se gândise la modul în care se comportase în trăsură cu o seară în urmă. Deşi pusese întrebări, nu le dăduse răpitorilor ei niciun motiv să creadă că era genul de tânără care le-ar putea da bătăi de cap sau nu s-ar supune ordinelor lor. Ce-i drept, nu-şi frânsese mâinile şi nu

suspinase îndurerată, dar ei fuseseră avertizaţi că era deşteaptă, aşa că probabil nu se aşteptaseră la aşa ceva.

Deşi nu prea era în avantajul ei, când se ridicaseră de la masă şi fusese dusă, sub strictă supraveghere, la trăsura care aştepta, ea decisese să-i inducă în eroare, să pară maleabilă şi relativ neajutorată, în ciuda presupusei sale inteligenţe. Luase din nou loc pe banchetă, în sensul mersului, cu gândul de a-i face pe cei trei să creadă că era mai degrabă o şcolăriţă pe care o duceau acasă.

În cele câteva minute în care ea, Martha şi Cobbins aşteptaseră în trăsură ca Fletcher să-i plătească hangiului, se uitase pe fereastră şi văzuse un grăjdar ţinând de căpăstru un cal murg înşeuat, care îşi aştepta fornăind călăreţul.

Fusese o clipă tentată să sară din trăsură, să alerge cei câţiva metri până la cal, să ia hăţurile, să urce în şa şi s-o pornească la galop spre Londra. Nu numai că ar fi fost o manevră riscantă – fără bani sau alte lucruri la ea, ca să nu mai vorbim despre haine ca lumea, ar fi putut să ajungă din lac în puţ –, dar, fie că îi reuşea, fie că nu, n-ar mai fi avut nicio şansă să afle mai multe despre adevăratele motive ale răpirii ei. Hotărâse că trebuia să se bizuie pe Breckenridge, să spere că avea să fie tot drumul în preajma ei. Se întrebase dacă el se trezise. Era unul dintre craii de frunte din lumea bună, iar asemenea domni dormeau de obicei până târziu, mai ales în sezonul de baluri.

Apoi Fletcher urcase şi închisese portiera, şi trăsura se zdruncinase când caii porniseră la drum spre nord – iar ea descoperise că nu era aşa greu să aibă încredere în Breckenridge. De fapt, se şi hotărâse în bună măsură să se încreadă în el.

Rămase o vreme în tăcere, alungând bănuielile celor trei răpitori, aşa cum îşi pusese în gând, şi aşa trecu un ceas în tăcere, în vreme ce ei parcurgeau kilometru după kilometru. Când consideră că se scursese destul timp, se aplecă în faţă, se uită pe fereastră şi întrebă ca o fetiţă nerăbdătoare:

— Mai e mult?

Se uită la Fletcher, dar el nu făcu decât să rânjească. Îi privi întrebătoare pe ceilalţi, dar aceştia închiseră ochii.

Se mai uită o dată la Fletcher şi se încruntă.

— Ai putea să-mi spui măcar cât timp voi mai sta închisă în trăsura asta?

— Încă un timp.

Ea făcu ochii mari.

— Dar nu ne oprim să luăm ceaiul de dimineaţă?

— Îmi pare rău, asta nu e în program.

Ea păru îngrozită.

— Dar sper că ne vom opri să luăm prânzul.

— Da, sigur, dar mai e până atunci.

Bosumflată, Heather se lăsă păgubaşă, deşi faptul că doar se opreau sugera că aveau să meargă mai departe. Se mai gândi puţin, apoi întrebă:

— Cât de departe în nord mă duceţi?

Vocea îi era pierită, de parcă o îngrijora acest gând. Ceea ce era adevărat. Fletcher o măsură cu privirea, dar nu spuse decât:

— Mai avem de mers.

Ea mai lăsă să treacă vreo doi kilometri, apoi se foi pe locul ei şi întrebă:

— Omul acela care v-a angajat – lucraţi tot timpul pentru el?

Fletcher scutură din cap.

— Lucrăm doar când suntem angajaţi, eu şi Cobbins, şi, cum o cunoaştem pe Martha de când lumea, a acceptat să ne dea o mână de ajutor.

— Deci el v-a solicitat?

Fletcher încuviinţă din cap că da.

— Unde l-aţi întâlnit?

Fletcher rânji.

— La Glasgow.

Ea întâlni privirea lui Fletcher, se strâmbă şi se cufundă iarăsi în tăcere. O încurcase dacă Fletcher sau Cobbins se trăgeau din nordul ţării. După accent, Martha era sigur londoneză… Oare însemna asta că omul care îi angajase era din Glasgow?

Aveau oare de gând s-o treacă graniţa?

Heather tânjea să le pună aceste întrebări, dar Fletcher se uita la ea zâmbind un pic batjocoritor. Ştia că întrebările ei nu erau întâmplătoare, ceea ce însemna că nu avea să-i spună nimic folositor. Cel puţin, nu din proprie voinţă.

Totuşi, judecând după informaţiile pe care

bărbatul le lăsase să scape, trebuia, cel puţin la câtva timp, să-i mai iscodească pe el şi pe ceilalţi după prânz. Încrucişându-şi braţele, închise ochii şi hotărî să-i spulbere bănuielile.

Avea nevoie de doar două răspunsuri înainte să fugă – cine îi angajase şi de ce.

Deschise ochii când din trăsură începură să se vadă casele din St. Neots. Trecură de un drum cu ceas care arăta că erau doar la jumătatea dimineţii. În vreme ce se întindea pentru a se dezmorţi, se uită cu atenţie la priveliştea de afară, apoi se lăsă iar pe banchetă şi îşi fixă privirea asupra lui Fletcher.

— Tu şi Cobbins aţi lucrat mereu împreună?

Asta nu era întrebarea pe care o aşteptase el. După o clipă, încuviinţă din cap.

— Am crescut împreună.

— În Londra?

Fletcher zâmbi iar.

— Nu – în nord. Dar am fost de multe ori la Londra de-a lungul anilor. E mult de lucru acolo pentru domni ca noi.

Ea se miră, apoi hotărî că nu avea ce pierde dacă întreba.

— Nu vrei să iei în calcul ideea de a câştiga mai mult decât ai fost plătit întorcând trăsura şi ducându-mă acasă, nu?

Fletcher scutură din cap.

— Nu, oricât mi-ar plăcea să mai câştig nişte bani, să tragi pe sfoară un client nu e niciodată bine pentru afaceri.

Ea se încruntă.

— Să înţeleg că angajatorul ăsta vă plăteşte atât de bine?

— Plăteşte tot ce e necesar ca să iasă treaba bine.

— Deci e bogat, nu?

Fletcher ezită.

— N-am zis asta.

„Nu, dar crezi că e.” Heather se aplecă în faţă.

— Sunt curioasă – cum tocmeşte un tip ca angajatorul vostru nişte indivizi ca voi? Nu cred că daţi anunţ la ziar să vă oferiţi serviciile. Fletcher chicoti. Chiar şi Cobbins schiţă un zâmbet.

— Lucrăm pe bază de recomandări, îi explică Fletcher. Nu ştiu cine i-a pomenit despre noi, dar ne-a trimis vorbă prin omul nostru de legătură, şi ne-am întâlnit într-o cârciumă. Ne-a spus despre ce e vorba, şi am acceptat. Destul de simplu.

— Deci nu ştiţi cum îl cheamă?

Mersese cam departe, se gândi ea, dar merita riscul.

Chipul lui Fletcher deveni indescifrabil, dar, cum ea se uita în continuare la el cu speranţă în ochi, zâmbetul batjocoritor îi reveni încet pe faţă.

— N-are niciun rost, domnişoară Wallace, dar, dacă vrei neapărat, îţi jur cu mâna pe inimă – şi chiar făcu gestul respectiv – că îşi spunea McKinsey.

Ea înţelese ce însemna asta.

— Nu e numele lui.

— Nu, nu e. Şi îţi zic înainte să mă-ntrebi: nu-i

ştiu numele adevărat. E genul de om căruia un tip deştept nu-i pune întrebări pe al căror răspuns preferă să nu-l ştie.

Ea făcu o faţă lungă şi se rezemă. Şi nu mai întrebă nimic deocamdată. Omul care îi pusese s-o răpească şi să i-o aducă era bogat, trăia undeva în nord, poate chiar la Glasgow, şi probabil inspira respect, dacă nu teamă, unor tipi ca Fletcher.

Deşi era curioasă în privinţa identităţii lui, era tot mai sigură că nu voia să întâlnească un asemenea om.

*

Se opriră să ia prânzul la scurt timp după ora 12, în satul Stretton. Când traseră în curtea hanului, Heather observă o firmă – The Friar and The Keys. Mai ajunsese aşa departe pe Great North Road în cele câteva călătorii întreprinse ca să-i viziteze pe vărul ei Richard şi soţia lui Catriona în Scoţia, dar nu putea spune că recunoştea satul.

Coborî din trăsură, îşi dezmorţi mâinile şi picioarele, apoi aruncă repede o privire în jur. Oare Breckenridge avea să bage de seamă că se opriseră?

Desigur, presupunând că se ţinea după ei şi nu era prea în urmă.

— Haide! Martha o luă de braţ şi o duse spre intrarea în han. Să comandăm prânzul pe care l-ai tot cerut, înainte să se răzgândească Fletcher.

Heather fusese destul de docilă până acum, dar remarca Marthei o făcu să se uite în urma ei. Fletcher şi Cobbins coborâseră din trăsură, care, slavă Domnului, nu era dusă în spate, ci undeva în lateralul curţii, unde putea fi văzută fără probleme de pe drum. Fletcher şi Cobbins cel taciturn ieşiseră la marginea drumului şi priveau în urmă discutând, probabil, în contradictoriu.

Heather se lăsă condusă în han, apoi într-un separeu lambrisat aflat în colţul din spate al cârciumii, iar la semnul Marthei, se aşeză pe banchetă ca să poată lua loc şi femeia, care o înghesui la perete. Se uită înspre uşă. Fletcher şi Cobbins nu veneau încă.

O ospătăriţă se apropie de ele. Martha întrebă ce aveau, apoi comandă plăcinta ciobanului pentru toţi.

— Şi trei halbe de bere. Martha se uită la Heather şi adăugă: Şi un pahar de cidru.

Ospătăriţa încuviinţă din cap şi plecă.

— Mersi, zise Heather.

Martha doar mormăi ceva.

Heather păstră un timp tăcerea, apoi, tot cu ochii aţintiţi la uşă, întrebă:

— Ce Dumnezeu face Fletcher? Oare aici urma să fie predată?

— Îşi ia măsuri de siguranţă. Aşa e el. Vrea să fie sigur că nu suntem urmăriţi.

Inima lui Heather începu să bată mai tare. Păstrându-şi calmul, îndrăzni să întrebe:

— Dar cum ne-ar putea urmări careva? Dacă

ar fi văzut cineva că eram răpită, ne-ar fi ajuns din urmă de mult, nu?

Martha încuviinţă din cap.

— Aşa s-ar zice. Dar, cum am spus, Fletcher e un om prudent. Fără îndoială că de asta a trăit atât de mult.

Ospătăriţa se întoarse cu o tavă plină cu farfurii. O alta veni cu halbele. Cele două îi blocară lui Heather vederea spre uşă. Până să termine ele de aşezat pe masă farfuriile şi halbele, era deja pregătită să propună ca ea sau Martha, sau chiar una dintre fete, să-i cheme pe Fletcher şi pe Cobbins înainte să li se răcească mâncarea, dar se uită înspre uşă şi îl văzu intrând pe Cobbins, urmat de Fletcher.

Aproape oftă de uşurare. Luă paharul cu cidru şi bău puţin ca să se liniştească.

Cobbins se aşeză în faţa ei. Fletcher luă loc şi el pe bancheta din separeu. Întâlni privirea Marthei.

— Nimeni. Se pare că am reuşit să fugim fără să fim urmăriţi. Martha, cu gura deja plină, abia îşi ridică ochii din farfurie şi dădu aprobator din cap.

Cobbins îşi ridică furculiţa şi o înfipse în plăcinta dinaintea lui. Fletcher îi urmă exemplul.

Heather începu şi ea să taie plăcinta, ducându-şi la gură o bucăţică. O gustase să vadă dacă-i plăcea, apoi luă mai multă. Mâncarea era surprinzător de gustoasă.

Nu ştiu ce o făcu să-şi ridice privirea câteva

minute mai târziu, dar, uitându-se la uşă, îl văzu pe Breckenridge intrând în cârciumă. El îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită prin sală de parcă încerca să se hotărască unde să se aşeze.

Prefăcându-se că stă cu ochii în farfurie, Heather se uită pe furiş printre gene cum se învârtea el pe acolo, apoi, surprinzător de delicat pentru un bărbat atât de solid, trecu printre mese, îndreptându-se spre separeul lor.

Ea clipi şi îşi ridică ochii când el dispăru după lambriul înalt din spatele lui Fletcher şi intră în separeul de lângă ei.

Era aproape sigur că avea să audă tot ce-şi spuneau ei.

Punând jos furculiţa şi privindu-l fix pe Fletcher, Heather luă o gură de cidru şi îşi drese glasul.

— Unde mă duceţi?

Apoi lăsă ochii în jos şi puse cu grijă paharul pe masă, de parcă era emoţionată şi încordată.

Fletcher o măsură cu privirea.

— Te ducem mai departe în nord.

Ea se uită în sus, îi întâlni privirea, încercă să-l implore.

— Dar cât de departe? Mergem în continuare pe Great North Road? Sau în altă parte? Reuşi să rostească ultimele cuvinte cu groază, de parcă era ceva de care se temea în nord, ceva în afară de omul care îi angajase pe răpitori.

Fletcher se încruntă.

— Cum am zis – în nord.

— Dar unde în nord? Îşi deschise larg braţele într-un gest teatral? Sunt o mulţime de locuri la nord de aici! Unde… Ea făcu o pauză de respiraţie ca o actriţă, îşi drese glasul, apoi continuă mai încet: Unde ne oprim peste noapte?

Din tonul ei se deducea că era panicată la gândul că s-ar putea opri prea aproape de acel ceva. Fletcher se încruntă şi mai tare. Aplecându-se în faţă, omul îşi coborî vocea.

— Nu ştiu ce te-a apucat, dar vom sta peste noapte la Carlton-on-Trent. Se uită să-i vadă reacţia. E vreun motiv pentru care să n-o facem? Era posibil ca Breckenridge să nu fi auzit. Ea îşi ridică privirea şi trase aer în piept.

— Carlton-on-Trent? Reuşi să zâmbească slab, apoi scutură din cap. Nu, nu… nu văd de ce nu ne-am opri la Carlton-on-Trent.

— Bine. Fletcher se rezemă de spătar, încă încruntat, apoi se uită la ceilalţi doi. Mâncaţi şi beţi. Acuşi pornim din nou la drum.

Ceilalţi doi bodogăniră. Heather mai luă repede câteva înghiţituri din plăcinta care aproape se răcise. Ceilalţi, care îşi făceau lună farfuriile, nu-l observară pe bărbatul înalt şi solid care se ridică în separeul de alături. Fără să arunce o singură privire în direcţia lor, Breckenridge ieşi din han.

— Haideţi! Fletcher se ridică de la masă.

Ceilalţi nu se grăbiră să-l urmeze.

Heather juca rolul unei fete supuse, şi îi lăsă pe Martha şi pe Cobbins s-o conducă afară. Intră

în curtea din faţă exact la timp să-l vadă pe Breckenridge în haine cenuşii, ponosite, cu totul diferite de obişnuita sa ţinută elegantă, scoţând din curtea hanului o brişcă simplă trasă de doi cai şi îndreptându-se spre nord.

Ea se miră că el se hotărâse să plece înaintea lor.

Fletcher nu observase brişca şi nici pe cel care o conducea, ci se dusese direct la vizitiul lor şi începuse să discute cu el. Heather bănuia că nici Cobbins nu-l remarcase, iar Martha ieşise din han după ea; cel mult îl văzuse din spate, de la distanţă.

Fletcher deschise portiera trăsurii şi îi făcu semn să se suie. Se urcă şi se aşeză pe locul ei. Cât se urcară şi ceilalţi, se rugă lui Dumnezeu ca Fletcher să nu-şi dea seama ce planuri avea, să nu observe că Breckenridge era pe urmele lor şi să nu se prindă că ea îi spusese numai minciuni.

Dacă pierdea prezenţa protectoare a lui Breckenridge…

În vreme ce în minte îi încolţise acest gând şi îşi dădea seama cât de singură s-ar simţi dacă nu l-ar şti pe aproape, cât de speriată şi de panicată ar fi, nu avea totuşi cum să nu admită că se afla într-o situaţie tare ironică. Cât de ciudat era că marele ei inamic – cel pe care îl evita de obicei şi pe care îl displăcea profund – se preschimbase, nu se ştie cum, în salvatorul ei.

Breckenridge, salvatorul ei.

Mai că pufni de dispreţ. Întorcând capul, se

uită pe fereastră în timp ce trăsura ieşea legănându-se din curtea hanului.

*

Breckenridge intră în Newmark-on-Trent pe la mijlocul după-amiezii. Mânase ca un demon să ajungă cu mult înaintea trăsurii în care era Heather, şi caii lui suri erau epuizaţi. Intră în curtea primului han mare pe care îl văzu şi strigă după grăjdari şi după şeful lor.

În ciuda hainelor sale modeste, ei răspunseră vocii lui autoritare şi veniră în fugă. Sări de pe capră, îi dădu frâiele primului grăjdar şi vorbi cu seful:

— Am nevoie de cei mai buni cai ai voştri, înhămaţi şi gata de drum… Îşi scoase ceasul din buzunar, se uită ce oră era, apoi îi închise capacul. Când şi-l vârî la loc în buzunar, întâlni privirea grăjdarului-şef. Într-o oră.

— Da, domnule. Şi caii suri?

Îi făcu semn în direcţia staţiei de poştalion din High Barnet, apoi ieşi din curtea hanului şi se îndreptă spre Lombard Street.

Prima oprire o făcu la filiala locală a Child’s Bank; după ce îşi completă rezervele de bani gheaţă, se duse, urmând indicaţiile directorului băncii, la cel mai bun cizmar din oraş şi avu noroc să găsească o pereche de cizme excelente de călărie care îi veneau la fix. Următorul popas îl făcu la cel mai bun croitor, unde stârni ceva

agitaţie când ceru atât un costum de mire, cât şi nişte haine de fermier din nord.

Croitorul făcu ochii mari, iar ucenicii lui se zgâiră pur şi simplu; stăpânindu-şi iritarea, le explică răspicat că ţinutele erau pentru un bal costumat la un conac.

Apoi dădură dovadă de zelul adecvat.

Totuşi, dură mai mult decât ar fi vrut el. Croitorul se tot agita cu probele, până când Breckenridge se răsti la el:

— La naiba, omule! Nu se dă niciun premiu pentru cel mai frumos îmbrăcat mire din nord!

Croitorul sări ca ars. Acele de gămălie îi căzură dintre buze şi se împrăştiară pe jos. Ucenicii se grăbiră să le adune.

Croitorul îşi stăpâni emoţia.

— Sigur că nu, domnule. Dar v-aş ruga să nu vă mişcaţi cât timp strâng eu acele… Deşi, aşa nişte umeri… ei bine, mă gândeam…

— Nu te gândi să-mi pui în valoare nenorociţii de umeri – doar asigură-te că nu mă strânge costumul.

De îndată ce croitoraşul cel energic făcu un pas înapoi, Breckenridge îşi întinse braţele în sus, apoi în părţi. Nici haina, nici cămaşa nu se crăpară la cusături.

— Bine, merg.

Făcu semn către cealaltă ţinută şi către sacoul şi pantalonii cu care se schimbase mai devreme, la cârciuma din Knebworth.

— Împachetează-le pe astea. Rămân cu ce am

pe mine. Trebuie s-o pornesc din nou la drum.

Croitorul şi ucenicii se grăbiră să-i facă pe voie.

Breckenridge plăti şi le lăsă un bacşiş gras, recunoscător că nu-l scoseseră din sărite, căci nervii păreau să-i fie din ce în ce mai încordaţi.

Cu pachetul de haine sub braţ, se întoarse repede la han. O pereche de cai negri decenţi fuseseră înhămaţi la brişca pe care o închiriase la Baldock în locul cabrioletei prea bătătoare la ochi. Îi cercetă pe ambii cai, apoi plăti şefului grăjdarilor şi, după ce examină frâiele, le făcu semn băieţilor de la grajduri.

— Slăbiţi-le!

Grăjdarii făcură întocmai. Ambii cai îşi luară avânt, dar simţiră imediat o mână fermă pe frâie. Îşi agitară capetele, dar se liniştiră repede. Trăgând puţin de frâie, Breckenridge îi mână în stradă, apoi o porni în sus pe Great North Road.

Breckenridge era deja în cârciuma de la hanul Old Bell din Carlton-on-Trent când trăsura cu Heather sosi şi trase în curtea din faţă. Aşezat la o masă din colţul de la intrare, sorbea dintr-o halbă de bere şi se uita la oamenii care coborau din trăsură. La fel ca înainte, Heather era supravegheată îndeaproape şi condusă pe uşa din faţă a hanului, care se deschidea în holul de la intrare.

Holul era separat – lucru foarte nimerit – de cârciumă, printr-un panou de lemn. De unde stătea el, putea să audă fiecare şoaptă din hol, dar

nimeni de acolo nu putea să îl vadă. Desigur, nici el nu îi putea vedea, dar spera ca Heather să-şi fi dat seama că acesta era singurul han din oraş şi să presupună că el era acolo.

Auzi uşa din faţă deschizându-se, apoi obişnuitele zgomote ale unei sosiri, apoi cineva sună clopoţelul de pe tejghea. Mai luă o gură de bere când hangiul veni să îşi întâmpine imediat oaspeţii, după care le oferi imediat cazare. Breckenridge acordă o atenţie deosebită poziţiei camerelor, atât celei a femeilor, cât şi celeilalte, a lui Fletcher şi a lui Cobbins. La fel ca femeile, bărbaţii împărţeau aceeaşi cameră, dar a lor avea să fie în altă aripă.

Breckenridge îl auzi pe Fletcher încercând să-l convingă pe hangiu să le dea o cameră mai aproape de cea a femeilor. Hangiul insistă că acelea erau singurele două camere libere, multe fiind în reparaţii din cauza stricăciunilor provocate de furtuna violentă de cu câteva zile în urmă. Fletcher bombăni, dar acceptă într-un final camera oferită.

— Bine, murmură Breckenridge.

Îl plătise pe hangiu să se asigure că ambii bărbaţi care o răpiseră pe Heather aveau să fie la mare distanţă de camera lui Heather în acea noapte. Spera din tot sufletul ca, până seara, ea să fie gata să plece de lângă ei şi să se întoarcă în Londra. Cu cât mergeau mai departe… Totuşi, după cum o dovedeau şi deghizările suplimentare pe care şi le cumpărase, nu mai punea rămăşag pe

nimic că ea avea să-şi vină în fire, mai ales nu pentru că el credea că ar trebui.

Răpitorii se agitau cu bagajele, apoi se auzi vocea lui Heather venind din cârciumă:

— Nu sunt obişnuită să fiu închisă în casă toată ziua – insist să-mi oferiţi bucuria unei scurte plimbări.

— Nici pomeneală, mormăi Fletcher. După direcţia din care venea vocea lui, Breckenridge îşi dădu seama că grupul ajunsese mai aproape de cârciumă. Să nu crezi că ai să ne dai cu tifla aşa uşor, se auzi din nou vocea lui Fletcher.

— Dragul meu domn, spuse Heather cu nasul pe sus – Breckenridge îşi dădea seama după tonul ei –, unde Dumnezeu să fug când sunt numai câmpuri pustii în jur?

Cobbins fu de părere că fata ar putea încerca să fure un cal şi să fugă călare.

— O, da, într-o rochie cu crinolină şi în pantofi de seară, îl luă Heather în zeflemea. Dar nu v-am propus să mă lăsaţi să umblu creanga – Martha mă poate însoţi.

Era rândul Marthei să protesteze, dar Heather nu se dădu bătută în discuţia aprinsă care urmă.

Apoi interveni Fletcher, care se simţea din ce în ce mai frustrat:

— Uite ce e, avem ordine stricte să fii în siguranţă cu noi, nu să te lăsăm să umbli creanga şi să cazi pradă primului crai fără ocupaţie care trece pe aici şi pune ochii pe tine.

Se aşternu tăcerea preţ de jumătate de minut,

apoi Heather se smiorcăi:

— Ţin să vă anunţ că berbanţii au alte lucruri mai bune de făcut decât să pună ochii pe mine.

„Nu-i adevărat”, se gândi Breckenridge, dar nu ăsta era lucrul esenţial pe care-l putea obţine din izbucnirea lui Fletcher.

— Hai, Heather, scoate ceva de la el.

De parcă i-ar fi auzit rugămintea şoptită, ea continuă veselă:

— Dacă, în loc să stăm aici să ne certăm, m-aţi trata ca pe o fiinţă raţională şi mi-aţi spune care sunt acele ordine stricte pe care le-aţi primit în privinţa mea, poate m-aş supune de bunăvoie – sau măcar v-aş ajuta pe voi să le îndepliniţi întocmai.

Breckenridge clipi des când se gândi cum să ia această afirmaţie; aproape îi păru rău de Fletcher când acesta scoase un oftat.

— Bine. Frustrarea lui Fletcher devenise insuportabilă. Dacă vrei să ştii, noi trebuie să te ferim de toate. N-avem voie lăsăm nici măcar un afurisit de porumbel să se atingă de un fir de păr din capul tău. Trebuie să te predăm într-o stare excelentă, aşa cum erai când te-am răpit.

Din schimbarea tonului lui Fletcher, Breckenridge îşi dădu seama că omul se apropiase de Heather ca s-o domine şi s-o intimideze, făcând-o să dea înapoi; i-ar fi putut spune el că n-avea să-i reuşească.

— Acum cred că înţelegi cum stau lucrurile, continuă Fletcher mai tare şi apăsat, că nici nu

poate fi vorba să ieşi la plimbare de una singură.

— Hmm.

Tonul lui Heather era indiscutabil mai blând.

Fletcher era pe cale să îşi primească lovitura de graţie. Pentru că nu era el în această situaţie, Breckenridge zâmbi şi aşteptă să se întâmple acest lucru.

— Dacă ai ordine să-mi păstrezi sănătatea înfloritoare până mă predai celui care te-a angajat – corectează-mă dacă greşesc cumva –, atunci trebuie să mă laşi să ies la plimbare. Nu mi-a făcut niciodată bine să stau toată ziua închisă într-o trăsură – aşa că, dacă nu vrei să slăbesc sau să mă îmbolnăvesc, am nevoie de aer proaspăt şi de mişcare, să mă menţin în formă. Ea făcu o pauză, apoi continuă pe un ton cât se poate de raţional: O scurtă plimbare pe malul râului din spatele hanului mi-ar face tare bine.

Breckenridge era sigur că îl auzea pe Fletcher cum respira şuierat printre dinţii încleştaţi.

După un moment tensionat, acesta zise:

— Foarte bine! Martha, du-te cu ea. Douăzeci de minute, înţelegi? Niciun minut mai mult.

— Mulţumesc, Fletcher. Hai, Martha, să nu pierdem nicio clipă de lumină.

Breckenridge o auzi pe Heather, însoţită de greoaia Martha, părăsind hanul pe uşa din faţă. Mai luă o gură de bere şi aşteptă. În cele din urmă, Fletcher şi Cobbins urcară scările, Cobbins bodogănea, dar Fletcher tăcea de parcă avea o presimţire rea.

De îndată ce nu-i mai auzi, Breckenridge se ridică de la masă şi se duse în holul de la intrare. După câteva secunde, se strecură afară pe uşa din faţă.

*

Râul Trent curgea liniştit în vale, la numai o sută de metri în spatele hanului. O potecă bătătorită îi urma cursul pe mal. Heather mergea agale, bucuroasă că putea să-şi mişte picioarele şi să respire aer curat. Însă principalul motiv pentru care insistase aşa mult să iasă la plimbare fusese dorinţa de a se asigura că Breckenridge era acolo.

Până nu-l zărea, n-avea de unde să ştie dacă era prin preajmă – dacă sosise înaintea lor sau mai era încă pe drum.

De un singur lucru era sigură: avea să apară de undeva, ca din senin. Îi spusese că aveau să se vadă în fiecare noapte. Nu o amăgea; dacă el o considera în pericol iminent, sigur intervenea şi o salva, indiferent ce trebuia să facă pentru asta. De asemenea, era încredinţată că, la următoarea întâlnire – căci aveau să reuşească ei cumva –, aproape sigur avea să încerce s-o convingă să renunţe la „ancheta” ei şi să se întoarcă la Londra cu el.

Aşa că, în timp ce aştepta să-l vadă, trecu în revistă tot ce aflase – nu suficient, dar totuşi obţinuse câteva informaţii relevante, suficiente s-o motiveze să-şi continue investigaţia şi să afle mai

multe. Îşi ordonă în minte tot ce ştia deja.

Era cufundată în gânduri, plimbându-se distrată, când Martha, ţinând anevoie pasul cu ea, îi spuse:

— Te-ai descurcat de minune.

Heather se uită la ea şi întâlni privirea vicleană a Marthei.

— Mă aşteptam la o criză de isterie, continuă Martha, la plânsete sau cel puţin la rugăminţi.

— Păi… Faţa lui Heather exprima multe. Privind înaintea ei, fata adăugă: Trebuie să recunosc că m-am cam panicat la început, dar… mă tot întreb dacă n-ar trebui să iau asta drept o aventură. Trebuia să alunge toate bănuielile femeii, aşa că îi oferi o explicaţie plauzibilă. Făcu un gest teatral. O aventură romantică, în care un nemernic misterios se va dovedi sau nu răvăşitor de chipeş.

Martha pufni dispreţuitor.

— Deci asta faci – îi dai o aură romantică ticălosului care ne-a pus să te răpim.

— Eşti sigură că e un ticălos?

Heather nu trebui să mimeze îngrijorarea.

Martha făcu o strâmbătură.

— Nu pot să fiu sigură. N-am avut de-a face cu tipul ăsta. Fletcher şi Cobbins s-au întâlnit cu el. Dar, continuă ea, orice individ care pune la cale o răpire, şi încă una plănuită aşa bine ca asta, ascultă la mine, arătos sau ba, n-ai vrea să te întâlneşti cu el. Martha se mai uită o dată la fată. Eşti sigură că nu vrei să faci totuşi o criză de

isterie?

Heather ridică din sprâncene.

— Mă ajută cu ceva?

— Nu în relaţia cu mine – iar Fletcher mai degrabă ţi-ar trage câteva palme decât să-ţi facă pe plac.

— Bine atunci. Heather îşi ridică faţa. Cred că voi continua să consider romantică situaţia asta, cel puţin până când voi avea un motiv să n-o mai fac. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare – îţi fac sarcina mai uşoară.

Martha pufni cu dispreţ.

— Că tot veni vorba… Se opri. Ajunge cât am mers. Tu oi avea nevoie de plimbări, dar eu nu – de aici ne întoarcem.

Heather se opri, trase adânc aer în piept, apoi oftă.

— Foarte bine. Întorcându-se pe călcâie, ajunse lângă silueta voluminoasă şi îmbrăcată în negru a Marthei şi o porniră amândouă spre han.

„Camerista” era cu vreo câţiva centimetri mai înaltă ca Heather şi avea talia cam de două ori mai groasă ca a fetei, însă, în ciuda dimensiunilor şi a mersului ei greoi, Martha se putea mişca destul de repede când voia, iar Heather îi văzuse braţele groase ascunse de mânecile largi. Deşi Martha era corpolentă, avea mai mult muşchi, nu grăsime. Dacă voia să-i scape din gheare, Heather trebuia să se asigure mai întâi că Martha nu mai era în stare să se opună.

Se întoarseră încet spre han – Martha pentru

că aceasta era viteza ei obişnuită, Heather pentru că nu vedea de ce să nu mai stea o vreme în aerul pur şi rece al înserării.

Când ajunseră la drumeagul îngust pe care merseseră de la han până la râu, părăsiră poteca de pe mal şi, cu Trentul în spatele lor, urcară povârnişul lin către han.

Ridicându-şi ochii, Heather se uită la clădirea din piatră cenuşie – şi îl văzu pe bărbatul înalt, lat în umeri şi brunet care se oprise în penumbra dintr-un colţ al hanului.

Mai devreme, în Stretton, purtase haine de târgoveţ înstărit, de genul unuia care avea o prăvălie prin zonă. Acum era îmbrăcat mai degrabă ca unul dintre rândaşii lui. Cu toate acestea, fata îl recunoscu imediat.

Se înseninã brusc; începu să zâmbească, dar îşi aminti rapid că nu trebuia să aibă o asemenea reacţie.

Se uită la Martha, care se ţinea cu greu după ea, şi se simţi uşurată să vadă că femeia nu observase nimic.

Mai aruncă o privire înspre han…

Breckenridge dispăruse.

Nu conta. Acum, că îl ştia aproape de ea, era sigură că aveau să se vadă la noapte. Îşi repetă în minte tot ce aflase şi trebuia să-i spună într-un mod cât mai convingător, ca el s-o lase să-i descoasă în continuare pe răpitorii ei.

Hanul Old Bell era, într-adevăr, unul foarte vechi. Camerele oaspeţilor aveau zăvoare cu

cârlige la uşi pentru a le face mai sigure, dar fără broaşte. Heather îl binecuvântă pe hangiu pentru că nu modernizase clădirea; odată ce toată suflarea din han se pregătea de culcare şi ocupanţii cu două picioare erau deja în pat, iar Martha sforăia suficient de tare să acopere orice scârţâit al podelelor, Heather ridică zăvorul de la uşa camerei lor şi ieşi în frigul de pe coridorul cufundat în beznă.

Nu îndrăznise să aprindă o lumânare, însă ochii i se obişnuiseră cu întunericul, aşa că vedea destul de bine coridorul ca să ştie că era gol. Încă o dată i se luaseră hainele de stradă, dar ea se plânsese de frig şi se folosise de pretextul că putea să răcească pentru a o convinge pe Martha să-i lase şalul de mătase şi mantia, ca să-i fie mai cald.

Acum îşi pusese mantia pe ea şi o strânsese în talie cu şalul de mătase. Chiar dacă acest veşmânt improvizat îi lăsa gleznele şi partea de jos a gambelor descoperite, nu i se vedea pielea pentru că purta ciorapi de mătase; „rochia” actuală era mult mai bună decât pătura din noaptea trecută, dar tot nu se putea bizui pe ea s-o acopere destul cât să rămână decentă.

Iar acesta era un lucru foarte important acum, când ieşise să se vadă cu Breckenridge. Îi impusese, mai mult sau mai puţin, aceste întâlniri, ca s-o lase să călătorească mai departe cu răpitorii ei, iar ea îl cunoştea destul de bine cât să ştie că nu glumea câtuşi de puţin. Pe deasupra, voia să-i

spună tot ce afla, în speranţa că avea să-i vină lui vreo idee strălucită. Cunoştea lumea, mai ales pe aceea din afara înaltei societăţi, mult mai bine ca ea.

Închise uşa cu grijă, ca să nu facă zgomot, puse cu atenţie zăvorul la loc şi se îndreptă spre scară. Rămase pe loc preţ de câteva clipe, ciulind urechile să prindă orice sunet, lăsându-şi ochii să se adapteze la bezna de pe coridor şi străduindu-se să-şi amintească pe unde s-o ia.

Când ea şi Martha se ridicaseră de la masa din cârciumă, la care cinaseră cu Fletcher şi cu Cobbins, Breckenridge, care stătea în partea cealaltă a sălii, mai aproape de uşă, le anticipase plecarea; se ridicase şi părăsise cârciuma înaintea lor. Urcase deja scara până ca ea şi Martha să ajungă în holul cel mare.

Se duseseră după el şi îl văzuseră deschizând uşa unei camere nu prea departe de capul scărilor. El le privise urcând, dar apoi intrase imediat în cameră şi închisese uşa. Ea trecuse cu Martha pe lângă uşa lui, apoi mersese pe coridor până după colţ, unde era camera lor.

Cu respiraţia accelerată de emoţie, Heather o porni pe coridor, furişându-se înspre colţ, papucii de seară permiţându-i să meargă pe vârfuri fără să facă aproape niciun zgomot.

Când se apropie de colţ, se opri un pic şi aruncă o privire înapoi pe coridor. Tot pustiu. Ceva mai liniştită, începu să se întoarcă, cu intenţia de a trage cu ochiul pe după colţ…

Un corp solid veni în fugă după colţ şi se izbi de al ei.

Se dezechilibră, şi era cât pe ce să cadă pe spate, dacă n-ar fi fost ţinută de nişte mâini puternice.

Îi sări inima din loc. Se uită în sus, dar nu văzu decât întuneric. Deschise gura… O palmă îi acoperi buzele. Un braţ de oţel o înconjură – o lipi de un piept de bărbat, tare şi vânjos, şi o ţinu aşa strâns, că nu mai putea face nicio mişcare.

Simţurile i-o luară razna. Simţea puterea, căldura unui bărbat, muşchii lui de fier.

Apoi o înjurătură grosolană îi zgârie urechile. Şi îşi dădu seama cine o luase captivă.

Panica şi spaima îi încordaseră toţi muşchii; uşurarea le alungă pe ambele şi o ajută să se destindă.

Tentaţia de a se pierde în braţele lui, de a se lipi recunoscătoare de pieptul lui era atât de copleşitoare, că îi produse un şoc şi o făcu să se încordeze din nou.

El îşi lăsă capul în jos ca s-o poată privi în ochi. Printre dinţii încleştaţi, şuieră:

— Ce naiba faci aici?

Vocea lui o scoase de-a binelea din minţi. Nu-şi luase mâna de pe gura ei.

Ea i-o muşcă.

Înjurând în gând, el îşi trase mâna.

Ea îşi umezi buzele şi şopti la rândul ei, furioasă:

— Veneam să te văd, bineînţeles. Ce faci tu

aici?

— Veneam să te iau, bineînţeles.

— Ce ridicol eşti! Îşi pusese mâinile pe pieptul lui. Şi le trase imediat şi gesticulă. Nu cred c-o să ajung să mă jelesc din pricina unui spaţiu de câţiva metri!

Chiar şi ei i se păru că erau ca doi copii care se ciondăneau. El nu-i răspunse.

Se uită la ea, încercând s-o zărească prin întuneric.

Ea nu-i vedea ochii, dar privirea lui era atât de directă, de intensă, încât… inima îi începu să bată mai tare, de să-i spargă pieptul. Simţurile i se accentuaseră, alerte într-un fel pe care nu-l cunoscuse până atunci.

El o privea… şi o tot privea. I se zbârliră perii fini de pe ceafă dintr-un instinct primar.

Deodată, el îşi ridică fruntea, se îndreptă de spate şi făcu un pas înapoi.

— Hai!

O luă de braţ şi o duse fără menajamente pe după colţ şi mai departe pe coridor, împingând-o de la spate. Ea începu să clocotească de mânie, căci se înfuria întotdeauna când era el în preajmă. Dacă n-ar fi fost nevoiţi să păstreze liniştea, i-ar fi spus ea ce gândea despre un asemenea comportament cavaleresc.

Breckenridge o opri în faţa uşii camerei lui; ar fi preferat oricare alt loc de întâlnire, dar nu era niciunul mai sigur – şi, mai presus de orice, ea trebuia să fie în siguranţă. O ocoli, ridică zăvorul

şi lăsă uşa deschisă.

— Intră.

Lăsase lumânarea să ardă încet. O urmă înăuntru, întinse o mână în spate şi închise uşa, apoi observă ce purta ea. Îşi reţinu o altă înjurătură.

Ea se uită de jur împrejur, dar nu era alt loc unde să te aşezi în afară de pat. El trecu repede pe lângă ea, trase cuvertura şi îi arătă spre cearşaf.

— Ia loc aici.

Ea îl privi urât, cu ochii mijiţi, dar făcu întocmai, cu graţia şi demnitatea unei regine.

Imediat ce se aşeză, el trase cuvertura şi o înfăşură în ea.

Îi aruncă o privire un pic nedumerită, dar îşi strânse recunoscătoare „toga” în jurul corpului.

El nu spuse nimic; dacă voia să creadă că el era îngrijorat ca ea să nu răcească, n-avea decât. Cuvertura era suficient de lungă să-i acopere gleznele şi gambele ispititoare.

Ceea ce chiar că era ridicol. Ţinând cont de faptul că văzuse o mulţime de femei goale la viaţa lui, îi era imposibil să-şi explice de ce îl tulbura aşa mult vederea gleznelor şi gambelor ei în ciorapi de mătase. Se aşeză lângă ea, lăsând între ei un spaţiu mai mare de treizeci de centimetri.

— Deci ce-ai aflat?

Ea îl măsură o clipă cu privirea, apoi spuse:

— Nu atât de multe cum aş fi dorit, dar au lăsat să le scape că i-a angajat cineva la Glasgow,

o persoană care s-a ocupat să acopere toate cheltuielile. Păreau foarte mulţumiţi de banii primiţi şi mi-au dat impresia că persoana respectivă e cel puţin bogată, dar n-am fost încă în stare să scot de la ei nicio informaţie despre locul în care mă duc. Ghemuindu-se sub cuvertură, ea se încruntă. În rest, n-am reuşit să mai obţin de la ei decât… o impresie.

Când ea se opri din vorbit, el o îndemnă să continue:

— Ce impresie?

Ea se încruntă şi mai tare.

— Ei, adică Fletcher şi Cobbins, pentru că ei s-au întâlnit cu omul acela care i-a angajat – vorbesc despre el cu o anumită… prudenţă.

— Respect vrei să spui?

Buzele ei se arcuiră.

— Mai degrabă un respect izvorât din teamă. Poate e un tip rău, periculos. Breckenridge se gândi o clipă.

— Unde anume în Glasgow s-au întâlnit cu el?

— Într-o cârciumă. Se pare că fac astfel de treburi şi pentru alţii, contra cost. Tipul a auzit de ei de la altcineva pentru care lucraseră şi le-a dat întâlnire printr-un om de legătură.

— Aşa că probabil nu ştiu prea multe despre individ, nu?

— Din câte am înţeles, nu – mi-au spus numele lui, dar îţi zic, înainte să te ambalezi, că Fletcher era sigur că ăsta nu-i numele lui adevărat.

— Şi care e?

— McKinsey.

— Nume din Scoţia – trebuie să fie scoţian.

Mult prea conştient de prezenţa ei în pat – în patul lui –, lângă el, Breckenridge se ridică. Începu să se învârtă de colo-colo.

Heather îşi ridică ochii spre el.

— Nu sunt sigură că putem să presupunem asta. Poate că motivul pentru care Fletcher e aşa sigur că McKinsey nu e numele lui adevărat este că el – angajatorul lor – este englez.

Breckenridge făcu o grimasă.

— Adevărat. În Glasgow sunt o mulţime de englezi.

Ea se îndreptă de spate sub cuvertură.

— Oricum, e clar că mai am multe de aflat.

Privirea sumbră pe care i-o aruncă Breckenridge nu avea darul de a o încuraja.

— Suntem deja la mare distanţă de Londra şi tot pe Great North Road. Habar n-avem cât de departe spre nord au de gând să te ducă, dar fiecare kilometru parcurs te îndepărtează şi mai mult de familia ta, de locul în care ai fi în siguranţă.

Ea strânse din buze, dar se stăpâni. Până acum fusese docilă şi cooperantă. Încercă pentru întâia oară să fie raţională în prezenţa lui şi să vadă unde avea s-o ducă asta.

— În această privinţă, oricât de ciudat ar părea, au ordine – ordine stricte – să fiu dusă în siguranţă. Să fiu nevătămată şi sănătoasă. M-am folosit de aceste ordine ca să le cer insistent să mă

lase la o plimbare pe malul râului.

— Şi se pare că le iau în serios.

Deşi neîncrezător, Breckenridge dădu din cap aprobator.

— Am fost în cârciumă, de partea cealaltă a panoului care o desparte de holul de la intrare, aşa că am auzit tot. Mai merse câţiva paşi, cu obişnuita lui expresie impasibilă pe faţă, apoi îi aruncă o privire. Sunt de acord cu tine că e foarte ciudat.

Ea încuviinţă din cap.

— Într-adevăr. Cu fiecare kilometru pe care îl facem mai departe de Londra, varianta răpirii pentru răscumpărare devine mai puţin probabilă. Nu ştim încă motivul adevărat – nici cine şi de ce a pus totul la cale. Heather aşteptă până când el se întoarse şi îl privi în ochi. Cred că povestea e mult mai complicată.

Buzele lui se mişcară – era aproape sigură de asta –, dar el tot nu stătea locului.

— Asta înseamnă probabil că vrei să-ţi continui investigaţia, spuse el, gesticulând.

Ea îşi ridică uşor capul.

— Bineînţeles. Sunt aici, deja răpită, dar ei mi-au pus la dispoziţie o cameristă şi au ordine clare să se îngrijească de bunăstarea mea, ordine cărora e evident că se supun. Pe lângă asta – făcu un gest cu mâna –, eşti şi tu aici. Dacă ne urmăreşti în continuare, când va sosi momentul să evadez, voi reuşi s-o fac ascunzându-mă după tine. Şi eşti destul de masiv.

El se uită chiorâş la ea.

Înainte să-i poată spune ceva, ea continuă:

— Dat fiind că pericolul nu mă pândeşte doar pe mine, ci şi pe surorile mele şi poate pe verişoarele mele, iar acum nu avem suficiente informaţii pentru a-l contracara sau elimina, şi ţinând cont de faptul că, atâta timp cât rămân cu Fletcher şi ceilalţi doi nu mă expun la primejdii mai mari, e de datoria mea să stau cu ei măcar până aflăm cine e persoana care a pus totul la cale şi din ce motive. Uitându-se în ochii lui Breckenridge, Heather conchise: Din câte îmi dau eu seama, am mai multe motive să rămân cu răpitorii mei decât să evadez.

Breckenridge o studie cu privirea în timp ce se învârtea prin încăpere. Voia să-i spună că greşea, că, după părerea lui, conta mult mai mult să fie în perfectă siguranţă – ceea ce pentru el însemna să o ducă imediat la Londra şi s-o lase în casa tatălui ei – decât orice ar fi vrut ea să afle.

Aşa gândea el. Dar ea… Pacostea cea mare era că o înţelegea. Şi nu o putea acuza de încăpăţânare, nesăbuinţă şi egoism feminin când era mânată în acţiunile ei de altruism şi dragoste pentru familie.

Dacă ar fi fost în locul ei, oare nu ar fi făcut la fel?

Se opri, îşi trecu o mână prin păr, apoi conştientiză ce făcea şi îşi lăsă braţul în jos.

Se uită la ea cum stătea pe patul lui, învelită cu pătura, cu bărbia în sus, însă nu sfidătoare.

Ştia că urma să aibă mari probleme cu ea dacă nu aproba ce avea ea de gând să facă şi încerca s-o oprească. Nu i-ar fi fost greu s-o facă – era vicontele Breckenridge, la urma urmelor –, dar ea s-ar fi luptat cu el cu ghearele şi cu dinţii şi l-ar fi urât pe vecie. Le-ar accepta pe toate fără să protesteze dacă ar fi sigur că acţiona în interesul ei şi al familiei sale. După cum stăteau lucrurile…

— Foarte bine. Se opri din mers şi se uită în ochii ei de un cenusiu-închis în lumina lumânării. Eşti hotărâtă să faci asta?

Ea îşi ridică bărbia.

— Da.

— Dacă e aşa, atunci vom proceda ca până acum, cel puţin mâine. Se încruntă. Va trebui să improvizăm. Trebuia să aibă încredere că avea să facă şi ea la fel. Dacă-mi promiţi că, în clipa în care afli fie numele clientului lor, fie direcţia în care vă îndreptaţi – sau locul unde te vor preda –, îmi vei spune sau măcar ai să-mi dai un semn să te scot din ghearele lor… Dacă îmi promiţi asta, vom continua ca până acum.

Ea zâmbi mulţumită.

— Îţi promit. Imediat ce aflu ceva folositor, îţi voi da un semn, ca să ne vedem şi să discutăm.

El observă deosebirea între ce îi ceruse, şi ce îi promisese ea, dar bănuia că asta era tot ce putea obţine de la ea. Dădu din cap aprobator, apoi îi făcu semn spre uşă. Ea se ridică din pat, îşi dădu jos pătura de pe umeri şi o puse la locul ei, apoi se îndreptă spre uşă.

Fără a o scăpa din ochi, el îi făcu semn să se oprească. Ea deschise uşa şi se uită afară. Coridorul era pustiu. O luă de braţ, şi ieşiră amândoi pe uşă. O conduse în tăcere înapoi în camera ei.

Ea deschise uşa, şi sforăitul puternic răzbi până-n hol. Se întoarse spre el, îi zâmbi şi spuse:

— Noapte bună.

Se strecură pe uşă şi o închise încet după ea.

El se dădu înapoi, se rezemă de peretele opus uşii ei şi aşteptă, ascultă. După ce trecu destul timp cât ea să apuce să se bage în pat şi după ce se asigură că sforăitul sonor nu încetă, se îndreptă spre camera lui.

Ajuns acolo, dădu deoparte cuvertura, şi îl învălui imediat un parfum subtil, pe care nu îi fu deloc greu să-l recunoască.

Era al ei, părul ei îl impregnase în pătură. Parfumul uşor, delicat, extrem de feminin îi aduse în minte imaginea picioarelor ei în ciorapi, felul în care mătasea lucea pe curbele lor…

Gemu şi închise ochii. Îi era clar că nu avea să doarmă prea mult. Resemnat, se linişti cât de mult putea şi se gândi la detaliile aventurii în care erau implicaţi amândoi. Trebuia să găsească moduri de a sta în preajma ei fără să atragă atenţia răpitorilor. Nu avusese la viaţa lui prea multe motive pentru a-şi dori să treacă neobservat.

La fel cum nu avusese motive să înveţe cum să discute cu ea în mod raţional.

S-o ferească de primejdii pe timpul

investigaţiilor întreprinse de ea era o sarcină care părea să-i pună la încercare ingeniozitatea mult mai mult ca înainte; totuşi, oricât s-ar fi gândit la răpirea ei, oricât ar fi întors lucrurile pe toate părţile, din orice unghi ar fi privit-o, ea avea fără îndoială dreptate într-o privinţă.

Nu era o răpire obişnuită.

Capitolul 4

La ora unu în după-amiaza următoare. Breckenridge stătea la unul dintre postamentele din faţa hanului White Horse din orăşelul Bramham. Sprijinit cu umerii de peretele din piatră al hanului, sorbea puţină bere şi se uita la arcada care ducea în curtea hanului Red Lion, aflat mai departe pe drum. Trăsura în care se aflau Heather şi răpitorii ei oprise în curte cu mai bine de o oră în urmă. După ce cercetă locul şi se asigură că există o singură ieşire din curtea de la Red Lion, pe sub arcadă, se retrăsese acolo să stea la pândă, păstrând o anumită distanţă şi, spera el, rămânând nevăzut de Fletcher şi de ceilalţi. Era sigur că încă nu-l observaseră, sau, dacă da, nu-l recunoscuseră, mai ales că acum era altfel deghizat.

Astăzi era îmbrăcat cu hainele cumpărate din Knebworth. Haina care îi venea prost şi pantalonii lălâi din pânză îl făceau să arate ca un comis-

voiajor ghinionist; câta vreme îşi amintea să-şi schimbe postura, avea să treacă de un control superficial.

Mai luă o gură de bere. Îi displăcea din ce în ce mai mult faptul că o luau tot mai spre nord. Călătoriseră toată dimineaţa pe Great North Road. Bramham era aproape la fel de în nord ca York. Însă cu toate îndoielile sale, era din ce mai curios cine anume se ascundea în spatele răpirii. Acum avea timp să întoarcă pe toate părţile ce aflase Heather cu o zi în urmă şi trebuia să admită că era un mister ciudat.

Doi cai apărură sub arcada de la Red Lion, urmaţi de alţi doi, apoi de trăsura răpitorilor. Trăsura ieşi cu greu din curtea hanului, îndreptându-se tot spre nord.

Breckenridge o privi cum înainta greoi, apoi goli halba de bere, o puse jos, se ridică şi se îndreptă spre curtea laterală de la White House, unde îşi lăsase brişca închiriată.

Cinci minute mai târziu, gonind din nou pe drum, văzu trăsura în faţă şi încetini caii murgi pe care-i avea brişca. Rămase destul de în spatele acesteia, ca să nu fie văzut nici dacă o ţineau drept mult timp. Nu păreau să creadă că erau urmăriţi. Poate se uitaseră înapoi o dată sau de două ori, dar, de când îi prinsese din urmă la Knebworth, nu păreau îngrijoraţi că s-ar ţine cineva după ei.

Din câte ştiau, nimeni din casa lui Lady Herford nu le luase urma. Mai mult ca sigur

credeau că scăpaseră basma curată. Şi, dacă nu i-ar fi văzut înşfăcând-o pe Heather, orice acţiune ar fi întreprins familia Cynster, ar fi existat un decalaj. Foarte probabil nici să nu fi început încă, pentru că familia ei ar fi trebuit să afle mai întâi în ce direcţie o luaseră răpitorii – asta dacă nu erau încă la Londra. Cum spusese şi ea, dacă ar fi fost răpită pentru răscumpărare, atunci ar fi fost ţinută în oraş. Era mult mai uşor să ascunzi o femeie într-o mulţime de oameni, în apartamente aglomerate, unde nimeni nu ar fi pus întrebări incomode.

Parcurgeau kilometri întregi. La început, ţinu pasul cu trăsura, însă, cu cât se duceau mai spre nord, cu atât micşora distanţa. Faptul că se îndreptau categoric spre nord îl făcea să se simtă tot mai nervos din pricina destinaţiei şi, mai ales, din cauza motivelor răpirii: cu privire la locul unde se îndreptau şi mai ales de ce.

*

Heather se strădui să lase măcar o oră să treacă de la masa de prânz înainte de a le pune din nou întrebări răpitorilor ei.

Fusese ascultătoare şi nu le dăduse de furcă toată dimineaţa. Exceptând faptul că se uitase în jurul hanului unde se opriseră să ia prânzul, căutându-l din ochi pe Breckenridge – dar ei nu ştiau asta –, jucase rolul unei tinere educate şi sensibile, lipsite de apărare.

Deşi nu-l văzuse pe Breckenridge, se simţea suficient de încrezătoare că era pe undeva prin apropiere. Faptul că îi permisese să aibă grijă de ea – misiune pe care el şi-o asumase, iar ea o acceptase recunoscătoare – o ajuta mai mult pe Heather să-şi liniştească răpitorii şi, spera ea, îi făcea să fie mai puţin atenţi şi mai vorbăreţi. În loc de introducere, începu să ofteze şi să se uite pe fereastră. Fletcher, care stătea în faţa ei ca de obicei, se uită la ea, măsurând-o din cap până-n picioare. Îl ţintui cu privirea şi făcu o grimasă.

— Dacă nu-mi spui unde mergem sau numele celui care te-a plătit, măcar poţi să-mi zici cum arată? Din moment ce o să-l întâlnesc, probabil curând, nu o să-mi dezvălui ceva extrem de important şi, cu siguranţă, m-aş mai linişti dacă aş şti pe mâna cărui bărbat mă vei da. Fletcher îşi ţuguie puţin buzele.

— Nu ştiu cu ce te-ar ajuta dacă ţi-aş spune cum arată, dar… Îi aruncă o privire lui Cobbins, care nu făcu decât să ridice din umeri. Uitându-se din nou la ea, Fletcher o întrebă: Ce vrei să ştii?

„Tot ce îmi poţi spune.” Făcu ochii mari.

— Culoarea părului?

— Neagră.

— Ochii?

Fletcher ezită, apoi răspunse:

— Nu ştiu ce culoare au, dar sunt reci. Păr brunet, ochi reci.

— Câţi ani are? E arătos sau nu?

Fletcher se strâmbă.

— Cred că are vreo treizeci de ani, dar nu ştiu exact. Cred că ţi s-ar părea arătos, zise el şi rânji. E cam dur, dacă mă întrebi pe mine, şi are nasul ca o lamă de cuţit.

Heather se încruntă, căci descrierea nu mai conta. Fletcher continuă, dornic să o tachineze:

— Îmi amintesc un lucru – se încruntă. Ca un diavol. Nu m-aş pune rău cu el.

— Cât de înalt e?

— E un tip masiv. Are constituţie de scoţian.

— Deci e scoţian?

Fletcher ezită, apoi ridică din umeri.

— Cum ai zis şi tu, o să-l întâlneşti curând. Noi credem că-i vreun moşier.

— Sunt mulţi din ăştia –, dar nu ştim dacă vine de la câmpie sau din ţinutul muntos.

Ea era şi mai nedumerită, dar nu voia să stăvilească vorbăria lui Fletcher.

— Are ceva ce-l deosebeşte de alţii? O cicatrice, un inel pe deget, o rană la picior? Orice semn distinctiv.

Fletcher îi întâlni privirea. După o clipă, îi zise:

— Cred că ţi-am zis destule cât să te liniştesc.

Ea se uită la el şi se sprijini din nou de perete.

— În regulă.

Fiecare mutare la rândul ei.

Fletcher se înşela. Era tot neliniştită când trăsura trase în faţa hotelului King’s Head din Barnard Castle, în lumina după-amiezii târzii.

Nu mai erau pe Great North Road. La

Darlington o luaseră spre vest, şi nu avea cum să verifice dacă Breckenridge observase că schimbaseră direcţia.

Gândul că era posibil ca el să nu mai fie acolo, ca să o salveze nu îi dădea pace. Când trăsura se opri cu un zgâlţâit, îşi simţea nervii tensionaţi, iar stomacul i se strângea de teamă.

Cobbins o ajută să coboare. Se uită cu disperate lăuntrică prin jur.

— Vino cu mine, o îndemnă Martha. Hai să intrăm, e frig aici. Heather urcă încetişor treptele din faţa intrării. Era tot mai reticentă.

Apoi auzi agitaţia stârnită de sosirea lor, zgomotul făcut de copitele cailor pe pietre. Ajunse pe verandă, se întoarse şi se uită – îl văzu pe Breckenridge, arătând ca un călător amărât care mâna o brişcă pe strada principală. Nu se uita în direcţia ei. Se întoarse repede spre uşa de la intrare a hanului, pentru ca Martha, care se chinuia să urce scările în spatele ei, să nu-i citească uşurarea de pe chip.

Dar ce uşurare! Plimbându-se mai liniştită prin holul hanului, nu putea să nu recunoască faptul că începea să-l vadă cu alţi ochi pe duşmanul ei de-o viaţă. Deşi nu-l privea ca pe salvatorul ei, ştia că se putea bizui pe el şi că avea să facă tot ce-i stătea în putere să o apere. Avea încredere deplină în el; în ciuda relaţiei lor, acest lucru nu fusese niciodată o problemă.

Îşi ridică privirea şi trase o gură proaspătă de aer, simţindu-se mult mai sigură pe ea. Se duse

repede spre recepţie, unde Fletcher discuta despre cazare. Dacă afla mai multe despre locul în care urmau să-şi petreacă noaptea, se putea vedea mai repede cu Breckenridge.

Apoi îl văzu pe Breckenridge în acea seară, când intră în sala de mese a hanului. Fletcher mergea în faţă, Martha lângă ea, iar Cobbins era ultimul.

Vicontele stătea la o masă din colţ, lângă o fereastră, cu capul plecat, aparent absorbit de citirea ziarului. Nu se arătă câtuşi de puţin curios când intrară ei.

Nici Fletcher şi nici Cobbins, care cercetau amândoi încăperea, nu păreau interesaţi de el. Îl văzură, dar nu-l băgară în seamă.

Heather era cu adevărat uimită. Breckenridge era altfel deghizat, de această dată părând mai puţin dezordonat şi având mai degrabă aspectul unui călător, însă ea nu pricepea cum era posibil să nu remarci acei umeri laţi şi puternici, ca să nu mai vorbim despre aroganţa întipărită pe chip.

Ei i se părea că arăta exact aşa cum era întotdeauna. Periculos şi imprevizibil. În niciun caz genul de om pe care să-l ignori, darămite să-l desconsideri.

Ajunşi la o masă cu patru scaune, ea se aşeză în aşa fel încât să-l poată observa pe Breckenridge cu coada ochiului. Martha, cea mai puţin atentă dintre răpitori, stătea lângă ea. Fletcher şi Cobbins se aşezară unul în faţa celuilalt; vedeau uşa şi o parte din holul hanului.

Însă nu ştiau că adevăratul pericol era în spatele lor.

Din ce în ce mai sigură pe ea şi mai relaxată, Heather era hotărâtă să afle mai multe lucruri despre acel misterios moşier.

— Ai cinat cu moşierul – cel care te-a plătit? Se uită la Fletcher. Acesta îi aruncă o privire.

— Ne-am întâlnit într-o cârciumă, însă niciunul dintre noi nu se gândea la mâncare. Nu era o întâlnire între prieteni.

— Am înţeles… Şi cum a ajuns la cârciumă?

Fletcher clipi. Cobbins se încruntă şi răspunse:

— Nu ştiu… Eram acolo când a intrat pe uşă, şi a plecat până să ne dăm seama. Se uită în jos în vreme ce fata care servea punea înaintea lui o farfurie cu plăcintă şi păstârnac aburind. Am băut o bere, pentru a sărbători.

Heather îşi muşcă limba în timp ce toţi începură să mănânce. Un minut mai târziu, Fletcher îşi ridică ochii din farfurie. Părea încruntat.

— Nu înţeleg de ce vrei să afli mai multe despre acel bărbat – o să afli totul când te vom da pe mâna lui.

— Dar când? Văzând că nimeni nu-i răspunde, îndreptă dinţii furculiţei spre Fletcher. Vezi? De-asta te întreb. Dacă ştiu la ce să mă aştept, n-o să mai fiu aşa curioasă.

— O să afli totul cât de curând, mormăi Fletcher. Până atunci, las-o moartă.

Heather cedă şi se concentră asupra farfuriei. Încercă să-şi amintească tot ce scosese de la sursele ei greu de descusut, pentru a-i povesti vicontelui. Breckenridge voia să ştie totul, iar ea era nerăbdătoare să-i spună ce aflase.

În timp ce mânca peştele copt, se gândi la răspunsurile lui Fletcher, la tonul vocii lui, la cuvintele lui Cobbins. Se întreba cât ştiau cu adevărat despre clientul lor. Îl studie pe Fletcher cu coada ochiului. Era închis în el, aproape ursuz. Se îndoia că ar mai putea scoate ceva de la el. Simţea că era mai bine să nu-l întrebe nimic. Erau şanse mai mari să se arate mai binevoitor a doua zi dacă Heather lăsa totul baltă momentan. Breckenridge stătea prea departe, iar în salon era prea mult zgomot pentru ca el să fi auzit măcar ultimul schimb de replici. Nu făcea nici cel mai mic efort să tragă cu urechea; lăsa „interogatoriul” în seama ei, încrezător că avea să-i spună totul mai târziu. Însă… unde să se întâlnească?

El dădu scaunul în spate şi se ridică, de parcă ar fi auzit întrebarea. Se uită în fugă la ea, cu ziarul în mână. Răpitorii ei nu-şi ridicară capetele şi nici ochii din farfurii.

Breckenridge îi întâlni privirea, apoi întoarse capul şi se uită prin salon. Heather îi urmări privirea şi văzu nişte uşi din sticlă în partea din spate a salonului. Din câte zărea prin geamuri, era un soi de cămăruţă a barului.

Îşi întoarse privirea la tovarăşii ei – tot

neatenţi –, apoi se uită la Breckenridge, care o luă încet spre uşa salonului. Nu îndrăzni să-i facă semn din cap, dar îi întâlni privirea, după care el se uită din nou spre ziar şi îşi continuă drumul. Ieşi din încăpere şi, o secundă mai târziu, îl auzi cum urca scările.

— Nu am mai fost pe aici. Se uita la Martha şi la Cobbins. Am văzut că e un castel ceva mai jos, cu vedere la pod. O să mai vedem şi altceva interesant mâine din trăsură?

Martha scutură din cap, dar se uită nedumerită la ceilalţi doi. Cobbins ridică din umeri.

— Mai sunt câteva castele nu departe de aici şi un fort roman sau două, dar nu prea mai ai ce vedea din ele. În niciun caz de pe drum. Fletcher se uită urât la ea.

— O să vezi ce-o să vezi. Puse şerveţelul lângă farfurie şi se dădu cu scaunul în spate. E timpul ca tu şi Martha să vă duceţi în cameră, din moment ce mâine o să staţi toată ziua în trăsură.

Heather îi întâlni privirea, apoi înclină din cap şi se ridică de la masă. Însoţită de cei trei, urcă scările şi se îndreptă spre camera lor.

*

Coborî tiptil scările pe când ceasurile de la recepţia hotelului băteau o singură dată. Era unu. Nu îndrăznise să se furişeze mai devreme. Camera pe care o împărţea cu Martha era, de această

dată, lângă cea în care dormeau Fletcher şi Cobbins. Ca să ajungă la scări, fusese nevoită să treacă pe lângă uşa lor. Pe Martha puteai să tai lemne, sforăia ca un tractor, dar lui Heather îi era mai teamă de Fletcher şi de Cobbins cel taciturn.

Coborî scările pe lângă perete, având grijă să nu facă vreun zgomot. Ajunse în hol, unde era întuneric, şi de acolo în salon. Cum nu existau perdele la ferestre, lumina era slabă, dar suficientă pentru a vedea pe unde călca. Merse tiptil până la uşile din sticlă. Se uită şi văzu o cameră în întuneric. Încăperea era în formă de L. Partea mai apropiată de ea era cufundată în întuneric, dar cealaltă era luminată mai subtil şi un pic ciudat de razele lunii. Trase adânc aer în piept, puse mâna pe clanţă, o apăsă, deschise uşa şi se strecură înăuntru.

Îşi ţinu respiraţia şi se îndreptă înspre zona mai luminată din încăpere. O cuprinseră nişte mâini puternice.

Tresări – aproape ţipă –, apoi răsuflă uşurată când Breckenridge o trase înspre el, mai aproape de trupul lui masiv şi cald; stătuse în umbra deasă de lângă perete.

— Taci.

Rugămintea lui, mai mult un ordin după părerea ei, în ciuda faptului că fusese şoptită, o făcu să se înfioare.

Se uită în faţă şi în spate, nervoasă.

— Dacă nu mă mai sperii de moarte, nu mai scot niciun sunet.

Preţ de o clipă, privirile li se întâlniră în întuneric. Erau aproape unul de altul. Apoi el îi dădu drumul şi făcu doi paşi înapoi.

— Preferai să te bat pe umăr?

Ea pufni.

— Nu, dar…

Heather se opri în timp ce el luă un document mare şi mantia de pe o masă alăturată.

— Ce-i asta? întrebă ea, şi arătă înspre document.

— E o hartă. Nu cunosc zona asta suficient de bine. Îi puse mantia pe umeri. Era lungă şi atârna pe jos.

— Mulţumesc, şopti ea, un pic surprinsă de cât de grijuliu era. Îi era puţin frig în rochia ei improvizată, şi îşi spălase ciorapii, aşa că nu-i purta acum.

— Ţine-o pe tine. O luă de braţ. După colţ ar trebui să fim în siguranţă.

O îndemnase să ţină mantia cea mare pe ea, dar, ca să nu se împiedice de scaune, se înfăşură în ea şi îşi ridică poalele – simţea căldura din material şi un parfum pe care îl asocia cu el – de pin, foarte masculin. Parfumul o ameţea şi o făcea să-şi piardă concentrarea. Din fericire, el o conducea printre mese şi scaunele de pe lângă bar, ca să ajungă într-o zonă mai ferită şi mai bine luminată.

Breckenridge îi dădu drumul când ajunseră lângă o masă aflată sub o fereastră. Lumina lunii era suficientă cât să îşi poată privi reciproc faţa.

— Şi să se uite la hartă.

Heather se aşeză, îşi strânse mantia pe lângă corp şi ascunse tot ce nu ar fi trebuit el să vadă. El trase scaunul din faţa ei şi puse harta pe masă, apoi se aşeză.

— Mai întâi, spune-mi ce ai aflat azi. Bănuiesc că ai făcut ceva progrese.

Ea încuviinţă din cap.

— Persoana care a pus totul la cale e de origine scoţiană – sau cel puţin asta cred Fletcher şi Cobbins. Probabil e „moşier”, dar nu am idee cum de au ajuns la concluzia că e mare proprietar de pământuri. Este brunet şi are o privire de gheaţă – niciunul nu-şi aminteşte culoarea ochilor – şi răutatea întipărită pe chip. E foarte solid şi niciun om nu şi-ar măsura forţele cu el.

Când se opri, el o întrebă:

— Atât?

— Da. Se strâmbă. Ştiu că există probabil o sută, dacă nu o mie de moşieri scoţieni care arată exact la fel. Am încercat să aflu mai multe detalii – dacă are vreo cicatrice, un inel, o rană –, însă Fletcher n-a vrut să-mi mai spună nimic.

— Nu a vrut?

— Poate mă înşel, dar cred că şi-a dat seama cât de puţine ştie despre bărbatul pentru care lucrează. Nici nu are habar dacă a venit cu trăsura la Glasgow sau călare – sau ce cal avea.

Sprijinindu-şi ambele coate pe masă, Breckenridge reflectă la tot ce aflaseră până în clipa de faţă. Stătu puţin pe gânduri, dar în cele

din urmă îi întâlni privirea.

— Eşti gata să evadezi şi să te întorci la Londra?

Ea îi susţinu privirea o vreme, suficient cât să-i dea speranţe, dar apoi îi zise pe un ton egal şi cumpătat:

— Nu le-am dat de înţeles că aş vrea să evadez, şi ei n-au habar de existenţa ta, darmite că eşti prin apropiere. Sunt din ce în ce mai relaxaţi şi mai dispuşi să-mi răspundă la întrebări – chiar şi Fletcher. Încă n-am avut timp să mă ocup de Martha – m-am concentrat asupra lui Fletcher, căci el pare cel mai în cunoştinţă de cauză şi are mai mult spirit de observaţie.

— E şi cel mai periculos dintre cei trei.

— Da, ştiu, însă e cel mai hotărât să execute ordinele, aşa că nu-mi fac griji, cel puţin nu în această privinţă. N-o să-mi facă rău – din ce-au zis, nici el şi nici Cobbins nu vor să-şi supere clientul. Aşa că fac progrese, însă nu am aflat suficient cât să-mi dau seama cine e moşierul. Şi până acum Fletcher nu a vrut să-mi spună – nici măcar să-mi dea un indiciu – unde mă duc. Dacă aflu, aş putea să-mi dau seama cine e moşierul după locul în care sunt dusă.

— Nu ai de gând să scapi încă, nu-i aşa? zise el după o clipă de tăcere. Ea îi susţinu privirea, apoi îşi ţuguie buzele.

— Ca să fiu sinceră, nu cred că pot. Dacă aş face-o, iar Eliza, Angelica, Henrietta sau Mary ar fi răpite şi ar păţi ceva rău… Nu cred că mi-aş

putea-o ierta vreodată.

El încuviinţă din cap.

— În regulă.

Nu era încântat, dar se aştepta la asta şi o înţelegea pe deplin.

În timpul nesfârşitelor ore cât mersese în spatele trăsurii ce se mişca greoi, avusese timp să cântărească situaţia. Deja se obişnuise cu gândul că, dat fiind faptul că umblau deja de două zile singuri – după cum avea să se afle – pe drum şi ţinând cont de felul amândurora de a fi, indiferent de cum avea să se termine aventura lor, căsătoria dintre ei era un lucru inevitabil. Această revelaţie… nu îl deranja prea tare. Trebuia să se însoare şi să aibă un moştenitor, iar scumpele şi urâtele lui surori vitrege îl tot băteau la cap de ani buni să se aşeze la casa lui. Heather ar fi fost alegerea perfectă, cel puţin din punct de vedere social.

Ceea ce îl surprinsese era uşurinţa cu care acceptase ideea căsătoriei cu ea, deşi nu avea o viziune prea clară vizavi de propriul viitor. Gândul că ea ar putea să-i fie soţie începu să ocupe un loc central în universul său, devenind un catalizator care îngăduia unor elemente comune să se asocieze şi să se limpezească. Să se clarifice.

Poate nu se plăceau, dar el era perfect conştient de scânteia care existase mereu între ei, chiar de la început. Ştia că acea scânteie se putea preface într-o flacără, una suficient de puternică pentru a le da speranţa că-şi vor putea duce traiul

împreună.

Poate că relaţia lor nu ar fi perfectă, dar ar putea merge.

Ştia cum sunt femeile şi o cunoştea prea bine pe Heather ca să aducă vorba despre asta acum. Nu era surprins că ea nu se gândise la asta, dat fiind că îl vedea ca pe un văr şi nu i se părea periculos să rămână singură cu el.

— Prea bine. Heather se relaxă şi zâmbi. Ochii ei de un albastru-cenuşiu aveau o sclipire argintie în lumina lunii. Se uită pe hartă. Cum moşierul acesta e scoţian, bănuiesc că vom merge în Scoţia. Pe Fletcher l-a luat gura pe dinainte şi a spus că nu ştie dacă bărbatul e de la munte sau de la şes.

Breckenridge se încruntă şi întinse harta pe masa dintre ei.

— Ciudat. Accentele sunt diferite, dar Fletcher şi Cobbins au locuit la Glasgow.

Heather ridică din umeri.

— Nu ştim de câtă vreme sunt acolo. Poate doar au ajuns în oraş.

— Dacă poţi, află câtă vreme au lucrat la nord de graniţă.

— În regulă. După ce îi cercetă chipul, îl întrebă: Ai de gând să-mi spui şi de ce?

Bărbatul zâmbi uşor, în ciuda înverşunării pe care o simţea.

— Nu pot să-ţi spun încă. Dacă afli, poate mă răzgândesc. Întoarse harta, apoi arătă cu degetul.

— Noi suntem aici, la castelul Barnard.

— Cum moşierul e scoţian, mi se pare logic ca

Fletcher şi ceilalţi să mă treacă graniţa la un moment dat. Heather trasă drumul pe care urma să-l facă, spre vest, prin nordul Angliei, la sud de graniţa cu Scoţia. Erau mai multe drumuri mici de legătură care duceau spre Scoţia. Cobbins mi-a spus că o să văd din trăsură castele şi un fort roman sau două. Se uită mai cu atenţie la hartă. Oare aşa va fi dacă rămânem pe drumul acesta sau asta înseamnă că o s-o luăm curând spre nord?

Se concentrară asupra hărţii, apoi el pufni.

— Sunt mai multe castele pe marginea drumului şi cel puţin două forturi romane. Asta înseamnă, scumpă domnişoară, că trăsura va rămâne pe acest drum cel puţin până la Penrith.

Ea zâmbi când îi auzi confirmarea, apoi îi cercetă chipul.

— De ce eşti atât de mulţumit de asta? îi întâlni privirea.

— Vreau să mă opresc undeva să mai cumpăr cele necesare. Avea nevoie de o deghizare suficient de bună ca să se poată apropia mai mult de ea şi de răpitorii ei. Mai voia să cumpere o armă sau două: măcar un pistol şi un cuţit. Ezită puţin, apoi spuse: O să plec de aici mâine-dimineaţă devreme – nu are rost să le dau prilej să mă recunoască. Pun pariu că te vor duce în Scoţia şi da, acum e o certitudine; prin Penrith, apoi Carlisle.

Ea studie cu atenţie harta.

— Pare ruta cea mai probabilă. Trasă cu un

deget drumul care pornea de la nord, din Carlisle, spre centrul Scoţiei. Dat fiind că eram pe Great North Road şi ne îndreptam spre Edinburgh, dar între timp am deviat şi se pare că mergem spre Carlisle, probabil o să ajungem la Glasgow, nu la Edinburgh.

Vicontele încuviinţă din cap.

— La Glasgow sau mai la nord. Dacă moşierul se întâlneşte cu ei la Glasgow, poate că acolo trebuie să te lase. Făcu o pauză, apoi o întrebă: Ştii cumva dacă familia ta are duşmani scoţieni?

Ea îşi ridică privirea şi se uită la el concentrată. După puţin timp, scutură din cap şi îi spuse:

— Nimeni de care să fi auzit eu. Şi nu înţeleg de ce ar avea – nu am avut, din câte ştiu eu, vreo afacere la nord de graniţă. Cu excepţia lui Richard şi a Catrionei.

El stătu o clipă pe gânduri, apoi scutură din cap.

— Nu pot pricepe de ce, dacă Richard ar fi iscat mânia vreunui moşier scoţian, acesta din urmă ar pune ochii pe tine şi pe surorile tale. Nu sunteţi într-o relaţie atât de apropiată. Se concentră din nou asupra chipului ei. Nu i-ai auzit niciodată pe fraţii tăi vorbind despre eventuale probleme în Scoţia?

Ea se strâmbă.

— Nu am auzit nimic, însă e posibil ca Rupert să fie implicat în demascarea unei fraude în Scoţia, zise ea ridicând din umeri. Ştii cum e. Sau

poate Alasdair a şterpelit vreun artefact preţios de sub nasul unui colecţionar scoţian lacom.

— Sunt convins că ai fi ştiut, dacă fraţii tăi considerau că tu şi surorile tale aţi putea fi în pericol.

Heather zâmbi.

— Aşa e. S-ar fi lăsat cu vărsare de sânge pe Dover Street dacă ar fi încercat să ne răpească.

Stătură în tăcere câteva momente, gândindu-se fiecare la altceva, apoi el se întinse după hartă. O împături din nou şi o puse în buzunarul de la haină, după care se ridică şi întinse mâna.

— Hai să mergem, te conduc în camera ta şi la stimabila Martha.

Ea îşi sprijini capul de al lui şi îl lăsă să o ridice.

— Mâine… nu-ţi face griji, şopti el în timp ce o conducea în partea mai întunecată a camerei. O să aştept la Carlisle, ca să mă ţin după trăsură când treceţi de mine. Îi întâlni privirea prin întuneric. N-o să te pierd.

Buzele ei delicate se arcuiră.

— Nici nu-mi închipuiam că ai face aşa ceva.

Capitolul 5

Heather petrecuse o noapte agitată. Se trezise înainte de ivirea zorilor şi stătuse la fereastră, privind spre est peste curtea din spatele hanului.

În vreme ce văzduhul se înmuia în nuanţe de gri perlat stropit cu dâre palide aurii şi roz, îl zărise pe Breckenridge ieşind, urcându-se în brişcă, pocnind din bici şi plecând.

Câteva ore mai târziu, prost dispusă, urcă şi ea în trăsură. În timp ce se îndepărtau hurducăind de castelul Barnard, privi pe fereastră şi simţi o teamă apăsătoare că ar putea-o lua spre nord pe alt drum, iar Breckenridge le-ar pierde urma. Nu putea ignora această posibilitate, dar, hotărâtă să nu lase acest lucru să o descurajeze şi mai mult decât o făcuse deja, îngropă acest gând în adâncurile minţii şi se concentră, în schimb, asupra lucrurilor pe care ar putea să le afle despre cel care îi angajase pe răpitorii săi – misteriosul moşier. Gândindu-se din nou la răspunsurile lui Fletcher de cu o zi înainte, simţi că în curând avea să scoată de la el tot ce ştia despre acel om. Amintindu-şi întrebarea lui Breckenridge, reflectă puţin şi, cum era aşezată în faţa lui Fletcher, îl pironi pe acesta cu privirea.

Îl studie în voie până când, evident deranjat de privirea ei, bărbatul ridică morocănos din sprânceană.

— Ce-i?

— Mă întrebam doar… Mă gândeam că urmează să trecem graniţa, iar locul în care îl vom întâlni pe acest moşier este vreun oraş din Scoţia. Ai spus că l-ai cunoscut în Glasgow. Deşi am fost în Edinburgh, la Glasgow nu am ajuns. Cum e acolo?

Fletcher ridică din umeri.

— Ca în orice alt oraş cu un port mare. Se gândi pentru o clipă, apoi adăugă: Seamănă cu Londra. Nu, mai degrabă cu Liverpool, aş zice.

— Înţeleg că acolo stai.

— Din când în când. Fletcher o privi în ochi, apoi zâmbi cu subînţeles. Ne-am tot mutat de-a lungul anilor, rămânând mereu acolo unde ne mergeau mai bine treburile. Am stat în Glasgow în ultimii ani, dar cred că, după ce te vom preda, ar cam fi vremea să ne luăm tălpăşiţa de acolo.

Ca şi când planurile lui nu ar fi interesat-o, ceea ce nu era adevărat, Heather ridică din umeri şi privi din nou pe fereastră. Avea răspunsul pe care îl dorea Breckenridge, dar trebuia să aştepte până când îl întâlnea din nou, pentru a-i putea înţelege semnificaţia. Cobbins se aplecă în faţă şi-i arătă un castel aflat pe un deal din apropiere.

Îl privi şi schimbă impresii despre clădire cu Cobbins şi cu Martha. Rezemându-se din nou de perne, se simţi chiar mai încrezătoare că interpretaseră corect remarcile lui Cobbins din ziua anterioară. Se aflau acum pe drumul spre Penrith – cel străjuit de mai multe castele şi forturi romane.

Ce altceva ar fi putut să întrebe? Ce altceva ar fi putut afla?

Fletcher răspundea mai bine întrebărilor scurte şi spontane şi abordărilor indirecte. Totuşi, oricât şi-ar fi frământat mintea, nu se putu gândi la niciun alt mod de a întreba:

— Unde îl vom întâlni pe acest moşier? Nu înţeleg de ce nu mi-aţi spune.

— Ei bine?

Fletcher schimbă cu Martha o privire plină de înţelesuri. Cu colţul ochiului, Heather o zări pe Martha scuturând din cap. Fletcher îşi mută privirea asupra fetei.

— Nu cred că e nevoie să ştii. Vei afla când ajungem.

— Dar…

Heather îşi dădu silinţa să lungească discuţia, schimbă subiectul, îi bătu la cap şi îi sâcâi, însă fără folos. După zâmbetul abia schiţat al lui Fletcher, rămase cu impresia că se jucau cu ea.

Văzându-l pe Fletcher de neclintit, se întoarse spre Martha.

— Tu trebuie să înţelegi – m-ar ajuta să ştiu.

Martha pufni. Îşi rearanjă mantia voluminoasă, apoi îşi încrucişă braţele şi închise ochii.

— Nu are rost să continui. Vei afla curând unde te ducem. Nu-i niciun motiv să ştii dinainte – nu te ajută cu nimic.

Martha rămase tăcută. Când Heather privi din nou spre Fletcher, văzu că şi el închisese ochii. Simţind o iritare crescândă, îşi strânse braţele la piept şi se retrase în colţul ei.

Cobbins avea încă ochii deschişi, uitându-se relaxat la ea. Cei trei rămăseseră în permanenţă vigilenţi, îşi dădu ea seama – unul sau mai mulţi dintre ei fuseseră întotdeauna atenţi să nu scape,

chiar şi în momente ca acesta. Numai când considerau că nu putea fugi, fie pentru că era înconjurată de ei la vreo masă, fie pentru că era închisă pe timpul nopţii în cameră cu Martha, fără haine de stradă la îndemână, numai atunci îşi luau ochii de pe ea.

Trecură pe lângă alte două castele, asupra cărora Cobbins se străduí să îi atragă atenţia. După câţiva kilometri, ea zări pe un panou că Penrith era la zece kilometri depărtare. Fu cuprinsă de un sentiment de uşurare, care-i mai alină tensiunea. Dacă ajungeau în Penrith, pentru că mai apoi să treacă graniţa în Scoţia, cu siguranţă aveau să ajungă şi la Carlisle, unde avea s-o aştepte Breckenridge.

Heather îşi schimbase total impresia despre marele ei duşman. Într-adevăr, se îndoia că s-ar mai putea gândi vreodată la el astfel. Pentru ea, el reprezenta acum siguranţă, protecţie, şi, fără a lua în seamă orice altceva ar mai fi putut reprezenta el, ştia că era un om în care îşi putea pune nădejdea.

Îşi recăpătase întrucâtva încrederea, ceea ce îi dădea speranţă. Cum nu avea altceva de făcut, reluă în gând tot ce ştia despre teritoriile de peste graniţă. Era deja dimineaţa târziu, aproape spre amiază. Călătorind în acest ritm, ar fi trebuit să rămână peste noapte undeva nu prea departe de graniţă; nu aveau nicio şansă să ajungă la Glasgow în aceeaşi zi. Atâta lucru ştia, dar nimic mai mult. În toate călătoriile pe care le făcuse

înainte în Scoţia, o luase spre vest imediat după Carlisle, părăsind drumul principal la Gretna, intrând pe drumul spre Dumfries şi mergând mai departe spre New Galloway, şi de acolo spre nord, până la Vale of Carsphairn, locuinţa lui Richard şi a Catrionei. Cunoştea acele drumuri, acele oraşe, acel peisaj, dar în afară de asta şi de Edinburgh, pe care îl vizitase o dată împreună cu Richard şi cu Catriona, Scoţia rămânea un tărâm necunoscut, învăluit în ceaţă şi într-o burniţă slabă, umedă şi rece.

În aceste condiţii, posibilitatea de a vedea Glasgow-ul, sau chiar de a călători mai spre nord, în zonele muntoase, nu-i stârnea entuziasmul.

Simţea că întâlnirea cu un moşier misterios care aranjase să fie răpită era ceva ce trebuia evitat. Ar fi fost mai mult decât suficient să afle despre cine era vorba.

Trăsura intră în Penrith, o luă spre nord pe drumul principal spre Carlisle şi de acolo mai departe.

Heather se simţea uşor ameţită şi înfometată când, după alţi kilometri greu de străbătut, trăsura intră în satul Plumpton Wall şi încetini. Vizitiul trase în curtea unui han mic şi opri caii.

Coborând sub mângâierea unui soare cu dinţi, Heather inspiră profund, apoi aruncă o privire în jur. Martha apăru lângă umărul ei şi o grăbi spre han. În timp ce urca treptele nu prea înalte şi îl urma pe Fletcher într-o cârciumă micuţă, Heather se gândi la opririle pe care le făcuseră,

recunoscând, în sinea sa, cât de atenţi şi de discreţi fuseseră răpitorii ei.

Considerând-o lipsită de curaj şi prea speriată de şarada lor bine ticluită ca să facă scandal în public, o trataseră bine, fără a-şi asuma însă riscuri. Toate locurile în care opriseră – Knebworth, Stretton, Carlton-on-Trent, Bramham, castelul Barnard, iar acum Plumpton Wall – fuseseră oraşe foarte mici sau locuri izolate, genul în care ar fi fost foarte puţin probabil să întâlnească pe cineva care să o cunoască suficient de bine încât să-şi dea seama cine era. Acesta era singurul punct slab din planul lor, şi luaseră măsuri pentru a reduce acest risc.

În realitate, întrucât toată lumea bună din Londra era ocupată, acum că începea sezonul, şansa de a întâlni accidental pe cineva care o cunoştea era ca inexistentă.

Păstră o tăcere încăpăţânată cât mâncară; nu găsi niciun pretext pentru a încerca să afle mai multe informaţii, cel puţin nu pe moment.

Atunci când, o oră mai târziu, urcă înapoi în trăsură şi se aşeză în colţul ei, deveni conştientă de tensiunea apăsătoare şi de aşteptarea înfrigurată care se strecuraseră din nou în sufletul ei. Aşteptă până când îşi reluară drumul, mergând în ritm constant spre nord, apoi îşi cercetă din nou răpitorii, observând că senzaţia sa de aşteptare înfrigurată o reflecta pe a lor.

Fletcher nu mai stătea comod, ci drept şi în alertă, privind mai mult pe geam, încruntat, de

parcă şi-ar fi făcut calcule. Cobbins şedea cu mâinile pe genunchi, privind fix la cei din trăsură, însă Heather ar fi putut jura că nu-i vedea. Bărbatul era cufundat în gânduri, îşi imagina; până acum nu prea dăduse semne că ar avea asemenea preocupări. Privind într-o parte, văzu că şi Martha era în alertă.

Heather încercă să-şi dea seama care ar putea fi motivul. Graniţa se afla după Carlisle… Poate că atitudinea lor se datora doar faptului că oraşul de graniţă era, de departe, cel mai mare prin care urmau să treacă, în afară de Londra, şi era, de obicei, înţesat cu soldaţi, persoane oficiale, agenţi vamali şi fiscali şi tot felul de alţi funcţionari ai statului.

Poate vigilenţa răpitorilor ei avea să sporească.

Se uită pe fereastră la întinderile verzi pe lângă care treceau. În ciuda tensiunii, ea se simţea împăcată. Calmă, pregătită pentru orice avea să se întâmple. Pentru că, mai presus de orice, urmau să treacă negreşit prin Carlisle.

*

Breckenridge aştepta la umbra castelului Carlisle, acolo unde unul dintre turnuri era lipit de ziduri. Privea, cu spatele rezemat de zid, trăsurile ce veneau din nord de-a lungul drumului dinspre Penrith. Pentru a intra în Carlisle cum se cuvenea, toate vehiculele trebuiau să treacă pe-acolo.

Învăluit în umbra adâncă, niciun pasager din şirul nesfârşit de trăsuri nu l-ar fi putut zări dacă nu l-ar fi căutat anume.

Era mulţumit de toate precauţiile pe care şi le luase pentru a evita orice pericole ar fi putut apărea peste graniţă. Înainte de toate, cumpărase două pistoale cu ţeavă scurtă, lucrate în argint, suficient de mici pentru a-i încăpea într-un buzunar al hainei. Haina şi nădragii, cămaşa şi vesta fuseseră următoarele achiziţii. Se văzuse nevoit să treacă pe la mai mulţi croitori pentru a găsi îmbrăcăminte croită deja pe mărimea sa, mai ales că dorea cu tot dinadinsul să pară ponosit. Deghizarea sa într-un copist lipsit de noroc şi în prezent fără slujbă fusese pregătită anume pentru a-i permite să se apropie de cei trei răpitori ai lui Heather.

Deşi îşi cumpărase o trusă de bărbierit din Newark, nu o folosise în acea dimineaţă. O umbră de barbă îi întuneca acum obrajii şi bărbia, dându-i un aer mai dur, mai auster, mai puţin respectabil. Ducea după el o măsuţă de scris veche, plină de zgârieturi, şi câteva instrumente de scris la fel de folosite, pe care le găsise la un neguţător de mâna a doua, şi-şi mânjise cu cerneală degetul mijlociu de la mâna dreaptă şi buricul degetului mare, dornic să se prezinte în faţa lui Fletcher, a lui Cobbins şi a Marthei ca amărât de funcţionar, un egal al lor, un om faţă de care aceştia ar fi simţit o încredere instinctivă.

Dacă lipsa de atenţie din partea trecătorilor –

în timp ce se plimba prin oraş făcuse eforturi considerabile să îşi înăbuşe aroganţa de viţă nobilă şi purtările alese – era vreo dovadă în acest sens, atunci deghizarea îi reuşise. Făcuse rost de o brişcă veche şi vai de mama ei, trasă de un cal într-o stare deplorabilă, fără să fi fost necesar să insiste că da, chiar avea nevoie de acel cal, de acea brişcă.

Dacă vreunul dintre prietenii lui i-ar fi văzut noul echipaj, s-ar fi prăpădit de râs.

Rezemat de perete, încă plăcut încălzit de la soarele de mai devreme, continuă să privească trăsurile, cu un aer răbdător, dar clocotind în interior.

Luase în considerare posibilitatea de a trimite un alt mesaj în sud, la familia Cynster. Se gândise la asta mai bine de o oră, dar în cele din urmă decise să nu o facă. În primul rând, dacă verii lui Heather ar fi reacţionat şi ar fi pornit spre nord, aşa cum era posibil să o facă, ar fi obţinut exact contrariul a ceea ce se străduise până atunci – anume, să păstreze secretă prezenţa lui Heather alături de răpitorii ei.

Dacă înalta societate ar fi aflat că ea era în mâinile lui Fletcher şi ale lui Cobbins, chiar şi pentru o noapte, reputaţia ei ar fi fost iremediabil distrusă, prezenţa Marthei necontând. Nimic din ce ar spune sau ar face după aceea nu ar ajuta la îmbunătăţirea situaţiei, cel puţin nu în ochii înaltei societăţi. Cei apropiaţi ar accepta adevărul; societatea însă nu ar face-o.

În plus, ar fi fost prea dificil de explicat situaţia cuiva care nu ştia întreaga poveste şi nu putea spune pur şi simplu că Heather era încă în mâinile răpitorilor săi, dar că era în siguranţă. Că el avea grijă ca ea să fie în siguranţă.

Mai ales această ultimă parte ar fi fost dificil de transmis, în special coroborată cu informaţia că erau aproape de a trece graniţa în Scoţia. Indiferent de cuvintele alese, de explicaţiile convingătoare, rezultatul ar fi fost interpretat ca o confirmare prost mascată că ei doi urmau să se căsătorească.

Şi dacă ea ar refuza? Până nu afla ce gândea ea, nu era înţelept să facă vreo declaraţie.

Desigur, având în vedere reputaţia lui ca de crai din Londra şi a ei de o tânără doamnă din lumea bună, bine-crescută şi protejată de familia ei, nu exista altă opţiune. Îndeosebi pentru că ambele familii frecventau cele mai rafinate cercuri ale societăţii. Şi, în timp ce, pe de o parte, simţea că ar trebui să se revolte în faţa unei sorţi impuse de societate, pe de alta, era surprinzător de împăcat cu ideea. Bănuia că asta se datora, măcar parţial, faptului că ea era „diavolul pe care îl cunoştea”. Exact când acest apelativ îi trecea prin minte, îşi aminti toate lucrurile despre ea pe care nu le ştiuse până atunci, dar pe care le aflase datorită evenimentelor din ultimele zile.

Ea se dovedise surprinzător de ageră la minte. Fusese hotărâtă şi loială. Dăduse dovadă de spirit de observaţie şi acţionase în momente în care

multe alte doamne s-ar fi scufundat, neajutorate, într-o stare de panică. Nu îi lipseau nici voinţa, nici caracterul.

Ar fi putut să-şi aleagă o mireasă mult mai nepotrivită.

Niciuna dintre familiile lor nu s-ar fi opus; deşi nu s-ar fi luat din dragoste, după ultima modă, era destul de sigur că, dacă s-ar pune de acord, ei doi s-ar înţelege destul de bine. Acest lucru era mai mult decât ar fi putut spune despre orice doamnă pe care o cunoştea.

Oricâte furori ar fi făcut căsătoriile din dragoste, el, personal, renunţase la iubire cu mult timp în urmă. Cu cincisprezece ani în urmă, mai precis. Şi, deşi bănuia că Heather ar prefera o căsătorie din dragoste, ea avea deja douăzeci şi cinci de ani, astfel că, la sfârşitul acelui sezon, avea să fie considerată de toţi fată bătrână. În mod evident, Făt-Frumos al ei nu se ivise ca să o cucerească. Având în vedere pragmatismul de care dăduse mai nou dovadă, bănuia că, dacă i-ar cere mâna, ea ar analiza bine propunerea şi ar accepta.

Dar dacă nu o făcea…

El se încruntă, se îndreptă de spate şi îşi alungă acest gând. Ea era o femeie cu capul pe umeri şi raţională; l-ar accepta de nevoie.

Cu toate acestea, în cazul în care ea nu ar fi făcut-o… existase întotdeauna acea scânteie între ei, pe care el putea, dacă voia, să o transforme într-o pasiune arzătoare, năvalnică şi suficient de

puternică încât să demonteze orice obiecţie a ei.

Ar putea fi chiar distractiv să o convingă.

Era ocupat cu studierea posibilităţilor, când o trăsură cunoscută se ivi din strada înghesuită, atrăgându-i imediat atenţia. Se dădu în spate, în umbră, şi aşteptă până când trăsura trecu pe lângă el, privind-o cum coteşte pe un alt drum principal şi îşi continuă drumul spre nord.

Era după-amiază, iar graniţa se afla la doar cincisprezece kilometri depărtare. În mod evident, răpitorii ei intenţionau să o ducă pe Heather în Scoţia chiar în aceeaşi zi.

Trăgându-se de la perete, Breckenridge urmări trăsura încă o clipă, apoi se îndreptă spre un grajd din apropiere pentru a lua brişca. Heather fu cuprinsă de panică pentru un moment, în timp ce trăsura traversa încet podul de pe râul Sark şi intra în Scoţia.

*

Îşi spuse că Breckenridge îi urma îndeaproape, că nu era singură. Că, la momentul potrivit, el avea s-o ajute să evadeze. Asta îi făcu bine. Cu ceva timp în urmă traversaseră un drum important care ducea la

Edinburgh prin Hawick şi Selkirk; se îndreptau cu siguranţă spre Glasgow.

Cale de câţiva kilometri, drumul i se păru cunoscut. Satul Gretna era imediat după graniţă, având case de ţară răspândite la întâmplare în

partea stângă a drumului celui mare. Un minut mai târziu, tot către stânga, trecură pe lângă drumul pe care obişnuia să o ia spre Dumfries şi, în cele din urmă, spre Vale.

Rezemată, cu capul sprijinit pe pernă, se gândea că de acum se aflau pe un teritoriu necunoscut ei. Se întreba cât de mult aveau să mai meargă în acea zi. Întrebă de mai multe ori, dar tot ce îi răspundeau Fletcher şi Martha era că „destul de curând avea să afle.” Bombăni în sinea sa şi se instală comod, strângând pe lângă ea mantaua pe care i-o pusese Martha la dispoziţie; deşi era primăvară, în Scoţia era mult mai rece decât în sudul Angliei. Trăsura încetini.

Privi pe geam şi zări căsuţele din cătunul aflat la nord de Gretna. Gretna Green era cunoscut pentru căsătoriile tinerilor care fugeau de acasă, oficiate deasupra „nicovalei fierarului”.

Trăsura încetini până aproape se opri, apoi viră brusc la stânga.

— Asta e vestita fierărie? întrebă Martha, uitându-se pe cealaltă fereastră. Fletcher aruncă o privire într-acolo.

— Da, asta e. Se uită îndărăt şi întâlni privirea lui Heather. Vom opri la un mic han, mai încolo pe acest drum.

Era doar una dintre opririle lor obişnuite. Heather îşi spuse că popasul lângă acea vestită fierărie fusese întâmplător. Deşi, trecură pe lângă un şir de hanuri din Gretna, cel în faţa căruia se opri trăsura era categoric mai pe gustul lui

Fletcher.

Hanul Nutberry Moss era vechi. Cele două etaje purtau pecetea timpului, dar erau încă solide. Cu zidurile sale de piatră văruite în alb, cu rame negre la ferestre şi la uşi cu grinzi negre imense ce susţineau acoperişul din ardezie de un gri-închis, părea cufundat şi ancorat în pământ, de parcă ar fi prins pur şi simplu rădăcini.

Fletcher coborî primul, apoi îi întinse mâna lui Heather pentru a o ajuta să coboare. Fata se opri o clipă pe treapta trăsurii pentru a arunca o privire în jur. Erau puţini copaci care să îi blocheze priveliştea. Nu-l zări pe Breckenridge, dar reuşi să-şi dea seama unde era. Drumeagul pe care se afla hanul continua spre vest, intersectându-se, un pic mai încolo, cu drumul principal ce ducea spre Dumfries.

Păşind pe pietrişul din curte, fata aruncă o privire spre faţada hanului; aceasta emana căldura unui cămin. Apoi Martha li se alătură; urmaţi de Cobbins, intrară cu toţii în han.

Înăuntru era mult mai cald. Heather îşi întinse mâinile spre flacăra din căminul încastrat într-un perete al holului de primire şi se uită curioasă în jur. O scară îngustă ducea sus, împărţind camera din faţă în două. Hangiul tocmai intrase printr-o uşă batantă din spatele sălii, aflată la stânga scărilor; acea uşă ducea probabil la bucătărie. Ştergându-şi mâinile pe o cârpă, omul îl salută pe Fletcher. Când auzi că au nevoie de camere, hangiul trecu după o tejghea lungă, lipită de zidul

din dreapta scărilor.

Întorcându-se cu spatele la foc, Heather se gândea la posibile întrebări

— Ce altceva ar putea afla de la răpitori –, când îl auzi pe Fletcher spunându-i hangiului:

— Nu ştiu câte zile vom sta aici. Cel puţin două, poate mai multe. Vom sta până când omul lui Sir Humphrey Wallace – domnul McKinsey – va sosi pentru a o însoţi pe tânără mai departe. Plimbându-se prin încăpere, Heather rămase cu ochii aţintiţi la spatele lui Fletcher. Vorbea în continuare cu hangiul, târguindu-se pentru camere.

Întorcându-se brusc, o ţintui pe Martha cu o căutătură cruntă.

— Acesta-i locul în care urmează să mă predaţi? Aici îl aşteptăm pe acest moşier al vostru?

Martha ridică din umeri.

— Aşa zice Fletcher.

Pe chipul ei ascuţit nu se citea nimic.

— Dar el nu-i aici încă?

— Nu.

Martha îi aranjă din nou şalul.

— Se pare că îi va lua câteva zile să ajungă aici, de unde-o sosi. Fletcher vorbea în continuare cu hangiul. Heather se întoarse către Cobbins, care stătea, ca de obicei, prin preajmă.

— Când i-aţi trimis vorbă că m-aţi răpit şi că mă duceţi spre nord? După cum sperase, Cobbins răspunse:

— Am trimis mesaj prin poşta de noapte în Knebworth.

Heather începu să numere; pierdea şirul zilelor, dar totuşi… Dacă McKinsey ar fi fost în Edinburgh sau în Glasgow, el ar fi trebuit să fi ajuns deja; dacă nu, atunci sigur mâine. Înainte să-şi poată continua ideea, Fletcher veni la ei.

— Două camere, ca de obicei, ambele în aripa de est, dar nu una lângă cealaltă.

Aruncă o privire spre cei doi băieţi care le cărau bagajele.

— Eu şi Cobbins vom lua camera cea mai apropiată de scări.

Heather îşi îndreptă spatele şi îşi înălţă bărbia. Îşi fixă privirea asupra lui Fletcher.

— De ce ne-am oprit aici?

Blând în mod neconvingător, Fletcher răspunse:

— Aici ne-a spus McKinsey să te aducem.

— De ce, din toate oraşele din Scoţia, a ales Gretna Green?

Fletcher făcu ochii mari.

— Nu ştiu.

Schimbă o privire cu Martha, apoi se întoarse înapoi spre Heather.

— Ne-am putea da cu presupusul, dar – ridică din umeri – noi chiar nu ştim. Aici ne-a spus, aici te-am adus. Din câte ştim noi, nu există vreun alt motiv.

Niciunul dintre ei nu credea asta.

Lui Heather nu îi plăceau sub nicio formă

implicaţiile acestui lucru. Din câte ştia, o femeie trebuia să îşi dea acordul să se căsătorească, deasupra unei nicovale sau în orice alt mod, în Scoţia sau oriunde altundeva pe cuprinsul Insulelor Britanice.

Ceea ce nu ştia însă era în ce măsură se ţinea cont de dorinţele femeii într-un orăşel ca Gretna Green. Trebuia oare să-şi declare consimţământul? Putea fi drogată sau forţată în vreun fel pentru a se înfăptui căsătoria? Un lucru pe care-l ştia cu siguranţă era că toate căsătoriile încheiate deasupra nicovalei din Gretna Green erau legale şi valabile. Şi părinţii ei se căsătoriseră acolo.

Heather nu avu nicio reacţie atunci când Martha o împinse în sus pe scări şi o conduse în camera lor. În sinea ei era neobişnuit de detaşată.

În mintea ei, calea de urmat tocmai devenise extrem de clară. Era evident că sosise timpul să scape de răpitorii ei, să o rupă la fugă mulţumindu-se cu ceea ce aflase deja. Când urma să sosească Breckenridge, avea să-i spună că era gata să plece…

Atât doar că Fletcher spusese că urmau să stea aici cel puţin două zile. Intră în cameră înaintea Marthei, de-abia observând cele două paturi înguste şi singura ferestruică. Heather analiză situaţia şi ajunse la concluzia că Fletcher nu minţise. Nu era cinstit, dar în general se concentra pe ce urma să facă. Nu credea că el ar fi inventat povestea cum că ar fi nevoiţi să aştepte

două zile.

De ce-ar fi făcut-o? El nu ştia că Breckenridge era aproape – şansa ei de a scăpa din ghearele lor. Nu exista, din punctul lor de vedere, niciun motiv să mintă în legătură cu cât timp aveau să rămână acolo, aşteptând sosirea lui McKinsey.

Se trânti în patul de lângă uşă şi se holbă la perete, întrebându-se dacă exista vreo cale de a folosi situaţia în avantajul ei. Dacă, având în vedere ceea ce ştia acum, îi putea constrânge pe Fletcher, Martha şi Cobbins pentru a obţine alte informaţii despre McKinsey. Când avea să decidă în cele din urmă să fugă, era de dorit ca evadarea să aibă loc în aşa fel încât ea şi Breckenridge să rămână în zonă, ca să-l vadă pe McKinsey sosind.

În cazul în care ea şi Breckenridge reuşeau să-l vadă destul de bine pe acest om, aveau mai multe şanse de a-l recunoaşte, înlăturând pe viitor orice ameninţare pe care acesta ar fi putut-o reprezenta pentru surorile ei, pentru verişoarele ei şi pentru ea însăşi.

Inspirând adânc, lăsă deoparte asemenea presupuneri, până când avea să le poată discuta cu Breckenridge, apoi se ridică şi traversă camera pentru a se târgui cu „camerista” sa asupra hainelor pe care putea să le scoată din geanta cea mare pe care Martha continua să o păzească precum un buldog.

Breckenridge se afla în cârciuma hanului, deghizat în copist, cot la cot cu alţi trei localnici care mâncau cu poftă nişte tocană servită seara la

han, atunci când Heather şi răpitorii ei intrară în sală.

Hanul era, din întâmplare, prea mic pentru a avea o sală de mese separată. Împreună cu ceilalţi bărbaţi, cu toţii mai în vârstă şi mult mai cărunţi decât el, Breckenridge putea să-şi ridice privirea, părând distras de la mâncare de vederea unei tinere plăcute – indiferent de hainele pe care le îmbrăca Heather, mersul şi atitudinea ei îi trădau originea nobilă – când aceasta intră în încăpere.

Pentru scurt timp – o fracţiune de secundă – el îi întâlni privirea. Ochii ei se măriră uşor atunci când îl zări; altminteri nu se observă nimic pe chipul ei în timp ce îşi plimba privirea asupra celor prezenţi, trecând apoi la chelneriţa care îi conducea pe ea şi pe ceilalţi trei la o masă din faţa încăperii.

Dintre toţi bărbaţii prezenţi, el fu probabil singurul care interpretă corect gestul ei de a-şi ridica bărbia. Ea încerca să pară calmă, ceea ce însemna că o frământa ceva.

Cu ochii în farfurie, el se încruntă în sinea sa. Ea nu păruse, până atunci, îngrijorată de răpirea ei. Nu pentru că nu ar fi înţeles despre ce era vorba. Pur şi simplu lăsase impresia că privea situaţia ca pe o cruce pe care trebuia să o poarte până când afla adevăratul motiv al acestei mârşăvii. Acum ceva se schimbase.

Instinctul îi dădea ghes mai insistent de această dată. Nu era prea încântat cu alegerea făcută de Fletcher în ceea ce privea hanul, dată

fiind apropierea de bine cunoscuta fierărie, dar având în minte presupunerea că răpitorii ei aveau s-o ducă la Glasgow, considera hanul Nutberry Moss un popas oarecum convenabil.

Dar, dată fiind îngrijorarea evidentă a lui Heather, poate că nu era chiar aşa.

Jucându-se cu chiftelele din carne de oaie care înotau în sosul ce umplea farfuria, el se gândi unde avea să se vadă cu ea în acea noapte. În partea opusă a sălii mici, Heather, aşezată pe o bancă, cu spatele la perete, era înghesuită în colţ de silueta robustă a Marthei. Singurul aspect pozitiv al acestei poziţii era că putea să-l vadă pe Breckenridge, care se afla împreună cu cei trei localnici la o masă de lângă bar.

În vreme ce ea stătea cu mâinile în sân şi privea, aparent absentă, în acea direcţie, el făcu o glumă care stârni râsul celorlalţi trei. Părul său era ciufulit, nu îi mai stătea aşa cum ar trebui, făcându-l să arate mai necioplit, impresie accentuată de barba care îi umbrea obrajii şi maxilarul. Cu un şerveţel prins la guler şi cu ambele coate pe masă, înfuleca din tocană şi vorbea în timp ce mesteca. Ea nu o întâlnise niciodată pe răposata lui mamă, dar, dacă l-ar fi putut vedea, surorile lui s-ar fi îngrozit.

Cu toate acestea, era evident că deghizarea lui funcţiona. Deşi nu era un localnic şi, în mod clar, ieşea în evidenţă, se potrivea de minune în atmosfera hanului Nutberry Moss. Părea de-al locului. Sentimentul de uşurare care o cuprinse în

clipa în care ochii săi poposiră pe părul lui negru se dovedi incredibil de intens; părea mult mai îngrijorată decât ar fi fost dispusă să recunoască.

Dar acum, că el era acolo, aproape de ea, putea să lase deoparte grijile şi să se gândească la o modalitate de a scoate şi alte informaţii, înainte de sosirea lui McKinsey, care ar fi forţat-o să fugă.

Chelneriţa sosi cu mâncarea lor. Heather nu zise nimic, dar începu să mănânce din friptura de miel tăiată în felii subţiri cu păstârnac şi varză, în timp ce în sinea sa făcea o listă a tuturor indiciilor mărunte care le scăpaseră lui Fletcher, lui Cobbins şi Marthei. Trebuia să-i spună lui Breckenridge tot ce aflase în sprijinul planului ei – şi anume că McKinsey urma să vină peste câteva zile, aşa că nu era nevoie să se grăbească să fugă de la hanul Nutberry Moss. Ar mai putea rămâne câteva zile, să vadă ce mai reuşea să afle.

Deşi Fletcher o tot măsura din priviri – Heather bănuia că el se aştepta ca ea să facă o criză de isterie din cauza apropierii de fierărie –, ea ţinu capul în jos şi rămase indiferentă.

Nu îi stătea deloc în fire, dar răpitorii ei nu ştiau acest lucru. Odată ce termină de trecut în revistă tot ce aflase, se gândi ce alte întrebări le-ar mai putea pune, analizând totodată argumentele pentru care le punea.

Masa luă sfârşit. Martha se uită la ea, apoi spuse răstit:

— Nu ştiu ce ai de gând, dar eu vreau să mă culc. Hai sus!

Având în vedere că Martha se ridicase de pe bancă, Heather se uită la Fletcher, apoi oftă şi se alătură Marthei. Fletcher şi Cobbins rămaseră aşezaţi; amândoi mai aveau de dat pe gât câteva halbe de bere.

În timp ce trecea prin sală, urmând paşii mari ai Marthei, Breckenridge se uită după ea, şi privirile lor se încrucişară.

El se uită imediat în faţă, dincolo de uşă, spre holul de la intrare.

Ea privi în aceeaşi direcţie, zări tejgheaua de la recepţie şi uşa îngustă din spatele ei, care ducea spre ceea ce părea a fi o mică garderobă. Aruncând o privire în urmă, îl văzu pe Breckenridge uitându-se la ea din nou, împreună cu toţi ceilalţi bărbaţi din sală.

Înclină capul şi îşi trecu mâna prin păr, de parcă voia să-şi aranjeze o şuviţă rebelă. Breckenridge privi în halba pe care o ţinea în mâini.

Întorcându-se, Heather o urmă pe Martha afară din încăpere şi în sus, pe scări.

Mulţumit că ea înţelesese, Breckenridge îşi goli halba, apoi se oferi să le umple pe ale celorlalţi trei oameni care îi serviseră drept paravan pe parcursul serii. Ce oameni drăguţi!

Toţi îşi goliră halbele şi i le dădură, dar unul singur spuse:

— Poftim, şi eu care credeam că eşti în căutarea unei slujbe.

— Da, sunt. Adunând halbele, Breckenridge se

ridică şi le zâmbi. Dar ar fi foarte trist dacă un om nu ar putea să bea cu nişte oameni aşa drăguţi. Pentru ce ai mai lucra, dacă nu ai putea să faci măcar atâta lucru?

Toţi îl aprobară chiuind. Ajuns la bar, se sprijini de tejghea în timp ce barmanul reumplea halbele. Cele mai multe dintre persoanele din încăpere păreau localnici, nu oaspeţi ai hanului. Deşi crezuse că el şi Heather aveau să rămână la han doar pentru o noapte, dacă era nevoie, prelungirea şederii sale acolo n-ar fi fost deloc neplăcută. Uitându-se prin sală, ajunse cu privirea la masa noilor săi prieteni. Cu coada ochiului îi vedea pe Fletcher şi pe Cobbins vorbind liniştiţi şi bând bere. Cochetă cu ideea de a-i aborda, dar, dacă aveau să rămână aici pentru mai mult de o noapte, ar fi fost mai bine să îşi petreacă timpul câştigând încrederea oamenilor ca un inofensiv conţopist – unul acceptat de către localnici – decât împrietenindu-se cu ei.

— Ia de-aici!

Barmanul puse ultima dintre cele patru halbe pline pe tejghea.

— Mulţumirile mele.

Breckenridge îşi aminti la timp să scoată nişte monede şi să plătească, în loc să aştepte pur şi simplu ca omul să-l treacă în caiet. Ar fi fost puţin probabil să-i dea pe credit unui tip fără slujbă.

Se întoarse cu tava la masă, o puse jos şi se aşeză, apoi el şi ceilalţi trei îşi ridicară halbele. Tăcerea se aşternu în timp ce sorbeau. Era o bere

acceptabilă.

Apoi, unul dintre comeseni începu să spună o poveste despre un negustor de vite din zonă, pe care agenţii vamali şi cei fiscali îl opriseră în Gretna înainte de a trece graniţa.

— Trebuia să demonstreze că toţi boii sunt ai lui. Unul dintre ceilalţi bărbaţi pufni.

— Mi-ar plăcea să-l văd făcând asta – toată lumea ştie că îşi „găseşte" vitele pe dealuri. Trece pur şi simplu pe lângă ele, şi acestea se alătură turmei lui – pe bune, asta se întâmplă – dacă e să-l asculţi pe el povestind.

Toţi pufniră în râs, şi conversaţia continuă, abordând diferite aspecte ale vieţii localnicilor.

Tăvile cu bere veneau şi plecau. După un timp, omul care stătea lângă Breckenridge arătă înspre spre Fletcher şi Cobbins, aflaţi în partea cealaltă a sălii.

— Ştie careva cine-s ăştia?

Împreună cu ceilalţi, Breckenridge scutură din cap.

— Ei bine, atunci, zise comeseanul său ameţit de bere, să vedem dacă vor să vină la masa noastră. Să fim prietenoşi. Ridicând vocea şi halba în acelaşi timp, strigă înspre partea opusă a camerei: Hei, voi doi de-acolo. Veniţi la noi să bem.

Drept exemplu, comeseanul prietenos îşi goli halba, apoi o trânti de masă.

Breckenridge îi privi pe Fletcher şi pe Cobbins, care se uitară unul la altul, schimbară

câteva cuvinte, apoi se ridicară de la masă. Îşi luară halbele şi, târându-şi scaunele după ei, li se alăturară la masa lor.

Se făcură prezentările. Breckenridge, care era cel mai tânăr dintre cei patru, îşi aşteptă rândul. Din fericire, unul dintre noii săi prieteni arătă înspre el şi zise:

— Iar ăsta-i Timms. Un conţopist din Lunnon – dar acu' nu mai e, fiindcă şi-a pierdut slujba şi a plecat la Glasgow să-şi caute alt post. Breckenridge dădu din cap spre Fletcher şi Cobbins, apoi le strânse mâinile deja întinse.

Nu mai adăugă nimic, lăsându-i pe Jim, Cyril şi Henry să continue conversaţia. Aceştia erau, în mod firesc, curioşi să afle ce-i aducea pe Fletcher şi pe Cobbins pe meleagurile lor. Când îi întrebară, Fletcher le povesti varianta relatată de Heather lui Breckenridge. Dacă înainte i se păruse că povestea putea fi combătută, ascultându-l acum pe Fletcher i se spulbera o astfel de speranţă.

Fletcher era extrem de credibil. Părea exact genul de persoană pe care ar angaja-o un nobil mai în vârstă. Intrând în pielea lui Timms, Breckenridge încuviinţă din cap cu înţelepciune.

— O mulţime de fete îşi iau lumea în cap atunci când consideră că tutorii lor sunt prea severi. Am văzut asta tot timpul în Londra. O mulţime de fete au necazuri acolo.

El lăsă conversaţia să continue, mulţumit de rolul său actual, de faptul că Fletcher nu-l mai studia, crezând că era la fel ca toţi ceilalţi. Nu

chiar ca ei, însă nu ieşea prea mult în evidenţă.

Barmanul bătu în cele din urmă în tejghea şi le spuse că închidea.

— Lăsaţi halbele acolo, o să le ia fetele de dimineaţă.

Se uitară unul la altul, apoi băură ultimele picături de bere. Puseră halbele jos şi se ridicară cu greu. Breckenridge era recunoscător pentru anii în care băuse foarte mult alcool până dimineaţa; se ţinea bine pe picioare.

Încadraţi de el, Fletcher şi de Cobbins, ceilalţi trei reuşiră să iasă pe uşa din faţă. Proprietarul le mulţumi, trase zăvorul şi le ură un călduros noapte bună.

Breckenridge se îndreptă spre scări. Fletcher îl urmă, avându-l în spate pe Cobbins, care abia putea să mai meargă.

În capul scărilor, Breckenridge se opri şi se uită înapoi la Fletcher.

— Aveam de gând să continui drumul spre Glasgow, dar am o rană la şold. Se apăsă acolo cu mâna dreaptă şi se strâmbă de durere. Şi mă chinuie tare. Probabil de la atâta mers în amărâta mea de brişcă. Ridicând mâna, îi salută şi dădu să plece. Poate ne vedem mâine sau poate nu. Oricum, vă doresc toate cele bune.

— Şi dumitale, strigă Fletcher după el.

Fără să se uite înapoi, Breckenridge îi salută şi îşi continuă drumul pe coridor. Zâmbea.

*

Heather se strecură pe scările hanului Nutberry Moss, ţinându-se de balustradă, să nu se împiedice. În timp ce camerele de la etaj erau cufundate în întuneric, casa scărilor şi holul de mai jos erau slab luminate. Când ajunse la ultima treaptă, păşi cu grijă pe dalele de piatră din hol, îndreptându-se către locul în care ştia că era recepţia; văzu cu uşurare că uşa îngustă din spatele recepţiei era întredeschisă, conturată în lumina slabă, pâlpâitoare, a lumânării. Merse în grabă şi se furişă pe după tejghea, apoi deschise uşor uşa. Breckenridge stătea pe o bancă îngustă, care se întindea de-a lungul unui perete, sub un rând de cuiere momentan fără haine. El îşi ridică ochii când uşa se deschise; cu coatele pe genunchi, cu bărbia pe mâinile împreunate, el o privi şi făcu semn spre uşă.

— Închide-o, murmură el, şi vino să şezi aici.

Purtând ţinuta ei obişnuită din timpul nopţii, de data aceasta alcătuită din cuvertura de pe pat strânsă în talie cu salul de mătase. Ea făcu întocmai.

El se ridică în clipa când Heather ajunse lângă el, îşi scoase mantia de pe umeri şi o înfăşură grijuliu. Îşi strânse recunoscătoare mantia în jurul corpului şi se aşeză.

— Mulţumesc, e cam frig aici.

— Hmm. Se puse din nou pe bancă lângă ea. Ce-ai mai aflat?

Îi vorbise în şoaptă. Şi ea făcu la fel,

aplecându-se, mai aproape de umărul lui puternic şi consolator. Acesta era un lucru pe care învăţase să-l aprecieze, deşi nu o făcuse înainte; statura lui impunătoare o liniştea.

— În primul rând, vreau să-ţi răspund la întrebarea pe care mi-ai pus-o – dacă Fletcher şi Cobbins au petrecut mult timp în Glasgow. Potrivit lui Fletcher, s-au stabilit acolo în ultimii câţiva ani. Ea studie chipul frumos al lui Breckenridge, nebărbierit şi ciudat de aspru. Aşadar, ce deduci din asta?

El nu părea oricum prea fericit – ea se pricepea să descifreze ce se ascundea sub masca lui –, dar, la auzul cuvintelor ei buzele lui întredeschise se strânseră într-o linie.

— Asta sugerează că misterul ăsta al lor ar putea fi mult mai mult decât atât. El o privi fix în ochi. Ştii că moşier este considerat cel care deţine pământuri? Când ea dădu aprobator din cap, el continuă uitându-se din nou înainte. Dacă moşierul lor ar fi făcut parte din mica nobilime, ar fi vorbit cu accent, iar dacă Fletcher şi Cobbins ar fi stat în Glasgow pentru mai mult de un an, ar fi trebuit să-şi dea seama dacă era din ţinuturile joase sau din cele muntoase. Glasgow este al doilea oraş ca mărime din Scoţia şi cel mai mare port. Scoţieni din toată ţara merg acolo. Să percepi diferitele accente şi să înveţi să le deosebeşti, dată fiind ocupaţia lui Fletcher şi a lui Cobbins, ar fi fost ceva util şi le-ar fi devenit o a doua natură. Făcu o pauză, apoi continuă: De fapt,

dacă te gândeşti la ceea ce a spus Fletcher, el a subliniat faptul că nu şi-a putut da seama de unde era omul – adică au încercat şi se aşteptau să fie în stare, dar nu au reuşit.

— Da, ai dreptate. Dar ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că nu avem de-a face cu un moşier care provine din mica nobilime. El îi mai aruncă o privire. Scoţia are şcoli excelente, în Edinburgh şi în alte părţi. Dacă acest moşier era fiul unui nobil, el ar fi fost trimis să înveţe la una dintre şcolile astea. Ar fi mers la studii în Anglia, unde englezii l-ar fi învăţat cum să scape de accent pentru a fi considerat un om educat şi în afara graniţelor Scoţiei. Am cunoscut câţiva nobili scoţieni, care vorbeau de parcă ar fi fost la Eton.

Ea se strâmbă.

— Deci moşierul nostru nu este doar un latifundiar, ci, cel mai probabil, şi un membru al aristocraţiei?

El dădu aprobator din cap.

— Aşa văd eu lucrurile.

Ea oftă, apoi spuse:

— Vine aici să mă ia de parcă aş fi un pachet. Simţindu-l pe Breckenridge tensionat lângă ea, se grăbi să continue: Cu toate astea, Fletcher şi Martha au spus că el ajunge aici abia peste câteva zile. Când se uită la Breckenridge, îi întâlni privirea împietrită. Se pare că o să-i mai ia măcar două zile să ajungă aici, chiar dacă ei i-au trimis mesaj cu poşta de noapte de la Knebworth. Dacă el nu e încă aici şi nu va fi pentru cel puţin două

zile…

Se uită la Breckenridge, care făcea aceleaşi calcule în minte. Apoi îl văzu că face o mutră care nu-l caracteriza nicicum.

— Un scoţian din ţinuturile muntoase. Trebuie să fie de acolo. Acel mesaj ar fi ajuns la Edinburgh două zile mai târziu. Chiar dacă a fost transmis de cineva, tot a trecut prea mult timp. Nu îmi pot imagina că acest moşier, oricine ar fi el, ar fi pus acest plan de răpire în practică, apoi ar fi plecat într-o călătorie. Ar fi aşteptat să primească de veste şi cu siguranţă ar fi plecat la drum imediat ce o primea. După o clipă, Breckenridge îi întâlni din nou privirea. Nu există nicio altă explicaţie rezonabilă pentru întârziere. Trebuie să fie din ţinuturile muntoase. Scutură din cap. Când vorbi, tonul lui era uşor dezgustat: Un nobil scoţian. Cine şi ce probleme vechi şi nerezolvate are cu familia Cynster?

Ea auzise că răposatul ei unchi, Sebastian, şi bunicul ei, Silvester, mort de mult, acţionaseră în numele Coroanei în treburile interne ale Scoţiei de mai multe ori în trecut. Heather încuviinţă din cap încetişor.

— Chiar asta ar putea fi. Am auzit că scoţienii nu uită prea repede, în special când vine vorba despre războaie şi purificare etnică.

— Într-adevăr. După o clipă, Breckenridge continuă: Indiferent de motivele sale, faptul că a ales acest loc, din toată Scoţia, ca să te aducă şi să te ţină până soseşte nu poate fi de bine.

Se uită admirativ la profilul lui Heather şi simţi incertitudinea şi aversiunea instinctivă care nu i se citeau pe chip. Nu era decât palidă, părând un pic bântuită.

Cât despre el… situaţia era mult mai rea decât anticipase. Dacă acest moşier era, într-adevăr, un nobil scoţian, atâta timp cât Breckenridge se afla în Scoţia, chiar şi în calitate de moştenitor al contelui de Brunswick, avea să-i fie greu să-şi contracareze inamicul. Scoţienii, lucru oarecum de înţeles, aveau obiceiul de a acorda mai multă atenţie propriilor nobili, şi, în majoritatea cazurilor, de a profita de orice prilej ca să-i umilească şi să-i batjocorească pe aroganţii de englezoi. După cum menţionase, cunoscuse câţiva lorzi scoţieni; aveau tendinţa să se lupte pentru ce era al lor. Războinicul şi strategul din el le aprecia, de obicei, tenacitatea, dar nu şi când la mijloc era Heather. Siguranţa ei fusese, şi continua să fie, principala lui grijă.

— Eu cred, spuse, în timp ce o surprinse ridicând ochii spre el, că ar trebui să pleci cu mine acum şi să ne întoarcem la Londra.

Heather scoase o mână de sub mantie, şi-o puse pe braţul lui. El se strădui să nu reacţioneze în niciun fel; era de parcă ea nu ar fi conştientizat ce făcuse, dar acea atingere îi aducea linişte, poate chiar consolare.

— Cu siguranţă am luat în calcul să fac asta, dar…

El scrâşni din dinţi în sinea lui; bineînţeles că

trebuia să existe un „dar”. Strângându-l uşor de braţ, ea îşi feri privirea, apoi îşi retrase mâna. Ciudat, dar el îşi dorea ca ea să-l atingă din nou.

— Moşierul nu va ajunge mâine, şi ei nu-l aşteaptă nici poimâine. Ridicând ochii, îi întâlni privirea. Aşadar, mai avem încă două zile în care să scoatem ceva – orice – de la Fletcher şi de la Cobbins, ceva care să ne ajute să îl identificăm pe acest om, acest misterios moşier, şi… Ea inspiră adânc, susţinându-i privirea. M-am gândit că, dacă aş evada chiar înainte de sosirea moşierului, atunci ne-am putea ascunde pe undeva pe aici cât să apucăm să îl vedem.

Fiindcă el se uita pur şi simplu la ea fără a spune ceva, Heather îşi puse din nou mâna pe braţul lui şi se aplecă spre el.

— Am reuşit să ajungem aşa departe fără probleme. Fletcher, Cobbins sau Martha nici măcar nu bănuiesc că eşti aici să mă salvezi, iar eu i-am făcut să creadă că m-am resemnat şi am renunţat la orice speranţă. Cine ştie ce am mai putea afla în aceste câteva zile pe care le mai avem la dispoziţie, mai ales acum, că am ajuns la destinaţia lui Fletcher şi ar putea să se destindă şi să nu mai fie aşa atent la ce spune. Era de-ajuns să se uite la bărbia ei pentru a şti că nu avea nicio şansă să o facă să se răzgândească. Din moment ce el nu avea niciun drept să-i ordone sau să insiste – cel puţin nu unul pe care să-l recunoască ea, cu atât mai puţin să îl accepte –, opţiunile sale erau drastic limitate. Ieşea din discuţie să facă

scandal. El îşi făcuse un plan prin care să o salveze cu reputaţia intactă şi nepătată, dar un scandal în public i-ar pune capăt acestui… Iar între ei răul fusese deja făcut, zarurile fuseseră aruncate, problema încheiată. Aşa că două zile în plus nu puteau schimba nimic din toate acestea. Resemnat, capitulă şi o întrebă:

— Ce întrebări ai de gând să le pui?

— M-am gândit să-i descos în privinţa locului în care au trimis mesajul, cel din Knebworth. Să-i întreb despre cum au fost instruiţi să îl contacteze pe acest moşier. Probabil mesajul a fost trimis cuiva care să îl dea mai departe. Dacă acest moşier a fost destul de şiret încât să le dea un nume fals, atunci cu siguranţă nu le-ar fi spus adresa lui. Aşa zic eu. Oftă, apoi continuă: O să-i mai întreb ce ştie moşierul despre surorile mele, despre verişoarele mele şi despre mine şi ce le-a spus lui Fletcher şi Cobbins. Cu siguranţă le-a zis suficient de multe lucruri cât să mă găsească şi să mă urmărească, dar oare ce altceva mai ştiu? Ea se uită din nou la el. Din răspunsurile lor, aş putea afla cine este acest moşier – e cineva pe care l-am întâlnit întâmplător la Londra, cineva care face parte din lumea bună? Sau ştie doar chestiuni pe care le putea afla oricine, chiar şi de la distanţă.

El nu reuşi să facă nimic altceva decât să-şi plece capul.

— Nu-i o abordare greşită. Şi ai dreptate, s-ar putea să aflăm mai multe. Trecu o clipă – o clipă în care el reevaluă rapid situaţia şi ajunse la aceeaşi

concluzie de mai înainte. Posomorât, dădu aprobator din cap. În regulă. Vom folosi următoarele câteva zile ca să vedem ce altceva mai putem afla. Îi întâlni privirea. Amândoi. Cu ultima mea deghizare, voi putea să mă apropii de Fletcher şi de Cobbins. Dacă mă găseşti cu ei, aminteşte-ţi că nu mă cunoşti – tratează-mă ca pe un funcţionar umil şi fără slujbă.

Ea zâmbi.

— Drept aşa ceva te dai?

El se strădui să nu-i zâmbească înapoi; parcă o şi vedea glumind pe seama lui mai târziu.

— Dar e un lucru pe care îl poţi face doar tu – să o descoşi pe Martha. Ea se încruntă.

— Ea nu a fost acolo când s-au întâlnit cu moşierul.

— Nu, dar i-or fi spus despre întâlnire şi despre el. Dacă ştiu cum sunt femeile – şi cred că ştiu –, şi-a format deja o părere despre moşier, bazată nu doar pe ceea ce i-au spus Fletcher şi Cobbins, dar şi pe modul în care aceştia s-au simţit şi au reacţionat. S-ar putea să-i fi transmis femeii mai multe decât erau ei conştienţi. Eu, unul, aş avea mai multă încredere în părerea Marthei decât într-a lor.

Ea încuviinţă încet din cap.

— Da, înţeleg. Îi întâlni pentru scurt timp privirea. Femeile sunt mult mai perspicace în chestiile astea.

El mormăi.

— Se prea poate.

Şi ea ar fi putut fi mai perspicace, dar nu-şi dăduse încă seama de turnura amoroasă pe care avea s-o ia această aventură a ei – şi anume că ei doi erau sortiţi să se căsătorească. Breckenridge îşi imagină pentru o clipă cum avea să reacţioneze ea când avea să-şi dea seama. Se foi agitat.

— Aşadar, tu pui întrebările, apoi vezi ce poţi scoate de la Martha. În schimb, eu voi încerca să mă apropii destul de mult de Fletcher şi de Cobbins, cât să-i fac să mi se destăinuie, ca de la bărbat la bărbat. El îi întâlni din nou privirea. Dar, mai presus de toate astea, o să-ţi pun la cale evadarea.

Ea încuviinţă din cap, destul de veselă.

— Una peste alta, pare un plan bun.

El se desfătă cu aprobarea ei şi nerăbdarea şi cu însufleţirea care îi luminau faţa şi ochii şi observă că se uita la el într-un mod cu totul nou. Această aventură a ei avusese şi aspecte benefice. În afară de faptul că îi permisese să o vadă într-o lumină diferită, el se trezise pus într-o situaţie cu totul neobişnuită pentru el; fiecare nouă încercare ce-i solicita curajul şi raţiunea îi oferea un sentiment de triumf de care nu se mai bucurase de mult.

Şi, deşi obiectivul său principal era să o ferească de primejdii, era, la fel ca ea, din ce în ce mai curios să afle cine era moşierul cel misterios şi ce motive avea pentru o faptă atât de ciudată; era convins că familia Cynster avea să-i fie recunoscătoare pentru orice putea afla, atâta timp

cât Heather era în siguranţă.

Heather se uită cu atenţie în ochii lui; culorile se contopeau, păreau mai blânde, mai puţin limpezi. Ea îşi dădu seama că îşi ţinea mâna tot pe braţul lui; rămăsese cumva acolo. Îl bătu uşurel, după care îşi retrase mâna; privind înainte, şi-o vâri la loc sub mantie.

Mantia lui; îi simţea mirosul discret învăluindo. Era foarte ciudată această schimbare a părerii ei despre el. Fusese mereu atrasă de el, dar oare ce femeie din înalta societate nu era? Potrivit bârfelor, nici măcar văduvele de şaptezeci de ani nu erau imune la şarmul său. Dar asta nu explica de ce se simţea acum mult mai atrasă de el decât înainte.

Îl privi printre gene, observând haina ponosită, barba crescută, aspectul mult mai dur. Dacă la Londra, îmbrăcat cu o eleganţă sofisticată, avea puterea de a fascina, aici, acum, părând cu o clasă peste un muncitor, emana un farmec masculin brut care îl făcea să pară mult mai puternic…

Ea privi înainte, încercând să se liniştească, conştientă de fiorii care o străbăteau mereu în preajma lui. În trecut, reuşea să îi ignore, să îi alunge. Era ridicol. Acesta era Breckenridge. Un lucru pe care se străduia să nu îl uite. El era acum salvatorul ei, dar fără îndoială avea să redevină inamicul ei. Chiar dacă acum o trata ca pe un adult în care avea încredere, un partener egal, când totul avea să se termine, avea să revină la

atitudinea lui obişnuită, să o considere şi să o trateze ca pe o fetiţă prostuţă.

Doar pentru că un demon interior o îndemna să-i mulţumească oferindu-i un sărut – să profite de acest pretext doar ca să vadă cum s-ar simţi – nu însemna că avea să cedeze unui asemenea impuls. Obligându-şi picioarele s-o asculte şi să o ducă departe de căldura şi de atracţia lui magnetică, ea se ridică.

— Mai bine mă duc înapoi sus. Îţi mulţumesc pentru mantie.

Şi-o dădu jos şi avu imediat sentimentul unei pierderi.

El se uită în sus în clipa în care ea se mişcă. Se ridică şi luă mantia de la întâlni privirea, ezită o clipă, apoi murmură:

— Hai să ne vedem tot aici şi mâine-noapte. Ea încuviinţă din cap.

— Da, e bine aşa.

Se întoarse şi se strecură pe uşă, înainte să cedeze ispitei. În timp ce se furişa pe scări, îşi aminti de o altă realitate. Acum se înţelegea destul de bine cu Breckenridge. Dacă îl săruta, îi întorcea sărutul… nu era sigură că ar avea puterea să îl respingă.

Adevărul care-o îngrozea era că poate nici măcar n-ar încerca. Şi atunci unde s-ar ajunge?

Capitolul 6

În dimineaţa următoare, Breckenridge, care continua să se recomande drept Timms, conţopist fără slujbă, se afla deja în cârciumă, bându-şi cafeaua şi citind ziarul la o masă de lângă fereastră, atunci când îşi făcură apariţia Fletcher şi Cobbins, urmaţi de Heather şi de Martha. Aşa cum se aşteptase, Fletcher îşi conduse însoţitorii la aceeaşi masă de pe colţ pe care o ocupaseră şi în seara anterioară – masă aflată chiar lângă a lui. În timp ce aceştia se apropiau, îşi ridică privirea, înclinând capul în semn de salut spre Fletcher şi spre Cobbins, după care, fără a manifesta nici cel mai mic interes pentru Heather sau pentru Martha, se întoarse la foaia cu ştiri din Edinburgh.

Şi ascultă.

Ştia că nu era o idee bună să-i abordeze pe Fletcher şi pe Cobbins, să se intereseze pe faţă de ei şi de treburile care-i aduseseră prin partea locului. Însă vremea era înnorată şi ploioasă, şi, dacă aşteptau sosirea angajatorului lor, era puţin probabil să se aventureze afară, ceea ce însemna că aveau să-şi caute alte distracţii în cârciumă. Cel mai probabil, în compania unicului oaspete prezent – el. Ceilalţi trei călători care îşi petrecuseră noaptea la han îşi luaseră deja micul dejun şi-şi văzuseră de drum.

Povestea lui despre o rană mai veche la şold avea să-i justifice prezenţa prelungită, mai ales având în vedere vremea mohorâtă; întoarse foaia de ziar, luă o înghiţitură din cana de cafea şi

aşteptă.

Ospătăriţa se repezi să le ia comanda. Heather ceru terci de ovăz. Martha, Fletcher şi Cobbins îşi făcură la rândul lor cunoscute dorinţele. Nici nu plecă bine ospătăriţa, că Heather şi spuse:

— Simt nevoia să ies puţin la aer. O plimbare scurtă după masă, pe potecă şi înapoi…

— Nu, o întrerupse Fletcher. Nu aici.

— Ce absurd! Martha poate să vină cu mine.

— Prin mocirla aia? Martha părea de-a dreptul scandalizată. Mulţumesc, domnişoară, dar eu nu mă mişc de-aici.

— Prea bine, rosti Fletcher. Nu ieşi din han nici azi, nici mâine.

— De ce? protestă Heather. Doar nu v-aşteptaţi s-o iau la fuga pe coclauri!

— Nu se ştie niciodată, nu? răspunse Fletcher. Trebuie să mai aşteptăm aici cel puţin două zile, şi nu văd de ce ţi-aş permite să te familiarizezi cu locurile. Am închiriat deja salonul.

Breckenridge îşi ridică privirea ca din întâmplare, exact la timp pentru a-l vedea pe Fletcher dând din cap în direcţia uşii închise de pe partea opusă a sălii celei mari a hanului. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra ziarului, iar Fletcher continuă:

— Tu şi Martha puteţi să staţi frumuşel acolo până vine omul tutorelui tău să te ia.

Privind printre gene, Breckenridge o văzu pe Heather aplecându-se peste masă către Fletcher. Cu voce joasă, aceasta şuieră:

— Ştim amândoi că nu există niciun tutore şi…

— Dar mai ştim şi că nu poţi să faci nimic în privinţa asta, se auzi glasul aspru al lui Fletcher. Dacă faci o scenă, o să-i spun hangiului povestea noastră, şi jur că o să te legăm fedeleş şi-o să te ducem în salon. Tu alegi.

Cu toate că nu se mai uita la ei, Breckenridge simţi căutătura fulgerătoare a lui Heather. Când se aşternu liniştea – grea, dar neîntreruptă –, avu un moment de admiraţie pentru Fletcher: reuşise să ţină piept linguşelilor lui Heather, ceea ce era mai mult decât fusese el în stare, şi pe el nici măcar nu îl luase cu frumosul.

Ospătăriţa se întoarse cu micul dejun.

Breckenridge mai ceru o cafea şi se prefăcu a citi pentru a treia oară prima pagina a ziarului.

În cele din urmă, sfârşind de mâncat, Heather, împinsă de Martha, se ridică şi, cu nasul pe sus, ieşi vijelios din tavernă. Nu putea s-o vadă în timp ce traversa sala, dar îi reconstitui traseul după zgomotul paşilor: trecu de scări, se opri – probabil pentru a deschide uşa salonului –, apoi merse mai departe. Paşii mai grei, târşâiţi ai Marthei răsunau în urma ei. O clipă mai târziu, uşa salonului se închise încet.

Fletcher şi Cobbins se aşezară mai bine pe scaune, ca să-şi savureze cafeaua.

După ce sporovăiră între ei vreo zece minute, Fletcher îşi îndreptă spatele, aruncă o privire de jur împrejurul tavernei goale, după care se întoarse cu faţa spre Breckenridge.

Breckenridge îşi ridică ochii din ziar şi întâlni privirea lui Fletcher.

— Aşadar, porneşti la drum? întrebă Fletcher. Breckenridge clătină din cap.

— Nu în următoarele zile, spuse el cu o strâmbătură. Ar fi o adevărată corvoadă s-o iau acum din loc cu brişca mea. Mai durează pe puţin câteva zile pân-o să mă mai lase durerea. Aruncă o privire pe fereastră. Nu pot spune că vremea asta îmi prieşte, dar ar fi şi mai rău dac-aş pleca la drum.

— Deci să-nţeleg că eşti la ananghie?

— Până mă mai înzdrăvenesc.

Fletcher zâmbi larg.

— În cazul ăsta, pot să te poftesc la un joc de cărţi?

— De ce nu? replică Breckenridge şi zâmbi.

Începură cu vingt-et-un, jucară câteva partide de speculation, apoi, spre sfârşitul dimineţii, trecură la euchre. Breckenridge avu grijă să nu câştige prea des. La ora prânzului îşi făcură apariţia câţiva localnici. Jocul fu întrerupt câtă vreme tustrei pălăvrăgiră cu fermierii şi cu doi călători aflaţi în drum spre Glasgow. Apoi, ospătăriţa veni din bucătărie şi anunţă meniul zilei: tocană de oaie sau plăcintă cu carne de oaie. În timp ce bărbaţii cântăreau opţiunile, Fletcher o trimise pe fată să le ducă femeilor din salon două porţii de tocană. Fata se supuse, după care se întoarse cu câteva farfurii cu plăcintă pentru bărbaţii înfometaţi.

Breckenridge pândi ocazia potrivită şi se asigură că Fletcher şi Cobbins băură câte trei halbe de bere în timpul mesei. Când localnicii se ridicară şi se întoarseră la treburile lor, în ziua tot mai mohorâtă, iar călătorii se înfăşurară în mantiile lor şi plecară, atât Fletcher, cât şi Cobbins erau ameţiţi de-a binelea.

Întorcându-se la masa de lângă fereastră, Breckenridge luă pachetul de cărţi, dar le lăsă apoi să-i cadă încet, una câte una, printre degete. Fletcher, care stătea de cealaltă parte a mesei, îl privi fascinat.

— Aşadar, zise Breckenridge, cât trebuie să mai aşteptaţi în atmosfera asta grozav de veselă? Fletcher zâmbi strâmb.

— Drept să spun, nu ştiu. Cel puţin două zile, până când moşierul – omul tutorelui fetei – ajunge aici, dar s-ar putea să dureze mai mult de-atât. Depinde.

— Moşier, zici? Breckenridge se prefăcu a-şi înăbuşi un căscat, apoi clipi somnoros. Un moşier adevărat? Sau doar unul care-şi spune aşa?

— O, e moşier cum mă vezi şi cum te văd. Cobbins îşi sprijini coatele pe masă şi-şi cuprinse bărbia în palme. Nu c-ar fi spus el asta, bineînţeles, dar îţi dai seama.

— A, da? Breckenridge se încruntă, ca şi cum i-ar fi fost greu să se concentreze. Cum? Se uită la Cobbins. Cum îţi dai seama că un om e moşier doar privindu-l?

Fletcher râse înfundat.

— În primul rând, nu ne-am dat seama doar privindu-l. Mai e şi vocea, felul în care vorbea. E genul de om obişnuit să dea ordine şi să le vadă îndeplinite. Atitudinea aia pe care-o au bogătaşii, ca şi cum toată suflarea pământului ar face bine să se ferească din calea lor.

— Şi-au mai fost şi-alte semne. Cobbins se lăsă în jos, sprijinindu-şi capul pe un brat. E solid, ticălosul. Cobbins se uită pieziş peste masă, la Breckenridge. Oi fi tu înalt, dar el e şi mai înalt. Şi mai voinic. Mai greoi. Şi merge ţanţoş ca un cocos.

— Poate că e doar un individ îngâmfat, pufni Breckenridge.

— Nu. Fletcher se lăsă pe spate, îşi întinse picioarele sub masă şi închise ochii. Are faţa ca dăltuită-n piatră şi ochii ca gheaţa. Un fior îi străbătu corpul. Cum zice şi Cobbins, e ceva la ei – la bogătaşi – care te face să-i recunoşti de la o poştă.

Breckenridge îi privi pe cei doi. Amândoi aveau ochii închişi. Cobbins începu să sforăie uşurel.

Fletcher deschise un ochi, se uită la tovarăşul său, apoi oftă şi închise din nou ochiul.

— Cred c-o să trag şi eu un pui de somn. Putem să jucăm cărţi mai târziu. Breckenridge rămase la masă până se asigură că adormiseră amândoi, după care, împingând scaunul, se ridică încet şi ieşi – nu ţanţoş, ci uşurel, aproape neauzit – din încăpere.

*

Dată fiind insistenţa neaşteptată a răpitorilor ei de a o ţine sub supraveghere strictă, Heather fu nevoită să-şi petreacă mare parte din zi jucând rolul unei domniţe de ne-am – şi, prin urmare, inocentă şi neajutorată.

Făcând un mare efort de voinţă, reuşi să se abţină de la a o interoga pe Martha, până când o convinse să sune şi să ceară ceaiul de după-amiază. Micuţa ospătăriţă îşi făcu apariţia cu tava, după care se retrase. Părăsindu-şi în cele din urmă locul dela fereastră, unde stătuse ore în şir, uitându-se la ploaia care cădea neabătută, Heather traversă încăperea, se aşeză pe sofa şi turnă ceai în ceaşcă.

Instalată confortabil într-un fotoliu, Martha, ale cărei degete tricotau neobosite, o privi nu neapărat cu suspiciune, dar cu sentimentul că îi scăpa ceva.

Heather îi turnă şi Marthei o ceaşcă, apoi i-o întinse.

Martha mormăi încetişor, îşi lăsă andrelele în poală şi acceptă ceaiul. Heather sorbi, oftă, apoi se sprijini de spătarul sofalei.

— Spune-mi, cum ai intrat în cârdăşie cu Fletcher şi cu Cobbins? Ştiu că vă cunoaşteţi de mulţi ani, dar cum s-a întâmplat de data asta? Punându-şi ceaşca pe farfurioară, Martha ridică din umeri.

— De obicei, lucrez ca infirmieră. Tocmai terminasem cu una dintre pacientele mele – bătrâna murise pe neaşteptate –, aşa că eram acasă când Fletcher a venit să mă caute. Nu-l mai văzusem de mai bine de doi ani, de când o pornise spre nord, la Glasgow. Mi-a povestit despre moşierul ăsta care voia să te ia cu el în nord, însoţită de o cameristă, pentru a păstra aparenţele. Mi s-a părut o slujbă plăcută şi uşoară – m-aş fi plimbat şi eu un pic, mi se asigurau toate cheltuielile, şi leafa era bunicică.

Heather sorbi din ceaşcă, rămase o clipă pe gânduri, după care întrebă:

— Ce ştii despre moşierul ăsta? Întâlni privirea tăioasă a Marthei. Având în vedere c-o să-l întâlnesc în curând şi o să mă ia cu el, nu cred că rişti ceva dacă-mi spui.

Martha o studie câteva momente, după care-şi dădu drumul la gură:

— Dacă asta te mai linişteşte, pot să-ţi spun sigur că este chipeş. Şi nu e deloc bătrân – aş zice pe la vreo treizeci şi puţin. Interesul pe care păru să i-l stârnească lui Heather o încurajă. Nu uita însă că eu nu l-am cunoscut. Golindu-şi ceaşca, Martha se aplecă şi o puse împreună cu farfuriuţa pe masa joasă dintre ele. Dar îi cunosc bine pe Fletcher şi pe Cobbins, aşa că moşierul ăsta e… Martha îşi ţuguie buzele, după care continuă: Puternic. Fletcher şi Cobbins nu sunt genul care să se sperie uşor. Au trecut prin multe ăştia doi, dar moşierul ăsta i-a intimidat, nu glumă.

— După cum spui, pare periculos.

— Poate, dar e mai mult de-atât. Şi un băieţandru bătăuş poate să fie periculos, dar nu i-ar intimida pe-alde Fletcher şi Cobbins.

Studiind chipul Marthei, Heather încercă să înţeleagă cu exactitate la ce se referea „camerista” ei.

— Adică… li s-a părut impunător sau cum?

În timp ce-şi ridica andrelele din poală, Martha încuviinţă din cap.

— Cam aşa ceva. Nu e neapărat vorba despre teamă, nici despre respect. Au fost intimidaţi, şi asta-i face să fie prudenţi. Indiferent de situaţie, sunt hotărâţi să nu-l dezamăgească, şi nu doar din cauză că se tem.

Heather reflectă la această informaţie neliniştitoare.

— Nu încape îndoială că este unul sus-pus, adăugă Martha şi începu din nou să tricoteze.

Heather se încruntă.

— Le-a spus el asta sau – flutură din mână – e aşa, o bănuială? O presupunere?

Cu ochii pe lucrul ei, Martha pufni:

— Nu e nicio presupunere. Îşi ridică uşor capul şi întâlni privirea lui Heather. E de la sine înţeles. Ascultă la mine, numai unul sus-pus s-ar fi gândit să includă o cameristă în planurile lui de răpire.

Lucrul acesta, îşi dădu seama Heather, era perfect adevărat.

Ceea ce însemna că bărbatul care ordonase

răpirea ei făcea, mai mult ca sigur, parte din aceeaşi clasă socială ca ea. Iar asta îl făcea chiar mai periculos.

*

— Poartă-te frumos, auzi?

Heather se uită surprinsă la Fletcher. Ea şi Martha tocmai intraseră în tavernă pentru a lua cina. Fletcher le văzuse; părăsind masa la care băuse în compania unor localnici – în grupul cărora se afla şi un anumit viconte pe care nici măcar surorile lui nu l-ar fi recunoscut –, venise să li se alăture în timp ce ea şi Martha se aşezau la masa din partea din faţă a încăperii.

Dicţia lui Fletcher, de obicei cât se poate de precisă, era uşor afectată, cu atât mai mult cu cât îşi şuierase avertismentul printre dinţi.

Heather se încruntă.

— De ce? Dându-şi seama că tonul ei nu prea era în acord cu personajul pe care se hotărâse să-l joace – neajutorat, inocent şi prostuţ –, trase aer în piept şi adăugă: Şi, mă rog, spune-mi când nu m-am purtat eu frumos?

Se aşeză înţepată şi se uită la Fletcher cu un aer iritat, ca şi cum acesta n-o aprecia la adevărata ei valoare.

Fletcher se încruntă la rândul său.

— Stai acolo, ţine capul plecat şi mănâncă. Să nu-ţi treacă prin cap să spui ceva. E doar un notar fără slujbă – nu-ţi închipui c-o să te ajute să fugi.

Se uită peste umăr la cealaltă masă.

Urmărindu-i privirea, Heather îl văzu pe Cobbins chinuindu-se să se ridice – împreună cu Breckenridge. Hotărând că alter egoul ei ar vrea să ştie cine era individul, întrebă cât mai inocent cu putinţă:

— Cine e? O să stea cu noi la masă?

— Da, o să stea, dar nu trebuie să ştii tu cum îl cheamă. Fletcher se întoarse din nou cu faţa spre ea. Aici nu suntem la vreun dineu din înalta societate, n-o să-i fii prezentată. Cum spuneam – se aplecă peste masă şi-şi coborî vocea în timp ce Cobbins şi Breckenridge se apropiau –, stai jos, mănâncă şi ţine-ţi gura.

Heather îl privi furioasă, dar Martha se lăsă apoi greoi lângă ea, pe bancă, iar Fletcher se întoarse să-l întâmpine pe Breckenridge.

Fletcher îi indică lui Breckenridge locul pe care în mod obişnuit îl ocupa el însuşi, în faţa Marthei, şi trase un alt scaun spre capul mesei, între Martha şi Breckenridge. Cobbins se aşează pe scaunul aflat în faţa lui Heather.

— Ea e Martha. Fletcher îşi flutură mâna înspre Martha, care dădu uşor din cap de pe cealaltă parte a mesei. Acesta este prietenul nostru, Timms, care merge la Glasgow să-şi găsească o slujbă nouă.

Cu capul plecat şi cu mâinile împreunate în poală, Heather văzu printre gene cum Breckenridge o salută scurt pe Martha, după care se uită la ea şi ridică o sprânceană în direcţia lui

Fletcher.

— Cu cât ştii mai puţine despre captiva noastră, cu atât mai mulţumit o să fie tutorele ei, dacă înţelegi ce vreau să spun, făcu Fletcher.

— Ah, da. Desigur. Breckenridge îşi mută binevoitor privirea de la ea. Se uită peste umărul lui Fletcher la ospătăriţa care se grăbea spre masa lor. Şi ce meniu avem astă-seară?

— Peşte sărat cu napi sau tocană de oaie – din nou.

Când fu întrebată, Heather îşi ridică privirea spre faţă şi murmură:

— Peşte. Şi un pahar cu apă, te rog.

Ceilalţi patru optaseră pentru bere.

Aşa cum i se ceruse, Heather rămase cu privirea plecată şi ascultă conversaţia tovarăşilor ei, uitându-se când şi când la ei printre gene. Îndeosebi la Breckenridge.

Ştia că el era – în ciuda bărbii aspre şi întunecate, a Părului ciufulit şi a înfăţişării neîngrijite, vedea bine că el era –, dar vocea lui era oarecum diferită, ceea ce o neliniştea. Era obişnuită cu vorbirea lui tărăgănată, foarte la modă în cercurile înalte, şi deopotrivă de familiarizată cu accentul lui sacadat, incisiv şi deloc afectat pe care-l folosea când îi ordona câte ceva, dar acum… dacă nu l-ar fi privit, mai c-ar fi fost tentată să creadă că cel care vorbea era, într-adevăr, un funcţionăraş de la periferia capitalei.

Cât despre subiectul de conversaţie pe care-l abordase la cină… Plimbând bucăţelele de peşte

uscat prin farfurie, ascultă cu groază şi fascinaţie cum le împărtăşea lui Fletcher şi lui Cobbins detaliile luptelor de cocoşi la care luase parte. Aruncând o privire spre Martha,

Heather văzu că până şi aceasta urmărea cu atenţie detaliile scabroase ale povestirii. Înăbuşindu-şi un fior – descrierea păsărilor decapitate sau sfâşiate de pintenii ataşaţi la ghearele altor păsări nu era tocmai ideea ei de discurs inspirat –, încercă să se concentreze pe altceva, dar peştele nu o inspira prea mult.

Se lăsă în voia gândurilor. În ciuda faptului că Breckenridge nu vorbea şi nu arăta ca de obicei, se simţea în continuare învăluită de aura de confort şi siguranţă pe care o asocia de-acum cu apropierea lui. Chiar şi în starea lui actuală – lipsit de eleganţă –, era conştientă de atracţia pe care o exercita asupra ei… Lucru cât se poate de ciudat. Întotdeauna crezuse că interesul ei pentru el se datora frumuseţii lui. Dar, dacă nu era asta, atunci ce?

Pentru câteva clipe nesfârşite, în taverna micuţului han din Gretna Green încercă să-şi dea seama ce anume din persoana lui Breckenridge deştepta în ea acea vibraţie atât de specifică, intensă şi feminină.

Apoi Fletcher mormăi, şi Heather reveni în prezent cu o tresărire.

Nu băgase de seamă cum reuşise Breckenridge să schimbe subiectul, dar Fletcher se grăbi să răspundă:

— Sigur o să fim aici toată ziua de mâine şi cel mai probabil şi poimâine. Am crezut c-am socotit bine zilele, dar azi-dimineaţă le-am numărat iar, şi se pare că sărisem una. Fletcher aruncă apoi o privire înceţoşată spre Breckenridge, care aducea tot mai mult cu un nelegiuit. Dar tu? O să fii în stare să pleci mâine?

Cu ochii aţintiţi la halba de bere din mâinile sale, Breckenridge păru să se gândească, după care clătină încet din cap.

— Nu. Rana aia îmi dă în continuare de furcă. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet de om beat. Îşi ridică paharul înspre Fletcher. Dar asta ajută.

— Bună scuză. Fletcher ridică urciorul pe care ospătăriţa îl lăsase pe masă. Ia de-aici – să nu care cumva să spună cineva că n-am oblojit un rănit.

Breckenridge rânji prosteşte şi, după ce Fletcher îi umplu halba, o ridică şi spuse:

— Domnule, eşti un gentleman desăvârşit.

Fletcher rânji. Cobbins izbucni într-un hohot de râs.

Erau cu toţii ameţiţi bine. Chiar şi capul Marthei mai avea puţin şi pica pe masă.

Fletcher observă. O bătu pe Martha pe braţ.

— Ascultă, tu şi domnişoara ar trebui să mergeţi sus. Martha pufni şi se scutură, apoi se uită la Heather.

— Ai dreptate. Eu, una, vreau să mă culc.

Ridicându-şi trupul greoi de la masă, îi făcu un semn din cap lui Heather s-o urmeze.

Înăbuşindu-şi un oftat, aceasta se trase spre

marginea băncii şi se ridică în picioare. Îi aruncă în treacăt o privire lui Breckenridge, dar acesta se uita la Martha, luându-şi rămas-bun cu un gest stupid.

Pufni dezgustată în sinea ei şi îşi urmă „camerista” spre uşă. Fără să se uite înapoi, ieşi din încăpere în urma Marthei.

*

În noaptea aceea, tăcerea se aşternu devreme asupra hanului. Heather se strecură cu grijă la parter de îndată ce liniştea se adânci; prefera să-l aştepte pe Breckenridge în micul vestiar decât să asculte sforăiturile Marthei.

Sforăituri năprasnice, de om beat.

Ajunsă în hol, se strecură pe lângă tejghea şi deschise cu băgare de seamă uşa vestiarului. Spaţiul strâmt era întunecat şi sumbru, dar ochii ei erau îndeajuns de obişnuiţi cu întunericul cât să-şi dea seama că nu era nimeni înăuntru.

Celelalte simţuri îi confirmară faptul că Breckenridge nu se afla acolo. Cu trupul încordat, ezită fiindcă n-o încânta gândul de a păşi singură în întuneric. Poate avea să mai treacă un ceas pân-avea să vină; poate că era la fel de beat ca Martha. Nu stabiliseră când anume să se întâlnească… Un zgomot îi puse toate simţurile în alertă; se răsuci în tăcere şi văzu lumina tremurătoare a unei lumânări în sala de mese. Purtătorul acesteia era în continuare în afara razei

ei vizuale, dar auzi nişte pasi grei îndreptându-se către ea.

O umbră întunecată se năpusti în josul scărilor, direct spre ea. Deschise gura…

O palmă grea o reduse la tăcere şi un braţ de fier o cuprinse. Breckenridge o ridică de jos şi, strângând-o la pieptul lui, se strecură în vestiar, trăgând uşa după el, fără s-o închidă însă de tot.

Descleştându-şi mâna de pe buzele ei, bărbatul îşi plecă uşor capul şi-i şopti fantomatic în ureche:

— Stai liniştită.

N-avea de gând să zică nimic; nu era sigură că putea să articuleze vreun cuvânt – cel puţin nu unul coerent. Din vocea lui limpede deduse că nu era câtuşi de puţin beat. Cu toate acestea, nu-i dăduse drumul din braţe.

Inima îi bătea nebuneşte. Nu vedea bine, dar intui că el asculta încordat mişcările de dincolo de uşă. Înghiţi cu greutate şi se strădui să asculte la rândul ei. În cele din urmă, peste bătăile inimii ei, auzi mormăituri înfundate îndărătul uşii: hangiul. Probabil venise să verifice ceva la tejghea.

O dâră subţire de lumină delimita conturul uşii aproape închise. Aşteptară tăcuţi şi nemişcaţi ca hangiul să-şi termine treaba şi să plece. Ea se concentra asupra propriei respiraţii, încercând să-şi potolească bătăile inimii, spunându-şi că era în siguranţă. În siguranţă în braţele lui Breckenridge.

O parte a minţii ei era cuprinsă de spaimă.

Restul era prea preocupată să absoarbă căldura, fierbinţeala plăcută a bărbatului care pătrundea printre straturile de pânză dintre ei şi-i mângâia pielea.

Era îmbrăcată cu veşmintele ei obişnuite de noapte – o cămaşă subţire peste care îşi pusese haina matlasată, încinsă în talie cu şalul de mătase. El era înfăşurat în mantie, care atârna în falduri în jurul lui şi acum o învăluia pe jumătate, apărând-o de aerul rece al nopţii.

În timp ce pulsul i se mai domolea, se străduia să tragă aer în plămânii comprimaţi în mod inexplicabil. Trupul i se încordase de groază cu o clipă înainte ca el s-o înşface, după care se relaxase, cuprins de uşurare, când simţurile îi recunoscuseră atingerea, apropierea, şi ea îşi dăduse seama cine era. Aproape imediat însă, nervii ei începuseră să se încordeze din nou, devenind tot mai sensibili cu fiecare secundă în care rămânea lipită de pieptul lui – cu fiecare secundă în care trupul lui tare, atât de masculin, îi îmbrăţişa formele moi, rotunjite.

O proteja, o apăra. Îşi repeta acest lucru fără încetare, dar simţurile ei rămâneau în continuare amorţite, anesteziate.

Reuşi să-şi vină întru câtva în fire când hangiul rosti un „Aha!” distinct. Zgomotul unui sertar care se închidea ajunse până la ei. Câteva clipe mai târziu, lumina care pătrundea prin crăpătura uşii pâlpâi, apoi deveni tot mai slabă.

— Nu te mişca.

Avertismentul nu fusese mai mult de-o răsuflare care-i stârnise câteva fire rebele de păr, mângâindu-i ispititor lobul urechii.

Înăbuşindu-şi cu greu un fior, îşi spuse că el nici măcar nu era conştient de acel lucru; probabil aşa le vorbea tuturor femeilor pe care le strângea în braţe.

Aşteptă să-i dea drumul.

După câteva clipe, simţi tensiunea ce-i cuprinsese muşchii, întreaga făptură, risipindu-se încet, puţin câte puţin.

Dar bărbatul nu se relaxă pe de-a-ntregul. Nici nu-i dădu drumul din braţe. Îşi aranjă însă mantia, astfel încât s-o învăluie complet în căldura trupului său.

— Nu putem risca să fim văzuţi, murmură el.

Vocea lui profundă, răsunând atât de aproape, îi zdruncina nervii. Îşi ridică privirea, încercând să-i distingă trăsăturile în întuneric.

Nu vedea decât un maxilar palid, obrajii acoperiţi de barba neagră, ochii prea întunecaţi ca să-i desluşească şi conturul sever al buzelor şi al bărbiei lui.

— Va trebui să ne mişcăm repede.

Ea încuviinţă din cap. Trebuia. Altfel, avea să facă un gest din cale-afară de prostesc. Îşi promise în gând să nu-l mai lase niciodată s-o atingă pe întuneric.

— După cum ai auzit, moşierul o să ajungă cel mai devreme poimâine. Mai mult ca sigur e de la munte, ceea ce înseamnă că motivele pentru care

a vrut să te răpească ar putea fi îngropate adânc în negura timpurilor.

Mai rău, atât Fletcher, cât şi Cobbins sunt convinşi, din varii motive, că omul care i-a angajat e obişnuit să-şi exercite puterea – să poruncească şi să fie ascultat. Îi studie chipul. Ai aflat ceva de la Martha?

Ea îşi drese vocea şi şopti:

— Puţin. Din câte şi-a dat seama din reacţiile lui Fletcher şi ale lui Cobbins de după întâlnirea cu individul, moşierul este – după cum spune ea – un om puternic. Lui Fletcher şi lui Cobbins li s-a părut foarte impunător, au fost intimidaţi. De asemenea, e sigură că este un bărbat de ne-am, pentru că numai unul din înalta societate s-ar fi gândit să-mi angajeze o cameristă.

Buzele lui Breckenridge se strânseră într-o grimasă.

— Are dreptate. După ce o privi o clipă, murmură: Avem o problemă. Ea, una, avea cu siguranţă; îi venea greu să respire normal şi se simţea buimacă.

— Moşierul ăsta, din ce spun Martha, Fletcher şi Cobbins, este un Moşier cu majusculă. Aproape sigur un nobil. N-o să fie uşor să-i ţinem piept, mai ales pe teritoriul lui…

Cu faţa ca dăltuită-n piatră şi cu ochii ca gheaţa, Breckenridge nu uitase descrierea lui Fletcher. Fără îndoială, nu e genul de om pe care să vrem să-l înfruntăm. Nu aici, în Scoţia, prea departe de oricine ar putea să garanteze pentru

identitatea noastră.

Văzu cum o încruntătură pune stăpânire pe trăsăturile fine ale lui Heather. Până atunci fusese… puţin uimită, uşor stânjenită. Ştia foarte bine de ce. Bătăile inimii ei… nu le putea simţi, dar sedusese mult prea multe femei ca să nu-şi dea seama. Să nu observe că era la fel de atrasă de el pe cât era el de ea.

Nu avusese neapărat nevoie de o confirmare, dar iată că acum o primise… Certitudinea aceasta îi întărâta instinctele pe care, în ceea ce – o privea, se încăpăţânase să le ţină întotdeauna în frâu.

— Dar n-avem motive să plecăm de pe-acum, murmură ea. Au spus că moşierul n-o să sosească decât peste câteva zile, şi n-am aflat nimic care să ne-ajute să-l identificăm. Rămase încruntată, cu o expresie încăpăţânată, de catâr, pe care Breckenridge o cunoştea atât de bine. Nu putem să plecăm. Bărbatul strânse din buze, ca să-şi reprime un răspuns imprudent. Încercă să facă ordine în pornirile contradictorii care-l asaltau din toate părţile. Instinctul îi spunea s-o pună la adăpost de orice pericol; cu toate acestea, câtă vreme rămânea cu ea, avea să fie în siguranţă. În plus, era convins că Fletcher, Cobbins sau Martha nu reprezentau nicio ameninţare pentru ea. Din contră, era în interesul lor s-o protejeze, cel puţin până când misteriosul moşier avea să vină s-o revendice. Deocamdată era în siguranţă.

Şi îi cunoştea pe fraţii, verii, tatăl şi unchii ei.

N-aveau să-l învinovăţească dacă bătea în retragere şi o ducea înapoi la Londra, la loc sigur, dar, în acelaşi timp, şi-ar fi dorit, asemenea lui, să afle ce moşier avusese îndrăzneala să le răpească una dintre fiinţele cele mai dragi.

Nu poţi face dreptate dacă nu ştii către cine să îndrepţi sabia.

— Bine. În clipa în care vorbi, expresia ei se îmblânzi. Chipul lui deveni însă inflexibil. Dar numai pentru o zi. Încă o zi.

Buzele ei se arcuiră.

— În ordine. O să vedem ce putem afla mâine.

Zâmbetul ei… părea că-i dezmiardă colţurile buzelor. El clipi, apoi se încruntă.

— Şi, indiferent dacă aflăm sau nu ceva, după ziua de mâine plecăm. Ne-am înţeles?

Deşi vorbise în şoaptă, ultimul cuvânt sună ca un ordin. Zâmbetul ei se lărgi.

— Da, sigur. Dar hai să vedem ce aduce ziua de mâine.

Se uită la chipul ei, şi timpul păru să stea în loc. Era periculos, ştia, dar nu se simţea în stare să se mişte, să rupă vraja care-l învăluia.

Treptat, zâmbetul ei se stinse; ochii ei începură să-i caute pe ai lui… respiraţia ei precipitată se opri. Se ridică uşor spre el… Apoi se trase repede, expirând şuierător, şi se lăsă din nou pe călcâie.

— Rana… spuneai că ai o rană.

El se agăţă de acest colac de salvare.

— Am inventat povestea asta ca să am o scuză

să rămân la han, în loc să-mi continui drumul. E un motiv credibil, mai ales pe vremea asta.

— Ah, ce bine! Că nu eşti rănit, vreau să spun. Îşi plecă în sfârşit privirea şi se trase înapoi.

El îşi coborî braţele, eliberând-o fără tragere de inimă din strânsoare. Prea fără tragere de inimă pentru liniştea lui sufletească.

Ea făcu un pas în spate, smulgându-se dintre faldurile mantiei lui.

— Du-te sus, şopti el. Făcu un semn din cap înspre uşă. O să aştept până urci, apoi o să plec şi eu.

Ea încuviinţă din cap şi se întoarse. Deschise uşa, rămase o clipă în prag, după care se strecură afară. El ţinu uşa întredeschisă şi o privi din întunericul vestiarului cum urca scările ca o stafie.

Şi se întrebă de ce oare nu o sărutase. Cu siguranţă nu i s-ar fi împotrivit. Poate s-ar fi înfuriat un pic, dar… cel puţin ar fi aflat în sfârşit ce gust aveau buzele ei – o întrebare care îl bântuise fără oprire în ultimii patru ani.

La urma urmei, erau hărăziţi unul altuia. După această mică escapadă, niciunul din ei nu mai avea de ales.

Dar, dacă ar fi sărutat-o, ea ar fi ştiut că şi el se gândea la acelaşi lucru, ceea ce în momentul de faţă nu ştia. Era absolut sigur că, deocamdată, ea nu avea nici cea mai mică idee despre adevăratele lui sentimente faţă de ea. Şi dacă într-adevăr aveau să se căsătorească…

Ea era o Cynster până în vârful degetelor. Mai

bine să nu afle niciodată cât de mare era fascinaţia lui pentru ea. Cât de rezistentă şi de intensă – iritant de intensă – se dovedise acea fascinaţie. Cât de imposibil de eradicat.

Încercase. De sute de ori.

Nicio altă femeie nu reuşise s-o înlocuiască în mintea lui. În miezul dorinţelor lui, în adâncul pasiunii lui.

Iar asta era, fără îndoială, ceva ce ea nu trebuia să ştie vreodată.

Aşa că… fără săruturi. Deocamdată. Nu înainte ca ea să conştientizeze că uniunea lor era inevitabilă. Un sărut nu l-ar mai putea da de gol atunci.

Ceva în el se răzvrăti din pricina acestei interdicţii, dar învăţase de mult să-şi ţină dorinţa şi pasiunea în frâu. Nu era omul care să-şi dea sentimentele pe faţă câtă vreme nu voia acest lucru.

Probabil ea ajunsese deja în camera pe care o împărţea cu Martha. Ieşi la rândul lui din ascunzătoare, urcă scările pe nesimţite şi se vârî în pat.

*

— Doar nu vorbeşti serios? Heather stătea în picioare în mijlocul holului de la intrare al hanului şi se uita ţintă la Fletcher. Am stat toată ziua de ieri închisă în camera aia, şi-acum vrei să mai stau o zi să mă uit la Martha cum tricotează?

Fletcher încuviinţă din cap, cu fălcile încleştate.

— Şi mâine la fel. Până vine moşierul, nu vreau ca Martha să te scape din ochi. Şi, oricum, eşti mai în siguranţă aşa.

Heather îl privi cu ostilitate.

— O să stau cuminte după ce fac o scurtă plimbare pe alee.

— Nu.

Fletcher se apropie de ea, încercând s-o intimideze.

Martha şi Cobbins se uitau la ei fără prea mare interes, amândoi aşteptând ca discuţia să ia sfârşit şi neîndoindu-se nicio clipă de cel care avea să câştige.

Ei patru şi Breckenridge fuseseră singurii oaspeţi care coborâseră la micul dejun în dimineaţa aceea. Breckenridge tocmai intrase în tavernă şi nu se mai vedea. Hangiul avea treabă în altă încăpere; nu se afla nimeni prin preajmă care să le audă cearta.

Privind-o încruntat, Fletcher ridică un braţ şi îl îndreptă spre uşa salonului.

— O să intri şi-o să rămâi acolo tot restul zilei, până la cină. Dacă ai nevoie de mişcare, poţi să te plimbi acolo. Dacă te plictiseşti, poţi să te uiţi pe geam sau s-o ajuţi pe Martha să-şi numere ochiurile. Şi cu asta am terminat discuţia.

Heather deschise gura să protesteze. Fletcher o ameninţă cu degetul.

— Ştii cum stă treaba. Dacă-mi forţezi mâna,

jur c-o să te leg fedeleş, o să-ţi pun căluş şi-o să te silesc să stai acolo cu Martha.

Heather se încruntă, nu doar din pricina lui Fletcher, ci şi fiindcă îşi dădu seama că, deşi ar fi trebuit să fie cel puţin precaută cu el, dacă nu de-a dreptul înfricoşată, nu era – pur şi simplu nu era. În mintea ei, el nu reprezenta decât un obstacol care trebuia depăşit – o sursă de informaţii numai bună de muls, pe care avea s-o lase în urmă când avea să evadeze. Împreună cu Breckenridge.

Oare de-asta nu se temea de Fletcher, pentru că era el aproape? Indiferent care-ar fi fost motivul, nu era greu de înţeles că momentan nu avea de ales.

— Mda, bine!

Se răsuci pe călcâie, merse apăsat până la uşa salonului, o deschise şi dispăru în cameră, abţinându-se cu greu să nu trântească uşa, fiindcă ştia că Martha o urma.

Se îndreptă furioasă spre fereastră, îşi încrucişă braţele peste piept şi se uită la ziua cea nouă. Primăvara sosise deja la Londra, dar aici încă se mai chinuia să iasă de sub robia iernii. Cu excepţia coniferelor, toţi ceilalţi copaci erau complet lipsiţi de frunze. Dimineaţa era încă rece, vântul – şfichiuitor, dar norii se mai împrăştiaseră, şi burniţa încetase. De undeva, din înaltul cerului, soarele încerca să-şi arunce primele raze asupra pământului.

În spatele ei, uşa salonului se închise. Auzi trupul greoi al Marthei lăsându-se cu dificultate în

fotoliu.

Cu ochii aţintiţi pe fereastră, Heather mormăi:

— Aleea este încă plină de noroi, dar marginea începe să se usuce. Nu văd ce ne-ar împiedica să facem o plimbare. Poate după prânz.

— Las-o baltă, o sfătui Martha. L-ai auzit. Nu ieşi afară.

— Dar de ce? Întorcându-se brusc, Heather îşi dădu braţele în lături. Ce crede c-o să fac – o s-o iau la fugă în pustietate? Dac-aş fi vrut să fug, aş fi încercat atunci, în prima noapte. Îşi lăsă umerii să-i cadă. Sunt o domniţă de ne-am; ştiu să cânt la pian şi să valsez cu cei mai buni dansatori din lumea asta, dar n-am nici cea mai vagă idee cum să evadez de undeva!

Martha îi aruncă o privire nu lipsită de compasiune. După o clipă, zise:

— Fă-i pe plac astăzi. O să vorbesc eu cu el diseară sau mâine-dimineaţă. Dacă stai liniştită, poate o să te lase să ieşi la plimbare, dar, ţine minte, nu promit nimic.

Heather întâlni privirea Marthei. Se simţi datoare să încuviinţeze din cap, în semn de acceptare a acestui armistiţiu.

— Mulţumesc.

Când reveni la fereastră, chipul i se schimonosi într-o grimasă. Avea o zi întreagă la dispoziţie, pe care era nevoită s-o piardă fără să facă nimic.

Deja o descususe pe Martha; se îndoia că mai putea afla ceva de la „camerista” ei, iar, dacă

insista, ar fi putut să trezească suspiciuni în mintea ageră a femeii.

Dacă nu mai era nimic de aflat, nimic de făcut…

Gândul care nu-i dăduse pace – care o însoţise în vise toată noaptea şi-o înfiorase dis-de-dimineaţă, când se trezise – începu să-i dea din nou târcoale. Noaptea trecută, în vestiar, fusese cât pe ce să-l sărute pe Breckenridge. Nu fusese un accident, o greşeală – ştiuse tot timpul cine era. Dar voise să-l sărute, l-ar fi sărutat, s-ar fi lăsat sărutată, dacă el ar fi fost dispus s-o facă. Dacă ar fi încurajat-o cât de puţin, s-ar fi întins şi şi-ar fi lipit buzele de ale lui.

Singurul lucru care o oprise – care o împiedicase să-l sărute – fusese faptul că nu putuse să-i citească gândurile, să-i desluşească expresia. Nu reuşise să-i vadă ochii.

Îl cercetase cu atenţie, dar nu găsise nimic care să-i dezvăluie ce gândea – dacă simţea o atracţie cât de mică faţă de ea, poate chiar ceva asemănător cu ceea ce simţea ea pentru el. Era, credea ea, o curiozitate senzuală latentă care apăruse la întâlnirile lor anterioare, încordate şi presărate cu schimburi tăioase de replici, şi care crescuse în contextul apropierii la care-i silea aventura lor. Totuşi, nu încăpea îndoială că voise să-l sărute noaptea trecută şi că l-ar fi sărutat, dacă n-ar fi fost brusc năpădită nu de pudoare feciorelnică ori de modestie, ci de gândul oribil că poate el nu voia s-o sărute.

Ceea ce-i întărea teama constantă – ba nu, convingerea înrădăcinată – că el nu vedea în ea decât o şcolăriţă. O copilă. O făptură atât de tânără şi de neexperimentată, că un bărbat ca el n-ar fi putut niciodată s-o considere o femeie în adevăratul sens al cuvântului, darămite să se obosească să profite de ea.

Cu atât mai puţin să ia în calcul orice altceva, cum ar fi o legătură consimţită.

Cu braţele încrucişate strâns pe piept, încruntându-se nevăzută de nimeni la copaci, era nevoită să admită că atitudinea ei faţă de el se schimbase de-a lungul ultimelor zile. Se schimbase… sau poate se clarificase. Mai înainte ar fi fost înclinată să-şi folosească buzele ca să-l ocărască, nu ca să-l sărute, dar acum…

Gândul la acel sărut – la felul în care ar fi putut să profite de ocazie şi s-o facă, să-şi elibereze mintea şi să-şi satisfacă curiozitatea – se transforma rapid într-o obsesie.

O obsesie cu privire la care nu putea face nimic în următoarele câteva ore.

Nemulţumită, îşi propuse să lase chestiunea deoparte.

Concentrându-se asupra copacilor de afară, îşi îndreptă gândurile către celălalt lucru pe care spera să-l ducă la îndeplinire – să găsească o metodă prin care ea şi Breckenridge să scape, fără a se îndepărta însă prea mult de han, ca să aibă ocazia să-l vadă pe misteriosul moşier atunci când acesta sosea, astfel încât să-l poată identifica

ulterior.

*

Breckenridge îşi petrecu dimineaţa pe-afară, profitând de vremea frumoasă ca să-i evite pe Fletcher şi pe Cobbins – în mare parte din dorinţa de a se asigura că aceştia nu-l suspectau de vreun amestec interesat în treburile lor.

Dacă moşierul n-avea să sosească până cel mai devreme a doua zi, atunci Heather avea să fie în siguranţă, captivă, cum se afla, în salonul hanului.

După ce luă un mic dejun târziu, făcu o plimbare până la grajdul hanului şi se asigură că murgul bătrân pe care-l închiriase la Carlisle şi şareta cea veche se aflau încă acolo. Calul era odihnit; avea să-i poată duce pe el şi pe Heather suficient de departe cât să fie în afara oricărui pericol.

Dar în ce direcţie? Îşi petrecu restul dimineţii plimbându-se agale în jurul cătunului Gretna Green, luând seama la drumuri şi la adăpostul pe care-l oferea peisajul în fiecare direcţie, apoi merse vreun kilometru în josul şoselei, până în satul principal, în care se aflau vama şi percepţia şi, la o aruncătură de băţ mai încolo, graniţa.

Când norii se adunară din nou şi vântul se înteţi, se întoarse la han, exact la timp pentru masa de prânz. Se opri o clipă în holul din faţă şi aruncă o privire spre uşa salonului, dar nu auzi

niciun zgomot. Răsucindu-se pe călcâie, intră în tavernă, unde îi găsi pe Fletcher şi pe Cobbins. Erau înconjuraţi de acelaşi grup de localnici, dar, imediat ce farfuriile fură luate şi fermierii se risipiră spre ogoarele lor, se adunară toţi trei la masa de lângă fereastră.

Fletcher adusese pachetul de cărţi, dar nu părea dornic de joc. Continua să ridice teancul de cărţi şi să-l lase apoi să cadă pe masă, absent. Breckenridge observă.

— Ţi-e teamă că n-o să apară moşierul ăla al tău?

— Ce? Fletcher se strădui să-şi adune gândurile, după care scuturã din cap. Nu, o s-apară el. Îmi doresc doar să vină mai repede.

— Mâine, nu-i aşa? Fletcher ridică din umeri.

— Mâine sau poimâine. Sigur o să vină pân-atunci. Aruncă o privire spre Breckenridge. Pur şi simplu, nu-mi place să stau într-un loc şi s-aştept. De parcă aş fi în bătaia puştii – mă calcă pe nervi.

— Aha, înţeleg.

Singurii oameni pe care Breckenridge îi cunoscuse până atunci şi care se arătaseră enervaţi de faptul că circumstanţe neprevăzute îi sileau să rămână într-un loc mai mult timp fuseseră nelegiuiţi de-un soi sau altul. Lucrul acesta îi făcea să se simtă prinşi în capcană. Uitându-se la Cobbins, mai taciturn decât Fletcher, observă o nelinişte asemănătoare. Dacă nu se înşela el, amândoi fuseseră la un moment dat foarte certaţi cu legea; poate nu fuseseră

niciodată prinşi, dar cu siguranţa ştiau ce înseamnă să fii vânat.

Ceea ce nu era puţin lucru, având în vedere ca intenţiona să le şterpelească premiul chiar de sub nas. Aflase deja din discuţiile avute că Fletcher se pricepea să mânuiască bine cuţitele şi că avea în permanenţă câteva la el, în vreme ce Cobbins era un bătăuş veritabil, o namilă de om care, odată ce se lua la harţă, nu se mai oprea până nu-i punea pe toţi ceilalţi la pământ.

— Ia ziceţi… Lăsându-se pe spate în scaun, îşi luă aerul cuiva care încerca să-i distragă pe cei doi de la gândurile lor negre. Cum funcţionează genul asta de afacere? La prima vedere, pare o distracţie pe cinste – faci treaba, dai prada, iei banii şi toată lumea e mulţumită. Se încruntă, ca şi cum s-ar fi gândit serios la treaba asta. Dar pe urma trebuie să faci rost de cele necesare ca să pui isprava la cale, la care se adaugă costul transportului şi aşa mai departe…

Se întrerupse din vorbit pentru că Fletcher clătina din cap. Acesta puse cărţile deoparte şi se sprijini de masă.

— Nu. E mai bine de-atât. Deşi – Fletcher îi arunca o privire tăioasă – este nevoie de mulţi ani s-ajungi să-ţi construieşti o reputaţie ca a noastră. Daca eşti începător, nu primeşti misiuni de-astea.

Cobbins încuviinţă din cap.

— Profesionişti, asta suntem noi.

— Exact. Fletcher îşi întoarse din nou privirea spre Breckenridge. Aşa că uite cum lucrăm noi –

fiind profesionişti şi bine-cunoscuţi în branşă: cu banii jos de la bun început, o compensaţie mulţumitoare pentru timpul şi efortul nostru, plus cât să ne acoperim toate cheltuielile, ca drumul până la Londra şi înapoi, cazarea în capitală, leafa Marthei şi toate celelalte.

— Cu banii jos?

Breckenridge clipi, sincer surprins. Oricine ar fi fost acel moşier, nu era numai bogat, ci şi dornic să investească bani grei în tentativa de a pune mâna pe una dintre fetele familiei Cynster.

— Banii în mână, de la început, confirmă Fletcher. Nu acceptăm nicio slujbă altfel.

— Dar… Breckenridge simţi un fior în vreme ce întrebarea i se contura în minte. Ce garanţie are angajatorul vostru că o să duceţi treaba la bun sfârşit?

Fletcher râânji.

— Bonusul nostru, desigur. Ne-aşteaptă două mii de lire când o veni moşierul.

— Două mii?

Breckenridge nu fu nevoit să mimeze şocul.

Fletcher încuviinţă cu un zâmbet larg.

— Ţi-am spus că e o afacere pe cinste. Fletcher ezită, studiindu-l pe Breckenridge, după care schimbă o privire cu Cobbins, se întoarse spre Breckenridge şi adăugă: Dacă te plictiseşti vreodată de meseria de notar, caută-ne – ne-ai fi de ajutor. La cum arăţi, dacă te-am dichisi un pic, ai putea să treci drept un gentleman. Ne-ar prinde bine un tovarăş ca tine.

Încă în stare de şoc după ce aflase cât de mult o voia misteriosul moşier pe Heather, Breckenridge reuşi cu greu să schiţeze un gest de consimţire.

— O să mă gândesc la propunerea voastră. Se foi pe scaun, după care clătină din cap şi se ridică. Două mii! Este pur şi simplu… uimitor. Uimitor şi revelator, în cel mai rău mod cu putinţă.

Capitolul 7

— Cred că a sosit vremea să evadez.

Heather rosti aceste cuvinte înainte să se aşeze lângă Breckenridge pe băncuţa îngustă de sub cuierele din micul vestiar.

Aşteptase până când se făcuse suficient de târziu încât hangiul nu ar fi avut cum să-i surprindă, sperând în tot acest timp ca Breckenridge nu doar să aştepte, ci şi să fi găsit şi să fi aprins o lumânare acolo până să ajungă ea.

Aşa şi făcuse; o întâmpinase flacăra ce pâlpâia. Se strecură în spaţiul îngust şi închise uşa după ea. Se simţea uşurată să-l vadă, iar el o sorbea din priviri.

El aşteptă ca ea să se aşeze, apoi luă mantia pe care o ţinuse în mână şi o înfăşură cu ea. Cum nu o avusese el, ea nu era impregnată cu mirosul lui, dar Heather era mulţumită că măcar o încălzea.

— O să-ţi dea înapoi femeia aia hainele în noaptea asta?

— Mă îndoiesc. Se pare că aşa îşi controlează ea prizonierii. El pufni, cu un aer nehotărât, apoi îi întâlni privirea.

— Îmi pare rău să-ţi spun, dar nu o să poţi scăpa atât de uşor cum ne-am imaginat.

Ea clipi şi îi cercetă chipul.

— De ce?

El se uită în jos la propriile mâini, pe care şi le sprijinea între genunchii depărtaţi.

— Fletcher şi Cobbins o să primească două mii de lire când o să te dea pe mâna moşierului.

— Două mii… Dumnezeule mare!

— Asta a fost şi reacţia mea.

— Dar… Heather făcea eforturi să înţeleagă. În cele din urmă spuse: E clar că moşierul nu e vreun sărăntoc zgârcit. Cu siguranţă nu mă vrea pentru răscumpărare sau să mă ia de soţie.

— Cel puţin nu să se însoare cu tine pentru bani.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu cred că l-am cunoscut pe moşierul ăsta, aşa că de ce… Tu te referi la legătura cu familia mea?

— Cine ştie? Indiferent de motivele sale, acum avem de înfruntat o problemă mai mare decât cea anticipată. El se uită în ochii ei de un albastru-cenuşiu. Fletcher şi Cobbins nu sunt proşti. Sunt periculoşi şi nu o să lase să le scape printre degete două mii de lire fără să încerce să pună

mâna pe bani – sau pe tine.

Ea îl aprobă. Părea să înţeleagă şi să accepte argumentaţia lui, dar nu se arăta îngrijorată. După ce clipi o dată, se concentră din nou asupra lui.

— Şi acum ce facem?

Uitându-se în ochii ei, care străluceau în lumina lumânării, adevărul îl izbi ca un ciocan în moalele capului. Avea încredere că el putea să o apere şi să o scoată din beleaua asta. Asta şi avea să facă, dar nu se aştepta ca ea să fie aşa… docilă. Se uită înaintea lui, cu o grimasă întipărită pe chip.

— Trebuie să găsim o modalitate de a le distrage atenţia lui Fletcher şi lui Cobbins, ca să nu-şi dea seama preţ de o zi, dacă se poate, că ai evadat. O să se ţină după noi ca nebunii.

— Nebuni motivaţi de două mii de lire.

— Exact. Pe lângă faptul că o să le distragem atenţia, va trebui să ne ducem şi într-un loc sigur aflat în apropiere.

Ea se strâmbă.

— Nu putem să fugim şi să tragem la un han în Gretna, nu?

El scutură din cap.

— Mă gândeam că aveam să ne întoarcem la Londra – eventual să ne abatem la moşiile Brunswick. Tatăl său era la Baraclough, principala reşedinţă a contelui în Berkshire. Dacă el şi Heather se căsătoreau, voia ca tatăl său să afle de la el. Dar acela ar fi primul loc unde ne-ar căuta Fletcher şi Cobbins, şi pe drum nu există nicio

pensiune sigură la care să putem ajunge înainte să pună ei mâna pe noi. El ezită, apoi continuă: Dacă ajungem în Anglia şi tot mai sunt pe urmele noastre, mă pot folosi de titlul nobiliar pentru a-i aresta. Însă, dacă nu îi vedem că vin după noi – şi dată fiind experienţa lor, nu sunt sigur că vom reuşi –, atunci asta nu ne va salva.

Nu o va salva. Dacă Fletcher şi Cobbins îi ajungeau din urmă, aveau să-l răneascăşi să o răpească din nou – apoi aveau să se asigure că ajungea pe mâna misteriosului moşier.

Însă, dacă invoca titlul său nobiliar, atunci călătoria ei fără o însoţitoare ar fi devenit publică, lucru pe care nu şi-l dorea. Era încrezător că familia Cynster inventase un motiv pentru absenţa ei – se recupera după o răceală îngrozitoare sau ceva de genul acesta – şi nimeni nu ar observa că el lipsea. Dacă se întreba cineva unde era, cu toţii aveau să creadă că plecase la Baraclough. Dacă se putea, avea să prezinte căsătoria lor ca pe ceva aranjat în secret între familiile lor, nu ca pe o consecinţă a faptului că fusese răpită, şi nici măcar nu de el. Dacă atrăgeau atenţia asupra lor, atunci reputaţia ei avea de suferit. Se holba la mâinile ei.

— Şi nu putem să-i lăsăm să ne prindă în Scoţia. Să presupunem că moşierul ăsta e vreun nobil arogant şi, din câte se pare, un scoţian înstărit. Dacă va veni vorba despre titlurile noastre – şi nici eu, nici tu nu avem nimic care să certifice cine suntem sau pe cineva care să poată

garanta pentru noi –, atunci va avea autoritate asupra ta şi te va duce Dumnezeu ştie unde, în timp ce eu voi striga dintr-o celulă cine sunt, susţinând că nu am nicio vină.

Această posibilitate era cel mai cumplit coşmar al său. Ea se încruntă.

— Nu ai vreo carte de vizită cu tine?

— Ba da, însă nu cred că o cutie argintie cu cărţi de vizită pe numele vicontelui Breckenridge ne va ajuta foarte mult. Îi întâlni privirea. El sau ei o să susţină că am furat-o.

Ea făcu o grimasă şi se uită înainte. Când îşi întoarse privirea la mâinile lui, continuă:

— Aşadar, trebuie să găsim un loc sigur la scurtă distanţă – un loc în care să ajungem într-o zi. M-am tot gândit, dar nu-mi vine nimic în minte.

— Hai la Carsphairn.

El îi aruncă o privire. Vorbise pe un ton categoric. Părea sigură pe sine.

— Unde?

— Vale of Carsphairn. Acolo locuiesc vărul meu Richard şi soţia lui, Catriona. De la Carlisle se face cam o zi cu trăsura.

— În ce direcţie?

— Spre vest. Trecem prin Gretna, apoi mergem spre apus, către Annan şi Dumfries… Ea făcu o grimasă. După aia nu mai sunt sigură. Ştiu că trecem printr-un oraş numit St. John’s of Dalry, aflat cam la o oră de Vale.

— Dacă fac rost de o hartă, poţi să-l găseşti?

Heather încuviinţă din cap că da.

— Richard şi Catriona sunt acolo. Nu pleacă niciodată pe timpul verii şi nu erau aşteptaţi la Londra anul acesta.

— Prea bine. Îl cunoştea pe Richard Cynster. Dădu aprobator din cap. O să mergem într-acolo.

Heather răsuflă uşurată. Gândul că Breckenridge ar putea fi întemniţat în timp ce era dusă cu forţa cine ştie unde de vreun scoţian grosolan…

O străbătu un fior de groază, apoi îşi alungă gândul din minte.

— Cum fac să scap? Se întoarse şi îl privi pe Breckenridge. Şi când? El stătu pe gânduri, apoi scutură din cap.

— Nu mâine. Fletcher mi-a spus că îl aşteaptă abia poimâine pe moşier. Aşadar, mâine ne facem un plan.

Îi aruncă o privire, apoi se ridică. Şi ea făcu la fel. El îi susţinu privirea preţ de o clipă, apoi îi şopti:

— Pentru început, o să caut o hartă. Între timp, trebuie să ne gândim cum să le distragem atenţia lui Fletcher şi lui Cobbins, ca să putem fugi în siguranţă.

Ea aprobă, apoi îşi aminti şi îşi dădu jos mantia lui de pe umeri. Din nou se simţea de parcă pierdea ceva.

— Martha a spus că, dacă mâine e vreme bună, o să-l convingă pe Fletcher să ne lase să ne plimbăm, aşa că poate am şansa de-a afla ceva folositor.

El îi luă haina, însă îi întâlni privirea şi nu-şi mai luă ochii de la ea.

— Orice-ai face, să nu le schimbi părerea pe care o au despre tine. Nu trebuie să-şi dea seama de ce anume eşti capabilă şi, în consecinţă, să te ţină închisă şi cu pază sporită.

Faptul că nu era vreo domnişoară la modă, blândă şi sfioasă – neajutorată şi prostuţă – o făcu să zâmbească.

— Stai liniştit, n-o să se întâmple.

El oftă şi se duse spre uşă. Se opri cu mâna pe clanţă. Îi întâlni privirea, se uită la ea… suficient de multă vreme ca ei să i se taie respiraţia şi să se gândească la orice numai la evadare nu… Dar apoi el făcu o grimasă şi se uită în altă parte.

— Orice am afla, trebuie să te scoatem din ghearele lui Fletcher până poimâine. Apoi îi şopti: Atunci trebuie să ajungă moşierul.

O trecu un fior rece pe şira spinării, dar se gândi că era doar rezultatul faptului că nu mai avea mantia pe ea.

El stinse lumânarea, deschise uşa, se uită afară şi ieşi pe culoar.

Se strecură şi ea în urma lui şi, aruncându-i o ultimă privire, urcă scările. Se mustră că nu putea să cedeze impulsului şi să i se arunce în braţe, văzând apoi ce avea să urmeze.

*

Nu se întâmplase în acea dimineaţă, cum

sperase Heather, dar, după prânz, Martha îl convinse în cele din urmă pe Fletcher să le lase să facă o plimbare. Era soare încă de dimineaţă, nu mai ploua, dar totul era ud. Fletcher nu fusese încântat, dar consimţise, fără tragere de inimă, ca ele să se plimbe pe câmpuri, până la un deal înverzit.

Martha văzu dealul aflat destul de departe şi îi spuse lui Fletcher că aveau să se întoarcă peste vreo două ore.

— O să stăm la soare.

Întrucât Martha insistase cu înverşunare în privinţa plimbării, Fletcher scrâşni din dinţi şi le făcu semn cu mâna la plecare.

Heather profită de plimbare ca să cerceteze împrejurimile. Trecură de grajdurile de lângă han, aflate la vest de clădirea principală, apoi o luară spre sud-vest. Câmpiile erau în mare parte întinse şi drepte; gardurile vii nu erau dese. În această perioadă a anului, cu toate crengile desfrunzite, nu prea puteai să te furişezi. Slaba speranţă pe care o nutrise, cum că s-ar fi putut furişa după evadare pentru a-l vedea pe moşier, nu mai exista acum.

Deluşorul nu era atât de departe. Când se opri pe creastă şi se uită spre miazăzi, văzu lumina soarelui reflectându-se în apele Solway Firth.

Martha aruncă şi ea o privire, apoi puse jos geanta cu lucrul şi cu andrelele şi scoase o pătură mare pe care o cărase sub braţ. O puse pe iarbă şi arătă spre un colţ.

— Stai aici şi nu mă face să-mi pară rău că m-am zbătut să te scot la aer curat.

Heather îşi aminti că Breckenridge îi spusese să nu se comporte altfel, aşa că se supuse. Martha se aşeză şi ea şi începu să tricoteze.

Deşi aerul proaspăt era bine-venit, în zece minute Heather se plictisea de moarte. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se gândească la Breckenridge şi la simţămintele nestăvilite pe care le nutrea când era în preajma lui.

Chiar nu era cazul să se gândească la asta, şi cu atât mai puţin la el şi la părerile ei atât de schimbătoare. Fusese mult mai simplu să aibă de-a face cu el pe când simţea o atracţie necuvenită pentru el. Îl considerase prea arătos pentru ea, mult prea trecut prin viaţă ca să-i dea atenţie, arogant, indolent – într-un cuvânt, un crai egoist.

Acum… poate nu se schimbase, dar îi demonstrase că avea şi calităţi care ei i se păreau admirabile. Bărbaţii protectori puteau fi dificili, însă erau acolo când aveai nevoie de ei, şi, dacă erai în pericol, prezenţa lor era o adevărată consolare. Ba mai mult, îi arătase lui Heather o capacitate surprinzătoare de a o trata ca pe o fiinţă egală cu el. La asta nu se aşteptase, cu atât mai puţin din partea lui.

Acel gând îi aminti de lucrul la care trebuiau să reflecteze amândoi – cum să evadeze. Se uită la Martha. Femeia dădea uşurel din cap, dar simţi privirea lui Heather şi îşi ridică privirea.

Heather se uită la han, care se vedea dincolo

de câmpuri. Martha înţelese greşit şi începu să râdă.

— Nu-ţi face griji, te rog. N-o să vină valvârtej să ne ducă înapoi. Martha îşi puse jos andrelele şi se uită şi ea la han. Pun pariu că s-a uitat la noi vreo zece minute, dar a văzut că nu eşti în niciun pericol. Martha arătă înspre câmpurile din jurul lor. Aici nu se poate furişa nimeni să te răpească. Răsuflând uşurată, Martha se trânti pe partea ei de pătură. O să trag un pui de somn la soare. Să nu te gândeşti să fugi – o să simt dacă te mişti. Am somnul foarte uşor.

Heather se uită mută de uimire la femeia care dormea în fiecare noapte atât de profund, că nu o auzise furişându-se din cameră şi intrând la loc. Heather reuşi să nu scuture din cap neîncrezătoare, pentru eventualitatea în care Martha se uita la ea cu coada ochiului. În schimb, trase adânc aer în piept şi privi în jur cu mai mult interes.

Estuarul era la vreo doi kilometri depărtare. Puteau oare să scape dacă traversau estuarul? Cu siguranţă aveau să găsească un pescar care putea…

Dar nu. Călătoria cu o barcă mică în această perioadă a anului nu avea să fie mai rapidă decât pe jos, şi era sigură că nu aveau de câştigat dacă se duceau la Carsphairn pe calea apei. Vale era pe continent.

În timp ce sforăitul Marthei ţinea păsările la distanţă, Heather se întreba cum ar putea să le

distragă celor trei atenţia. Trebuiau să găsească ei ceva care să-i ţină pe Fletcher şi pe Cobbins ocupaţi… Sunetul uşor al unor paşi o făcu să se întoarcă rapid. Îl văzu pe Breckenridge venind încetişor spre ea. Se uită la Martha, apoi dădu din cap politicos spre Heather.

— E un loc numai bun ca să iei o gură de aer. Pot să stau cu dumneavoastră?

Înţelegând că trebuiau să-şi joace în continuare rolurile, ea dădu aprobator din cap.

— Dacă doriţi.

El se aşeză pe iarbă, la o oarecare distanţă. Scoase o hartă din buzunar, o deschise şi o despături – o puse între ei ca să vadă şi ea.

Arătând spre Gretna, Breckenridge îi şopti:

— Aş vrea să mă dumiresc cum să o luăm spre Glasgow.

Vorbise încet, dar răspicat. Aşteptă, dar sforăitul Marthei continua netulburat. Se uită la Heather şi ridică o sprânceană.

Ea se apropie de hartă şi trasă cu degetul drumul principal dela Gretna la Annan, apoi spre Dumfries. Acolo se opri, ridică degetul, apoi se uită mai spre nord şi spre vest…

— Acolo, spuse ea, arătând cu degetul un sătuc. El se uită la ea nedumerit.

— Acolo e satul Carsphairn, zise ea cu voce pierită. Drumul spre Vale o ia la vest, la mai puţin de un kilometru jumătate la sud de sat.

El dădu aprobator din cap şi trase harta mai aproape. Cercetă zona indicată de ea, apoi se uită

la drumul dintre Dumfries şi acel loc. Aruncă o privire spre Martha, apoi îi şopti lui Heather:

— Deşi brişca mea este veche şi şubredă, ar trebui să ajung într-o zi. Ea încuviinţă din cap.

— Dacă drumul e liber.

— Cred că o să fie, dar trebuie să dorm bine la noapte, zise el şi o privi fix. Ea se încruntă, apoi întoarse capul de la Martha şi îl întrebă:

— În seara asta?

Cu siguranţă nimeni nu putea sforăi atât de tare treaz fiind, aşa că el îi şopti:

— Mă gândesc cum să le distragem atenţia. Să fii gata mâine – nu ştiu exact când.

Strânse harta, se ridică şi o împături din nou. O vârî în buzunar, dădu din cap politicos, apoi se întoarse şi o luă spre han.

Heather nu se uită imediat după el, dar, când socoti că aproape ajunsese, aruncă o privire şi-l văzu aproape de grajduri.

Când Breckenridge se făcu nevăzut în han, ea îşi înăbuşi un oftat şi se uită din nou drept înainte. Oare ce punea la cale? Şi de ce nu aveau să se întâlnească în secret în acea seară, pentru ca ea să se simtă liniştită?

*

Următoarele douăzeci şi patru de ore se dovediră cele mai lungi din viaţa lui Heather. Avu un somn agitat, întrebându-se ce făcea Breckenridge. Singurul motiv pentru care nu se

văzuseră în acea seară putea să fie absenţa lui de la han. Şi, dacă nu era acolo, unde naiba era? Când se lumină de ziuă, Heather era încordată, stătea ca pe ace. Astăzi Fletcher îl aştepta pe moşier – periculosul şi misteriosul nobil scoţian care ordonase răpirea şi aducerea ei la Gretna Green. Fletcher şi Cobbins îşi făcuseră abluţiunile pe îndelete şi se îmbrăcaseră la patru ace. Până şi Martha se aranjase. Heather se simţea prost în rochia ei cenuşie cu crinolină şi cu şalul ponosit, dar felul în care arăta era ultima dintre grijile ei.

Breckenridge era scump la vedere. Nu coborâse la micul dejun, cel puţin nu cât timp ea şi Martha fuseseră în sală. Evident că Fletcher insistase ca ele să se ducă şi să rămână în salon, aşa că nu avea idee dacă Breckenridge apăruse mai târziu, dar nu îl văzu nici la prânz. Nu îndrăzni să spună ceva, dar, spre uşurarea ei, Martha îl întrebă pe Cobbins unde era prietenul lor. Cobbins îi răspunse că Timms se pregătea să plece la Glasgow.

Acea veste o linişti. Nu aveau să o ia pe drumul spre Glasgow. Breckenridge părea să fi găsit o modalitate de a-i pune pe o pistă falsă. Vremea se înrăutăţise, iar vântul era tăios. Când un grup de marinari intră în han, împreună cu trei fermieri, Fletcher le porunci ei şi Marthei să se ducă în salon.

Se supuse fără tragere de inimă.

O oră mai târziu, stătea în faţa ferestrei salonului şi se uita la intrarea pietruită a hanului,

tentată să-şi roadă o unghie, deşi renunţase la acest prost obicei în urmă cu mulţi ani, când trei bărbaţi apărură grăbiţi pe alee.

Intrară în curtea hanului şi o luară spre uşa din faţă. După uniforme, păreau de la poliţia locală. După expresiile lor încrâncenate, păreau a fi pe urmele unui răufăcător. Primul ajunse la uşă, o deschise şi intră. Ceilalţi doi îl urmară. Martha se uită la ea şi se încruntă, ameninţătoare. Heather, care se duse la uşă, îi făcu semn să tacă, apoi zise:

— Poliţia.

Martha lăsă jos lucrul de mână. Păli, apoi se ridică, înşfăcă ghemurile şi le băgă în geanta ei de pânză.

Heather întredeschise uşa. Îi trecuse deja prin minte să facă apel la mila poliţiştilor. Dar povestea lui Fletcher, întărită de Cobbins şi de Martha, părea foarte plauzibilă. Şi totuşi, ce naiba se întâmpla?

Martha i se alătură în dreptul uşii, cuprinzându-i cu degetele mari şi butucănoase una din încheieturi.

Heather nu se uită la ea, ci doar îi şopti: – Taci.

Prin deschizătura îngustă, vedea holul de la intrarea în han. Lângă ea era şi Martha, care se ghemuise şi se uita cu coada ochiului. Bărbatul care-l lăsase pe poliţist în han stătea în capul scărilor, vorbind cu hangiul repede, dar în şoaptă. Era clar că se cunoşteau – lucru deloc

surprinzător într-un sat atât de mic. Ceilalţi doi poliţişti se postaseră cu spatele la uşa din faţă.

Mai mulţi clienţi de la bar, printre care Fletcher şi Cobbins, îşi lăsaseră halbele cu bere şi se alăturaseră celor strânşi sub arcada care separa holul principal de bar. Hangiul îl salută pe primul poliţist, apoi se duse într-un suflet la tejgheaua aflată un pic lateral faţă de uşa salonului. Heather nu vedea ce făcea, însă, după fâsâitul de pagini întoarse, îşi dădu seama că se uita prin registru. Poliţistul-sef se întoarse şi aruncă o căutătură urâtă spre bărbaţii care se strânseseră în faţa intrării în bar.

— Ia daţi-vă voi mai încolo. Nu ne mai deranjaţi.

Câţiva se încruntară, dar se întoarseră cu toţii şi intrară din nou la bar. După ce se uitară cu luare-aminte spre salon, Fletcher şi Cobbins se retraseră împreună cu ceilalţi.

Poliţistul de lângă scări, cel care părea să fie şeful, se întoarse spre cei doi postaţi în faţa uşii.

— Stai cu ochii pe ei. Arătă înspre bar. Nimeni nu intră sau nu iese. Cei doi încuviinţară scurt din cap.

— S-a înţeles, sergent.

Hangiul plecă de la tejghea şi se întoarse la sergentul care aştepta la baza scărilor. Zise ceva, dar Heather nu auzi ce anume. Sergentul se întoarse şi îşi puse mâna pe balustradă.

— Vino cu mine!

Spunând acestea, urcă câte trei trepte odată.

Hangiul se grăbi după el. Heather o întrebă în şoaptă pe Martha:

— Ai idee despre ce e vorba?

— Nu, bombăni ea. Dar nu-mi place deloc.

Nu avură mult de aşteptat până începu următorul act al piesei. În câteva minute, zgomotul de paşi greoi care coborau scările anunţă întoarcerea sergentului. Era din nou la baza scărilor, cu câte un sfeşnic argintiu în fiecare mână. Se opri pe ultima treaptă şi se uită la hangiul care i se alătură. Sergentul îi făcu semn hangiului.

— Arată-le despre ce e vorba.

Hangiul încuviinţă din cap. Poliţiştii plecară din dreptul uşii şi-l urmară până la intrarea în bar. În timp ce treceau pe sub arcadă, hangiul arătă cu degetul.

— El şi el.

Poliţiştii trecură pe lângă hangiu şi intrară în bar. Heather ciuli urechile şi auzi pe cineva:

— Veniţi cu noi, domnilor, avem să vă punem nişte întrebări.

Cineva răspunse, dar nu auzea cuvintele şi nici nu-şi dădea seama a cui era vocea. Dar…

— O să dureze foarte puţin, domnule. Restul rămâneţi aici, pe loc. Heather se uită la Martha şi îi şopti:

— Au mai stat şi alţii la han noaptea trecută?

Martha, care se uita prin crăpătura dintre uşă şi uscior, nu-i răspunse. Heather se uită din nou, iar bănuielile i se confirmară. Fletcher şi Cobbins

ieşeau fără tragere de inimă din bar, escortaţi de cei doi poliţişti. Sergentul mai stătea la baza scărilor cu sfeşnicele în mână. Fletcher îl văzu, dar ridică doar din sprâncene şi se uită la sergent.

— Care e problema?

— Astea. Sergentul flutură cele două sfeşnice. Au dispărut noaptea trecută din casa lui Sir Kenneth Baxter. Nu-i un loc prea bun de prădat, dat fiind că e judecător în această localitate.

Fletcher se încruntă.

— Aşa se pare. Dar de ce ne interogaţi pe noi? Nu ştim nimic despre furtul ăsta.

Sergentul pufni.

— Nu face pe nevinovatul cu mine, băiete. Ai stat sau nu în camera din capul scărilor, prima spre sud – camera numărul cinci?

Fletcher se uită la el calm, însă Heather îşi dădu seama, chiar şi din partea cealaltă a camerei, că el înţelesese şi se tensionase instinctiv, cântărindu-şi şansele…

Sergentul şi poliţiştii îl observară şi ei. Amândoi poliţiştii apucară bastoanele care le atârnau la brâu.

— Haideţi, vă rog eu, îi reluă sergentul. Nu are rost să vă îngreunaţi situaţia. Veniţi în linişte şi…

Fletcher ridică o mână.

— Ca să fie totul limpede, nu am nimic de-a face cu furtul sfeşnicelor. Cu siguranţă le-a pus cineva în camera noastră…

— Aşa zic toţi.

— Însă angajatorul nostru…

— Veniţi cu mine şi spuneţi-i totul judecătorului – lui Sir Kenneth. De-abia aşteaptă să audă una ca asta.

Înainte să mai poată adăuga Fletcher ceva, poliţiştii le puseră lui şi lui Cobbins mâinile la spate, îi încătuşară, apoi îi întoarseră cu faţa spre uşă. Înainte să iasă, Fletcher se uită urât înspre salon, apoi fu scos afară.

Cobbins era după el, urmat de al doilea poliţist. După ce se opri să mai schimbe o vorbă cu hangiul, sergentul veni şi el cu sfeşnicele în mâini. Heather închise uşa salonului, apoi se îndreptă de spate şi se uită fix la lambriurile de lemn.

Lângă ea, Martha se ridică, se întoarse şi privi agitată prin salon, apoi o săgetă pe Heather cu o privire pătrunzătoare.

— Cum naiba ai reuşit? Ai fost mereu sub ochii noştri. Heather clipi şi îi întâlni privirea.

— N-am făcut nimic.

Dar ştia cine o făcuse.

Cu siguranţă era diversiunea lui Breckenridge. El furase sfeşnicele noaptea trecută. Şi evident că de la judecător – singurul localnic care ar fi chemat imediat poliţia.

Dar ce trebuia să facă ea acum? Să-l aştepte pe Breckenridge? Sau să se ducă la secţia de poliţie şi să ia legătura cu judecătorul…? În niciun caz.

Îşi şi închipuia reacţia celorlalţi când avea să le explice că fusese răpită şi ţinută captivă zile

întregi de unii ca Fletcher şi Cobbins; în ciuda prezenţei Marthei, scandalul avea să fie de proporţii. Şi cu siguranţă nu putea fi uitat prea uşor, indiferent că era o Cynster sau nu.

Se gândi din nou la planul lor de a se duce la Vale şi de a sta în siguranţă la Richard şi la Catriona. Breckenridge scăpase de Fletcher şi de Cobbins. Mai trebuia să se descotorosească de Martha, apoi ea şi Breckenridge puteau să o ia din loc.

Revenind cu gândul la fosta ei „cameristă”, o văzu pe Martha înşfăcându-şi lucrul de mână, uitându-se încă o dată prin salon şi îndreptându-se spre uşă. Apoi se întoarse şi puse mâna pe clanţă.

— Eu ies de aici.

Heather se încruntă. Înainte să-i poată răspunde, Martha deschise uşa, se uită afară, apoi ieşi, lăsând uşa să se bălăngăne. Heather o urmă nedumerită, oprindu-se doar să închidă uşa după ea.

Hangiul se dusese la bar. Îl auzea spunându-le clienţilor care mai rămăseseră unde găsiseră sfeşnicele – la fundul desagilor lui Fletcher şi Cobbins, în dulapul din camera lor.

Martha urcă tiptil scările, ceea ce era surprinzător pentru cât de masivă era.

Încă şocată, Heather o urmă până în camera pe care o împărţeau. Martha aruncă pe pat lucrul de mână, apoi se duse la şifonier, îl deschise şi scoase de acolo geanta cea mare de voiaj. O trânti pe pat şi începu să scoată lucrurile lui Heather.

— Ia-ţi-le înapoi! Nu vreau să le găsească cineva lângă lucrurile mele ieftine.

Heather se duse pe partea cealaltă a patului şi îşi luă rochia de seară, geanta şi o altă rochie pe care i-o dăduseră răpitorii. Mătasea moale a rochiei de seară i se părea ciudată la atingere după zile întregi în care purtase haine din materiale mai aspre.

Martha înjură printre dinţi, îşi scoase hainele din dulap şi le aruncă la nimereală în valiză.

— Bine că am insistat să mă plătească înainte să pornim la drum. Mi se părea prea frumos să fie adevărat.

După ce puse lucrul de mână deasupra mormanului de haine, închise geanta şi se uită la Heather care stătea nedumerită în picioare, de partea cealaltă a patului.

— Nu ştiu ce să zic. Din partea mea, poţi să rămâi şi să faci cunoştinţă cu moşierul, dar eu plec acum.

— Unde te duci?

— Peste graniţă, şi asta cât mai repede, apoi de la Carlisle iau poştalionul până la Londra, poate chiar în seara asta. Martha se uită spre uşă. Cu cât plec mai repede de aici şi din Scoţia, cu atât mai bine. Până nu se hotărăsc ăia de jos să le zică poliţailor că noi două am venit cu Fletcher şi cu Cobbins. Martha închise valiza. O să spună că le-am fost complici şi-or să ne aresteze cât ai zice peşte.

— Complici?

Pe Heather o trecură fiori reci.

— Păi da, complici. Martha se opri, o săgetă cu privirea, apoi adăugă bombănind: Şi-l cred pe Fletcher în stare să le spună asta sticleţilor, ca să se asigure că nu plecăm şi că tu ajungi pe mâna moşierului când soseşte el aici.

Martha se uită la Heather în timp ce ridica valiza de pe pat.

— Nu ai zis nici pâs până acum, dar, dacă aş fi în locul tău, aş şterge-o de aici cât mai repede. Martha mai aruncă o ultimă privire prin încăpere. Eu, una, am plecat.

Spunând asta, porni spre uşă, se opri să se uite pe lângă uscior, apoi ieşi. Heather auzi paşii ei care se îndepărtau… Apoi se duse repede la uşă şi o închise. Se repezi spre şifonier şi scoase sacoşa pe care i-o dăduseră răpitorii pe post de „bagaj”.

O aruncă pe pat, strânse cele câteva haine pe care le avea, ale ei şi acelea date de ei, împreună cu peria şi cu pieptenele. Le puse alandala în geantă şi închise clapetele.

— Unde naiba e Breckenridge?

Îşi puse geanta pe umăr, mantia pe ea şi se întoarse spre uşă – care începea să se deschidă.

Încetişor.

Inima îi bătea de să-i sară din piept. Se uită disperată după o armă şi zări vătraiul sprijinit de şemineul din piatră. Îl luă uşurel de jos şi se duse tiptil în spatele uşii. Ridică vătraiul în sus pe măsură ce uşa se deschidea tot mai mult.

Trase aer în piept, îşi adună curajul…

Recunoscu părul brunet, înălţimea, silueta.

Respiraţia gâfâită i se prefăcu într-un şuierat. Fierbea de furie.

— Pentru numele Domnului, bate la uşă!

Breckenridge se întoarse să se uite la ea, îi luă vătraiul din mâini şi îl puse jos. Îi luă geanta şi mantia. Intră în cameră şi închise uşa. Ea îl împinse cu ambele mâini.

— Trebuie să plecăm imediat! şuieră ea.

El rămase pironit, incapabil să se mişte – o reacţie tipic masculină.

— De ce? Se uită în jur, ca să înţeleagă de ce era aşa panicată. Nu-i grabă. Îi zâmbi, mulţumit de sine însuşi. Judecătorul nu a fost deloc plăcut surprins. Fletcher şi Cobbins o să fie reţinuţi câteva zile, poate mai mult…

— Da! La fel şi eu, complicea lor!

— Complice?

Heather îl văzu cum se schimbă în clipa în care pricepu. Într-o secundă, nu mai era mândru de sine, ci arăta ca un războinic în alertă.

Chipul lui părea dăltuit în unghiuri ascuţite, fără nicio linie curbă. Se uită prin cameră cu ochii lui căprui şi scrutători.

— Unde e Martha?

— Se duce la Londra mâncând pământul.

— Am înţeles. Îi întâlni privirea. Să-mi iau lucrurile – harta, pistoalele. Îl împinse din nou cu ambele mâini; de data asta se mişcă.

— Mergem în camera ta! Dacă vreunul dintre

cei de jos se hotărăşte să ajute poliţia să mă prindă, ăsta va fi primul loc în care vor căuta.

El nu îi răspunse, ci doar o apucă de braţ, o scoase din cameră şi închise uşa. Îi dădu drumul şi o conduse pe coridor, pe după scări, în cealaltă aripă. Se opri înaintea ultimei uşi de dinaintea scării înguste a servitorilor de la capătul aripii, deschise uşa şi o împinse înăuntru. Închise uşa după el.

Heather stătu deoparte cât el scoase două genţi din şifonier şi împachetă cu rapiditate şi cu o eficienţă remarcabilă hainele, cele două pistoale, praful de puşcă şi gloanţele, apoi mai puse câteva haine peste ele, o perie, o pereche de pantofi în a doua geantă şi, la final, restul hainelor.

Închidea cataramele genţii, când se puse pe înjurat. Cu foc. Ea se uită urât la capul lui plecat.

— Să nu înjuri în prezenţa mea!

El nu îşi ridică privirea, dar strânse din buze mai tare ca înainte.

— Nu te înjuram pe tine, ci mi-era ciudă că nu putem lua brişca. Ea clipi.

— Nu putem?

El se uită în sus la ea.

— Ai dreptate, o să vină după tine cât de curând. Fletcher o să-i trimită – e singura cale prin care să te reţină aici. Dacă luăm brişca, va trebui să ne mişcăm repede. Când nu te vor găsi, o să scotocească hanul.

— Şi în câteva minute o să descopere că am dispărut şi eu, şi brişca. Mintea îi mergea

neîncetat.

— O să creadă că te-ai dus la Glasgow, zise ea. Cobbins era convins de asta.

El scutură din cap.

— Le-am spus asta doar lui Cobbins şi lui Fletcher, însă hangiului i-am zis că probabil o să mai stau câteva nopţi. Îşi puse mantia pe umeri şi legă slab şireturile de la gât. Dacă brişca dispare, o să creadă că eşti cu mine şi vor trimite călăreţi pe toate drumurile. Chiar dacă nu fac legătura, tot vor trimite călăreţi în toate oraşele învecinate. Cât despre cal… Chiar dacă aş fura unul dintre cei mai puternici de la han, călăreţii tot ne-ar prinde înainte să ajungem la Annan.

Îi făcu semn să se apropie, în timp ce-şi lua genţile, aruncându-le pe amândouă peste umăr. O luă de braţ şi o conduse la uşă.

Heather puse mâna ca să-l împiedice să o deschidă şi îl fixă cu privirea.

— O să fugim pe jos? El se uită în jos la ea.

— La început. Mai târziu vom închiria o trăsură sau o cabrioletă. Ne putem uita pe hartă mai încolo, să vedem ce posibilităţi avem, dar acum trebuie să plecăm – o să străbatem câmpiile spre Annan. O să parcurgem cât putem de mult până se lasă seara, apoi vedem ce facem. Ea îl văzu cât era de hotărât şi dădu aprobator din cap.

Îşi trase mâna şi aşteptă ca el să deschidă uşa şi să verifice să nu fi nimeni pe coridor. Apoi se furişă pe lângă el, şi, lăsându-se ghidată, ajunse repede în capul scărilor pentru servitori. El trecu

înainte şi o conduse jos.

Scările ajungeau într-un hol mic aflat între bucătărie şi uşa din spate. La ora aceea, dat fiind că se pregătea cina, în bucătărie era mare agitaţie, cuptoarele ardeau, iar bucătarul ţipa la ajutoarele lui. Se strecurară pe uşa din spate fără să-şi fi dat cineva seama că fuseseră acolo. Breckenridge închise uşa după el, apoi o apucă de mână. O luă la fugă, trecând de grajdurile hanului. Ea se chinuia să ţină pasul cu el. Se opri în spatele grajdului ca să o ajute să treacă un pârleaz, apoi o luară pe câmpia ce se întindea în spatele lor.

— Câmpiile sunt atât de plate că trebuie să păstrăm grajdurile şi hambarele între noi şi han cât mai mult timp.

Heather se uită drept înainte. Zări câţiva copaci de-a lungul unui deal, la vreun kilometru şi jumătate depărtare de locul unde erau ei. Breckenridge îi spuse încetişor:

— Dacă putem ajunge atât de departe fără să ne vadă nimeni, atunci avem şanse să scăpăm.

Nu se puteau lăsa prinşi de autorităţi. Sau de moşierul lui Fletcher. Când ajunseră la pădurice fără să audă vreun strigăt în spatele lor, Breckenridge simţi o uşurare aproape imperceptibilă. Agitaţia care-l cuprinsese nu-l părăsise absolut deloc. Dacă era prins odată cu Heather, acuzat de favorizarea unui complice care voia să scape de oamenii legii, atunci, odată ce moşierul ajungea la Gretna şi Fletcher îl punea în alertă, era foarte limpede că respectivul moşier

avea să aranjeze totul ca Heather să ajungă pe mâna lui. Atunci, el, Breckenridge, ar ajunge într-o celulă, incapabil să acţioneze în vreun fel, iar moşierul ar dispărea în Scoţia cu Heather, pupila lui redobândită.

Dacă erau prinşi, nimic din ce ar fi putut spune el sau ea nu ar fi schimbat lucrurile.

Un asemenea coşmar…

Mergeau cu greu de-a lungul câmpiei. Se uită la Heather şi îi văzu resemnarea întipărită pe chip. În ciuda faptului că fuga lor presupunea anumite neplăceri, ea nu se plânsese deloc.

Alte femei din înalta societate l-ar fi înnebunit cu reproşuri şi s-ar fi ţinut scai de el. Însă auzise că femeile din familia Cynster erau foarte rezistente. Şi ea părea într-o condiţie fizică mai bună decât multe din femeile de vârsta ei.

— Ştii să călăreşti?

Rosti întrebarea fără să vrea. Ea îi aruncă o privire, surprinsă de întrebarea lui neaşteptată, apoi încuviinţă din cap şi se uită înaintea ei.

— Îmi place să călăresc. Nu prea pot, pentru că stau la Londra atât de mult timp, dar călăresc oricând am ocazia. Buzele îi schiţară un zâmbet. Prefer armăsarii lui Demon.

— Ai lui sunt cei mai buni, replică el rânjind.

— Tu ai?

El dădu aprobator din cap.

— E un avantaj când ai legături strânse cu familia.

— Îmi place bucuria pe care o simţi când

mergi în galop – cred că asta îmi place cel mai mult.

El clipi. Ajunse la concluzia că ăsta nu era un subiect ideal de conversaţie. Cel puţin nu pentru el. Şi nu cu ea.

— Îţi place să dansezi?

— Ador valsul. Îmi plac chiar şi dansurile mai vechi, cadrilul şi cotilionul. Poate acum nu mai sunt aşa la modă, însă au o anumită forţă stăpânită, nu crezi?

— Hmm.

De ce nu se putea gândi acum la un subiect de conversaţie banal?

— Ai dansat vreodată gavotă?

— Cu ani în urmă.

Şi încă îşi mai amintea. Şi evident ca acum se gândea numai la cum ar fi dansat cu ea.

Dornic să îşi abată asemenea gânduri, se uită în jur.

— Lasă-te jos! Cu mâna pe spatele ei, o făcu sa se ghemuiască. Se încovoie şi el, observând cât de surprinsă era. Sunt nişte călăreţi pe drum.

Mergeau paralel cu drumul spre Annan, dar la vreo două sute de metri spre sud, tupilându-se pe după garduri vechi şi intrând în crânguri, ca să nu-i vadă călătorii de pe drum.

— Stai acolo, zise el, şi chipul i se schimonosi.

Nu-şi lua mâna de pe ea, ca să fie sigur că rămânea ghemuită. Se întoarse şi îşi ridică privirea. Se uită, apoi se relaxă un pic.

— Nu ne-au văzut. Călăresc mai departe. Ea

se îndrepta de spate.

— Erau poliţişti?

El luă mâna de pe ea, încuviinţă din cap, se uită din nou, apoi se ridică şi îi întinse mâna. O apucă de degete şi o ridică. Ea se îndreptă de spate, oftă şi privi în jos. Pantofii mei de seară nu fac prea bine faţă. Când îşi plecă privirea, ea îşi trase mâna şi ridică poalele rochiei suficient ca el să vadă pantofii amărâţi şi scâlciaţi care îi protejau picioarele delicate.

El se stăpâni să nu scape o înjurătură din gură.

— Ai găuri în pantofi?

— Nu găuri, dar intră apa în ei. Nu sunt făcuţi pentru drumeţii pe câmpii îmbibate de apă.

El nu se gândise… şi nici Fletcher, Cobbins sau Martha. Se uită înaintea lui.

— Trebuie să cumpărăm pantofi cum se cuvine. Poate la Annan. Heather începu să meargă din nou.

— Momentan sunt în regulă.

Venind lângă ea, abandonă subiectul şi se concentră asupra detaliilor fugii lor. El, ei… plănuiseră să meargă până la reşedinţa lui Richard şi a Catrionei, dar acum…

Mai târziu – peste vreo trei kilometri sau poate mai mult – ea vorbi din nou.

— Ce păcat că nu ne putem întoarce la Gretna. Speram să ne adăpostim suficient de aproape cât să vedem şi noi cum arată moşierul ăsta misterios.

El pufni.

— Şi eu m-am gândit la asta, însă e prea periculos, dat fiindcă te caută şi el, şi autorităţile. Îi aruncă o privire, apoi adăugă: M-am uitat prin jur după un loc potrivit, însă nu ne puteam ascunde nicăieri în siguranţă pentru a supraveghea hanul.

Heather îi întâlni privirea preţ de câteva clipe, apoi încuviinţă din cap şi porni din nou la drum. Începea să accepte că el nu era atât de arogant cum îl crezuse mereu – văzuse cât se străduise să-i ofere ce voia chiar dacă nu prea îl încânta ideea, nesigur că o privire ar merita efortul. Probabil avea dreptate, însă se chinuise să găsească o cale să o mulţumească, în ciuda faptului că nu primise ce dorea, conştientizarea acestui lucru o făcea chiar mai fericită.

Înaintau sub soarele ce asfinţea pe cerul acoperit de câţiva nori. Înainte ca întunericul să se adâncească, Breckenridge se opri să se uite pe hartă.

— Ar trebui să fim aproape de Dornock. Privi în depărtare cu ochii mijiţi. Văd acoperişuri în faţă – trebuie să fie satul.

— Nu putem să ne ducem şi să cerem pur şi simplu adăpost, nu? Se gândi la consecinţe. Călăreţii aceia sigur s-au oprit şi i-au avertizat pe săteni în legătură cu noi – cu mine, cel puţin.

El îi dădu dreptate cu un mormăit. Cercetă cu privirea câmpiile încă joase, apoi îi atinse braţul şi îi arătă un pic mai spre sud.

— E un hambar acolo la care putem ajunge

până se lasă întunericul. Să vedem cum e.

Ea nu răspunse, ci doar îşi reluă mersul.

Ascuns într-un colţ al câmpului, izolat şi la cel puţin trei ogoare de cea mai apropiată fermă, hambarul plin cu fân părea o ascunzătoare bună. Era fân peste tot, iar mirosul care îi învălui când urcară în pod le aminti de vara trecută. Breckenridge se uită în jur.

— O să ne fie cald aici şi vom fi în siguranţă. Se uită la scara pe care urcaseră. Scara nu e fixată – o s-o ridic pe timpul nopţii.

Ca Heather să se simtă în siguranţă. Heather îşi ascunse zâmbetul. Pentru un bărbat ale cărui gânduri le putea citi foarte rar, devenise foarte previzibil în multe feluri.

Heather îşi lăsă jos geanta, îşi scoase mantia şi o puse pe o grămadă mare de fân, apoi se întoarse şi se aşeză, foindu-se un pic ca să-şi facă un loc mai comod. Se aplecă şi îşi dădu jos pantofii scâlciaţi şi îi studie în lumina slabă.

— Nu cred că putem risca să facem focul.

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Breckenridge încruntat. După o clipă, el scutură din cap.

— Nu, e prea riscant.

Dar se gândise la asta. Ea încuviinţă din cap, îşi puse pantofii alături, se folosi de mantie să-şi şteargă picioarele, apoi şi le întinse, îşi roti gleznele şi îşi masă gambele pe sub poalele rochiei. El îşi drese glasul.

— N-avem nimic de mâncare. Ea ridică privirea şi zâmbi slab.

— Nu cred că o să murim dacă nu mâncăm o noapte. El îi susţinu privirea, după care spuse:

— Eşti foarte calmă. Mă aşteptam să fii isterică. Ea pufni.

— Şi la ce bun? Ridică din umeri. Suntem amândoi în situaţia asta şi încercăm să ne descurcăm. Nu mă aştept să faci minuni.

Se întinse în patul improvizat şi se uită al el.

— Dacă nu te aştepţi la minuni din partea mea, cred că o să ne descurcăm foarte bine.

El o privi cu o expresie impenetrabilă, ca de obicei. Dintre toţi bărbaţii pe care-i întâlnise, el îşi ţinea cel mai bine reacţiile sub control. Apoi îşi dădu jos genţile pe care le cărase, le puse lângă a ei şi se întoarse la scară.

— O să arunc o privire pe lângă hambar. N-o să mă duc departe şi n-o să stau mult.

Heather se întinse, îşi relaxă muşchii şi îl auzi cum se învârti prin hambar, înainte de a ieşi.

Cât îl aştepta, şi-l închipui cum dădea roată clădirii, examinând-o. Fraţii şi verii ei erau bărbaţi care apărau femeile, era obişnuită să fie protejată. Dar Breckenridge, deşi la fel de protector de felul lui, dacă nu mai mult, reuşea să ascundă această atitudine mai bine ca ei. Se mai gândi puţin, apoi murmură:

— Nu, nu-i aşa.

Nu-şi ascundea predispoziţia, ci o înăbuşea. O făcea să pară mai raţională şi mai justă. Te proteja mai subtil, dar cu mai multă eficienţă. Dacă în locul lui ar fi fost unul dintre fraţii sau verii ei, ar

fi sufocat-o cu grija până acum – şi ea s-ar fi opus din toate puterile ordinelor pe care i le dădea sau constrângerilor la care o supunea, măcar din principiu. Dar, pentru că el era rezonabil şi o asculta – sau părea că o asculta –, atunci şi ea putea să fie rezonabilă. Dată fiind părerea pe care o avusese înainte despre el, faptul că ajunsese să-l considere „rezonabil” i se părea o ironie a sorţii.

Până se întoarse el, se lăsase întunericul, dar luna era pe jumătate plină, răspândind destulă lumină cât să se poată distinge formele, chiar şi în hambar. Când el ajunse la capătul de sus al scării, ea îşi puse din nou pantofii, se ridică şi îşi scutură fustele de paie.

— Trebuie să ies şi eu. Nu mă duc departe şi nu stau mult.

El încremeni. Ea îi zâmbi veselă, deşi el nu o vedea aşa bine încât să aprecieze efectul. Heather îi plătea cu aceeaşi monedă. Ea avusese încredere în el, acum era rândul lui să aibă încredere în ea. Fără nicio tragere de inimă, Breckenridge se dădu deoparte pentru a-i face loc să ajungă la scară.

— E întuneric! O să fiu prudentă. Ea începu să coboare scara, apoi îi aruncă o privire. Nu veni după mine.

Când ajunse jos, se îndreptă spre uşa hambarului, luminată de razele ce intrau oblic prin fereastra de sus. Deschise uşa, se uită în bezna de afară, apoi se duse după colţul hambarului, să răspundă chemării naturii.

Se întoarse după cinci minute şi îl găsi

aşteptând-o la uşă. Îşi miji ochii, dar el nu se uită la ea, ci doar închise uşa, apoi ridică o grindă solidă şi o puse de-a curmezişul cadrului.

— Dacă vrea careva să intre, va trebui să dea jos asta, şi îl vom auzi. Ea oftă şi se duse spre scară, întrebându-se dacă el se gândise la chestia cu grinda înainte sau după ce coborâse după ea.

El o urmă din spate, o luă de mână şi o ajută să păşească pe scară. Ea se sui, atentă să nu se împiedice în fuste. Odată ajunsă sus, el trase scara cea lungă cu o uşurinţă surprinzătoare.

Ea se aşeză înapoi pe mantie şi se uită la el cum, scăldat în lumina slabă a lunii, manevra scara ca s-o pună pe o margine a hambarului. Chiar dacă era îmbrăcat, ea îi zări muşchii încordându-se de la efortul necesar unei asemenea isprăvi.

Nu se putea nega faptul că Breckenridge era unul dintre cavalerii preferaţi ai înaltei societăţi, dintr-un motiv foarte întemeiat. Zâmbind în sinea ei, Heather se relaxă şi se întinse pe patul ei improvizat.

El o privi, îşi luă mantia, o scutură şi o puse pe fân, dar nu lângă ea, ci de partea cealaltă a bagajelor. Ea oftă în sinea ei. Când el se întinse pe mantie, ea se ridică în capul oaselor şi îşi trase sacoşa mai aproape. O deschise şi scoase de acolo cealaltă rochie modestă, precum şi pe cea de seară. Spera ca mătasea să-i ţină de cald.

Bineînţeles că Breckenridge se înfăşurase doar în mantie. La cât de cald părea să-i fie tot

timpul, probabil n-avea să-i fie frig. Ea se foi, punându-şi întâi rochia de seară, apoi pe cea simplă, iar la urmă se înveli cu mantia.

Acum îi era destul de cald. Nu avea să îngheţe.

Auzi vocea lui Breckenridge în bezna care se adâncea, căci lumina lunii începea să pălească.

— De dimineaţă pornim spre Annan – să vedem dacă ne putem furişa în oraş să luăm micul dejun şi să cumpărăm pantofi pentru tine.

— Hmm. Presupun că într-un oraş, mai degrabă decât într-un sat, avem mai multe şanse să nu atragem atenţia.

El nu-i răspunse.

— Noapte bună, îi şopti el în cele din urmă.

— Noapte bună.

Heather îşi puse capul pe un braţ şi închise ochii. Se aşternu tăcerea.

Fie i se ascuţise ei auzul după ce închisese ochii, fie sunetele începuseră la câteva minute după ce ea şi Breckenridge rămăseseră tăcuţi şi nemişcaţi

— Auzi nişte foşnete, la început ceva mai departe, dar, după un timp, ar fi putut să jure că se furişa ceva sau cineva prin fân, din ce în ce mai aproape…

Se trezi de-a binelea.

O apucă dintr-odată o panică mai mare decât cea pe care o simţise mai devreme.

Singurul gând care îi trecu prin minte, singura modalitate de a se linişti presupunea un

comportament şocant de voluntar.

Dar, ca să scape de şoareci, putea să fie şocant de voluntară.

Sări în picioare, îşi luă repede hainele şi mantia şi se duse în fugă la locul unde se întinsese Breckenridge. Prin întuneric abia îl zări întins pe spate, cu braţele sub cap. Deşi rămăsese tăcut, nu adormise. Ea îi simţi căutătura încruntată.

— Ce faci?

— Vin mai aproape de tine.

Îşi scutură mantia şi o întinse lângă el.

— De ce?

— Şoareci.

După o clipă, el o întrebă, grijuliu:

— Ţi-e frică de şoareci? Ea încuviinţă din cap.

— De rozătoare. Nu fac discriminări. Ea se aşează pe mantie, apoi îşi luă rochiile de pe jos şi se ghemui mai aproape de el. Dacă sunt lângă tine, fie o vor lua la sănătoasa, fie, dacă vor să se înfrupte din ceva, au să înceapă cu tine.

Lui i se zgâlţâia pieptul. Făcea eforturi să nu râdă. Cel puţin încerca.

— În afară de asta, mi-e frig, zise ea, cuibărindu-se în mormanul de rochii. După o clipă, el oftă.

Se foi în fân lângă ea. Ea nu înţelese ce făcuse el, dar simţi cum alunecă brusc ultimii câţiva centimetri pe o pantă care nu fusese acolo până atunci. Se ridică şi se lipi de el, de şoldul lui – tare, musculos şi minunat de cald.

Simţurile îi deveniră lacome, plăcut surprinse,

încântător de şocate; i se tăie răsuflarea şi încercă să şi le potolească. Cu disperare; lângă ea era Breckenridge – şi categoric nu era momentul. El o luă cu un braţ pe după umeri şi o trase mai aproape.

— Asta nu înseamnă nimic, îi şopti el.

Siguranţă, consolare, căldură – însemna toate acestea.

— Ştiu, îi răspunse ea, tot în şoaptă.

Simţurile nu voiau s-o asculte. Era acum lungită lângă el. Sânii i se atingeau de el; prin toate straturile de îmbrăcăminte, coapsele i se lipeau de ale lui. Bătăile inimii i se acceleraseră puţin. Dar, în ciuda dorinţei, se simţea mai liniştită cu trupul lui cald lângă al ei, muşchii i se relaxau încetul cu încetul, iar ea îşi luă inima în dinţi şi-şi puse capul pe pieptul lui.

„Asta nu înseamnă nimic”. Dar ea ştia ce însemna. Totuşi, se întâmpla doar acum, în acest moment straniu al vieţii lor obişnuite, în care el şi ea nu erau decât doi oameni aflaţi într-o situaţie dificilă.

Rămase tăcută. Îşi încordă auzul.

Bătăile inimii lui, în ritm constant, acopereau orice alte zgomote. Gândindu-se la momentul acela straniu, la motivele pentru care se ajunsese aici, ea murmură:

— Suntem fugari, nu-i aşa?

— Da.

— Într-o ţară ciudată, care nu este cu adevărat a noastră, fără să putem dovedi cine suntem.

— Da.

— Şi un străin, un scoţian foarte periculos, e pe urmele noastre.

— Hmm.

Ar fi trebuit să se simtă înspăimântată. Foarte îngrijorată. Dar, în schimb, închise ochii şi, cu capul cuibărit la pieptul lui Breckenridge, cu braţul lui de oţel petrecut în jurul ei, adormi senină şi fără griji. Breckenridge o strângea în braţe, cu simţurile mult mai încordate decât şi-ar fi dorit; se linişti odată cu ea… Şi adormi. Stătea în braţele lui moale şi tăcută, iar gâfâitul slab al respiraţiei îi răvăşea simţurile, şi greutatea seducătoare a trupului ei subţire sprijinit de el… o, ce tortură rafinată!

De ce o făcuse? Ar fi dormit lângă el, dar n-ar fi îndrăznit să se cuibărească în braţele lui. Asta fusese opera lui, şi nu stătuse nici măcar o clipă pe gânduri.

Ce-l îngrijora cel mai tare era că, şi dacă ar fi cugetat, rezultatul ar fi fost acelaşi.

Când era vorba despre ea, nu avea nicio îndoială în privinţa a ce trebuia să facă.

Să o apere, să o protejeze – să aibă grijă de ea. De când o văzuse cu patru ani în urmă, făcuse o adevărată fixaţie. Luase această hotărâre. Nimic din ce făcuse vreunul din ei nu reuşise să schimbe acest lucru.

El nu voia, era cât se poate de sigur, absolut convins că nu era cazul să conştientizeze motivul.

Scoase încetişor aerul din plămâni, se lăsă în

voia simţurilor, verifică din ochi hambarul după vreun intrus, apoi se linişti, ca să stea de pază toată noaptea.

Capitolul 8

Porniră spre Annan la scurt timp după revărsatul zorilor. Ziua era înnorată, dar vântul se mai domolise. Heather era recunoscătoare că nu ploua.

Se trezise înfăşurată în rochiile şi mantia ei, precum şi în a lui Breckenridge, dar el plecase. Se întorsese în hambar când ajunsese ea la capătul de jos al scării; cât ieşise ea şi revenise, el şi coborâse scara cu bagajele lor gata făcute şi cu mantia ei pe umăr.

Unul lângă altul, se îndreptară în ritm constant spre vest. Ocoliră satul Dornock – câteva case pe marginea drumului spre Annan – spre sud şi ajunseră pe malurile estuarului. Apa era cenuşie, dar relativ liniştită.

În timp ce soarele răsărea în spatele lor, suprafaţa apei căpătă o nuanţă trandafirie. Trecuseră de dornock şi vedeau în faţa lor acoperişurile din Annan când Breckenridge o opri punându-i mâna pe braţ. Ea îl privi şi văzu că se uita înspre drumul aflat la câteva sute de metri către nord.

Urmărindu-i privirea, zări doi călăreţi – ambii

poliţişti – care o luaseră spre vest, încet, ca să-i aştepte pe cei doi colegi ai lor care călăreau în direcţia opusă. Erau acum patru care făceau schimb de informaţii, apoi se despărţiră şi se îndreptară câte doi spre Annan.

Ea şi Breckenridge traversau acum o pădure cu multe tufişuri printre copaci; cât timp stăteau pe loc, nu aveau să fie descoperiţi. Rămaseră nemişcaţi şi îi urmăriră cu privirea pe cei patru poliţişti care îşi continuau drumul. Heather se uită drept înainte; după numărul de acoperişuri, Annan nu era un oraş mare.

Când poliţiştii ajunseră la marginea târgului, Heather îşi privi cu atenţie pantofii, apoi întrebă:

— Cât mai e până la Dumfries? Breckenridge se uită la ea şi îi răspunse:

— În linie dreaptă, ceea ce înseamnă mai mult sau mai puţin drumul pe care mergem, mai sunt cam optsprezece kilometri.

Ea se strâmbă şi îşi săltă capul.

— Atunci am face bine s-o luăm din loc.

Şi făcu întocmai ce spusese.

Breckenridge ţinu pasul cu ea. Ea aprecie faptul că nu se împotrivise şi nu-i pusese întrebări. Ea vorbise prima, scutindu-l intenţionat să ia vreo decizie care să-i afecteze ei starea de bine – cum vedea el lucrurile. Nu scoase o vorbă pe când ocoliră orăşelul Annan. Merseră o vreme pe malul estuarului. Când drumul o luă mai spre nord-vest, suficient pentru a le permite să se întoarcă în câmpie şi să se ţină la distanţă de locurile mai

umblate, el se uită la ea mai insistent, studiind-o.

— Ne-am putea opri într-unul dintre satele mai mici, să vedem dacă găsim ceva de mâncare.

Ea schiţă un zâmbet. Dedusese din tonul lui că nu voia să rişte, dar se simţise obligat să-i facă această propunere.

— Am putea, dar ar fi oare indicat? Când se opriră la adăpostul unui tufiş, lângă un pârleaz pe care trebuiau să-l sară, ea îi întâlni ochii de culoarea alunei. Ar fi mult mai uşor, am fi în mai multă siguranţă dacă am intra pentru scurt timp într-un oraş mare ca Dumfries. Dacă ne oprim într-un sat… Chiar dacă localnicii nu încearcă să pună mâna pe noi şi să ne reţină, îşi vor aminti de noi şi îi vor spune primului poliţist care va trece pe acolo.

Nu auzea nimic din ce nu ştia deja. Breckenridge îi susţinu privirea.

— Aşa e, dar nici n-aş vrea să leşini pe drum. Dacă te duc în braţe prin Dumfries, o să atragem şi mai mult atenţia.

Ea strânse din buze.

— Îţi promit că n-am să leşin. Pot să ajung până la Dumfries şi fără să mănânc, iar aici e apă de băut din belşug.

Trecură multe pâraie; zona părea plină de ele, iar în acest anotimp erau umflate.

— Dacă eşti aşa sigură…

Îi făcu semn spre pârleaz.

— Sunt. Ea întinse mâna şi apucă una dintre scânduri; era un pârleaz înalt, mai înalt ca

Breckenridge. Începu să se tragă în sus, dar picioarele, încălţate în pantofii de bal cu talpă de piele, îi alunecară pe iarba udă.

El o prinse de talie, ajutând-o să-şi menţină echilibrul.

— Fir-ar! făcu ea, dându-şi de pe frunte câteva şuviţe. Va trebui să mă ajuţi să urc.

Scrâşnind din dinţi în sinea lui, nu mai stătu pe gânduri, ci îi puse mâinile pe şolduri, o ţinu bine şi o ridică.

Ea îşi reţinu un icnet, se prinse de scândura de sus a pârleazului şi se sui repede. Dar apoi se opri brusc pe treapta cea mai de sus şi se uită în partea cealaltă. După o clipă, spuse:

— Pământul e mai departe pe partea asta decât pe cealaltă.

— Aşteaptă acolo. Se urcă şi el, apoi se răsuci în jurul ei, picioarele lui lungi ajutându-l să facă întoarcerea. Coborî, aruncă repede o privire în jur, apoi se întoarse spre ea şi îi făcu semn.

— Hai şi tu!

Începu şi ea să coboare. Când ajunse la ultima treaptă, era încă prea departe de pământ ca să poată sări, aşa că el o luă din nou de mijloc şi o puse jos.

Când îi dădu drumul, ea se clătină puţin. O prinse iar de talie şi o ţinu bine. Se uită în ochii ei.

— E-n regulă?

Era un pic îmbujorată, poate de la efort sau din alt motiv pe care el nu-l cunoştea.

Ea încuviinţă din cap când îi dădu drumul.

— Da, mulţumesc. Ridicându-şi capul, cu ochii aţintiţi înainte, trase adânc aer în piept, apoi îl expiră. Hai!

Strângând din buze înainte ca ea să observe că îi tremurau, el o urmă îndatoritor. La jumătatea drumului prin câmp, îi spuse:

— Te-am întrebat dacă n-ai să leşini fiindcă surorile mele ar fi făcut-o. Când erau de vârsta ta, obişnuiau să se înfometeze. Dacă nu mâncau nimic dimineaţa, leşinau sigur până la prânz.

Ea îi întâlni privirea.

— Surorile tale sunt cu mulţi ani mai mari decât tine. Ceea ce înseamnă că sunt mult mai bătrâne ca mine. Se uită drept înainte, cu nasul în sus. Moda se schimbă.

— Ştiu. El ezită, apoi adăugă: Doar voiam să ştii că nu mi-am închipuit c-ai să leşini pentru că te consider prea slabă.

Ea părea la fel de surprinsă ca el de explicaţie. Dar îşi reveni prima din uimire şi dădu scurt din cap.

— Mi-am notat.

Şi îşi văzu de drum. El ţinu pasul cu ea, întrebându-se de ce simţise nevoia s-o liniştească. Îşi spuse că fusese pentru că siguranţa ei era singurul lui obiectiv din acea zi, care ar fi mult mai uşor de atins dacă ei doi comunicau.

În ciuda vieţii lor mondene, amândoi îşi petreceau în fiecare an o parte din timp la ţară; se vedea după cum mergeau, amândoi aveau picioare relativ lungi, pasul le era uşor, legănat şi

parcurgeau repede kilometrii până la Dumfries.

Pe drum, el avu destul timp la dispoziţie să se gândească la ironia situaţiei în care se afla. O situaţie în care ajunsese să aprecieze sincer anumite trăsături ale caracterului ei, aceleaşi care îl iritaseră enorm înainte. Perseverenţa, dârzenia, voinţa, gândirea ei liberă, încrederea pe care o avea în capacitatea ei de a gândi şi de a acţiona. Înainte, îi considerase aceste calităţi nu atât provocatoare, cât mai degrabă grosolane.

Acum se simţea recunoscător. Dacă ar fi fost alt fel de femeie, de genul care dorise el înainte să fie, situaţia lor de acum ar fi fost mult mai rea. Şi apoi, dacă ar fi fost alt fel de femeie, mai blândă şi mai maleabilă, l-ar fi lăsat s-o ia de la hanul din Knebworth şi s-o ducă direct acasă.

Se gândi că, în pofida rezultatului la care ajunseseră pe calea pe care o aleseseră, în pofida a toate, nu putea să-i dezaprobe deciziile şi nici perseverenţa cu care încercase să afle tot ce putea despre acel moşier care trimisese oameni s-o răpească pe ea sau pe altă fată din familia ei. Acea loialitate faţă de familie, dorinţa de a proteja erau înnăscute – atât la ea, cât şi la el. Îi era greu să dezaprobe simţăminte pe care le considera el însuşi sfinte. Se uită la ea. Se întrebă dacă ea îşi dădea seama care avea să fie rezultatul aventurii în care se implicaseră amândoi. Nu exista nicio alternativă. Oare avea ea să accepte singura soluţie? Sau urma să încerce să se opună? Sau avea să-şi dea seama, la fel ca el, că soarta altora

era mult mai rea decât a lor?

Buzele îi schiţară un zâmbet. Uitându-se drept înainte, văzu alt gard, alt pârleaz.

Acesta era mai jos. Când ajunseră acolo, sări el primul, apoi îi întinse mâna şi o ajută şi pe ea. Nu-i dădu drumul când ajunse pe pământ, ci i-o strânse, împletindu-şi degetele cu ale ei, înainte să se întoarcă şi să meargă mai departe.

Ea îi aruncă o privire, dar îşi lăsă mâna într-a lui. Porniră spre Dumfries ţinându-se de mână.

*

Fletcher şi Cobbins stăteau pe priciuri, în celula cu pereţi de piatră din spatele Oficiului pentru Taxe şi Impozite din Gretna, necăjiţi, resemnaţi, dar rugându-se să fie eliberaţi, când ajunse la ei o voce profundă, cultivată şi măsurată.

Îşi ridicară capetele. Se îndreptară de spate, încordându-şi auzul ca să distingă cuvintele, dar pereţii de piatră masivă nu le permiteau. Cobbins întâlni privirea lui Fletcher.

— El e, nu-i aşa?

Ascultând cu atenţie acea voce îndepărtată, Fletcher încuviinţă încet din cap.

— Da, slavă Domnului! După o clipă, adăugă: Să sperăm că reuşeşte să ne scoată de aici.

Chiar atunci, un scârţâit puternic le dădu de înţeles că uşa masivă prin care se intra în zona celulelor se deschidea. Când zgomotul încetă, auziră:

— Mulţumesc. Nu va dura mult.

Cineva mormăi ceva drept răspuns, iar uşa se închise din nou, scârţâind. Atât Fletcher, cât şi Cobbins se ridicară. Amândoi îşi aranjară ţinuta, îşi neteziră părul.

Paşi mari şi relaxaţi veneau de pe coridorul pardosit cu dale de piatră. După câteva secunde, omul pe care-l cunoşteau sub numele de McKinsey apăru de partea cealaltă a gratiilor celulei.

Părea chiar mai puternic decât şi-l aminteau ei – înalt, lat în umeri, impresionant de vânjos, cu chipul dăltuit în piatră şi cu pometii proeminenţi, cu ochii spălăciţi, mohorâţi, reci ca gheaţa. Era îmbrăcat pentru călărit, în cizme şi pantaloni de postav, cu o haină bine croită pe umerii puternici.

După ce se uită o clipă la ei, îşi ridică sprâncenele negre şi stufoase.

— Ei, domnilor, unde mi-e pachetul? Fletcher abia reuşi să spună:

— La hanul Nutberry Moss, aşa cum aţi poruncit. McKinsey scutură din cap.

— Nu e. Am fost acolo.

— A plecat?

Şocul lui Cobbins nu era deloc prefăcut.

McKinsey îl observă, apoi încuviinţă din cap. Nu a mai văzut-o nimeni dinainte să fiţi arestaţi voi, nefericiţilor. Îşi mută privirea glacială la Fletcher. Poate îmi spuneţi cum de s-a întâmplat aşa ceva.

— N-avem idee. Fletcher ştia foarte bine că singura lor speranţă era să-l convingă pe

McKinsey că nu aveau nicio vină. N-am furat noi nenorocitele alea de sfeşnice. Ce motiv am fi avut? Darămite să le ascundem la noi în cameră.

McKinsey se gândi o clipă, apoi se uită la Cobbins şi dădu aprobator din cap.

— Vă cred. M-am interesat de trecutul vostru înainte să vă angajez şi n-aţi dat niciodată dovadă de o asemenea prostie crasă.

— Întocmai. Fletcher îşi lăsă iritarea – aproape jignitoare – să fie luată drept indignare la ideea de hoţie. Cineva trebuie să fi pus acolo nenorocitele alea de lucruri.

— Aşa este, admise McKinsey. Întrebarea e cine şi, mai important, de ce. Fletcher îndrăzni să se uite în ochii lui.

— Oare poliţia?

— Nu. Am vorbit cu hangiul. Sergentul le-a găsit acolo unde a spus – în bagajele voastre. Iar hangiul n-a văzut pe nimeni altcineva urcând la etaj în acea dimineaţă. Nici măcar vreun angajat.

— Dar Martha? Cobbins se uită la McKinsey. Femeia pe care am adus-o, aşa cum ne-aţi cerut.

— A, da, şi ea se pare că a dispărut.

— Nu cred că a luat ea sfeşnicele, spuse Fletcher. Nu ar face aşa ceva, şi e imposibil să fi găsit casa judecătorului şi să se fi furişat noaptea acolo… Astea-s prostii, adăugă el, parcă amuzat. Cobbins încuviinţă din cap.

— Nu e ea aia care să iasă din casă nici când e vreme bună.

McKinsey îi măsură cu privirea, apoi spuse

încet:

— Faptul că cineva l-a ales pe judecător ca victimă a furtului mi se pare relevant. Dacă ar fi fost oricare altul, poliţiştii nu ar fi acţionat atât de repede. Cred că treaba cu sfeşnicele a fost făcută ca să vă îndepărteze pe voi amândoi de lângă „pachetul” pe care îl aveaţi pentru mine – planul a fost inteligent şi conceput cu multă grijă. Aşadar… cine ştia de fată şi era destul de deştept să-şi facă un asemenea plan şi să-l pună în practică?

După un moment, Cobbins se uită la Fletcher.

— Timms?

McKinsey îşi ridică ochii.

— Cine e Timms? Fletcher se încruntă.

— Un conţopist fără slujbă. Zicea că este în drum spre Glasgow şi s-a oprit la han – cred c-a venit la câteva ore după noi.

— Şi a rămas acolo? Fletcher încuviinţă din cap.

— Spunea că are o rană – poate din război – care îl mai chinuie din când în când.

— A zis că era din cauză că făcuse un drum atât de lung cu brişca lui amărâtă, completă Cobbins. Şi era adevărat. Avea o brişcă de pe vremea bunicii.

— Deci a sosit după voi şi încă era la han când aţi fost arestaţi? întrebă McKinsey.

— Nu-s sigur că mai era acolo. Fletcher schimbă o privire cu Cobbins. Zicea că se pregătea să plece la Glasgow şi că voia să mai facă popasuri pe drum. Stătuse prea mult acolo.

— Cum arăta omul ăsta?

— Nu aşa înalt ca dumneavoastră, spuse Fletcher. Un pic mai slab. Ochi căprui.

— De culoarea alunei, îl corectă Cobbins. Şi păr aproape negru. Îmbrăcat ca un conţopist, haine închise la culoare, obişnuite. Mereu cam neîngrijit – de parcă avea nevoie de un brici şi îşi pierduse peria de păr.

Fletcher dădu din cap aprobator.

— Cum vorbea? întrebă McKinsey.

Fletcher ridică din umeri.

— Ca un om citit, aşa cum te-ai aştepta să vorbească un conţopist din Londra. Se încruntă şi îl privi pe McKinsey. Nu prea avea accent, dacă mă gândesc mai bine. Cam ca…

McKinsey le aruncă un zâmbet îngheţat.

— Cam ca mine? După o clipă, şopti mai mult pentru sine: Sper că nu. Apoi întrebă mai tare: A făcut Timms cunoştinţă cu fata?

Fletcher se strâmbă şi scutură din cap.

— Nu am observat. A salutat-o – ştia că era cu noi –, dar a luat de bună povestea noastră şi s-a ţinut departe de ea.

Îi aruncă o privire lui Cobbins.

— L-am văzut oprindu-se lângă ea şi spunându-i ceva… Cobbins se concentră, încruntându-se. Alaltăieri a fost, când ea şi Martha s-au dus la plimbare. Stăteam cu ochii pe ele – unul din noi – de la han. Timms se plimba şi el. S-a oprit lângă fată şi s-a aşezat – nu prea aproape – să se uite pe hartă. Dar Martha a fost tot timpul

lângă ei.

— Dar noaptea?

— Marta se pricepe la ce face, zise Fletcher. Ia întotdeauna toate hainele, ale ei şi ale fetei, se culcă pe ele, aşa că, dacă fata vrea să fugă, nu poate decât în pielea goală. Şi au împărţit mereu aceeaşi cameră.

— Hmm. După o clipă, McKinsey dădu aprobator din cap.

— Bine. Uitaţi ce o să facem. Am să vorbesc cu judecătorul şi o să-i explic că aţi fost în sud să luaţi un pachet pentru mine, că îl aveaţi la han, dar apoi cineva – habar n-avem cine – a furat sfeşnicele, le-a pus în camera voastră şi a alertat poliţia. După ce aţi fost arestaţi, pachetul meu a dispărut. Ochii lui mohorâţi îi întâlniră pe ai lui Fletcher. Sper că judecătorul va înţelege – mai ales că şi-a recuperat sfeşnicele şi nu are nicio probă că le-aţi furat voi, iar eu o să-i spun cum stau lucrurile. Dispariţia pachetului poate fi dovada nevinovăţiei voastre în cazul furtului respectiv.

Fletcher şi Cobbins încuviinţară amândoi din cap. Niciunul nu îndrăzni să mai scoată o vorbă.

McKinsey le zâmbi cu răceală.

— Domnilor, în schimbul ajutorului pe care vi-l dau ca să fiţi eliberaţi şi drept răsplată pentru serviciul făcut, vă las la han banii –, din păcate, nu atât cât aţi fi primit dacă îmi înmânaţi pachetul aşa cum am convenit, ci mai puţini, însă destui cât să vă ajungă în situaţia de faţă… În schimbul

acestor două lucruri, v-aş rămâne îndatorat dacă aţi pleca din Gretna, aţi trece înapoi graniţa şi aţi uita tot ce ştiţi despre treaba asta. Ar fi în avantajul vostru. Nu mă interesează în ce oraş vă duceţi, dar vă cer să nu mai călcaţi în Scoţia… Să spunem cel puţin timp de un an?

Ochii lui McKinsey îi trădau ameninţarea subtilă aşa că atât Fletcher, cât şi Cobbins nu puteau decât să fie de acord cu el. Fletcher îşi drese glasul şi spuse:

— Mi se pare corect.

— Aşa şi este. Foarte corect.

— Dar cu pachetul – adică fata – cum rămâne?

Privirea de gheaţă a lui McKinsey se fixă asupra lui Fletcher. Trecu o clipă, apoi McKinsey spuse încet:

— Mă ocup eu. Nu cred c-o să am nevoie de ajutor. Fletcher înghiţi în sec, apoi încuviinţă din cap.

— Desigur.

McKinsey se mai uită la el o clipă, apoi întoarse capul.

— Şi acum vă spun rămas-bun, domnilor. Voi avea grijă să vi se dea drumul, dar nu imediat. Staţi liniştiţi, nu spuneţi nimic şi veţi fi liberi până diseară.

Fletcher şi Cobbins îi auziră paşii îndepărtându-se şi uşa de la celule scârţâind, apoi închizându-se din nou.

Când se făcu tăcere, Fletcher se uită la Cobbins.

— E un ticălos fără margini.

Cobbins încuviinţă din cap şi se aşează la loc pe prici.

— Nu ştiu ce gândeşti tu, dar eu unu' mă bucur să nu mai dau ochii cu el.

Omul pe care Fletcher şi Cobbins îl ştiau drept McKinsey era încântat că luase hotărârea de-a folosi un nume de împrumut.

După ce vorbise cu judecătorul, care, deşi nu ştia cine era, bănuia că era cineva de rang înalt, fusese imediat de acord să-i elibereze pe angajaţii săi, exonerându-i de orice vină, McKinsey se întoarse să-i „răsplătească" pe poliţiştii pe care îi trimise în căutarea „pachetului" său dispărut, apoi aranjă ca Fletcher şi Cobbins să fie ţinuţi până seara în arest şi apoi eliberaţi numai după aceea.

Până atunci, el avea să fie pe drum, oricare ar fi acela.

Călare pe calul roib, preferatul lui, porni înapoi pe drumul mare spre Gretna Green şi hanul Nutberry Moss. Poliţiştii din localitate, cu limbile dezlegate de băutura pe care le-o dăduse cu generozitate, recunoscuseră că bătrâna pe care o bănuiau complicea lui Fletcher şi a lui Cobbins fugise peste graniţă în Anglia cu o seară în urmă; nu se mai osteniseră s-o urmărească. Despre fată însă, nu aflaseră nimic.

Se gândea că fugise, fie singură, fie, mai probabil şi, evident, mai rău, cu ticălosul care se dădea drept conţopist. Era clar că planul lui nu se desfăşurase aşa cum trebuia. Dar învăţase de mult

că nu era bine să se împotrivească sorţii, ci să suporte orice lovituri pe care i le dădea şi să meargă mai departe. Crezul lui era că trebuia la un moment dat să întoarcă lucrurile în favoarea sa.

În acest caz, asta însemna să afle unde se dusese fata, s-o urmărească şi s-o salveze. Să-şi pună din nou planul în aplicare şi să dreagă lucrurile cum putea, măcar faţă de ea. Cu familia ei avea să fie altă treabă, dar era prea departe în viitor ca să-şi facă griji de pe-acum.

Mai întâi, fata. În al doilea rând, trebuia să se descotorosească de ticălos. Oprind în curtea din faţă a Hanului Nutberry Moss, îi zâmbi vesel flăcăului care veni să-i ia calul. Descălecă şi îi dădu frâiele.

— Nu stau mai mult de un ceas. Plimbă-l puţin, apoi vezi să se odihnească.

Uitându-se speriat în jur, flăcăul îşi dădu părul de pe frunte şi îl luă de acolo pe Hercule, cu un aer respectuos. Calul cel mare primise acest nume pentru că trebuia să-i poarte greutatea în şa.

„McKinsey” intră în han. Fletcher şi Cobbins s-ar fi mirat de cât de gentil se purta cu hangiul. Nu trebuia să-l sperie pe om, aşa că nu o făcea.

— Timms? Hangiul se uită în registru. Da, domnul meu. A venit în aceeaşi zi cu oamenii domniei voastre, dar mai târziu.

— Şi când a plecat?

Hangiul se scărpină în cap.

— N-aş putea spune că a plecat, domnul meu.

Bagajele şi hainele au dispărut, mi-au spus slujnicele – toate lucrurile lui personale –, dar măsuţa de scris e încă în camera lui, iar brişca şi calul au rămas în grajd. Nu mi-a zis că pleacă – a spus că rana îl mai supără. A plătit pentru încă două nopţi.

— Înţeleg. Se gândi puţin, apoi spuse: Fletcher şi Cobbins vor fi eliberaţi mai pe seară şi vor veni să-şi ia bagajele. Scoase din buzunar un pachet sigilat. Le-am spus că le las ăsta. Eşti drăguţ să li-l dai? Hangiul încuviinţă din cap, luă pachetul şi-l vârî sub tejghea. Între timp, dacă aş putea să le văd camerele şi să arunc o privire în camera lui Timms, ţi-aş fi recunoscător. N-o să ai probleme dacă nu sunt lucruri personale acolo.

— Aveţi dreptate, domnul meu. Camera în care au stat femeile e numărul 1, la capătul coridorului, în stânga. Fletcher şi Cobbins au fost cazaţi în camera nr. 5, chiar lângă capul scărilor, iar a lui Timms e nr. 8, la capătul coridorului, în dreapta.

— Mulţumesc, îi spuse zâmbind. Am să arunc doar o privire, nu te mai deranjez.

— Nu-i niciun deranj, domnul meu. Chemaţi-mă dacă mai doriţi ceva. Bărbatul urcă scările şi se uită întâi în camera femeilor. Nu mai era nimic, niciun obiect personal, nici măcar ace de păr pe măsuţa de toaletă. Probabil fata avusese suficient timp să-şi facă bagajele.

În camera lui Fletcher şi a lui Cobbins văzu că bagajele fuseseră lăsate în şifonier. Trecând la

camera lui Timms, îşi băgă capul înăuntru şi văzu, aşa cum i se spusese, că dulapul era deschis şi gol. În afară de măsuţa de scris portabilă de pe noptieră, nu mai erau alte lucruri personale.

Deschise capacul măsuţei de scris. Înăuntru erau câteva foi de pergament îngălbenite, mai multe peniţe şi tocuri vechi şi o sticluţă de cerneală. Niciuna dintre foi nu avea un antet cu numele şi adresa sau orice altceva. Nimic nu sugera că uneltele de scris ar fi fost folosite de curând; chiar şi bucata de sugativă era albă. Lăsând capacul în jos, se mai uită o dată prin cameră, apoi ieşi. Închise uşa după el – şi privi gânditor la îngusta scară de serviciu aflată în penumbră la capătul coridorului. Când trecuse pe la han mai devreme, hangiul îi relatase o succesiune de evenimente care culminaseră cu arestarea lui Fletcher şi a lui Cobbins. Cele două femei rămăseseră în salon, din câte ştia toată lumea. Doar mult mai târziu, când una dintre ospătăriţe se uitase înăuntru, mirată că doamnele nu comandaseră ceaiul de după-amiază, se descoperise că nu erau acolo. Uşa salonului fusese deschisă când intrase el. Presupunând că femeile erau înăuntru când veniseră poliţiştii, ar fi auzit, poate şi văzut, tot ce se întâmplase. Martha cu siguranţă înţelesese ce o aştepta. Asta explica fuga ei grabnică şi eficientă. Şi, desigur, Martha o lăsase pe fată să se descurce singură. Dar, dacă Timms era în spatele furtului sfeşnicelor, atunci unde fusese? Nici hangiul, nici personalul nu-l

văzuseră după micul dejun din acea zi.

Uitându-se pe coridor până la camera femeilor, avu convingerea că Timms fusese acolo, în camera lui, evitând să fie văzut în timp ce poliţiştii îi luau pe Fletcher şi pe Cobbins.

Apoi… se uită din nou la scara de serviciu. Dacă ducea acolo unde credea el… Coborî treptele în tăcere. Aşa cum bănuise, scara dădea într-un holişor aflat între bucătărie şi uşa din spate a hanului. Deşi nu era uşor să fie trecut cu vederea, reuşi să se strecoare pe uşa deschisă a bucătăriei şi ieşi pe uşa din spate fără să fie văzut. „Deci aşa intra şi pleca Timms fără să fie văzut de hangiu sau de alţii.” Coborî singura treaptă din faţa uşii din spate, se uită prin curtea cu grajdurile, care era pe o latură a hanului, cea dinspre vest, mai degrabă decât în spatele clădirii. Dacă Timms luase fata şi ieşiseră pe aici… De ce nu plecase cu brişca?

Traversă curtea şi intră în grajd. Flăcăul, şeful şi doi rândaşi erau strânşi în jurul unei boxe şi îl admirau pe Hercule. Flăcăul îl văzu şi tresări, pregătit să-l servească.

— Îl vreţi acum, domnul meu?

— Nu, nu chiar acum, îi zise el cu un zâmbet. Îi zâmbi şi şefului grăjdarilor. Vreau să arunc o privire la brişca domnului Timms.

Şeful se arătă încântat să-i fie de folos.

În timp ce răspundea întrebărilor curioase despre pedigriul lui Hercule, se uită cu atenţie la brişcă; într-adevăr, era la fel de veche şi de

şubredă pe cât o descrisese Cobbins. Cât despre mârţoaga înhămată la ea… Dacă Timms şi fata ar fi plecat cu brişca asta, ar fi fost prinşi de poliţiştii călare, care, după cum i se spusese, mişunau pe toate drumurile în căutarea complicilor lui Fletcher şi ai lui Cobbins.

Le spusese lui Fletcher şi lui Cobbins că avea să se ocupe el de fată, dar nu văzuse de ce să nu apeleze la poliţişti. Se folosise de aceeaşi poveste pe care i-o sugerase şi lui Fletcher ca să explice de ce era ea captivă şi obţinuse ajutorul lor pentru a ţine drumurile sub supraveghere şi a o reţine în eventualitatea că o găseau. Dar, până acum, toate rapoartele primite de la poliţia călare care, fusese asigurat, o căuta deja pe principalele drumuri ce ieşeau din Gretna nu aduseseră nimic nou. Nimeni nu o văzuse pe fată, deşi poliţiştii aveau o descriere completă a ei.

Învăţa să respecte inteligenţa lui Timms.

Îi mulţumi grăjdarului-şef, îi spuse că avea să se întoarcă după Hercule în câteva minute, apoi ieşi din grajd şi se opri pentru a se uita în urmă la han.

După aceea se întoarse şi studie terenul din jurul clădirii. Doar câmpuri joase. Cu înălţimea lui, reuşi să vadă o lumină dincolo de estuar, cam la un kilometru şi jumătate în sud.

Dacă Timms fusese atât de inteligent încât să prevadă primejdia în care s-ar fi pus plecând cu brişca, atunci şi-ar fi dat seama că, dacă o luau pe câmpuri în aproape orice direcţie, aveau să fie

uşor de reperat de la han, dacă nu de la parter, atunci sigur de la etaj.

În orice direcţie, în afară de una.

Întorcându-se, se uită cu atenţie la grajd, al cărui acoperiş era deasupra celui al hambarului, blocând vederea spre câmpurile de dincolo.

Dădu ocol grajdului, până la fâşia de teren cu iarbă din spatele acestuia. Ajunse la pârleazul prin care se trecea pe câmp. Era scoţian născut şi crescut în munţi; putea să ia urma multor lucruri pe teren stâncos.

Să urmărească un bărbat şi o femeie pe teren moale şi îmbibat cu apă era insultător de uşor pentru el. Dar urma de cizmă pe care o găsi lângă pârleaz îl derută. O examină un timp până să-şi dea seama de ce. Apoi îşi puse alături propria urmă de cizmă şi le compară pe cele două.

Şi fu cuprins atât de tristeţe, cât şi consternare.

Timms – oricine ar fi fost, şi era din ce în ce mai sigur că nu era conţopist fără slujbă – purta cizme de călărie extrem de bine făcute. Spre deosebire de el, fata avea în picioare pantofi de bal. Îndreptându-se de spate, se mai uită de-a lungul câmpului. Trebuia s-o fi luat spre copacii din vârful unei coline, la vreun kilometru şi jumătate depărtare. Odată ce trecuseră de aceasta – dat fiind că evitau toate patrulele de poliţie –, probabil merseseră numai pe câmpuri.

Era uşor să se ia după ei, acum că ştia în ce direcţie se îndreptau. Şi, cu estuarul spre sud, cu

o fâşie îngustă de pământ între drum şi ţărm, putea să scoată un timp bun şi să verifice doar periodic direcţia în care mergeau ei.

Nu avea să-i fie greu să-i găsească.

Strângând din dinţi, se întoarse şi se îndreptă spre grajduri. Când ajunse lângă uşă, îşi chemă calul.

Capitolul 9

Breckenridge, cu Heather lângă el, intră în Dumfries la începutul după-amiezii.

Primul lucru pe care îl văzu pe când mergeau agale mână în mână, îndreptându-se spre principala arteră comercială a oraşului, fură doi poliţişti care zăboveau într-un colţ al unei intersecţii importante. Nu le era greu să-i evite, dar, la vederea lor, îşi aminti că trebuia să fie foarte precaut. Apărând din nou de pe o alee dintre două magazine, se amestecară în mulţimea de oameni de pe strada mare.

— A fost bine că am aşteptat până la Dumfries. Heather se înfăşură mai bine în mantie. La Annan n-ar fi fost destulă aglomeraţie pentru a putea să ne facem apariţia în centrul oraşului.

Breckenridge mormăi ceva. Ea îşi ridică ochii la el.

— Mai sunt şi alţii în zonă?

Fiind aşa înalt, el putea să vadă peste

mulţimea forfotitoare.

— Nu văd niciunul pe stradă, dar cred că vor fi mai mulţi în marea intersecţie din faţa noastră. Se uită în jos la ea. Vom fi în relativă siguranţă cât stăm în mulţime. Dacă vedem poliţişti apropiindu-se, o luăm repede pe o stradă lăturalnică. Din fericire, în Dumfries erau destule. Îşi lungi gâtul şi se uită din nou. Că tot veni vorba… O trase de mână din mijlocul mulţimii şi o duse pe o străduţă pietruită până la casa cu o firmă ce se legăna deasupra uşii, pe care scria Taverna „Old Wall”. Când se opri în faţa uşii, îi întâlni privirea. Întâi trebuie să mâncăm ceva, apoi să cumpărăm nişte pantofi pentru tine.

Ea se uită prin sticla groasă a ferestrei de lângă uşă.

— Pare în regulă.

El deschise uşa şi, amintindu-şi că acum nu erau nobili, intră şi o trase după el. Alese o masă după colţ, pe care nu o putea vedea cineva care se uita înăuntru. Ospătăriţa veni repede.

— Vă putem servi cu meniul fix de la prânz, plăcinta ciobanului, sau avem plăcintă cu vânat, abia scoasă din cuptor.

Amândoi preferară plăcinta cu vânat. Breckenridge comandă bere pentru el şi bere îndoită cu apă pentru Heather. Când ospătăriţa plecă de lângă ei, îi şopti lui Heather:

— În locuri ca astea, nu găseşti ceai, cu atât mai puţin vin. Heather dădu din umeri; schiţă un zâmbet când se uită în jurul ei.

— Sinceră să fiu, sunt un pic curioasă. N-am mai băut niciodată bere îndoită cu apă.

Mormăi iar ceva şi o văzu aruncându-i o privire ce parcă îi spunea că abilităţile lui de comunicare lăsau de dorit. Se prefăcu a nu observa. Nu putea să-i spună ce gândea despre remarca ei insinuantă şi cu atât mai puţin ce simţea în acea clipă – ceea ce simţise din ce în ce mai arzător în ultimele ore.

O dureau picioarele. Nu şchiopăta, dar păşea cu grijă, mai ales de când dăduseră de pavajul de piatră din oraş. Bineînţeles că nu spusese nimic, nu se plânsese deloc, dar îl făcuse să se simtă… cum se simţea. Şi, în ciuda a ceea ce spunea, trebuia să fie slăbită după atâtea ore de nemâncat. Femeile nu puteau să reziste fără mâncare aşa mult ca bărbaţii, mai ales cele care nu aveau depozite de grăsime considerabile. Îşi spuse că îngrijorarea lui legată de faptul că ea nu mânca – pentru că el nu era în stare s-o hrănească – deriva din groaza de a o vedea leşinându-i la picioare… Dar ştia foarte bine că nu era asta. Sau nu doar asta. De fapt, era înnebunit că nu ştia de care dintre problemele ei să se ocupe în primul rând – picioarele sau stomacul. Hotărâse să-i dea mai întâi ceva de mâncare pentru că văzuse micuţa cârciumă ce părea un loc sigur.

Siguranţa ei rămânea principala lui grijă.

Plăcinta cu vânat se dovedi surprinzător de gustoasă. Abilităţile conversaţionale ale lui Breckenridge – Heather ştia că el le avea – nu se

vădeau încă, lipseau chiar, dar ea mai văzuse un comportament similar la fraţii şi la verii ei, când erau preocupaţi să protejeze femeile pe care, din orice motive, le considerau în grija lor. N-avea idee de ce trebuiau să predomine mormăielile, dar, oricum, o amuza incapacitatea lui de a închega o conversaţie, mai ales că, de obicei, era locvace. Ce-i drept, îi era recunoscătoare pentru protecţia pe care i-o oferea, în special pentru că nu crezuse niciodată că avea să se întâmple aşa ceva.

Când terminară de mâncat şi îşi băură berile – o găsise pe a ei, cea îndoită cu apă, foarte revigorantă –, el lăsă pe masă câteva monede, apoi o conduse afară din cârciumă. Imediat ce ajunseră pe trotuar, îi ceru să-i dea mâna, de parcă ar fi avut vreun drept. Ea şi-o puse într-a lui – el i-o strânse încurajator – şi se hotărî să nu facă mare caz din asta.

Intrară din nou în mulţimea de pe High Street şi căutară prăvălia cizmarului de care le spusese ospătăriţa. Breckenridge mergea foarte aproape de ea, protejând-o cu statura lui masivă de trecătorii grăbiţi. Dacă ar fi făcut acelaşi lucru pe Bond Street, ea s-ar fi mâniat grozav. Aici, departe de casă, îi găsea apropierea – chiar şi atingerea întâmplătoare din faţa prăvăliei cizmarului, când se oprise să se uite la marfa expusă în vitrină – încurajatoare, liniştitoare, pur şi simplu o alinare. Ştia mult prea bine că, la bărbaţii de genul lui, dorinţa de a proteja o femeie avea prostul obicei

de a se preschimba într-un simţ al posesiei îndârjite, dar, în situaţia de faţă, accepta să-şi asume acest risc.

— Cizmele astea ar fi bune, zise ea. Îi arătă o pereche de cizme scurte, mai grele decât pantofii ei, dar erau singurele care păreau să fie destul de mici cât să-i vină bine. Să intrăm!

Deschise uşa şi, când sună clopoţelul, păşi înăuntru. Înainte s-o urmeze, Breckenridge aruncă o privire pe stradă; fu nevoit să se aplece ca să poată intra.

În spatele prăvăliei, cizmarul, un om scund, dar vânjos, cu un pince-nez pe nas, îşi ridică privirea de la pantoful pe care îl repara. Heather zâmbi.

— Am nevoie de nişte cizme de zi cu zi. Făcu un gest spre vitrină. Mă întreb dacă aş putea să probez perechea aceea.

Cizmarul părea mulţumit. Ieşi din spatele tejghelei. Ştergându-şi mâinile cu o cârpă, îl salută din cap pe Breckenridge şi trecu repede pe lângă ei, să ajungă la vitrină.

— Aveţi gust bun. Se întoarse cu cizmele în mână. Sunt excelente. Le-am făcut cu mâna mea, să ştiţi.

— Mărimea mă interesează.

Heather se uită după un loc unde să se aşeze.

— Luaţi loc pe bancheta de acolo, domniţă. Cizmarul făcu semn spre o banchetă îngustă, pusă de-a lungul unui perete lateral. Şi vom vedea dacă vă vin.

Heather se aşează şi îşi dădu jos pantofii de seară, împingându-i repede în spatele fustelor, ca să-i ascundă. Dacă îi vedea cizmarul… Se îndoia că în prăvălia lui intrau multe femei cu pantofi de bal atât de distruşi. Breckenridge observă gestul ei. Îşi dădu seama de motivul pentru care îl făcuse. Întinse mâna şi luă cizmele de la cizmar.

— O ajut eu.

Se lăsă într-un genunchi, îi acoperi picioarele cu spatele şi cu umerii lui, să nu le vadă cizmarul, puse o cizmă pe jos, o luă în mână pe cealaltă şi întinse mâna liberă spre piciorul ei.

Îl găsi. Îi luă în mână gamba subţire acoperită de ciorapul din mătasea cea mai fină. Ea sări ca arsă la atingerea lui. O parte din el reacţionă la fel. Cu obrajii îmbujoraţi, ea îi spuse aproape fără să respire:

— Nu uita că mă gâdil.

El se uită la ea, îi întâlni privirea şi îşi dădu seama că minţea. Nu se gâdila, ci era sensibilă, îndeosebi când o atingea, ca acum, pe piciorul aproape gol.

Îşi blestema zilele, dar era în acelaşi timp fascinat.

Cu privirea în jos, el îşi adună curajul de care era în stare, îi trase cizma şi i-o aranjă pe picior, apoi se uită în ochii ei.

— E bine?

Susţinându-i privirea, ea îşi umezi buzele, apoi încuviinţă din cap:

— Da. S-o probez şi pe cealaltă.

Reuşi să-i încalţe şi celălalt picior, de această dată cu mai puţină senzualitate. O rugă să stea în picioare şi să-şi ridice puţin poalele, ca să-i poată lega şireturile. Apoi îi luă pe furiş pantofii rupţi într-o mână, se ridică şi el şi se dădu înapoi. Ea făcu câţiva paşi prin prăvălie.

Când cizmarul nu era atent, Breckenridge vârî pantofii într-una dintre genţile sale.

Heather se întoarse la timp pentru a observa ce făcuse el, se opri până când el închise geanta, apoi merse înapoi. El îi întâlni privirea.

— Cum sunt?

— Bune.

Cizmarului îi reveni zâmbetul pe buze, deşi îi fusese luat rolul de a ajuta o doamnă să probeze nişte încălţări. În timp ce Breckenridge se târguia la preţ, Heather se învârtea prin încăpere, aparent ca să vadă cum se simte în cizme, în realitate pentru a-şi domoli valul de senzualitate care o năpădise la atingerea lui. Şi acum mai simţea căldura seducătoare a mâinii mari şi puternice, forţa reţinută care îi trimisese prin tot corpul nişte senzaţii încântătoare. Într-un fel, era ridicol, dar cine şi-ar fi imaginat că piciorul ei putea fi atât de sensibil? Şi într-un mod atât de nepotrivit? Încă se mai gândea la această revelaţie în vreme ce el o conducea înapoi în forfota după-amiezii.

Pe când se amestecau din nou în mulţime, el îşi lăsă capul în jos şi mormăi:

— De ce n-a avut Martha grijă să-ţi dea nişte pantalonaşi mai groşi?

— Ba mi-a dat, dar erau prea aspri, aşa că nu i-am putut purta, mă zgâriau, spuse ea.

Breckenridge închise ochii o clipă. Imaginea evocată de cuvintele ei – cea a pielii ei fine ca mătasea de pe partea interioară a coapselor… Trebuia să şi-o alunge din minte. Trebuia să şi-o alunge din minte. Deschise ochii, îşi fixă privirea înainte, apoi o înghionti spre o altă alee.

— Sunt doi poliţişti care patrulează pe aici. Trebuie să-i evităm. Străduţa pe care intraseră avea de-o parte şi de alta tarabe unde se vindeau tot felul de produse alimentare proaspete.

Schimbară o privire, apoi el stătu de pază cât timp ea alegea nişte mere şi se târguia la preţ, pe urmă nişte fructe uscate, o pâine cu seminţe şi o pungă mare cu nuci. El văzu o tarabă cu burdufuri pentru apă şi cumpără unul. Cu rucsacurile pline, îşi continuară drumul, atenţi la poliţişti. Ajunseră în cele din urmă pe Buccleuch Street.

— Ar trebui să intrăm undeva, spuse el. Îi făcu semn spre o cafenea de pe partea cealaltă a străzii. Să mergem acolo şi să ne uităm pe hartă, să vedem care e cel mai bun traseu de acum încolo.

Traversară strada şi intrară în cafenea, care era destul de mare şi, din fericire, slab luminată. Heather se îndreptă spre o masă aflată mai în spate, în penumbră.

O chelneriţă veni repede la ei. El comandă cafea, şi, după ce discutară un pic, Heather ceru ceai şi două platouri mari cu biscuiţi.

El ridică o sprânceană după ce fata se îndepărtă.

— Tot îţi mai e foame?

Heather ridică din umeri.

— Sunt convinsă că gemul şi biscuiţii vor fi foarte buni – de obicei, sunt făcuţi în casă. Ea păru să aibă brusc o revelaţie şi se uită în ochii lui. Avem destui bani, nu-i aşa? Adică ai, nu?

Lui îi veni să râdă de îngrijorarea ei, dar îi făcu un semn că nu era nicio problemă.

— Mulţi. Am scos de la bancă în Carlisle. Banii sunt cea mai mică grijă a noastră.

— Asta-i bine. Îşi sprijini bărbia într-o mână şi îi întâlni privirea peste masă. Avem şi aşa destule probleme.

El încuviinţă din cap.

— Cum te simţi cu cizmele?

— Chiar bine. Cizmarul a avut dreptate. Sunt bine făcute.

— E-n regulă. Aşa… Scoase harta din buzunarul de la haină, o despături, apoi o împături la loc în aşa fel încât să se vadă secţiunea de care aveau nevoie. O puse pe perete ca s-o poată privi amândoi. Suntem aici. Indică oraşul Dumfries. Şi Carsphairn – satul – e acolo. Trebuie să hotărâm pe ce drum o luăm.

Chelneriţa se întoarse cu cafeaua lui, cu ceaiul lui Heather şi cu două platouri pline de biscuiţi cu unt. Preţ de zece minute, nu scoaseră o vorbă, dar, după ce goliră al doilea platou de biscuiţi umpluţi cu gem de mure şi frişcă, el luă o gură de

cafea, după care îşi îndreptă atenţia asupra hărţii.

— Minunaţi biscuiţi!

— Mmm.

Sunetul scos de ea îl emoţionă. Era unul dintre lucrurile pe care le învăţa despre ea; savura micile plăceri. Oare cum ar reacţiona la unele mai mari, mai intense…? El clipi şi se strădui să se concentreze din non asupra hărţii.

— Să vedem mai întâi ce posibilităţi avem. Am putea închiria o cabrioletă

— Cel mai bun mod de a ajunge acolo. Heather îşi băgă în gură un biscuit cu gem.

— Sau putem să închiriem cai şi să mergem călare – şi, dacă facem asta, vom putea ocoli drumurile principale. Am putea alege acest traseu. Cu vârful degetului, ea trasă un drum secundar – mai mult o potecă peste dealuri.

El se gândi puţin.

— Traseul ăsta pare mai scurt, dar ne va lua mai mult timp, pentru că avem de urcat şi de trecut prin mai multe pasuri. În schimb, e aproape sigur că nu vom întâlni patrule de poliţie pe acolo, iar în acest anotimp nu cred că trecătorile sunt blocate, aşa că drumul ar trebui să fie liber. Heather luă o gură generoasă de ceai reconfortant, apoi oftă şi puse ceaşca pe masă.

— Dar nu putem risca să închiriem o cabrioletă sau cai, aşa-i? Breckenridge îi întâlni privirea, apoi făcu o grimasă.

— Cochetam cu ideea asta, dar nu văd cum s-o facem fără să lăsăm indicii. Poliţia nu e proastă –

trebuie să fi alertat toate grajdurile. Şi trebuie să presupunem că şi moşierul este pe urmele noastre. Probabil a ajuns la Gretna până acum. Nu ne putem permite să credem c-am scăpat de el, şi sunt convins că va întreba de noi în orice loc din care am putea să închiriem vreun mijloc de locomoţie.

Heather îl aprobă.

— Dacă nu putem închiria cai, va trebui să mergem pe jos. Breckenridge ezită un pic, se uită în ochii ei, apoi o întrebă încet:

— Crezi că eşti în stare?

Sigur că putea; el chiar nu era familiarizat cu femeile. Reţinându-şi un zâmbet, îi spuse:

— Merg mult pe jos când sunt acasă. Deşi aceste coline sunt un pic mai înalte decât dealurile de la noi, nu sunt totuşi munţi. Mă descurc eu.

— Dacă poţi, aş prefera să fim în siguranţă – să facem tot posibilul să ne ferim atât de poliţie, cât şi de moşierul acela, dacă ne caută. Contează mai puţin cât facem până la Vale atâta timp cât ajungem cu bine acolo. Ea dădu iar aprobator din cap.

— De acord. Pentru noi, drumul cel mai puţin circulat şi cel mai puţin probabil de urmat e cel mai indicat.

— Atunci, pe drumurile de ţară, zise el şi se întinse după hartă. Se uită o vreme, apoi zise:

— Trebuie să ajungem la Glasgow pe drumuri ocolite. Traseul pe care vrem să-l facem ne duce câţiva kilometri de oraş.

Ea se uită pe fereastra cafenelei.

— Începe să se întunece. Ar trebui s-o luăm din loc.

Îşi goliră ceştile. Din biscuiţi nu rămăseseră decât câteva firimituri. Chelneriţa veni să le facă nota.

— Care e drumul spre Glasgow? o întrebă Breckenridge. Fata arătă în dreapta.

— Mergeţi până la capătul străzii, peste podul de pe râu, apoi faceţi la dreapta. E imposibil să nu găsiţi drumul.

Breckenridge îi mulţumi şi îi lăsă un mic bacşiş – cât i l-ar fi dat un conţopist fără slujbă.

Fata luă banii şi îi conduse, zâmbind, spre ieşire.

Ajuns în stradă, Breckenridge îi văzu pe cei doi poliţişti patrulând pe trotuar, dar, din fericire, erau cu spatele la ei şi se îndepărtau în altă direcţie decât aceea în care era podul peste râu.

— Hai! Deja o luase de mână pe Heather. Se uită la părul ei, apoi la şalul pe care şi-l pusese pe umeri. N-ai putea să-ţi pui şalul pe cap? Ai fi un pic mai greu de recunoscut.

Ea îşi trase mâna dintr-a lui şi făcu întocmai. Apoi întinseră amândoi mâna unul spre altul, în acelaşi timp.

Împreună, mână în mână, umăr la umăr, merseră pe stradă în ritm normal, rezistând impulsului de a o lua la fugă, apoi trecură podul şi ieşiră din Dumfries.

*

Scoţianul care îşi spunea McKinsey ajunse la Dumfries cu un ceas mai târziu. Primul lucru pe care îl observă după ce intră în oraş şi se îndreptă călare pe Hercule spre High Street, fu numărul mare de poliţişti care ţineau sub supraveghere drumul principal sau patrulau pe trotuare.

Poliţiştii căutau o fată, însă el căuta un cuplu.

Le găsise urmele pe câmpuri, imediat la sud-est de oraş, şi văzuse unde o cotiseră pe drumul care ducea spre Dumfries. Se gândi să le spună poliţiştilor ce aflase, dar apoi hotărî să nu o facă. Poliţiştii de aici probabil nu ştiau că el era cel care comandase urmărirea, ceea ce ar necesita alte explicaţii, dar mai important era că, dacă avea să dea de fată şi de ticălosul cu care era, voia să poată trata în felul lui – fără zarvă şi la adăpostul anonimatului.

Ieşi de pe strada mare şi intră în curtea hanului Globe. Îl lăsă pe Hercule la adăpost, în grajd, şi se îndreptă pe jos spre labirintul de străduţe din centrul oraşului.

Era scoţian; putea să pună întrebări pe limba lor şi, în marea lor majoritate, oamenii au să-i răspundă amabili. Tot ce trebuia să facă era să li se adreseze în dialectul său nativ.

Găsise hambarul în care cei doi fugari îşi petrecuseră noaptea. Le luase urma mai departe; spre mirarea lui, nu se opriseră să ia masa în niciun sat, nici măcar la Annan. Din felul în care

părăsiseră hanul din Gretna Green, înţelesese că nu aveau mâncare la ei. Ceea ce însemna că până acum trebuiau să fie rupţi de foame.

Prin urmare, ajunşi la Dumfries, primul lucru pe care îl făcuseră fusese să ia masa pe undeva. Deoarece era zi de piaţă, trebuia să fie aglomeraţie în oraş de dimineaţă până seara, aşa că ar fi fost un adăpost excelent. Nu ar fi atras atenţia poliţiştilor care patrulau pe străzi.

După urmele lor, estima că bărbatul şi fata intraseră în oraş cu cel puţin trei, patru ore înaintea lui. Începu dintr-un capăt al High Street şi se opri la fiecare cârciumă şi întrebă de fratele său şi de iubita lui, explicând că se rătăcise de ei şi că voia să-i ajungă din urmă; din ce învăţase de la Timms, relaţiile de familie făceau impresie bună.

Avu succes după puţin timp, la taverna Old Wall, pe o stradă laterală. Ospătăriţa nu-i putu spune exact în ce direcţie plecaseră cei doi, dar îl îndrumă la cizmăria aflată puţin mai încolo, tot pe strada mare. Acolo află ce cumpăraseră. Amintindu-şi de pantofii de bal ai fetei, nu se miră, dar nici nu înţelese prea bine ce semnificaţie avea cumpărarea unor cizme de zi cu zi.

Cizmarul ridică din umeri când îi puse întrebări.

— Era singura pereche numărul ei, poate de aceea a ales-o. După o clipă, bătrânul zâmbi. Vezi, poate ar trebui să-i atragi atenţia fratelui dumitale – cred că stă în Anglia de prea mult timp. I-am

cerut preţul de acolo, iar el nici n-a tresărit. A scos pur şi simplu banii şi mi i-a dat. Nu duce lipsă, nu?

Bărbatul înclină de parcă îl amuza situaţia.

— Nu. Apoi se îndreptă spre uşă. O să stau negreşit de vorbă cu el. A fost plecat prea mult timp.

Ieşi din prăvălie şi închise uşa – şi expresia veselă de pe faţă se schimbă imediat. Tipul avea punga plină, şi atât ospătăriţa, cât şi cizmarul, care îi văzuseră pe amândoi, păreau să fie încredinţaţi că erau fraţi.

Timms, ticălosul, aşa-zisul conţopist fără slujbă, începea să pară cu totul altcineva.

Cu o expresie sumbră pe faţă, îşi continuă drumul pe stradă. Cizmarul nu avea idee pe ce drum o luaseră cei doi, dar observase că se îndreptaseră spre nord după ce ieşiseră din prăvălia lui.

După un ceas, vreme în care îi căutase în toate locurile unde ar fi putut să se ducă sau să fie văzuţi, pe toată strada mare şi apoi spre vest, pe drumul spre Edinburgh, se întoarse către centrul oraşului, tot întrebând de ei. Oare crezuseră că erau suficient de în siguranţă cât să rămână peste noapte în Dumfries?

Având în vedere numărul poliţiştilor de pe străzi şi de prudenţa de care cei doi dăduseră dovadă, se îndoia.

Se opri în partea cea mai înaltă a High Street, se uită spre vest, la soarele care apunea, apoi pe toată Buccleuch Street, până la podul peste Nith.

Şi îşi aminti că Fletcher spusese că Timms era în drum spre Glasgow. Desigur, Fletcher crezuse şi că Timms era conţopist fără slujbă, dar… Dacă acest Timms se îndrepta într-adevăr spre Glasgow înainte să-i fi căzut cu tronc femeiuşca aia din familia Cynster? Înăbuşindu-şi un oftat, porni pe Buccleuch Street, oprindu-se la fiecare prăvălie şi întrebând de fratele său şi de iubita lui.

Fata de la cafenea îşi aminti de ei.

Nu-i veni să creadă ce noroc avea. Nu numai că-i auzise spunând, când trecuse pe lângă ei, că aveau să-şi continue drumul pe jos, dar mai târziu o rugaseră şi să-i îndrume spre Glasgow Road.

Mulţumindu-i fetei cu cel mai încântător zâmbet al lui, dar şi cu nişte monede, luă loc la o masă şi comandă o cafea şi o felie mare de turtă dulce.

În timp ce mâncă şi bău cafeaua, îşi cântări opţiunile. Soarele deja asfinţea, avea să se întunece curând. Dacă ar pleca acum… ar risca să nu-i vadă pe întuneric şi să treacă de ei. Dacă bărbatul şi fata procedau ca noaptea trecută, aveau să caute vreun hambar sau aveau să tragă la o fermă peste noapte, apoi în zori aveau să-şi reia drumul.

Cunoştea Glasgow Road. Ştia porţiunile lungi de câmp deschis dintre Dumfries şi Thornhill. Călare pe Hercule, îi putea ajunge din urmă pe cei doi; nu avea să fie deloc greu să-i prindă pe una dintre acele porţiuni lungi şi părăsite. Avea să-i urmărească de la distanţă, să aprecieze distanţa

dintre ei şi el, apoi să decidă ce trebuia să facă.

Şi să treacă la acţiune.

Până atunci… era mai bine ca el şi Hercule să se odihnească peste noapte şi să pornească de dimineaţă cu forţe proaspete.

Odată luată decizia, prăjitura terminată şi cafeaua băută, se ridică, lăsă plata şi un bacşiş generos pe masă şi se întoarse la hanul Globe.

Capitolul 10

Cerul se întunecase în vest, făcând loc amurgului în nuanţe albăstrii şi roşiatice, atunci când Heather şi Breckenridge intrară în micul cătun Gribton.

Ieşiseră de pe şoseaua de Glasgow la trei kilometri nord de podul din Dumfries, pe drumeagul pe care hotărâseră să-l urmeze peste dealuri. Un cerc din pietre de pe câmpul de lângă drum le atrăsese atenţia, dar nu se opriseră din mers. Harta lui Breckenridge era destul de detaliată, aşa că nu s-ar fi putut rătăci, dar voiau să ajungă cât mai departe de Dumfries să-şi caute un loc unde să înnopteze. Drumul avea să-i ducă printr-o serie de trecători între diferite vârfuri. Cu un pic de noroc, aveau să ajungă în cea mai mare trecătoare a doua zi dimineaţă şi eventual în Vale, dar trebuiau să-şi găsească un acoperiş deasupra capului pentru această noapte. Aşa că se

îndreptară spre Gribton. Cu cât pătrundeau mai adânc în ţinut, cu atât peisajul se schimba mai mult, din câmpia de pe ţărmurile estuarului în dealuri cu păşuni, vegetaţie mai abundentă şi copaci înalţi. Zăriseră acoperişurile din Gribton când soarele începuse să dispară sub linia orizontului. În loc să rişte să mai meargă până la următorul sat pe drumul de ţară, coborâră pe o potecă la cele cinci case din jurul unei răscruci. Breckenridge opri în mijlocul potecii, printre case.

— Care să fie?

Cu mâna încă în a lui, Heather le studie pe toate cu privirea.

— Să încercăm la cea din mijloc. Frumoasă, recent zugrăvită, cu un acoperiş solid din plăci de ardezie, casa străjuită de doi copaci era chiar lângă drum. Părea cea mai înstărită din cele trei locuinţe.

Cu ea alături, Breckenridge se opri în pridvor şi bătu la uşa vopsită în verde.

Femeia care le deschise uşa avea o expresie răvăşită, lucru imediat explicat prin mulţimea de copii care se îngrămădiră în spatele ei. Împingându-i zadarnic înapoi, ea se uită la Breckenridge, apoi la Heather.

— Ce doriţi?

Breckenridge o salută politicos, înclinând din cap.

— Ne întrebam, coniţă, dacă ne-ai putea primi peste noapte. Suntem în drum înspre dealuri. Ne-am mulţumi cu o cameră pe care s-o plătim,

bineînţeles, dacă ai vreuna.

Femeia părea că nu ştia ce să facă, se uită la odraslele îngrămădite în spatele ei şi oftă.

— Nu avem loc. Dar – uitându-se iar la ei, făcu un semn mai încolo pe drum –, dacă întrebaţi la ultima casă, bătrânii care locuiesc acolo, soţii Cartwright, ar putea să vă primească. Fiul lor şi nevasta lui s-au mutat la Glasgow acum câteva luni, aşa că au o cameră liberă, şi nu cred că le-ar strica nişte bani în plus.

Breckenridge şi Heather îi zâmbiră.

— Mulţumim.

Înclinând din cap la despărţire, plecară, lăsând-o pe femeie să-şi bage copiii în casă şi să închidă uşa.

Din nou pe potecă, se duseră la ultima casă, cu o mică grădină de jur împrejur. Înainte să ajungă la gard, Breckenridge se opri.

Când Heather se opri şi ea, el o întoarse cu faţa la el.

— Nu ne putem aştepta să ni se dea mai mult de o cameră şi, ca s-o primim, gazdele trebuie să ne creadă soţ şi soţie.

Chiar dacă ar putea să-i găsească altă cameră la casele din jur, nu avea de gând s-o lase singură în altă clădire, în niciun caz nu acum, când moşierul cel misterios era pe urmele lor.

Spre uşurarea lui, ea doar ridică din umeri.

— Atunci să-i lăsăm să creadă că suntem căsătoriţi şi, dacă ne întreabă, aşa le vom spune, deşi nu e adevărat.

El îşi scoase inelul cu pecete de pe degetul mic, apoi îi luă mâna.

— Vreau să porţi asta – şi puse inelul pe degetul mijlociu de la mâna stângă –, astfel încât, cu puţin noroc, nici nu se vor gândi să ne întrebe. Ea îşi ridică mâna, de parcă ar fi admirat inelul, apoi examină pecetea şi încuviinţă din cap.

— Bine.

Nu era chiar situaţia în care îşi imaginase c-avea să-i pună pe deget un inel, dar..

Îi luă din nou mâna şi o duse până la poarta din gardul viu al căsuţei, apoi la uşa din faţă. De această dată veni la uşă un bătrân, pe vremuri înalt şi slab, dar acum gârbovit. Când Breckenridge se interesă de o cameră, bătrânul se întoarse şi strigă:

— Emma!

Bătrâna care apăru în prag era pe atât de scundă şi de grasă pe cât era bărbatul ei de înalt şi de slab. Când auzi ce doreau, le zâmbi dulce.

— Da, sigur. Poftiţi în casă.

Bătrânul se dădu la o parte şi le făcu semn să intre. Breckenridge o lăsă pe Heather prima, apoi o urmă şi ajunseră amândoi într-un salon drăguţ.

— Pe aici, le făcu semn bătrâna. Eu sunt doamna Cartwright, iar acesta – îl indică pe bătrân – este, bineînţeles, domnul Cartwright. Heather îi era recunoscătoare lui Breckenridge că îi dăduse inelul. Îl simţea cald şi ciudat de greu pe degetul ei. O urmară pe doamna Cartwright în bucătărie, apoi la o uşă în peretele din spate.

Doamna Cartwright o deschise şi se dădu deoparte ca să-i lase să intre pe lângă ea.

— Am adăugat camera asta când s-a însurat băiatul nostru. Vă aduc imediat o lumânare, să vedeţi unde să vă puneţi bagajele.

Heather păşi într-o cămăruţă pentru oaspeţi. Avea doar o fereastră mică pe peretele din spate, cu perdele grele. Majoritatea spaţiului era ocupat de patul destul de mare pentru două persoane, lipit de perete în colţul opus.

Mai în faţă era un dulăpior, iar între acesta şi picioarele patului rămânea doar un spaţiu de trecere îngust.

— Asta-i camera, spuse doamna Cartwright când se întoarse cu o lumânare aprinsă.

Heather luă sfeşnicul.

— Mulţumesc.

Se duse să-l pună pe dulăpiorul din colţ.

Breckenridge, care se oprise la picioarele patului, îşi dădu jos de pe umeri cele două genţi, apoi îşi scoase mantia.

Heather îşi puse şi ea jos bagajul, îşi desfăcu salul şi îşi scoase mantia. Se întoarse când o auzi pe doamna Cartwright spunând:

— Veţi găsi aşternut abia aerisit şi două pături. Camera e tot timpul pregătită pentru cazul în care vin în vizită băiatul nostru şi soţia lui.

— Mulţumesc. Sunt sigură că ne vom simţi foarte bine. „Mult mai bine decât în hambarul cu fân.” Heather zâmbi. Călătorim de câteva zile. Vă suntem recunoscători că ne-aţi găzduit.

— O, nu-i mare lucru. Ne bucurăm că o putem face. Acum… Doamna Cartwright îl fixă pe Breckenridge cu ochii ei albaştri surprinzător de strălucitori. Aţi mâncat ceva? Eu şi domnul Cartwright ne-am luat deja ceaiul, dar avem nişte supă şi pâine, dacă doriţi.

— Vă mulţumim, zise Breckenridge. Ar fi binevenite. Am luat prânzul la Dumfries, dar asta a fost cu ceva timp în urmă.

— Da, ştiu cât mâncaţi voi, flăcăii, nu te teme. Doamna Cartwright îl bătu uşor pe braţ pe Breckenridge, apoi dădu să iasă din cameră. O să pun supa la încălzit.

Heather strânse tare din buze să nu râdă când se aplecă să stingă lumânarea. Breckenridge părea puţin uimit că i se spuse „flăcău”. Dar se duse după doamna Cartwright în bucătărie, s-o ajute să pună pe foc o oală mare şi grea de supă. Fără să i se ceară, se aplecă şi se îngriji de flacără.

Doamna Cartwright îi zâmbi aprobator, apoi se uită la Heather.

— Hai, dragă, să-ţi arăt dependinţele.

„Dependinţele” erau o mică sală de baie ce dădea pe o verandă la fel de mică în spatele clădirii şi o latrină în afara casei. În sala de baie observă un robinet, la care doamna Cartwright spuse că apa venea de la fântâna din curte.

— Apă-i din belşug, deşi e cam rece. Doamna Cartwright scoase un prosop curat de pe un raft. Îţi las prosopul ăsta, draga mea. Îl puse pe

suportul de la lavabou şi se uită în jurul ei. Băiatul meu a construit asta pentru noi cât a stat aici cu nevastă-sa.

— Cred că vă e dor de ei, spuse Heather.

Doamna Cartwright oftă.

— Şi ce dor! Dar nu-i putem opri pe tineri să-şi trăiască viaţa, nu? N-ar fi corect.

O luă înapoi spre bucătărie. Heather o urmă, apoi se scuză că trebuia să se întoarcă la „dependinţe". După ce se spălă pe mâini şi pe faţă, se simţi mult mai prezentabilă. La o oglindă micuţă, atârnată deasupra lavaboului, îşi aranjă părul complet răvăşit. Dacă ar vedea-o camerista ei de la Londra, ar leşina.

Simţindu-se mult mai revigorată, li se alătură lui Breckenridge şi soţilor Cartwright. Breckenridge şi domnul Cartwright începuseră să discute despre terenurile şi agricultura din zonă. Doamna Cartwright umplu două castroane cu supă aburindă şi puse pe masă o pâine şi două bucăţi de unt, apoi îi îndemnă pe oaspeţi să „radă totul".

Ei se aşezară şi făcură întocmai, iar domnul Cartwright îşi scoase pipa şi începu să pufăie în tăcere în timp ce soţia lui turuia despre micile ei probleme, cum ar fi ce recoltă de prune premiate spera să obţină anul acesta, cât îşi dorea ca fiul şi nora ei să vină pentru câteva zile de Paste…

Şi aşa trecu o jumătate de oră ciudat de plăcută, care le aducea aminte că, în pofida fugii şi a ameninţării ce plana asupra lor din partea

misteriosului moşier, viaţa mergea înainte într-o mulţime de moduri calme şi tăcute.

Când se apucă să şteargă castronul de supă cu o bucată de pâine, Heather se simţi mult mai împăcată sufleteşte şi mulţumită că o supă făcuse aşa o minune.

Aşa era la ţară. Soţii Cartwright, ca toţi ţăranii, se duseră devreme la culcare. Le urară noapte bună lui Breckenridge şi lui Heather, lăsându-i la masa din bucătărie, cu o singură lumânare aprinsă.

Heather se uită la flacăra pâlpâitoare, apoi oftă.

— Ar trebui să mergem şi noi la culcare, dar mai întâi aş vrea să mă spăl ca lumea.

Breckenridge împinse lumânarea către ea.

— Hai, du-te!

Heather se ridică de la masă, luă lumânarea şi se duse întâi în cămăruţa lor, să-şi ia mantia şi şalul, apoi în sala de baie. Acolo, după ce se dezbrăcă, se spălă bine pe dinţi şi pe corp, se şterse şi, pentru că începuseră să-i clănţăne dinţii, îşi puse repede cămăşuţa, se înfăşură cu şalul, apoi cu mantia. Îşi vâri picioarele, acum curate, în cizme, îşi luă rochia, apoi se duse repede în bucătărie şi de acolo în cămăruţa lor, spunând:

— Ţi-am lăsat lumânarea la baie. E alta aici. O aprind imediat. Breckenridge o privi cum trecea pe lângă el. Ar fi râs, dar gândul că ea nu purta mare lucru sub mantie îi tăie pofta. Asta nu avea să-l lase să pună geană peste geană toată noaptea,

oricât de obosit era, căci nu era uşor să dormi în aceeaşi cameră cu ispita încarnată. De ce tocmai ea reprezenta încarnarea ispitei în mintea lui senzuală… asta nu era o problemă la care să se gândească acum. Se ridică de pe pat şi se duse la baie, unde se spălă, apoi folosi şi latrina, fără să se grăbească, în speranţa – aproape sigur deşartă – că ea avea să adoarmă înainte să se întoarcă el în cameră.

Îşi examină barba, acum crescută şi aspră, şi îşi propuse să nu uite să-şi caute trusa de bărbierit dimineaţa. Nici să-şi spele şi să-şi perie părul răvăşit nu era o idee proastă.

În cele din urmă, gândindu-se că nu mai putea amâna inevitabilul, luă lumânarea şi se duse înapoi în bucătărie. Verifică dacă focul din sobă ardea bine, apoi deschise uşa de la camera lor… Şi o văzu pe Heather îngrămădită la perete, lăsând liber mai mult de jumătate din pat.

Era întinsă pe o parte, iar păturile îi puneau în evidenţă formele prin excelenţă feminine ale şoldului şi umărului. Îşi lăsase părul pe spate. Îl periase; şuviţe strălucitoare de aur împodobeau acum perna albă.

Lăsase lumânarea aprinsă pe noptieră. Întorcându-şi capul, se uită al el cum stătea în prag.

Aşteptarea ei nu putea fi mai clar exprimată.

Mişcându-se încet, gândind repede, Breckenridge intră în cameră şi închise uşa. Nu dormise prea mult în hambar noaptea trecută;

dacă era posibil, îşi dorea să doarmă în noaptea asta. Stinse lumânarea şi se duse s-o pună pe dulăpior, alături de cealaltă încă aprinsă. Ferindu-şi privirea de a lui Heather, se întoarse la picioarele patului, se aşeză şi îşi scoase cizmele. Apoi le duse lângă uşă, se îndreptă de spate, se uită cât loc era pe podea, apoi se aplecă să-şi ia mantia.

— Ce faci?

Fără să se uite în direcţia ei, îşi desfăcu mantia şi o lăsă să cadă pe podea.

— O să dorm pe jos.

Cu coada ochiului, o văzu că se ridică în capul oaselor. Preţ de o clipă închise ochii din instinct, apoi se uită pieziş printre gene. Îşi trăsese pătura peste sâni şi se ridicase în şezut – slavă Domnului; sub aşternut, nu părea să aibă pe ea decât o cămăşuţă subţire.

Inelul de aur de pe degetul ei scânteie în lumina lumânării. Inelul lui. Priveliştea îl fascină pentru o clipă. Îşi reveni repede şi îşi spuse că trebuia să se adapteze la această situaţie; că inelul şi tot ce reprezenta acesta aveau să devină realitate destul de curând.

În mod previzibil, ea se uită chiorâş la el.

— Nu fi caraghios! Rosti cuvintele într-o şoaptă puternică. Ezită un pic, apoi spuse: Ştiu că un pat – în viziunea mea stupidă şi, probabil, şi în a ta – este considerat altceva decât o grămadă de fân într-un hambar. Dar nu sunt o prinţesă şi nici tu nu eşti un cavaler de rang inferior. Suntem

amândoi în situaţia asta şi nu văd de ce n-am dormi în acelaşi pat.

„O, da, aşa e.” Era tentat să-i spună de ce nu se putea, dar nu l-ar fi ajutat cu nimic să-i explice asemenea lucruri cu voce tare.

Ar putea să-i spună, de pildă, că nu se mai putea abţine să stea la distanţa cuvenită de ea, nu după ce se întâmplase ieri-noapte şi pe parcursul zilei de azi. O mie de lucruri aparent neînsemnate îi zdruncinaseră stăpânirea de sine; nu mai avea nevoie de altele care să i-o pună la încercare. Şi, pe lângă dorinţele lui năvalnice, mai erau şi ale ei pe care trebuia să le înfrâneze. Era atrasă de el; cum erau majoritatea femeilor, nobile sau mai puţin nobile. Şi tinerele doamne nemăritate – ca ea – îl adorau, mai mult sau mai puţin, făcând din el un zeu al sexului. Era un fapt neîndoielnic – unul cu care se luptase toată tinereţea sa – şi, din câte ştia, îl costase, dar pentru el aceste adulaţii nu însemnaseră nimic.

Din acest motiv, avea în ea chiar mai puţină încredere decât în el.

Şi faptul că nu se putea baza pe el însuşi să rămână la distanţa cuvenită faţă de ea – chiar dacă era virgină, fără experienţă, entuziastă mai degrabă decât împlinită, în nenumărate feluri diferită de doamnele sofisticate în ale căror paturi binevoia câteodată să intre – era ciudat în sine, dar ăsta era un alt lucru la care nu voia să se gândească.

Nu acum. Şi cu siguranţă nu aici.

Întorcându-şi încet capul, îi întâlni privirea, dar rămase impasibil.

— O să dorm pe jos, pentru că acum nu trebuie să ne complicăm relaţia şi mai mult.

Când era serios, ca în acest moment, majoritatea oamenilor erau tentaţi să-i cedeze. Ea strânse din buze. Ochii i se îngustară.

— Îmi dau seama, spuse ea pe un ton mai tăios, dar tot în şoaptă, că vrei să fii al dracului de protector, onorabil şi tot restul. Dar, în caz că n-ai observat, se face din ce în ce mai frig şi în zori va fi şi mai rece, şi, neavând o sobă aici, am să îngheţ şi o să tremur prea tare ca să pot adormi, aşa că, dacă chiar vrei să mă protejezi şi să fii onorabil, întinde-te aici – îi arătă cu un deget partea de pat de lângă ea – şi ţine-mi de cald. Îşi ridică degetul. În plus, dacă te uiţi mai atent, ai să vezi că spaţiul dintre pat şi perete e mai îngust decât lăţimea umerilor tăi – de aceea stai acum pieziş. Dacă încerci să dormi acolo… ce s-ar întâmpla dacă te-ai întoarce pe partea cealaltă şi te-ai lovi de marginea patului? Cine mă va apăra de nenorocitul ăla de moşier dacă tu îţi pierzi cunoştinţa?

Cu mâinile în şolduri, el îşi miji ochii. Încercările ei de a-l manipula n-ar trebui să fie o surpriză pentru el. De n-ar fi… inelul lui care tot scânteia în lumină, parcă bătându-şi joc de el.

— Eu… Ea îşi ridică mâna, inelul scânteie din nou. N-am terminat încă. Heather îi susţinu fermă privirea, hotărâtă să câştige cu orice preţ această

dispută. Faptul că el prefera să doarmă pe podeaua rece decât în patul confortabil, alături de ea, o jignea şi o înfuria mai mult decât îşi putea explica. Dacă erau parteneri, fiinţe egale care înfruntau împreună toate acestea, atunci de ce să nu împartă patul? Numai despre asta era vorba. Iar ea ştia ce anume îl reţinea să doarmă lângă ea, indiferent de pretextele invocate de el.

— Să nu-ţi închipui că mă compromiţi dacă împarţi patul cu mine – sau că acest lucru îmi va afecta într-un fel viitorul.

El clipi; pe faţa lui, de obicei impasibilă, ea observă o confuzie de moment.

— Da, continuă ea, sunt perfect conştientă că, după o călătorie ca asta, şansele de a mă căsători vor fi egale cu zero. Dar oricum erau aşa. Pentru că singurul bărbat cu care s-ar fi putut mărita nu vedea în ea o parteneră. Era acum în faţa ei şi, aproape sigur, o considera o fată mult prea tânără pentru el.

Dovada era această dispută.

Stătea în faţa ei, refuzând să doarmă în acelaşi pat cu ea, chiar şi în astfel de împrejurări, aducându-i argumente de care numai el era în stare, considerând acest lucru o „complicaţie” inutilă, nici mai mult, nici mai puţin.

Orice s-ar întâmpla, acum nu se mai puteau căsători. Singurul motiv pentru care i-ar cere acum mâna ar fi pentru că s-ar simţi obligat de onoare, de împrejurări – un motiv de căsătorie pe care ea nu l-ar accepta niciodată. Un motiv pe

care mama, surorile, mătuşile ei, toate femeile pe care le cunoştea, ar înţelege că nu-l putea accepta niciodată. Să aibă lângă ea un bărbat obligat s-o ia de nevastă era un blestem. Să fie Breckenridge acela obligat să se însoare cu ea era… de neconceput.

— Cunosc societatea la fel de bine ca tine, continuă ea pe un ton mai calm, dar nu mai puţin hotărât. Am 25 de ani. În câteva luni, am să fiu oficial fată bătrână, şi asta e. Am hotărât deja ce o să fac tot restul vieţii. Această călătorie şi rezultatul ei nu îmi vor schimba planurile câtuşi de puţin.

El se încruntă. După o clipă, o întrebă:

— Planurile astea ale tale… în ce constau?

De parcă nu credea că avea vreunul. Ea zâmbi cu buzele strânse.

— Îmi plac copii, şi Catriona poartă de grijă multora, în afară de ai ei. Mă gândeam să-i fac o vizită la Vale vara asta şi să stau acolo o vreme, să aflu mai multe despre ce fac Catriona şi personalul ei, apoi să mă întorc acasă, în Somerset, şi să văd ce posibilităţi ar fi acolo. Aşa că, vezi, m-am gândit la toate – această călătorie nu face decât să-mi grăbească realizarea planurilor cu vreo câteva luni. Orice repercusiuni sociale ar deriva din răpirea mea şi din fuga cu tine, nu mă vor afecta câtuşi de puţin – în mare parte, nici măcar nu voi şti ce spune sau gândeşte înalta societate. Susţinându-i privirea, dar fiind, ca întotdeauna, incapabilă să-i descifreze expresia,

ea hotărî că, în situaţia de faţă, sinceritatea totală era cea mai bună alternativă. Şi, ca să clarific lucrurile, deşi înţeleg că societatea probabil va considera căsătoria dintre noi cea mai acceptabilă soluţie, eu nu voi accepta niciodată o căsătorie impusă de convenienţele sociale. Nu m-aş mărita niciodată cu un bărbat care vrea să se însoare cu mine doar ca să-şi păstreze onoarea – şi pe a mea. Se opri din vorbit, susţinându-i în continuare privirea, sau, mai precis, captivată de ochii lui de culoarea alunei, care păreau s-o săgeteze cu o intensitate pe care nu o înţelegea pe deplin. Trase puţin aer în piept şi îşi înălţă încet capul. Aşadar, sper că totul e clar acum. Şi că, înţelegând că nimic din această fugă împreună, nici măcar faptul că ai dormit lângă mine în fân, nu o să-mi schimbe viitorul în niciun fel, ai să taci din gură – ochii ei scăpărară şi bărbia îi exprimă o hotărâre de neclintit – şi ai să te întinzi naibii aici!

Ca să pună capac acestui monolog – o adevărată provocare pentru ea –, se uită urât la el, trase păturile, se întinse în pat şi se întoarse pe cealaltă parte, la distanţă de el.

Şi îl lăsă pe Breckenridge să se uite fix la un umăr potrivnic. Şi să se lupte cu o sumedenie de emoţii.

Se simţea… insultat. Furios la culme. Voia s-o zgâlţâie. Să zdruncine ceva în căpşorul ei încăpăţânat şi nepăsător.

În toate planurile ei minunate, făcute cu atâta grijă, uitase un singur lucru.

Pe el.

Luptându-se cu impulsul copleşitor de a tropăi prin cameră, de a o lua de păr, apoi de a continua disputa cu ea – ţipând la ea, dacă era necesar –, strânse din dinţi şi se uită urât la ea… dar, în ciuda sentimentelor contradictorii din sufletul lui, acea parte din el care avea mai multe în comun cu un general războinic decât cu un gentleman civilizat, rafinat, supus convenienţelor, se afirmă imediat.

Crezuse – în mod greşit, acum era clar – că ea nu văzuse implicaţiile sociale ale răpirii şi ale amestecului său în salvarea ei. În schimb, ea nu-şi dăduse seama că el ar putea să vadă lucrurile altfel ca ea.

Cu mâinile în şolduri, păşi tiptil spre marginea patului. Uitându-se fix la ea, îşi trecu din nou în revistă gândurile şi îşi reexamină concluziile, credinţa neclintită că el şi ea trebuiau să se căsătorească. Şi că acesta era singurul sfârşit mulţumitor al acestei aventuri.

Credinţa, certitudinea, convingerea lui fermă, de neclintit, nu se schimbase, nu fusese câtuşi de puţin zdruncinată de argumentele ei. Prin urmare… cu un rictus amar, cu mâinile încă în şolduri, o privi e u ochii mijiţi. Se părea că avea de purtat o luptă cu mult mai grea decât îşi închipuise.

Purul adevăr – pe care ea nu voia să-l recunoască – era că, drept urmare a acestei aventuri, faptul că el era el şi ea era ea nu-i lăsa

altă alternativă decât să se însoare cu ea. Nu numai pentru că societatea ar vocifera şi, în sens figurat, dacă nu propriu, i-ar cere capul, nici pentru că el ar avea nevoie de o soţie, şi ea era în multe privinţe partida ideală, ci pentru că, mai presus de toate, pe acel drum pe care jurase să nu mai păşească niciodată cu nimeni în afară de ea, se pomenea mergând oricum, căci căsătoria cu ea era acum… obligatorie.

Pentru el, căsătoria lor era un sfârşit dinainte ştiut. Şi războinicul din el refuza să renunţe.

Se uită iar la ea: lumina răspândită de lumânare îi mângâia umărul neted şi catifelat şi îi făcea părul de culoarea spicelor de grâu să strălucească precum aurul. Singurul motiv pe care îl avea până acum să păstreze inocenţa relaţiei dintre ei era pentru că prevăzuse că, dacă ceda dorinţei din ce în ce mai puternice şi o seducea, folosind drept scuză faptul că societatea avea să-i impună oricum s-o ia de nevastă, Heather avea să creadă mai târziu că profitase de ea; că profitase de situaţie ca s-o lege de el, şi se folosise în detrimentul ei de relativa ei naivitate în ceea ce priveşte societatea pentru a fi sigur că se căsătoresc, că totul ieşea aşa cum voise el, indiferent ce simţea sau gândea ea. Se gândise că, dacă o seducea, avea să-l urască pentru că îşi impusese cu forţa drepturile asupra ei. Pentru ea, un lucru era s-o constrângă societatea să se mărite cu el şi cu totul altul să o forţeze el să-l ia de bărbat.

Presupunerea că ea nu-şi dăduse seama de implicaţiile sociale i se păruse corectă.

Dar ea îşi dăduse seama, reflectase şi hotărâse să nu se mărite cu el şi nici cu alt bărbat.

Asta schimba lucrurile. Acum situaţia se prezenta cu totul altfel. Uitându-se din nou la ea, încercă să evalueze noua perspectivă.

Dacă, odată ce ajungeau la Vale, ea rămânea fermă pe poziţii şi refuza să se mărite cu el, refuza să se încline în faţa imperativelor sociale… seducerea ei acum nu i-ar fi dat neapărat un atu cu care să întoarcă situaţia în favoarea lui.

Îi cunoştea ce cei din neamul Cynster, pe toţi. Ştia că, dacă ea îşi punea piciorul delicat în prag şi refuza să se mărite cu el, deşi aveau relaţii intime, toţi bărbaţii aveau să fie de partea lui, iar femeile – poate chiar toate – de partea ei. Iar femeile Cynster erau o forţă de temut. În ultimă instanţă, bănuia că ele aveau să câştige; când era vorba despre chestiuni de familie în clanul Cynster, ele erau autoritatea supremă.

Prin urmare, seducerea ei nu i-ar întări poziţia, nu la modul ăla, dar… va avea încă un aş în mânecă. Nu degeaba era recunoscut în lumea bună drept cel mai mare libertin.

Iar ea era atrasă de el. Nu se îndoia că acea atracţie provenea din fascinaţia pe care o aveau de obicei majoritatea tinerelor domnişoare pentru un bărbat cu faima şi experienţa lui, dar îi dădea măcar un punct de pornire.

Şi, privind întregul scenariu cu obiectivitate,

ce avea de pierdut? După cum stăteau lucrurile, singurul mod prin care îi putea câştiga mâna era s-o convingă să i-o dea ea din proprie voinţă.

Îşi mai revăzu opţiunile pentru ultima dată, dar nimic nu se schimbase. Nicio altă alternativă nu-i trecea prin cap.

Acceptând, îmbrăţişând acest nou scop, se mai uită la spaţiul de lângă ea, apoi îşi dădu jos haina, îşi desfăcu şireturile cămăşii la gât şi de la încheieturile mâinii. Îi mai aruncă o privire, convins că ea auzea şi cel mai mic zgomot relevant. Aplecându-se, îşi scoase ciorapii, îşi desfăcu pantalonii la genunchi, apoi stinse lumânarea şi şi-i dădu jos.

Doar în cămaşă, întinse mâna la capul patului şi dădu deoparte perdelele ce acopereau geamul din spate, lăsând lumina slabă a lunii să învăluie cămăruţa, apoi ridică păturile. Aşa cum bănuise, ea era întinsă sub cearşaful moale. Se băgă în pat, peste cearşaf, lăsând această ultimă barieră între ei.

Când puse capul pe pernă, se linişti atât cât era cu putinţă. Uitându-se în tavan, aşteptă ca natura să-şi urmeze cursul.

Ca soarta s-o facă să-şi înalţe capul şi să pună stăpânire pe ei amândoi. Heather nu ştia dacă să zâmbească triumfător sau dacă să se simtă răzbunată când observă că patul se afundă în spatele ei. Strecurându-şi mâna peste marginea saltelei, o apucă să se ţină pe locul ei când se aşează el… apoi îşi dădu seama că trebuia să se

ţină continuu de saltea dacă nu voia să se rostogolească spre el.

Imediat simţi că o ia cu fierbinţeală. Spunându-şi că acum putea să adoarmă, închise ochii. Aşteptă să i se potolească simţurile. Să se calmeze. Nu reuşi. Respira prea anevoie ca să se poată cufunda în somn. Îi treceau furnicături prin pielea cât se poate de conştientă de apropierea lui.

O obseda faptul că el se dezbrăcase înainte să se bage în pat.

Mai văzuse bărbaţi în pielea goală – pe verii ei mai mici şi pe prietenii lor înotând fără să ştie că ea şi surorile ei erau prin preajmă.

Instinctul îi spunea că ceea ce văzuse atunci era cu totul altceva decât ce era întins în pat în spatele ei.

Nu conta. El nu era pentru ea.

Închise cu hotărâre ochii, rămase nemişcată şi îşi dori să adoarmă. Visele veneau chiar dacă rămase trează. Gânduri obsedante, ispititoare despre cum putea să fie. Cu el. Să stea în pat lângă el, să-l atingă şi să fie atinsă…

Aşa cum era viaţa ei acum, nu avea să se culce niciodată cu vreun bărbat. Nu avea să se mărite, nu urma să aibă niciodată nevoie de virginitatea ei şi n-avea s-o dăruiască nici unui bărbat… Aşa că la ce-i folosea acum? Avea oare să lase să-i scape printre degete ocazia de a face dragoste cu cel mai libertin bărbat din înalta societate? Mai ales când cealaltă variantă era să rămână o fată

bătrână înăcrită până la sfârşitul zilelor ei? Mai ales că ştia că se simţea atras de ea cum era şi ea de el, atras din punct de vedere pur sexual. Nu se plăcuseră niciodată cu adevărat, deci ce altceva putea fi dacă nu poftă carnală? Dar nu-l mai credea atât de arogant şi de insensibil, aşa rece, aspru şi inflexibil, nu după ultimele zile. Ideea de a avea o aventură pasională cu el înainte de a-şi începe viaţa singuratică o atrăgea mult.

Desigur, ar trebui să facă ea prima mişcare şi, la cum îl cunoştea, avea s-o oblige să-şi rostească dorinţele, poate chiar să-l implore…

Se opuse în sinea ei. Nu era aşa inocentă şi nici atât de naivă. Dacă o dorea… poate reuşea să-l facă pe el să se roage de ea, nu? Ideea o atrăgea foarte mult. Dar cum?

Nu-i luă mult timp să decidă că asta era una dintre acele întrebări la care, cu cât te gândeai mai mult, cu atât aveai mai puţine şanse să-i găseşti răspunsul.

Deci… primul pas. Lăsă salteaua din mână.

Apoi se întoarse pe cealaltă parte şi, fără ca măcar să se străduiască, se rostogoli lângă el.

El era întins pe spate; mâna ei ajunse pe pieptul lui. Mai avea pe el cămaşa şi stătea peste cearşaf, nu dedesubt, cum era ea.

El se uita în tavan. Încet, îşi întoarse capul şi, în lumina lunii ce pătrundea prin fereastră, scăldându-i, îi întâlni privirea. Apoi el ridică puţin o sprânceană, cu un pic de aroganţă.

Ea îşi drese glasul.

— Eu…

Când văzu că ea nu-şi găseşte cuvintele, el îşi ridică şi mai mult acea sprânceană nenorocită, cu un aer batjocoritor.

Ea se uită urât la el. Apoi se ridică, îi trase o pălmuţă peste obrazul bărbos, îşi aplecă faţa şi îşi lipi buzele de ale lui.

Sărutul ei nu era câtuşi de puţin nesigur – era hotărât, plin de pasiune. Şi mai puţin nesigură a fost reacţia lui, venită din adâncurile trupului şi care o învălui şi pe ea.

Pasiune.

Dezlănţuită, arzătoare. Nesecată…

Pentru o clipă, o ameţi, o purtă pe altă lume, îi copleşi simţurile şi o scoase din minţi…

Apoi el se stăpâni. Fără milă, cu o voinţă de fier, puse stavilă valului de căldură şi furiei năvalnice. Până când le ţinu pe ambele în palmă.

Dar nu întrerupse sărutul.

În schimb, cu aceeaşi voinţă de fier, căreia era imposibil să i te opui, preluă controlul. Până atunci, o sărutase încet, cu o intensitate ameţitoare. Sărutări lungi, negrăbite, de parcă îi gusta şi îi sorbea buzele, îi făceau sângele să-i clocotească în vene. Sărutări pline de promisiuni, de o poftă nestăvilită, de dorinţă, de pasiune şi de sex şi care o torturau. O fascinau. Îi stârneau dorinţa. O făceau să sufere de atâta dorinţă.

Apoi el se ridică şi se rostogoli şi, dintr-odată, ea stătea întinsă pe spate. Buzele i se desfăcură şi gemu când îl simţi atât de aproape, cu pieptul lui

cald şi musculos la câţiva centimetri de sânii ei.

Breckenridge profită de situaţie ca s-o sărute şi mai apăsat, să-şi vâre limba între buzele ei dornice, în dulceaţa de dincolo. Îi găsi limba şi i-o mângâie cu a lui, zâmbi în sinea sa şi începu s-o ispitească, s-o necăjească, s-o înveţe acest joc mai intim, pe care ştia că nu-l jucase cu niciun alt bărbat.

Nu avusese niciodată un iubit, dar avea să-l aibă pe el. Şi el avea s-o ia cu totul, încet, cu grijă.

Şoldurile lui erau lipite de ale ei, despărţite doar de cearşaful mototolit. Sprijinit într-un cot, cu pieptul peste ea, o ţinea de încheieturile mâinilor, i le apăsa pe pernă de fiecare parte a capului, în timp ce el se desfăta cu gura ei, încet, savurându-i toată dulceaţa şi moliciunea.

Ea gâfâia înfierbântată când el îşi ridică într-un final capul.

O aşteptă să deschidă ochii şi se uită în ei de la o distanţă de câţiva centimetri.

— Ştii ce faci?

Ea se uită fix în ochii lui, apoi îşi umezi buza de jos cu vârful limbii şi îi privi gura.

— Tu ştii?

Râsul lui trebuia să denote o enormă încredere în sine, dar ei i se păru un pic cam răguşit.

— Am mai făcut asta şi înainte.

Ochii ei albaştri se fixară din nou asupra lui, acum întunecaţi de furie.

— Dar nu cu mine.

Asta era imposibil de negat. Nu mai plănuise niciodată cu atâta seriozitate să seducă o femeie. Dar în noaptea aceasta nu era nevoie să se străduiască atât cât intenţionase.

— Asta mă face să-ţi adresez următoarea întrebare.

— Nu ştiam că interogatoriul va fi aşa important în jocul tău.

— Iar eu nu ştiam că vei vrea să te joci – el îi întâlni şi susţinu privirea –, şi tot nu sunt convins.

Ea nu-şi feri privirea.

— Am crezut că dorinţele mele sunt clare.

— Exprimă-le în cuvinte!

Ochii ei aruncară văpăi. Trase adânc aer în piept, dar îl reţinu în plămâni când sânii i se atinseră de pieptul lui. Ezită un pic, însă nu se trase înapoi, ci sfârcurile ei obraznice îi atinseră, jucăuşe, cămaşa, mototolind puţin materialul aflat în contact cu pielea lui.

El făcu un efort considerabil să nu reacţioneze.

— Vreau să faci dragoste cu mine. Rosti cuvintele clar, cu hotărâre. Rămase cu ochii fixaţi în ai lui, provocându-l. Vreau să fii iubitul meu. Şi, de parcă nu fusese destul de convingătoare, adăugă: Singurul meu iubit. Nemaiputându-se stăpâni, buzele îi schiţară un zâmbet, dar nu amuzat, ci hotărât. Avea să fie singurul ei iubit; acesta era ţelul, obiectivul lui. Dar avea de gând să fie mereu, nu numai în această noapte.

— Dacă-mi permiţi – se uită în jos la ea,

simţindu-i voinţa în curba delicată a maxilarului ei încleştat –, o s-o facem cum vreau eu. Mă laşi să te ghidez.

Ea ridică un umăr dezgolit.

— Tu eşti expertul.

— Aşa e. Prin urmare, eşti de acord?

Îl privi în ochi, simţind că exista un motiv ascuns în solicitarea lui, dar nu ştia care anume. Însă avea să afle destul de repede.

Oftă şi încuviinţă din cap.

— Bine. Cum vrei tu.

El zâmbi şi mai hotărât, apoi se sui pe ea şi se lăsă încet pe corpul ei. Cearşaful forma o barieră de la talie până în vârful picioarelor; cămaşa lui şi cămăşuţa ei subţire îi despărţeau sânii de pieptul lui.

Ea simţi cum i se taie respiraţia, se încordă puţin, dar ochii ei larg deschişi, strălucirea lor, dorinţa de a explora care se citea în ei şi bătăile brusc accelerate ale inimii ei, pe care le simţea cu vârful degetelor, îl încredinţară că ea nu avea să se răzgândească şi nu avea să opună rezistenţă.

El îi dădu drumul la braţe, lăsându-şi greutatea parţial pe coate şi îşi vârî ambele mâini în părul ei mătăsos, îi luă faţa în palme, apoi i-o apropie de a lui şi o sărută.

Mai adânc, mai hotărât ca înainte. Mai aţâţat, mai insistent. Folosind orice strop de senzualitate din fiinţa lui, exploră, mângâie – ici şi colo –, îi dezmierdă locurile cele mai sensibile, acele locuri din raiul înrourat al gurii ei care înteţeau cel mai

mult pasiunea abia înfiripată.

Acestea se deşteptară la chemarea lui. Încet, constant, le stârni până le transmise toată dorinţa instinctuală şi focul ce îl pârjolea, intrând pe sub pielea ei. Şi topind-o. Nu se grăbi, ştia foarte bine că nu trebuia s-o facă. Avu răbdare până ea începu să se mişte, căutându-i corpul din instinct, ridicându-se să se lipească de el. Greutatea lui o ţintuia, nu-i îngăduia să scape, să facă niciun gest nepotrivit.

Abia după aceea îşi luă gura de pe a ei şi o trimise să exploreze. Îşi puse buzele pe linia delicată a maxilarului, pe curba lungă a gâtului ei. Heather îşi ţinu respiraţia când o linse pe gât, în locul unde se simţea pulsul, apoi îi dădu acolo un sărut arzător, cu toată gura, şi supse puţin.

În joacă.

El părea să ştie exact unde să o sărute, unde s-o mângâie. Cum s-o atingă.

Ea se aşteptase – sperase – să fie exact aşa.

Îşi luă mâinile din părul ei şi se dădu mai în jos. Retragerea lui îi permise ei să-şi mişte braţele, mâinile. Cu ochii încă închişi, bâjbâind, ea îi atinse obrazul, bărbia, apoi îşi trecu degetele prin claia lui de păr negru, strânse puţin, în timp ce buzele lui îşi făceau drum mai jos.

Cel puţin nu sugerase că ea fusese aşa ameţită de sărut, încât uitase ce îi ceruse.

Fusese purtată într-o mare de pasiune vibrantă cum nu crezuse că putea exista. Doar acel sărut fusese de ajuns – s-o facă dependentă,

nespus de dornică. După aceea… nu-i fusese prea greu să spună că îl dorea ca amant. I-ar fi spus orice, doar să-i mai ofere acea desfătare ameţitoare.

Forţându-se să deschidă ochii, se uită în jos şi îl văzu cum, după ce adusese un omagiu umărului ei, prinse funda de la cămăşuţă între dinţi şi trase până o desfăcu.

Apoi dădu în jos materialul fin cu obrazul şi cu bărbia. Barba lui îi atingea pielea şi o înţepa un pic.

Ea icni şi simţi cum se arcuieşte când el îşi puse buzele pe sânul ei. Pleoapele i se închiseră când îi simţi gura obraznică pe piele, apoi se înfioră când aceasta se plimbă cu pricepere, torturând-o cu atingerea ei. Cu mângâieri care îi înnebuneau simţurile, porni într-o explorare lentă. A trupului ei. Nu-şi dăduse niciodată seama cât de sensibilă îi era pielea, că nervii ei se puteau încorda atâta de la senzaţii aşa puternice. Sau că atingerea uşoară a buzelor lui pe sfârcul gol o putea face să se încordeze dureros de tare. Durerea fu atenuată de senzaţia pe care o avu când el îi linse sfârcul, apoi îl cuprinse cu gura fierbinte, îl supse încet, cu blândeţe, apoi din ce în ce mai viguros.

Ea se arcui şi gemu înăbuşit.

El îi lăsă imediat sfârcul torturat – dar ea îl îndemnă să continue. Strângându-i capul în mâini, îşi încordă muşchii ca să-l ghideze, dar bărbia lui ţepoasă o zgârie un pic pe piept când se îndreptă

spre celălalt sfârc…

Simţindu-i ezitarea şi ştiindu-i cauza, Breckenridge, zâmbind în sinea lui, se apucă să repete ce făcuse mai înainte, continuând astfel lungul proces de trezire a simţurilor ei, în care avea s-o înveţe cât de multe senzaţii putea să aibă, ce fascinante erau cele provocate de buzele, limba şi gura lui, care îi dezmierdau sânii superbi.

Nici el nu-şi imaginase că aveau să fie aşa copleşitoare, de acaparatoare. Se aşteptase să se stăpânească şi să o ia încet, dar… explorarea, descoperirea ei se dovedea o încântare în sine, neaşteptat de captivantă.

Sânii ei nu erau mari, dar aveau o formă perfectă. Pielea îi era mai catifelată ca mătasea, fină şi delicată şi demnă de toate mângâierile din lume. Sfârcurile obraznice, acum întărite, erau superbe.

Era expert; ştia. Cunoştea scara frumuseţii feminine. Ea se afla foarte sus.

După el, pe cel mai înalt loc.

Departe de ceea ce se aşteptase, era o revelaţie suficient de intensă încât să-l facă să-şi concentreze toate instinctele masculine. Asupra ei. Chiar şi când îi trăgea mai jos cămăşuţa de mătase fină, lăsând vederii o porţiune mai mare de piele delicata pentru buzele şi limba lui, chiar şi când aluneca mai jos în pat, sub pături, ca să-i continue educaţia sexuală – şi pe a lui –, era conştient că dorinţa îi pulsa din ce în ce mai tare în vene.

Încă nu era imperioasă, nici nu-i lua minţile, dar era acolo, cu siguranţă. O dorea, ca întotdeauna. În timp ce degetele i se încurcau în faldurile cămăşuţei şi trăgea mătasea până sub talie, descoperindu-i buricul, recunoştea acest lucru, îl accepta pe deplin. Dar nu conta, acum când o avea în braţe, aproape goală.

Se trase înapoi, împingându-se în sus, să se uite la ea. Schimbându-şi poziţia să ajungă lângă ea, lăsă razele lunii să-i scalde pielea sidefie, să-i pună în valoare formele, aruncând umbre tainice. Îşi puse mâna pe sânii ei, îi luă în palme, îi mângâie şi-i dezmierdă.

O altfel de atingere.

Îi simţi privirea pe faţa lui în timp ce îi mângâia sânii cu blândeţe.

Apoi îi strânse în mâini şi îi frământă. Ştiu când ea închise ochii; îi auzi respiraţia gâfâită.

Se agită, dar el o ţintui locului, să se bucure de ea în lumina lunii. S-o exploreze în voie, până îi înnebunea simţurile cu priceperea lui. Atingerea limbii era mai intimă decât a mâinilor; pipăielile, mângâierile erau de obicei primele, dar el ştia instinctiv că să înceapă s-o pipăie ar fi fost prea banal, nu i-ar fi trezit suficient simţurile.

Nu cat voia el.

Voia să fie stăpân pe simţurile ei. El trebuia să conducă, aşa cum îi spusese.

Îşi aplecă faţa şi o sărută; îi luă buzele şi i le purtă într-o lungă incursiune în lumea plăcerilor, în timp ce mâna îi rămase neclintită pe sân, apoi

găsi sfârcul tare ca piatra şi îl strânse.

Îi sorbi icnetul şocat, simţi geamătul pe care ea se străduia să-l înăbuşe. Şi se simţi mulţumit.

Nu mai exista pericolul ca ei să i se facă frig. Când el îşi ridică în sfârşit capul, îi lăsă sânul şi alunecă din nou în jos pe pat; buzele ei erau umflate, pielea trandafirie, respiraţia gâfâită, dar tot se uita la el printre genele ei lungi, aşteptând lecţia următoare.

Buzele şi limba mai întâi; atingerile mai târziu.

Respectând acest principiu, îi linse sub talie abdomenul încordat, apoi îi molfăi pe neaşteptate buricul, surprinzând-o într-atâta, încât râse pe înfundate.

Se uită în jos la abdomenul ei. Degetele lui lungi şi bronzate se odihneau pe pielea extrem de fină.

— Te gâdili aici?

Îi trebui un moment grăitor pentru a-şi regla respiraţia, şi a-şi mişca limba în gură.

— Nu… barba ta.

— A, da.

Atingerea aspră a bărbii. O armă eficientă în arsenalul senzualităţii. Se uită în jos, acolo unde faldurile cămăşuţei diafane îi acopereau, cu totul inadecvat, cârlionţii castanii dintre coapse.

Simţi aşteptarea înfrigurată a cărnii ei, o lăsă să pună stăpânire pe ea, apoi, calm, îşi îndreptă atenţia în altă parte, la picioarele ei lungi.

Întinse mâna şi îi luă un picior, îşi plimbă vârful degetelor în sus şi în cerc, până la gambă,

înconjurându-i genunchiul, apoi abia îi atinse porţiunea sensibilă din interiorul coapsei, oprindu-se la câţiva centimetri de cârlionţii fascinanţi şi de carnea moale pe care o acopereau.

Ei i se tăie din nou respiraţia, trase disperată o gură de aer, dar nu îl expiră cât timp el repeta mângâierile lente de la talpa celuilalt picior până la partea interioară a coapsei. De această dată, degetele lui o luară mai sus, trasând ceea ce el ştia că avea să fie o linie de foc pe şoldul şi talia ei, apoi îi înconjurară sânii şi se ridică în pat să-i ia faţa în mâini şi s-o sărute.

Cu mai multă pasiune decât lăsase să se vadă înainte. Acea pasiune puternică pe care ea o dezlănţuise în el de la început cu acel sărut îndrăzneţ.

La cum fusese cu toate femeile cu care se culcase, se simţea stăpân pe situaţie, îşi cufunda limba în gura ei şi îi cerea să-l dorească, apoi îi alimenta dorinţa, aţâţând focul şi flăcările.

Aşteptă până ardea, până se arcuia sub el, disperată de dorinţă. Apoi ea îşi dădu seama că îl prinsese de mijloc cu mâinile care se strecuraseră pe sub cămaşă, ridicându-se şi mângâindu-l pe părţile laterale ale bustului.

Atingerea ei îl distrase.

Suficient pentru ca ea să-şi dezlipească gura de a lui şi să îngaime:

— Ajunge, destul! Vreau să te mângâi.

Atât de mult, şi nici măcar nu i-o ceruse. Ezită un pic, dar ea era hotărâtă, frământa materialul,

se străduia să-l tragă în sus.

El mormăi ceva, apoi se dădu înapoi; se rostogoli într-o parte, apucă de poale şi, pe jumătate aşezat, îşi trase cămaşa peste cap.

Gemu în timp ce mâinile ei mici, fierbinţi, îi găsiră pieptul.

Încă se mai chinuia să-şi scoată mânecile când ea îşi întinse cu lăcomie palmele şi începu să-l mângâie pe piept. Aruncă o privire scurtă la chipul ei cu trăsături delicate, scăldat în lumina lunii, apoi nu-şi mai putu lua ochii de la ea.

Nu putea decât s-o privească, să-şi încordeze toate simţurile şi s-o lase în voia ei.

Ea îi întâlni privirea doar pentru scurt timp, dar îi simţi aprobarea, aşa că buzele îi schiţară un zâmbet, şi se apucă să-l exploreze, îi învăţă conturul fiecărui muşchi, îi înconjură cu degetele sfârcurile plate, apoi, când ajunse cu mâinile pe muşchii tari din partea de sus a pieptului, îi mângâie până la umeri.

El îi studia chipul. Era vrăjită – nu exista alt cuvânt mai potrivit pentru starea în care era. Deşi mai multe femei decât putea el să numere se uitaseră la el mai lasciv, admiraţia ei îi era mult mai dragă.

În cele din urmă, Heather se puse pe el cu toată greutatea, ca să-l oblige să se întindă pe spate. El îşi spuse că îi permitea asta pentru că murea de o curiozitate senzuală pe care nu o avusese niciodată – se întreba ce se gândea o virgină să facă în continuare. Din fericire,

cearşaful mototolit mai era încă între trupurile lor. În jumătatea de jos; dacă ar fi fost complet dezgolit, se îndoia că ea s-ar fi putut concentra atât de bine să-i ofere plăcerea pe care i-o dăduse el…

Intenţia ei era suficient de neobişnuită ca să-l captiveze.

S-o lase să se suie pe el şi să-l sărute pe gură – să stea întins, şi ea să-l sărute cât de îndrăzneţ putea, să-l necăjească, să-l provoace. În vreme ce se lăsa în voia simţurilor, bucurându-se de ce promitea ea să-i facă, de recunoaşterea tacită a cedării sugerată de sărutul ei, când o ţinea strâns peste el şi o lăsa să-i dea sărutări înflăcărate, un colţ al minţii sale observa, înregistra, stoca informaţia că puţine femei de care îşi amintea fuseseră atât de îndrăzneţe şi de insistente.

Multe stătuseră pe spate şi îl lăsaseră pe el să le iubească; puţine făcuseră eforturi să-i dăruiască plăcerea pe care le-o oferea el. Şi să se bucure de iubirea dăruită; când se trase din braţele ei, expresia senzuală şi înflăcărată de pe faţa ei îl făcu să înţeleagă cât era de încântată.

Era evident virgină, dar se îndoia că toate virginele erau atât de generoase.

Imitându-i gesturile iubirii, îşi plimbă buzele pe bărbia lui, apoi pe gât. De acolo coborâră şi linseră peste tot, până la unul din sfârcurile lui plate, pe care îl supse şi îl muscă uşor. Ciudata durere îi trimise fiori de foc în măruntaie: când ea trecu la celălalt sfârc, ridică o mână să o dea

deoparte. Înainte s-o poată opri, ea îl muscă din nou uşor, iar senzaţia îl cutremură, încordându-i tot corpul. Râsul ei înfundat, plin de plăcere şi de încântare, îl întări ca piatra.

Îşi trase capul până la al ei şi o sărută cu atâta pasiune cât să-i smulgă frâiele din mână. Îi ţinu capul cu mâna cât o sărută; cealaltă mână şi-o strecură pe spatele catifelat, pe sub cămăşuţă, până la fesele frumos rotunjite.

Mângâind delicatele sfere, le frământă apoi evocator şi aşteptă până când ea gâfâia, gemea, aproape îl ruga, pe urmă îi dădu jos cămăşuţa sifonată, dezgolindu-i soldurile, fesele, coapsele cu pielea ca mătasea, ca s-o atingă, dacă nu s-o privească.

O întoarse pe cealaltă parte după ce îi dădu în jos veşmântul cel subţire, întâi de pe gambe, apoi de pe picioare. Îl lăsă pe undeva, în mijlocul cearşafurilor mototolite. Făcu toate acestea în vreme ce o săruta.

Apoi o luă lângă el, îi lăsă sânii tari şi dureroşi să se atingă de părul de pe pieptul lui, apoi o trase şi mai aproape, o strânse şi o lipi de el, simţind sferele cele moi aplatizându-se în contact cu carnea lui mai tare, în timp ce îi explora gura din ce în ce mai evocator.

Ea îşi ridică mâna, nesigură acum, însă dornică să-l atingă, apoi îl mângâie blând pe obraz.

Acea atingere aproape că îl zăpăci, îi umplu inima de o dorinţă simplă, inocentă, una pe care

un libertin cu experienţă ca el o recunoscu imediat, căci tânjea după ea.

Era înfometat.

Dar avea şi el propriile sale planuri, scopuri pe care trebuia să le atingă. O trânti pe pat, ignoră impulsul din ce în ce mai imperios de a rupe cearşaful dintre ei şi de a-şi băga mădularul tare în moliciunea umedă şi catifelată dintre coapsele ei. În loc de asta, îi lăsă brusc gura, se dădu mai în jos pe pat, o apucă de coapse şi i le desfăcu larg, îşi băgă capul şi umerii între ele şi îşi puse buzele întâi pe cârlionţi, apoi, când îi auzi geamătul gâtuit, şocat, şi le mută mai jos. Îşi scoase limba şi linse cu delicateţe.

Heather îşi simţi inima bătând să-i spargă pieptul şi se gândi că avea să moară. Senzaţii tăioase îi străbăteau toţi nervii; sângele îi clocotea în vene. Nu putea să respire, dar părea să nu mai aibă nevoie de aer; se agăţă cu disperare de cearşafuri, într-un efort zadarnic de a-şi potoli simţurile înnebunite. Nu-i venea să creadă că îi făcea aşa ceva… însă o parte din ea era dornică să simtă, să cunoască, să experimenteze orice îi arăta el. Începuse această nouă călătorie, contrar aşteptărilor ei, în clipa în care îl sărutase; de când îşi pusese buzele pe ale lui, nu mai simţise nicio slăbiciune. Nici teamă, nici modestie adevărată; în toate privinţele, acest lucru – ei doi împreună ca acum, goi şi înfierbântaţi, cu mâinile şi cu gura lui dornice plimbându-se pe corpul ei, având nevoie de ea, împărtăşind plăcerea – părea cât se poate

de firesc. Luptându-se cu şuvoiul nestăvilit de senzaţii pe care i le provoca el, cu priceperea datorată experienţei, ea scutură din cap, gemu, încercă să ajungă la el, dar nu reuşi decât să-şi încleşteze degetele în părul lui şi să se agaţe de el. Vârful limbii lui îi atinse mugurele sensibil de sub cârlionţi, şi lumea se nărui în jurul ei; se încordă, încercă să scape, dar el îi puse un braţ puternic în jurul taliei şi o ţinu nemişcată în timp ce o gusta, o lingea şi o sugea până când ea îşi ieşi din minţi, până când simţi că tot trupul îi era în flăcări de la focul aprins între coapsele ei, arzând de la barba lui aspră şi înteţit de limba lui îndrăzneaţă, dornică de ceva – de o ultimă atingere culminantă…

O ţinea acolo, în pragul unei revelaţii extraordinare, sorbind şi gustând, chiar dacă tensiunea şi fierbinţeala se acumulau în corpul ei, chiar dacă formau un ghem solid în miezul fiinţei ei. Până ajunse să se zbată sub strânsoarea lui de fier, fără a se lupta însă cu el, ci pentru ceva ce nu ştia…

Breckenridge insistă cât de mult îndrăzni, cât de mult crezu că putea ea suporta. În clipa în care instinctul îi spuse că venise momentul, simţi o încântare de nedescris. Îi desfăcu şi mai mult coapsele şi îşi împinse limba în canalul fierbinte…

Ea se cutremură; el îşi aminti să întindă mâna şi să-i înăbuşe ţipătul triumfător.

Corpul i se contorsionă, cuprins pentru prima dată de spasmele extazului. El linse, supse pentru

ultima oară, mai zăbovi şi savură ambrozia, apoi îşi băgă un deget, pe urmă al doilea, în teaca ei care mai zvâcnea încă, îşi mişcă ritmic mana cu podul palmei pe carnea umflată, în timp ce suia pe ea şi îşi punea şoldurile acolo unde îi fuseseră umerii.

Lăsându-şi capul în jos, îi luă mana de la gură şi o înlocui cu buzele lui. I-o astupă cu un sărut atât de pasional, că ea gemu, apoi, cu mâinile ei micuţe agăţându-se, strângând cu violenţă, veni în întâmpinarea lui. Disperată şi flămândă, nerăbdătoare şi dornică, se lipi de el cu frenezie. El se trase înapoi. Îşi mişcă degetele în teaca ei, lărgind-o, pregătind-o. I se învârtea şi lui capul. Îşi puse bărbia în părul ei, ascultându-i suspinele.

— Sst, iubito. În curând. Ea îngăimă:

— Acum!

Întinse mana spre el, îl găsi tare şi pulsând, îi luă în mană capul greu. Îl mângâie cu degetele ei mici, plimbându-şi-le de jur împrejur.

El înjură în sinea lui, îi luă mana şi i-o trase de acolo. Apăsă mai adânc între coapsele ei şi, scoţându-şi degetele din teaca ei fierbinte, îşi băgă mădularul erect în intrarea ei tainică.

Se împinse înăuntru. Doar câţiva centimetri.

Simţi că ei i se taie respiraţia. Începu să se încordeze.

Reţinându-şi o înjurătură, o luă de ceafă cu mâna liberă şi o trase înspre el, dându-i un sărut incredibil de lacom.

Simţi că-şi pierde stăpânirea de sine când se

înfipse mai adânc în ea, ţintuind-o sub el, strângând-o în braţe cu pasiune, aproape cu violenţă; o apucă de şold, imobilizând-o în această poziţie, împinse mai adânc, apoi, înnebunit de dorinţă, se retrase un pic, îi străpunse cu putere himenul şi se cufundă greoi în moliciunea familiară.

Se înfipse şi mai adânc, obligând-o să-i ia fiecare centimetru.

Şi simţi că-i plesnesc rărunchii. Simţi că-şi pierde controlul când ea îi ţipă în gură, încremeni o clipă, apoi se mulă, asemenea unei mănuşi, cu toată lungimea sa.

Nevoia, dorinţa şi pasiunea îl băteau cu aripi de foc, îl sfâşiau vorace cu ghearele lor.

Voia să-i arate pe îndelete orice aspect al iubirii, dar ea se mişca sub el, se zvârcolea, îl grăbea, aşa că nu mai avea nicio speranţă să-şi recapete controlul. Instinctul primar urla în el; se retrase şi se înfipse din nou, tare, hotărât. Se dusese orice urmă de sofisticare. Căzuse orice mască; nu te puteai ascunde, nu de asta. Nu de pasiunea, nevoia şi dorinţa care se revărsau din el şi răspundeau chemării ei instinctuale. Naturii nu-i puteai refuza drepturile. Şi ea era cu el, se zvârcolea sub el, îşi ridica soldurile să ia tot ce îi dădea el.

Heather era prinsă în vâltoarea pasiunii, vrăjită, înrobită de năvalnica dorinţă ce se cerea satisfăcută imediat. Captivă, prinsă în capcană de intimitatea zdrobitoare.

De faptul că îl simţea fierbinte, tare, adânc în miezul ei, umplând-o de cate ori se înfigea în ea, completând-o cu fiecare penetrare necruţătoare, cerând-o pe ea, simţurile, trupul, inima ei.

Ritmul în care se mişca el era tot ce ştia, o copleşea cu totul, o anihila. În acest moment, nimic nu conta în afară de a-l avea în ea, de a-l ţine în braţe, de a-l cunoaşte în acest fel.

De a fi cu el – a lui – ca acum.

Cu gura lui peste ai ei, nu mai putea să respire – respira prin el. Nu conta. Cu respiraţia tăiată, ameţită, cu plăcerea şi pasiunea intensificându-se continuu, se lipea de el şi călătorea cu el, încântată, disperată, având nevoie de el, dorindu-l…

Corpurile ude de atâta dorinţă, lucioase şi înfierbântate, alunecau unul peste altul şi îşi amestecau sudoarea. Degetele se agăţau, strângeau.

Se ţineau în braţe. Unul pe celălalt.

Breckenridge era orbit. Pierdut. Pentru prima dată în viaţa sa, căzuse pradă vrăjii ţesute în jurul lui. Apoi, sub el, ea se ridica, suspina din nou şi îi rostea încet numele. Unghiile ei i se înfigeau în spate, lăsându-i dungi, teaca i se contracta, zvâcnind pe toată lungimea lui, îndemnându-l să continue, storcându-l şi mângâindu-l… Întrerupând disperat sărutul, îşi ridică faţa, îşi dădu capul pe spate, strânse din dinţi să-şi înăbuşe urletul când orgasmul îl năpădi ca un val, îl zdruncină, îl nimici, îl şterse de faţa pământului.

Şi îl lăsă să se înece într-o mare de împlinire atât de intensă, că i se tăie respiraţia.

Se prăbuşi jumătate peste ea, prea stors de puteri ca să se mai mişte, cu plămânii ţipând după aer şi cu inima bătând să-i spargă pieptul. Treptat, încetini ritmul. Senzaţiile, conştientizarea tăcută îi reveniră suficient cât să înregistreze mângâierea ei blândă, alinătoare, dar ciudat de imperioasă.

Dorea să-şi găsească sofisticata lui armură şi să şi-o pună din nou – înainte să dea ochii cu ea, înainte ca ea să vadă…

Ea se mişcă înaintea lui; întorcându-şi capul spre el, îi dădu de pe faţă şuviţele ude, îl atinse cu buzele ei umflate pe bărbie, apoi în colţul gurii, şi le ţuguie, somnoroasă.

— Mulţumesc. Cuvântul era mai mult un suspin, cel mai blând şi mai feminin cu putinţă. A fost… minunat. Şi… atât de bine.

Aproape că pufni dispreţuitor. Atât de bine? Forţa pasiunii aproape că-l omorâse, şi ea eticheta acest moment cu „atât de bine”?

Ea se întinse pe spate în pat, pe deplin relaxată în această poziţie. După o clipă, el întoarse capul şi se uită la ea. Îi studie expresia de madonă ce i se aşternuse pe faţă; extazul care îi învăluia trăsăturile.

Trase adânc aer în piept, apoi găsi suficientă energie să se ridice de pe ea. Se trânti pe spate lângă ea şi se uită în tavan, dar acolo nu erau scrise idei sau soluţii.

Pentru prima dată în lungul său libertinaj, nu

simţea că deţinea controlul. Se simţea… expus. Nesigur. Parcă nu mai era el însuşi, de obicei rafinat, civilizat, plictisit şi arogant.

Totuşi, se presupunea că era obişnuit cu astfel de situaţii, cu toate nuanţele lor. Un bărbat care ştia toate mişcările potrivite şi când era momentul pentru ele.

Ea… Breckenridge se mai uită o dată la chipul ei. Ezită, dar cedă imediat impulsului de a întinde mâna spre ea. O trase lângă el, trase păturile pe ei, o lipi de el, o legănă în braţe, îi puse capul pe pieptul său.

Ea murmură ceva, apoi mâinile şi picioarele i se relaxară în braţele lui. El îşi plecă uşor capul şi o sărută pe frunte.

— Dormi.

O văzu că-şi mişcă buzele, dar nu-i dădu niciun răspuns.

În schimb, îşi ridică mâna, îl luă de gât şi se destinse în braţele lui. Inexplicabil de mulţumit acum, cu toate dorinţele satisfăcute, închise şi el ochii. Iar somnul veni, adânc, fără vise.

Capitolul 11

A doua zi dimineaţă, când se trezi, Heather văzu că Breckenridge se dăduse jos din pat şi plecase din cămăruţă. Clipind să se dezmeticească, se întinse şi… simţi că o dureau

muşchii, neobişnuiţi cu noile activităţi din noaptea trecută.

Acele activităţi… întrecuseră orice închipuire din cele mai nebuneşti vise ale ei.

Un zâmbet larg îi lumină faţa; încă o străbătea un val de căldură neaşteptat, dar bine-venit.

Apoi îşi aminti, ridică pătura şi se uită… „Slavă Domnului!” Sângerase puţin, dar avusese sub ea cămăşuţa mototolită pe care erau câţiva stropi.

Răsuflă uşurată, ieşi de sub pături, se îmbrăcă repede, fără cămăşuţă. Aruncă o privire pe uşa întredeschisă, dar o văzu doar pe doamna Cartwright făcând nişte ştiuci la grătar; era cu spatele la Heather, şi sfârâitul acoperea majoritatea zgomotelor. Privind pe lângă uscior, Heather văzu uşile întredeschise la veranda din spate şi la baie. Plecă din dormitor, trecu repede în sala de baie, încuie uşa după ea, apoi se relaxă, zâmbi şi începu să se spele.

Rămase binedispusă şi la micul dejun, pe care îl luă cu soţii Cartwright şi cu Breckenridge, care apăru de afară când îl strigă doamna Cartwright.

Se părea că tăiase lemne ca să-i ajute pe bătrâni. Insistase să le dea şi ceva bani în plus, pe lângă cei datoraţi pentru cameră şi pensiune, aşa că Heather simţea că soţii Cartwright aveau să rămână mulţumiţi de şederea lor la ei.

Părăsiră căsuţa când soarele urca mai sus pe cerul dimineţii şi merseră până la Gribton mână în mână, cu rucsacurile în spinare. Când ajunseră

din nou la drumul ce-i ducea spre Dunscore şi Kirkland şi mai departe, Breckenridge, a cărui expresie rămăsese indescifrabilă toată dimineaţa, se opri şi îşi scoase ceasul de buzunar.

Se uită cât era ora, mormăi ceva, apoi îl puse la loc în buzunar.

Abia ora nouă. Se uită drept înainte, îi strânse mâna mai ferm şi o porni la drum. M-am mai uitat pe hartă. Am putea ajunge la Vale sau în apropiere la căderea serii dacă nu facem popasuri, dar, aproape sigur, drumul va trece prin munţi după un timp, ceea ce ne va încetini mult.

Îi aruncă o privire. Probabil va trebui să ne oprim pe undeva peste noapte. În continuare zâmbitoare, ea încuviinţă veselă din cap.

— Găsim noi ceva – un cătun sau o fermă. Ca noaptea trecută. Exact ca noaptea trecută.

El îi răspunse cu alt mormăit.

Ea îi zâmbi mai larg. Îşi continuară drumul în tăcere, ca doi tovarăşi, în timp ce soarele se ridica pe cer şi îi mângâia cu razele lui. Cerul se lumina treptat şi devenea albastru. Totul era verde, înrourat, plin de speranţă.

Ea trase în piept aerul curat, şi sufletul i se umplu de strălucirea peisajului. Îi venea să ţopăie sau să danseze pe drum, dar, din respect pentru bărbatul ursuz de lângă ea, se mulţumi să păşească în acelaşi ritm cu el. El se obişnuise de mult să-şi potrivească pasul cu al ei. Înaintară spre dealurile din faţa lor în ritm constant.

Îi era imposibil să nu se gândească din nou la

ce se întâmplase noaptea trecută. Sentimentele, senzaţiile, toate îi veneau în minte. Intimitatea, apropierea dintre ei, inimă pe inimă, corp lângă corp, forţa momentului culminant, fericirea deplină de după aceea.

Mulţumită lui, ea deschisese bine ochii. Nu-i venea să creadă că, în toţi aceşti ani, refuzase din proprie voinţă să facă acest lucru, pierzând toate beneficiile unei asemenea relaţii.

Apoi, se îndoi din nou că alt bărbat ar fi corespuns aşteptărilor ei, în niciun caz cei pe care îi întâlnise până acum.

Adevărul era că, dacă ar fi ştiut cum avea să fie, ar fi pus mâna pe Breckenridge cu mulţi ani în urmă. Această idee o făcu să zâmbească, aducându-i în minte toate gândurile legate de ei doi până în momentul când se întâmplase inevitabilul. În ciuda plăcerii de nedescris pe care o simţise, ştia în adâncul sufletului că drumul ei în viaţă nu se schimbase. Nu ar accepta niciodată un soţ impus de societate, oricât de bun ar fi la pat. Evenimentele din noaptea trecută schimbaseră poate şi mai mult părerea despre el şi spera ca şi el să şi-o fi schimbat, dar tot aveau să meargă pe drumuri diferite în viitor.

Ceea ce probabil se schimbase era viitorul lor apropiat. Următoarele câteva zile.

Îi aruncă o privire. În afară de faptul că îşi pierduse virginitatea, ceva în relaţia lor se schimbase. Probabil era o schimbare care survenea întotdeauna când un bărbat şi o femeie

deveneau intimi. Nu ştia în ce consta, dar se simţea mult mai apropiată de Breckenridge şi mai în largul ei în compania lui. În mai multe privinţe.

La ce putea să ducă asta... Se gândi pe drum la eventualele perspective. Breckenridge se uita la ea cu coada ochiului. Observă că era senină, deşi un pic gânditoare. Ar fi dat orice să ştie la ce se gândea. Din experienţa lui cu femeile, învăţase de mult că nu putea ghici ce aveau ele în cap; îl surprindeau întotdeauna, şi era sigur că nici ea nu era altfel în această privinţă.

Poate chiar mai dificilă. Dumnezeu să-l ajute!

În opinia lui, faptul că o sedusese îi dădea mai multe drepturi să-i ceară mâna după ce călătoria lor avea să se termine. Chiar dacă ea nu-şi dădea seama de asta, intimitatea creată între ei le schimbase complet relaţia.

Ireversibil.

Îi schimbase şi în alte feluri. Doar gândul la ce se întâmplase era de ajuns să-i tulbure.

Luptându-se cu el însuşi să nu-i strângă mână mai tare, tânjea s-o posede ca noaptea trecută – o dorinţă tot mai greu de înfrânat. Trebuia totuşi sa rămână tăcut şi să nu-i atragă nicicum atenţia.

Era o femeie din neamul Cynster; dacă ar înţelege cum o vedea el acum, i-ar ghici planul şi ar înceta să coopereze. Aşadar, era foarte important să-şi ascundă adevăratele sentimente – pe care le găsea atât de puternice –, cel puţin faţă de ea.

Aşa ca merse mai departe, cu paşi siguri, într-

un ritm constant, dar uitându-se mereu împrejur sa vadă dacă nu-i pândea vreo primejdie, în timp ce se gândea la schimbările pe care le adusese noaptea trecută. Deschizând uşa şi trecând pragul intimităţii, nu se aşteptase la ceva diferit de ce simţise de o mie de ori înainte. În loc de asta… tot ce-şi amintea, tot ce îi rămăsese întipărit în minte era intensitatea şocantă, tulburătoare a momentului culminant. Şi valul de emoţii care îl străbătuse după aceea.

Emoţiile puternice apărute în urma actului sexual erau ceva cu totul nou pentru el.

Vulnerabilitatea tulburătoare, dar nu prea subtilă, din spatele celorlalte sentimente, îi crea o stare de… nervozitate. Acesta era singurul cuvânt care exprima ce simţea acum.

Totuşi, de noaptea trecuta ştia precis ce cale trebuia să urmeze; ea era femeia care avea să-i fie soţie… şi, poate că experienţa de noaptea trecută fusese mai presus de tot ce simţise vreodată cu alte femei, tocmai fiindcă în mintea lui hotărâse deja că ea era a lui. Ea era deosebită; urma să-i fie soţie. Normal că acum îi era mai dragă şi că simţea şi mai multă nevoie de a se căsători cu ea. Să-i fie mireasă era acum absolut necesar; după noaptea trecută, nu mai era alta cale de urmat.

Ajunseră la o porţiune în care poteca era inundată de un torent.

Erau puşi buşteni de la o margine la alta, ca să poată fi trecută cu piciorul. El păşi primul, apoi, ţinând-o strâns de mâna pe Heather, trecu puntea.

Ridicându-şi poalele cu mâna cealaltă, ea veni după el. El prinse momentul în care ea era foarte atentă pe unde calcă şi îi studie expresia întipărită pe chip.

Ajungând din nou pe pământ tare, el o sprijini, apoi o ajută să treacă pe iarba deasă şi udă. Se uită din nou la ea şi îi întâlni o clipa privirea. Apoi se întoarse şi, cu mâna ei într-a lui, porniră din nou la drum.

Nu putea ghici la ce se gândea ea, dar zâmbetul de pe chipul ei şi licărul de satisfacţie pe care i-l văzuse în ochi păreau încurajatoare… Totul sugera că ar fi dispusă să repete experienţa de noaptea trecută.

Cum el era hotărât s-o ia de soţie, dar avea îndoieli serioase că ea şi-ar fi schimbat planurile de viitor, ştia că avea să-i fie mai greu s-o îmbuneze. Era de datoria lui să facă tot posibilul, să profite de orice şansă ce i se ivea pentru a o face, încăpăţânată cum era, să se răzgândească şi a o lega cât mai mult de el prin pasiune, plăcere şi dorinţă.

Această perspectivă îl intriga, dar însemna o provocare şi, având în vedere relaţia lor conflictuală din trecut, îl şi atrăgea. Gândindu-se la opţiunile sale, o porni înainte.

*

Pe la mijlocul dimineţii, omul care îşi spunea McKinsey ieşi călare din Dumfries şi se îndreptă

spre nord pe Glasgow Road.

Trăgea nădejde să-i găsească pe fetişcana Cynster şi pe însoţitorul ei; în câteva ore cel mult, ar trebui să-i zărească. Şi pe urmă…

Noaptea trecută stătuse treaz mai multe ceasuri şi se gândise cum era mai bine să procedeze. Dat fiind că era din ce în ce mai sigur că bărbatul cu care fugise fata nu era un biet conţopist şi nici nu fusese vreodată, hotărâse că ar fi mai înţelept să-i ţină la început sub supraveghere.

Pe şosea erau multe porţiuni lungi în câmp deschis; odată ce îi localiza, nu avea să-i fie greu să-i urmărească de la distanţă, fără ca ei să-l observe.

După ce vedea cum se purtau unul cu altul şi îşi dădea seama ce era între ei, avea să ştie ce era de făcut. Poate avea să folosească tot ce se întâmplase în avantajul său, era posibil ca situaţia să-i servească scopurile sau să fie adaptată pentru a face asta.

Gândindu-se la toate posibilităţile, călări mai departe în ritm constant, cu soarele încălzindu-i spatele, cu zgomotul făcut de copitele lui Hercule în urechi. Totuşi, expresia lui rămase hotărâtă, cu buzele strânse şi cu maxilarul încleştat.

Indiferent ce se afla, indiferent de nevoile oamenilor săi, indiferent dacă planul îi era dejucat, principalul său scop era acum s-o salveze pe Heather Cynster.

Trebuia să se asigure că era nevătămată, că

viitorul ei – cu el sau cu altul, era sigur, la adăpost, şi că avea să-i ofere acelaşi grad de confort de care s-ar fi bucurat dacă el nu ar fi fost forţat s-o răpească.

Intervenise neprevăzutul; nu acesta fusese scopul lui la început. Dar, aşa cum stăteau lucrurile acum, conştiinţa nu-l lăsa să procedeze altfel. Înăbuşindu-şi un oftat de frustrare, îşi continuă drumul.

Heather şi Breckenridge se apropiau de Kirkland, când, cu soarele deasupra capului, făcură popas pe malul unui pârâu, să mănânce din proviziile pe care le cumpăraseră cu o zi înainte la Dumfries.

Aşezaţi pe nişte pietre încălzite de soare, de unde se auzea susurul apei, se ospătară şi se uitară înapoi la dealurile pe care şerpuise poteca. Chiar dacă urcaseră o vreme, colinele verzi tot le blocau vederea înspre sud. În imensa pustietate din jurul lor, ar fi putut fi singurii oameni din lume. Totuşi, de jur împrejurul lor, natura bogată fremăta plină de viaţă. Tufişurile înmugureau, şi pe crengile goale ale copacilor se iveau primele frunze.

Heather scoase un măr dintr-un rucsac. Îşi aminti de bătrâna de la care îl cumpărase, în piaţa din Dumfries. Acum, Dumfries îi părea departe, mult mai departe în trecut decât cele douăzeci şi patru de ore care se scurseseră de când fuseseră acolo. Între atunci şi acum… Era de parcă intimitatea creată între ea şi Breckenridge îi

despărţise viaţa în două perioade distincte: „atunci” şi „acum”.

Se uită la el şi nu-şi putu reţine un zâmbet. Mânca lacom nişte pâine şi o bucată de brânză tare, cercetând cu privirea câmpurile de sub ei. Barba îi umbrea obrajii şi îi estompa trăsăturile severe, arogante şi atât de evident aristocratice. Părea obosit şi jerpelit, dar, în mod ciudat, mai uman acum când frumuseţea lui de zeu era afectată.

Însă, bineînţeles, nu-l părăsise. De fiecare dată când îi întâlnea privirea, îl vedea cum era cu adevărat. Aşa cum îl văzuse noaptea trecută, când razele lunii îi poleiau fiecare muşchi al bustului gol. Încarnarea lui de acum în alt bărbat nu era decât temporară. După ce se întorceau în lumea civilizată, avea să se bărbierească, să-şi schimbe hainele cu acelea elegante pe care le purta de obicei şi să devină din nou Breckenridge, răsfăţatul înaltei societăţi.

Dar până atunci rămânea aşa cum era acum… şi ce era, adică al ei, cel puţin din punctul ei de vedere. Era singura care îl va vedea ca acum, în clipa de faţă. Numai ea avea să ştie cum se comportase cu ea în această călătorie. În afară de faptul că îi făcuse cunoscute plăcerile carnale, se purtase cu ea foarte diferit de cum se purta în Londra.

Privi drept înainte, îşi ridică faţa spre soare şi îl simţi mângâindu-i obrajii împreună cu o adiere de vânt. Închise ochii şi savură această mică

plăcere.

Avea să-şi amintească întotdeauna acest moment, zefirul blând şi cald care îi sufla pe faţă.

Şi pe cel mai mare libertin din Londra în haine de conţopist aşezat lângă ea.

Buzele îi schiţară un zâmbet. Fără să vrea, se gândea la ce aveau de făcut în continuare.

Pentru seara asta decisese deja. Era necesar să se oprească la o casă sau să-şi găsească adăpost într-un hambar. În orice caz, era hotărâtă să repete tot ce făcuse noaptea trecută, să simtă din nou toată plăcerea de care avusese parte şi, dacă era posibil, să-şi lărgească orizonturile.

Când aveau să ajungă în lumea civilizată, relaţia lor avea să se sfârşească, dacă nu imediat, oricum foarte curând. Nu ştia prea bine cât avea să dureze – cat putea s-o mai lungească, cât timp îi va mai stârni ea interesul, care se ştia bine ce trecător era când venea vorba despre amantele lui –, aşa că era clar în avantajul ei să obţină cât mai mult în scurta perioadă pe care o petrecea cu el.

În scurta perioadă în care era al ei.

Stând la soare, cu el alături, lăsă frâu liber imaginaţiei. Breckenridge o privi, îi văzu încântarea de pe faţă, apoi se uită iar pe potecă – şi ajunse la concluzia neplăcută că, deşi păreau să fie singuri în zonă, nu erau. Într-un alt loc, în altă vreme, într-o situaţie mai normală, ar fi fost tentat să profite de acest moment, dar siguranţa ei era acum mai importantă decât dorinţa lui de a face tot ce era posibil s-o lege de el.

Pe lângă asta, încă nu se împăcase cu faptul că, străduindu-se noaptea trecută s-o facă să se ataşeze mai mult de el, se simţise şi el irevocabil legat de ea, în feluri pe care nu le înţelegea pe deplin.

În feluri pe care încă nu voia să le înţeleagă.

O privi din nou; ochii i se opriră la buzele ei pline, frumos arcuite… şi întoarse privirea de la ea, se ridică, închise genţile şi le luă de acolo.

Ea se uita la el, ridicând din sprâncene, cu zâmbetul acela ciudat – ca de sirenă – încă pe buze.

Îşi dădu brusc seama că habar n-avea cât de mult văzuse ea, cât ghicise. Înăsprindu-şi inima şi expresia, întinse o mână.

— Ar trebui să plecăm. Mai avem mult de mers dacă vrem să ajungem la Vale mâine-dimineaţă.

Ea înclină din cap, îl privi o clipă, apoi încuviinţă şi îşi puse mâna într-a lui, ca s-o tragă în picioare.

— Mersi.

El aşteptă să-şi scuture şi să-şi netezească fustele, apoi îi dădu rucsacul pe care îl avusese în spate.

— După următoarea curbă, ar trebui să dăm de un drum mai mare. Kirkland ar trebui să fie un pic mai departe spre vest.

Ea încuviinţă din cap, întinse mâna şi şi-o strecură în a lui.

El o strânse uşor şi o conduse de pe malul

râului înapoi la potecă.

Din nou mână în mână, ea înaintând cu pasi mari – vizibil mulţumită – alături de el, porniră spre Kirkland.

*

Omul care se dădea drept McKinsey era într-o dispoziţie mult mai sumbră pe când, înjurând în sinea lui, călărea spre sud, îndreptându-se înapoi spre Dumfries pe Glasgow Road.

Dacă totul ar fi ieşit conform planului său, ar fi fost acum înapoi în zona muntoasă a Scoţiei, aproape acasă, cu Heather Cynster după el, iar moşia lui şi toţi de acolo ar fi fost din nou în siguranţă. În loc de asta… Cu o expresie înverşunată pe faţă, se vedea nevoit să oprească fiecare călător care se îndrepta spre nord şi să-l întrebe de cei doi, să se intereseze de ei la fiecare casă, cârciumă, în orice loc unde ar fi putut face popas, să verifice dacă nu fuseseră văzuţi pe orice drumeag din afara şoselei. Ajunsese la Thornhill fără să dea de ei – ceea ce însemna fie că se opriseră pe undeva, fie că el îi depăşise fără să-şi dea seama, fie că părăsiseră drumul mare şi se duseseră altundeva.

Unde, asta habar n-avea.

Nu era în planul lui să atragă atenţia abordând zeci de oameni pe drum ca să le pună întrebări, dar nu avea de ales. Cel puţin pe porţiunea de drum la sud de Thornhill nu erau aşa

multe alei laterale, iar majoritatea aveau o casă sau o fermă aproape de intersecţie. În acel moment al zilei, când soarele strălucea puternic, toată lumea era la câmp; nu era greu să-i întrebe dacă nu-l văzuseră pe fratele lui şi pe iubita acestuia.

Încălecând din nou, după ce întrebase un arendaş şi acesta scuturase din cap, la fel ca mulţi alţii, luă în mâini hăţurile lui Hercule, lăsă calul cel mare la galop mărunt şi se întrebă dacă fetişcana aceea merita tot efortul pe care îl făcea.

Dacă n-ar fi fugit cu necunoscutul ăla ticălos…

Oftă resemnat în sinea lui şi călări mai departe. Oricât s-ar fi gândit, pur şi simplu nu putea s-o lase pe prostuţa aia să umble pe coclauri şi să se pună în pericol, căci vina pentru faptul că nu era acum în siguranţă, în sânul familiei sale din Londra, ar cădea doar pe capul lui. Greşeala lui. Situaţia potenţial periculoasă în care se afla ea acum era, fără îndoială, numai rezultatul neprevăzut al planului său complicat. De el depindea să îndrepte lucrurile.

Cu maxilarul încleştat, îi dădu pinteni lui Hercule şi calul porni în galop.

Capitolul 12

După-amiază, cu Heather alături, Breckenridge intră într-un cătun care, potrivit

hărţii, se mândrea cu numele de Craigdarroch. De comun acord, fără să rostească niciun cuvânt sau să schimbe vreo privire, el şi Heather se opriră şi se uitară cu atenţie la cele trei case din faţa lor, aflate pe povârnişul lin de lângă drum.

— Nu cred să fie un sat mai mare după următoarea curbă, o fi? Heather arătă din cap spre curba din faţa lor şi dealul următor care le ascundea drumul înainte.

— Conform hărţii, nu. Nu apare nicio aşezare mai mare pe o bună bucată de drum, aşa că nu putem risca să mergem mai departe. Se uită pe cer, înspre vest. Soarele străluceşte acum, dar nu va mai dura mult şi va apune.

Ajunseseră la Kirkland cu puţin după miezul zilei şi merseră mai departe pe un drum mare care o lua peste dealurile dintre Thornhill şi Galloway. Drumul nu era aşa în pantă, dar tot cotea, urca şi cobora, deşi niciodată abrupt. Totuşi, înaintau încet – n-aveau nicio şansă să ajungă la Vale în acea zi. Trecuseră de satul Moniaive cu un ceas şi jumătate în urmă, şi continuând pe ruta aleasă, dădură într-un drum mult mai îngust, ca vai de el, care îi duse la Craigdarroch.

El spera că, alegând un drum mai puţin cunoscut după ieşirea din zona deluroasă, avea să descurajeze orice posibil urmăritor.

Lângă el, Heather se agita.

— Să încercăm la ultima casă. Pare să aibă o cameră de oaspeţi adăugată în spate.

Se uită şi el, apoi încuviinţă din cap. Luând-o

mai ferm de mână, se duse cu ea la uşa vopsită în roşu a căsuţei văruite de la capătul rândului de clădiri. Se opriră în pridvor. El îşi potrivi genţile pe umeri, apoi bătu la uşă.

După o clipă, le deschise o femeie. Părea surprinsă să-i vadă. Neliniştea i se citi în ochi când se uită la el; închise repede uşa, dar nu complet, şi întrebă prin deschizătura rămasă:

— Ce doriţi?

Înainte să răspundă el. Heather făcu un pas în faţă; eliberându-şi mâna stângă din strânsoarea lui, îl luă de mânecă, apăsă… îl avertiza oare?

— Ne întrebam, coniţă, dacă n-ai cumva o cameră pentru la noapte. Suntem în drum spre familia mea, dar am mers mai încet decât crezuserăm, aşa că am avea nevoie de un pat pentru la noapte. Breckenridge văzu că ochii femeii se opresc la mâna lui Heather de pe mâneca lui – mâna pe care încă sclipea inelul cu pecete – şi îşi ţinu gura.

Femeia se uită cu atenţie la Heather, în rochia ei sifonată, cu părul ieşindu-i din cocul pe care şi-l făcuse de dimineaţă şi cu pielea ei foarte albă un pic înroşită de soare, apoi mai insistent la el. Îl măsură cu privirea din cap până-n picioare, apoi se uită din nou la Heather.

— E bărbatul tău?

— Da, al meu e.

El reuşi să nu se uite întrebător la Heather. Răspunsul ei fusese rapid şi hotărât, aşa că nu admitea replică; cu coada ochiului, o văzu

ridicându-şi sfidător bărbia pentru o fracţiune de secundă, de parcă o provoca pe femeie să spună ceva rău despre el.

Nu-şi mai amintea de când nu mai fusese văzut de o femeie într-o lumină nefavorabilă, şi avea memorie bună. Era clar că femeia nu avea încredere în bărbaţii înalţi şi solizi.

Plecându-şi capul şi lăsându-şi umerii în jos ca să pară mai puţin intimidant, îşi mută greutatea pe celălalt picior şi spuse în şoaptă:

— Aş fi încântat să tai nişte lemne pentru dumneata, coniţă. Făcuse asta şi pentru bătrânii la care stătuseră cu o noapte înainte, la Gribton. Asta pe lângă bani, desigur.

Femeia se uită iar la Heather, apoi dădu aprobator din cap şi se dădu câţiva paşi înapoi. Ţinând uşa larg deschisă, le făcu semn să intre.

— Eu sunt doamna Croft. Sunt văduvă, aşa că trebuie să fiu atentă cine îmi intră-n casă, ştiţi cum e. Dar nu vă refuz banii, iar chestia cu lemnele îmi va fi de mare folos.

Heather se uită prin micul salon al casei. Uşa deschisă de pe peretele din spate ducea spre bucătăria alăturată, cu o masă din lemn de brad în mijloc. Pe uşa de pe peretele din dreapta se intra, fără îndoială, în dormitorul principal al căsuţei; căminul şi coşul erau încastrate în peretele din spate, la dreapta uşii de la bucătărie. Mai încolo, la dreapta, era o scară îngustă care ducea sus, cotea, apoi dispărea în spatele căminului.

După ce închise uşa solidă din faţă şi trase

zăvorul greu de fier, doamna Croft le făcu semn spre scară.

— Camera de oaspeţi e acolo sus. Aruncaţi o privire, lăsaţi-vă bagajele. Lavoarul e afară în spate, se ajunge prin bucătărie. Ezită puţin, privindu-l pe Breckenridge, apoi îşi fixă privirea asupra lui Heather şi dădu din cap, de parcă luase o hotărâre. Aţi venit la ţanc – tocmai puneam oala de supă pe foc. Dacă vreţi, vă pot oferi o cină bună şi micul dejun, pe lângă cameră.

— Mulţumim. Heather zâmbi, sincer uşurată. Ar fi foarte bine. Amintindu-şi cât plătiseră soţilor Cartwright, îi oferiră aceeaşi sumă. Doamna Croft radia de încântare.

— Ar fi grozav – dacă sunteţi siguri că vă permiteţi să cheltuiţi atât de mult.

Breckenridge, aplecându-şi capul, pentru că stătea sub o grindă mai joasă din tavan, spuse:

— Mi se pare corect. Şi aş începe să vă umplu lada pentru lemne înainte să se întunece, dacă vreţi.

Focul ardea deja în cămin.

Doamna Croft se uită la lada de lemn de lângă şemineu. Era plină cu lemne pentru foc. Fără să-l privească pe Breckenridge, flutură din mână.

— Păi, poţi s-o laşi pe mâine-dimineaţă. Dacă veniţi de la Gribton, cred că aţi mers toată ziua, şi se înserează deja.

Avea totuşi să-i lase plină lada de lemne. Breckenridge îşi plecă şi mai mult capul.

— Dimineaţă, atunci.

Heather trebui să strângă tare din buze ca să nu zâmbească. Arăta aşa… parcă nu era el, când încerca să pară inofensiv.

— Atunci ne ducem sus. Doamna Croft încuviinţă din cap.

— Am un clopoţel – sun când e gata masa.

Heather o porni pe scări. Înainte să cotească, se uită înapoi la Breckenridge, care o urma, întors cumva pe o parte ca să încapă în spaţiul îngust. Ea nu se gândise niciodată la inconvenienţele pe care le avea cineva aşa înalt şi lat în umeri; continuând să urce cele câteva trepte, ajunse pe un mic palier, în faţa unei uşi.

O deschise şi intră într-o cămăruţă foarte curată şi aranjată cu gust. De la ferestre se vedea povârnişul din spatele căsuţei. Camera fusese construită deasupra bucătăriei, în spaţiul dintre acoperişul iniţial al casei şi taluzul din spate; podeaua camerei era tavanul bucătăriei.

Un pat cu cadru de lemn ocupa mijlocul camerei, având capul la peretele cu ferestrele şi picioarele la cel prin care trecea coşul căminului. Mai rămânea destul loc pentru o comodă mică, pusă pe peretele opus, şi un lavoar lângă uşă.

Heather traversă camera şi îşi puse rucsacul lângă comodă. Se întoarse să se uite la Breckenridge, care, după ce închisese uşa, se oprise cu mâna pe peretele prin care trecea coşul.

Observându-i privirea, el îi spuse:

— Cu focul de jos, o să ne fie destul de cald aici.

Dându-şi jos rucsacul din spinare, el se duse în colţul de lângă lavoar. Când se îndreptă de spate după ce pusese jos bagajul, se auzi o bătaie la uşă şi vocea doamnei Croft, care spuse:

— V-am adus un urcior cu apă caldă. M-am gândit că poate vreţi să vă spălaţi aici.

Heather o luă spre uşă, făcându-i semn lui Breckenridge să rămână pe loc. O deschise şi îi zâmbi proprietăresei.

— Mulţumim. E foarte drăguţ din partea dumitale.

Dându-i urciorul, doamna Croft îşi şterse mâinile pe sortul ei cu dungi albastre şi dădu să plece.

— Nu-i mare lucru.

Heather se uită la ea cum cobora scara, apoi îi dădu urciorul greu lui Breckenridge. El i-l luă din mâini şi îl puse pe lavoar.

Heather închise uşa şi murmură:

— Mă întreb prin ce a trecut biata femeie.

Breckenridge îi aruncă o privire, apoi turnă apa încă fierbinte în lighean.

— Poate a bătut-o bărbatu'.

Felul în care o spusese, tonul vocii lui o făcură să presupună că Breckenridge îşi dăduse seama de teama doamnei Croft faţă de el.

„De asta ai încercat să pari inofensiv." Spuse aceste cuvinte doar în gând, apoi acceptă invitaţia lui de a profita de apa caldă.

După ce îşi spălă praful de pe faţă şi se şterse cu prosopul agăţat lângă lavabou, îl lăsă pe

Breckenridge să folosească restul de apă în acelaşi scop şi se duse să inspecteze patul.

Trase cuvertura şi examină aşternutul, apoi o puse la loc şi se aşeză pe saltea, sărind un pic, s-o testeze.

— Aşternutul e abia spălat. Îşi scoase cizmele, se întinse cât era de lungă şi îşi puse capul pe pernă. Destul de comod.

Breckenridge se întoarse s-o privească după ce puse prosopul în cui.

Ea închise ochii, se destinse şi oftă, surprinzător de mulţumită. Acum nu mai trebuia să meargă, stătea întinsă într-un relativ confort, cina o aştepta şi nu mai avea nimic de făcut… se putea gândi la altele… Breckenridge îi sorbi din ochi expresia, zâmbetul jucăuş – şi se simţi irezistibil atras spre pat. Picioarele îi ajungeau la celălalt capăt al saltelei; era tentat, atât de tentat să întindă mâna şi s-o mângâie pe obrazul delicat…

Nu era un lucru înţelept. Ştia unde avea să ducă chiar şi cea mai mică atingere, iar ea mersese toată ziua. Mai bine s-o lase să-şi tragă sufletul înainte de a începe etapa următoare a planului său.

Planul lui de a se asigura că avea să se mărite cu el.

Că, la momentul potrivit, ea nu avea să se opună, ci să accepte din toată inima.

Era o treabă parcă făcută pentru el, la care se pricepea de minune. Nu era necesar să fie

bădăran şi să insiste. Avea timp.

Fără tragere de inimă, renunţă s-o mângâie acum; se aşează pe marginea patului şi trase lângă el una din genţi. Scoase harta şi o despături.

În timp ce studia traseul pe care îl aveau de făcut, auzi de jos zăngănitul unei oale şi bufnitura produsă de închiderea uşiţei de la sobă. Se concentră asupra hărţii, estimând distanţa pe care o mai aveau de parcurs şi tipul terenului, socotind şi cam câte ore aveau de mers. Deşi era foarte atent la ce făcea, asculta şi respiraţia lui Heather, şi, după ritmul acesteia, îşi dădu seama că nu dormea.

— Aici suntem cam la mijlocul trecătorii –, nu mai avem mult de urcat. Un ceas sau două, apoi doar coborâm restul drumului. Dacă Vale e acolo unde zici tu, ajungem sigur mâine, dar probabil că după-amiaza târziu.

— Hmm.

Înţelegând ce sugera răspunsul ei, nu se mai strădui să-şi imagineze cei trecea ei prin cap.

În timp ce se uita pe hartă, auzi iar un zăngănit de jos. Se gândi la doamna Croft şi la licărul de alarmă ce apăruse în ochii ei. Îl mai văzuse, ştia ce însemna de obicei. Şi, de câte ori vedea asemenea reacţii, se întreba întotdeauna cum şi de ce ar lovi un bărbat o femeie. Numai gândul că un bărbat ar putea să lovească o femeie – orice femeie – îl îmbolnăvea.

Îşi cunoştea puterea, se bătuse cu bărbaţi de aceeaşi statură cu el destul de des ca să ştie cât

de puternică era o lovitură şi cât rău făcea altui bărbat. Darămite unei femei!

Îi era peste putinţă să înţeleagă motivele pentru care un bărbat ar bate o femeie.

Nu că n-ar fi întâlnit femei care puteau fi numite pe drept cuvânt nişte javre neîmblânzite – îi veni în minte aceea care îi arătase ce însemnă dragostea – dar, deşi ar fi meritat să fie pedepsite, el preferase întotdeauna să lase soarta s-o facă în locul lui. Din experienţă ştia că soarta îi pedepsea până la urmă pe majoritatea ticăloşilor, adesea în moduri mai rafinate decât erau în stare să născocească oamenii.

Fără să vrea, gândurile i se întoarseră la femeia de pe pat, din spatele lui. Ea şi altele de felul ei – indiferent că el le cunoscuse pe cele mai rele dintre ele, matroane care îşi scoteau ghearele una la alta, apoi afişau un zâmbet prefăcut şi îl ademeneau în patul lor – erau femei din clasa lui socială, şi simţea nevoia să le protejeze dintr-un instinct înnăscut şi, apoi, educat. Nu se putea întoarce împotriva lor aşa cum nu-şi putea smulge carnea de pe oase; atitudinea faţă de ele era adânc înrădăcinată în fiinţa lui.

Cât despre Heather… când se gândea mai mult la ea, se simţea cuprins de sentimente atât de puternice, că nimic nu le putea sta în cale.

N-ar ridica niciodată mâna la ea şi i-ar omorî pe toţi care ar îndrăzni săi facă rău. Aceasta era o enigmă a firii sale – a lui, ai a altor bărbaţi ca el, cum ar fi cei din neamul Cynster – pentru care nu

găsise nicio explicaţie raţională. Nu puteau să fie niciodată violenţi cu femeile din familia lor, dar reacţionau imediat cu o violenţă nemaiîntâlnită dacă asupra lor plana vreo ameninţare.

Era perfect conştient – fusese de ani buni – de această tendinţă a lui. Dar acum, cu Heather, era oare datorită sentimentelor pe care le încerca pentru ea? Nu, mai degrabă o atitudine adânc înrădăcinată – îşi atinsese potenţialul maxim şi oarecum neliniştitor.

Din păcate, faptul că ştia că tot ce simţea era normal la bărbaţii ca el nu îl făcea să-şi stăpânească mai uşor impulsurile în această privinţă.

În spatele lui, patul se afundă. Presupuse că Heather se întorcea pe partea cealaltă ca să tragă un pui de somn, dar apoi salteaua se adânci şi mai mult, iar ea era acolo, lipindu-şi sânii de spatele lui, stând cu genunchii desfăcuţi şi înconjurându-l cu braţele.

Fără să se gândească ce face, luă una din mâini de pe hartă şi i le puse pe ale ei pe pieptul lui.

— Ce faci?

Îşi săltă capul şi îl înclină puţin în timp ce ea îl săruta după ureche.

— Încerc să te seduc, ca să profităm de ora pe care o avem la dispoziţie până sună doamna Croft clopoţelul pentru cină. Răsuflarea ei caldă pe pielea lui fu urmată de un sărut blând. Apoi Heather se trase un pic înapoi şi îi şopti la ureche:

Este bine?

Fata ştia că el nu avea să-i răspundă – nu cu vorbe, în orice caz. Acţiona din instinct şi din impuls, neştiind dacă el avea chef de hârjoneală. Dacă noaptea aceasta avea să fie ultima pe care o petrecea cu el, fără niciun fel de constrângeri sociale, trebuia să fie minunată. Nu avea idee dacă, după ce ajungeau la Vale, el avea să continue aventura cu ea, însă, şi aşa, orice relaţie între ei trebuia să înceteze când se întorcea el la Londra, ceea ce probabil avea să se întâmple de îndată ce ea ajungea în siguranţă în casa lui Richard şi a Catrionei.

El rămase nemişcat. Nu chiar încremenit, dar…

Într-o clipită, Heather se trezi întinsă pe spate, cu el deasupra, ţinând-o cu braţele pe lângă ea, ca într-o capcană. Ochii lui strălucitori, de culoarea alunei, cu petisoare verzi şi aurii, o pironeau.

— Şi la ce anume te-ai gândit?

Era clar că reuşise să-l seducă.

— Mă întrebam… Se uită în ochii lui, dar nu ştia dacă avea să poată rosti ce gândea. Însă o făcu. Trebuie să fi avut aventuri cu femei la baluri sau la petreceri – aventuri scurte, în care riscul de a fi descoperiţi era foarte mare.

El şi ea nu puteau avea niciodată o asemenea aventură; dacă voia să ştie, trebuia să-l întrebe acum. Cu multă îndrăzneală, îşi plimbă un deget pe obrazul lui, până în colţul buzelor. Iată-ne aici cu o oră la dispoziţie – o tocană durează cel puţin

atâta, aşa cred –, dar, cu doamna Croft jos, nu ne putem permite să facem zgomot…

El nu-i răspunse, doar se uită la ea cum aştepta, ridicând îndrăzneaţă o sprânceană.

— Ce ai de gând să faci?

El stătu pe gânduri; iar ea îi văzu licărul din ochi, semn că medita.

— Primul lucru: noi – eu sau orice doamnă într-o astfel de situaţie – trebuie să ne păstrăm hainele pe noi.

Nu pricepea de ce această idee o făcea să se excite; ar fi preferat să fie goală cu el, mai ales în lumina blândă a înserării. Se bosumflă.

— Nu văd de ce e cazul acum. Avem destul timp să ne îmbrăcăm din nou până sună doamna Croft clopoţelul.

Expresia lui putea fi descifrată cu uşurinţă când el dorea asta; acum părea un pic autoritară.

— Credeam că te interesează o experienţă autentică – şi nu e nevoie să se întâmple aşa repede.

Un nou fior de excitare îi străbătu şira spinării. Ea înclină din cap.

— Ei bine, dacă insişti. Deci…

— Deci aproape sigur nu am avea nici pat – şi, chiar dacă am găsi un dormitor, n-am putea să folosim patul, nu la modul ăsta.

Ea se încruntă.

— Cred că nu. Ce-ar fi să…

El se rostogoli până ajunse pe jos, luând-o de o mână şi trăgând-o după el.

Când ajunse şi ea pe podea, el o aduse mai aproape.

— Să începem cu începutul – uşa.

Breckenridge o duse spre uşă, apoi se întoarse. Cu spatele sprijinit de lemn, o trase în braţele lui – îi cuprinse faţa în palme, şi ridică uşor capul şi îi astupă gura cu a sa.

Şi o sărută cu lăcomie.

Îi deschise gura cu buzele lui şi puse stăpânire pe ea, fără să ceară voie, fără să ezite niciun pic.

Şi ea îi răspunse la sărut, dornică şi îndrăzneaţă, fără inhibiţii în impetuozitatea ei.

Nicio doamnă dichisită din înalta societate nu fusese atât de focoasă. Atât de sinceră.

El îi luă gura în stăpânire, iar ea i-o predă bucuroasă, şi începură amândoi un duel pasional al limbilor.

Pofta le veni imediat, cu acea doză de disperare caracteristică unor asemenea momente, când faci ceva pe ascuns. Un lucru interzis, şi, implicit mai fascinant şi mai ademenitor.

El cunoştea foarte bine atât teoria, cât şi practica, dar, cu ea în braţele lui, i se părea altfel, ceva inedit. Calea bine bătătorită părea nouă, tulburătoare, fascinantă, acolo unde înainte prevalase o uşoară plictiseală.

Nu se simţi deloc plictisit când îşi deschise larg haina şi ea îşi puse mâinile pe pieptul său, apoi şi le încleştă, strângând materialul cămăşii de parcă voia să i-o smulgă de pe el.

Înjură în sinea lui, dar continuă s-o sărute, se

gândi ce opţiuni aveau, apoi îşi dădu seama că nu era decât una. Patul era singura mobilă disponibilă, dar cum să-l folosească în aşa fel încât să-şi urmărească propriile scopuri şi totodată să-i stârnească ei curiozitatea.

Fie ce-o fi! Dădu frâu liber instinctelor sale de libertin, să-i ofere ele răspunsul. Îşi luă mâinile de pe ea, dar o sărută în continuare şi o ridică în braţe. O duse în pat, se aşeză şi o legănă în poala lui. Ea se răsuci să ajungă cu faţa la el, îi luă obrajii în mâini şi îl sărută şi ea cu aceeaşi lăcomie.

Ţinând-o cu un braţ, după o clipă ameţitoare, când lupta putea să continue în ambele feluri, îşi recăpătă controlul asupra sărutului înflăcărat, apoi începu să o mângâie cu mâna liberă. Până la gât, apoi îi înclină faţa în unghiul necesar pentru a continua sărutul ce devenea repede mistuitor.

De îndată ce ea ajunse total captivată de dansul incendiar al împerecherii gurilor lor, el îşi cobori mâna la sânii ei.

Şi îi distrase atenţia.

Luă în palmă globul tare, apoi îl strânse uşor, apăsă… când ea icni cu gura lipită de a lui. Începu să-l frământe, să-l exploreze, să-l posede. Dacă ar fi fost după el, ar fi uitat de cină, i-ar fi dezgolit sânii şi s-ar fi ospătat. Dar ea stabilise scenariul, iar el era dispus şi capabil şi avea mai mult decât suficientă experienţă să-l joace cum trebuie.

Aşadar, îi frământă sânii până se umflară amândoi, devenind plini, grei şi dureroşi,

umplându-i corsajul până când materialul începu s-o strângă, iar ea să se agite neîncetat, căutând uşurare.

Care nu avea să vină, nu încă.

Lăsându-i sânii, îşi coborî mâna pe abdomen, cu degetele mângâind, frământând, apoi şi-o strecură mai jos, prin fustele ei, apăsând cu pricepere locul dintre coapse.

Lui Heather i se tăie respiraţia. Nici nu putea să răsufle decât în gura lui, bizuindu-se pe acest sărut arzător, clocotind de pasiune, să-i potolească simţurile înnebunite. El apăsă mai tare, mai adânc, o mângâie evocator, iar ea îşi ridică şoldurile spre mâna lui, dorind, cerând fără ruşine. Hainele îi mai apărau pielea de atingerile lui, dar nimic nu putea reduce la tăcere senzaţia produsă de degetele lui, care conturau, înconjurau ce era dedesubt, ştiind… afurisitul ştia prea multe.

Cu un icnet aproape fără suflare, ea încercă să scape de gura lui, dar el nu o lăsă. O ţinea în capcana sărutului arzător, a jafului evocator la care ea îl invitase şi din care nu-şi putea elibera simţurile. Dar trebuia să… Degetele lui o lăsară în pace. Înainte de a reuşi să reacţioneze – să protesteze –, fustele îi foşniră uşor când el îşi băgă mâna dedesubt.

Când o mângâie pe coapsă, oftă.

Aşteptă.

Îi dădu tot ce-şi dorea – căldură, pasiune, degetele unui expert. Până simţi durere, şi o senzaţie de gol, şi îl dorea acolo… Apoi un deget

lung alunecă în ea, şi Heather se cutremură.

Simţurile îi explodară în milionul de cioburi strălucitoare ale extazului. Când se linişti, îi simţi mâna frământând-o între coapse, două degete intrând mai adânc, întreţinând focul din ea, apoi îşi dădu seama că îşi luase, în sfârşit, buzele de pe gura ei şi îşi ridicase capul. În cele din urmă, îşi băgă degetele în părul lui negru, răvăşindu-i distrată buclele. Forţându-se să deschidă pleoapele îngreunate de pasiune, îi privi chipul – şi văzu că el se uita în altă parte.

Văzu că îi ridicase fustele până-n talie şi îşi concentra atenţia asupra mişcărilor mâinii dintre coapsele ei larg desfăcute… Se cutremură şi închise ochii.

— Vrei ce urmează acum?

Vorbele lui ajunseră la ea ca un bubuit încet, pe un ton pragmatic, dar cu vocea răguşită… Recunoştea acum dorinţa profundă din ea.

— Da. Răspunsul ei nu conta. Deschizând ochii, îi întâlni privirea. Vreau totul. Te vreau în mine – vreau să te simt acolo, umplându-mă. Luându-mă.

Veni rândul lui să se cutremure şi să închidă ochii. Breckenridge trase aer în piept şi o auzi întrebând, deşi îi bătea pulsul în urechi:

— Deci cum?

Scoţându-şi degetele din teaca ei şi mâna dintre coapsele ei, dându-i în jos fustele, stătu cu ea în braţe. Îi întâlni privirea când o duse în pat.

— Aşa.

O puse pe pături cu faţa în jos, apoi o luă de şolduri, o ridică uşor şi o trase spre el.

— În genunchi.

Ea îl ascultă şi se puse în genunchi. Se uită peste umăr. Se încruntă.

— Cum…

El îi luă faţa în mâini, îi dădu un sărut lung, apoi o lăsă în jos şi se puse între picioarele ei.

— Oho, făcu ea şi se aplecă în faţă, sprijinindu-se în mâini.

— Da, chiar aşa. Îi trase fustele în sus, mângâindu-i cu o mână fesele apetisante şi umede, iar cu cealaltă se descheie la pantaloni.

Erecţia ţâşni, tare, grea şi umflată. Îşi trecu încă o data degetele prin locul dintre coapsele ei, mângâindu-i pliurile fierbinţi şi umede, apoi le despărţi, îşi vârî în intrare capul rigid şi larg al penisului, apoi intră încet, dar ferm în acel loc familiar.

Pe tot drumul spre paradis.

Ea scoase un geamăt înfiorat de recunoştinţă.

— Fără zgomot, îi aminti el.

Apucând-o de şolduri, se retrase încet, apoi intră din nou, fără grabă. Cum îi spusese şi ei, nu trebuiau să se grăbească. Aşa că savura fiecare clipă, fiecare mişcare, până ce tensiunea atinse cote insuportabile. Asculta fiecare sunet pe care i-l smulgea, îl savura, conştient că la sfârşit trebuia să-i astupe gura să îi înăbuşe ţipătul… Şi era hotărât s-o facă să ţipe.

De preferat, numele lui.

Cu fiecare penetrare lentă, fiecare senzaţie dureroasă pe care o avea când teaca ei se întindea şi îl accepta, apoi se strângea, delicată şi puternică în acelaşi timp, simţea cum urcă în el un val de plăcere. La fiecare posedare dibace, deşi nu se ştia exact cine pe cine poseda, simţea că acel nou element se intensifică, devine o parte din el, un nou aspect al fiinţei sale care nu ieşise niciodată la iveală până atunci.

Acest nou element, oricare ar fi fost el, savura plăcerea, însă nu doar plăcerea pe care i-o oferea ei şi de care ea se bucura enorm, exprimându-se liber, ci şi plăcerea pe care o primea la fiecare mângâiere oferită de trupul ei superb.

Heather ştia că era el. Pentru ea, era doar el, iar asta era cu siguranţă altfel. Asta adăuga o altă dimensiune, unică şi înrobitoare, împreunării lor – acestui act pe care el îl făcuse de atâtea ori înainte, fără a se implica însă vreodată atât de mult.

În timp ce accelera încet ritmul în care o penetra, ea întoarse capul atât cât să-i vadă el profilul – ochii închişi, expresia de extaz senzual, zâmbetul încântat şi fericit ce i se ivise pe buze… Priveliştea îi tăia respiraţia.

Şi apoi începură să se mişte mai repede, încercând să atingă împreună punctul culminant.

Erau din ce în cea mai înfierbântaţi. Dorinţa le era tot mai puternică. Erau învăluiţi de sunete excitate, specifice împerecherii – frecarea pielii de piele, respiraţii gâfâite, suspine înăbuşite.

Pasiunea îi cuprinse în vâltoarea ei.

Îi ţinea crudă, neînduplecată în ghearele ei şi îi ducea mai departe. Până erau pe cale să-şi piardă minţile, disperaţi, lacomi, dornici peste măsură, atât de aproape se abisul plăcerii, dar încă nu acolo…

Intrând mai adânc, fesele ei goale lovindu-se evocator de vintrele lui, el se aplecă peste ea, îi puse o mână pe buzele deschise, iar cu cealaltă îi apucă un sân umflat, îi găsi sfârcul întărit, îl strânse şi se înfipse în ea cu mai multă forţă, mai adânc, pe măsură ce îl frământa.

Ea ţipă, nemaiputând să reziste, dar el continuă să se înfigă în ea, din ce în ce mai adânc. Teaca ei se contractă, îl apucă şi îl trase irevocabil înăuntru – el îşi dădu drumul şi o urmă în extazul orbitor, savurând cu o furie şi cu o încrâncenare uimitoare senzaţiile înnebunitoare, cataclismice care îl cuprindeau, îi cuprindeau, şi care ei i se părură insuportabile în clipa când ajunseră în punctul culminant.

Parcă îi rupeau în două. Şi căzură.

Într-un vid de plăcere indescriptibilă.

El se prăbuşi peste ea, reuşi să se dea suficient într-o parte ca să n-o strivească.

Amândoi făceau eforturi să respire, slăbiţi şi epuizaţi, cu picioarele ca piftia, cu nervii zguduiţi.

În cele din urmă, îşi adunară suficientă putere pentru a se smulge din îmbrăţişare, apoi el se rostogoli pe spate, poziţie în care respira mai uşor.

După o clipă, se rostogoli şi ea pe spate, alături de el.

El se uită la ea exact în momentul când trăgea o gură de aer, apoi îl expira cu zgomot.

— A fost… uimitor.

El zâmbi şi îşi aţinti din nou privirea în tavan. Intenţie realizată, scop atins.

Mâine aveau să ajungă la Vale, la Richard şi Catriona. Ca musafir al lor, conştiinţa nu-l lăsa să împartă patul cu Heather, aşa că, dacă voia s-o determine să se mărite cu el, trebuia s-o facă acum.

Şi, dacă, mai târziu, Heather va avea chef să se mai joace, el era – avea să fie – mai mult decât dispus.

Din experienţa lui vastă, îşi dădea seama că împreună – ea şi el – erau cu adevărat uimitori.

Aţipiră amândoi şi se treziră la auzul clopoţelului care suna de jos.

Se desprinseră din îmbrăţişare şi se dădură jos din pat, se spălară repede, îşi aranjară ţinuta şi coborâră pe scara îngustă în bucătărie, unde o găsiră pe doamna Croft punând masa.

Tocana aromată îi făcu poftă lui Heather. O complimentă pe doamna Croft, luă scaunul pe care i-l indică văduva – cel dintre doamna Croft şi taburetul de la capătul mesei, înspre care îi arătase femeia lui Breckenridge. Doamna Croft îi aruncă acestuia o privire când acesta se aşeză şi spuse o scurtă rugăciune, după care începură să mănânce. Pentru un timp, singurul sunet care se

auzi fu cel făcut de linguri în farfuriile din metal.

Heather observă că Breckenridge se făcea mic, îşi încovoia spatele, încercând să nu atragă atenţia asupra lui. Îşi ţinea ochii în farfurie şi nu spuse nimic în afară de câteva cuvinte de apreciere pentru talentele culinare ale gazdei, care părură să-i facă plăcere acesteia. Şi Heather îşi văzu de tocană cu acelaşi zel tăcut ca Breckenridge.

Sătulă acum, ea căută un subiect de conversaţie. Prin uşa deschisă, văzu un morman de haine pentru reparat într-un coş din salon, pus lângă fotoliul doamnei Croft.

— Vă luaţi de lucru acasă? Doamna Croft îi aruncă o privire.

— Da. Nu sunt decât câteva case de boieri pe aici. Eram croitoreasă înainte să mă mărit cu Croft, aşa că acum mă descurc din meseria asta.

— Dacă vreţi, după ce spălăm vasele, vă pot da o mână de ajutor.

Era un lucru pe care îl putea face pentru gazda lor – se pricepea foarte bine la cusut.

Doamna Croft clipi un pic nedumerită, apoi dădu din cap aprobator.

— Dacă chiar vrei, n-aş zice nu. Făcu un semn cu capul spre grămada de haine din coş. Trebuie să le termin cât mai repede cu putinţă.

Şi aşa ajunse Heather să petreacă o seară ciudat de plăcută în faţa focului din şemineu, făcând tivuri şi cârpind locurile descusute. Breckenridge câştigă enorm în ochii doamnei

Croft când se oferi să spele farfuriile şi oala pentru ca ea şi Heather să se poată ocupa de reparatul hainelor.

Mai târziu, el se ridică, îşi băgă capul pe uşă şi o rugă pe văduvă să-i arate unde erau toporul şi lemnele de tăiat.

— Mă voi trezi devreme şi o să vă umplu lada înainte să plecăm. Doamna Croft începuse deja să aibă încredere în el. Se ridică imediat şi îi arătă unde erau toate, apoi se întoarse la fotoliul ei, aflat alături de cel în care şedea Heather.

Breckenridge o urmă pe văduvă în salon. Rămase în penumbră şi se uită un timp la chipul lui Heather, care cârpea cămaşa vreunui filfizon. Ciudat, dar părea o femeie de casă.

Ascunzându-şi un zâmbet, îşi schimbă poziţia, ceea ce atrase atenţia femeilor. Îşi ridică ochii.

— Atunci, eu mă duc sus. Noapte bună!

Le salută înclinând din cap atât pe doamna Croft, cât şi pe Heather. Ajunse la scară, o urcă şi, când intră în cameră, zâmbi din nou la gândul scenei casnice din faţa şemineului.

Heather se simţea ciudat de bine în timp ce cosea. Fie datorită satisfacţiei de a face un lucru folositor cu mâinile ei, fie datorită certitudinii că, după ce termina şi se ducea sus, Breckenridge o aştepta în patul confortabil, aşa că era mai fericită decât ar fi fost normal.

Mai lucrară cu râvnă încă jumătate de oră şi împreună dădură gata coşul.

— Bună treabă! Doamna Croft se uită la

hainele frumos împăturite, uluită că făcuseră atât de mult. Trebuie să-ţi spun, domniţă, că eşti tare pricepută la cusut. Îţi mulţumesc din suflet…

Când vocea văduvei se pierdu, Heather se uită la ea, întrebătoare. Doamna Croft îi întâlni privirea, apoi îi spuse cu timiditate:

— Bărbatul tău e om bun, nu-i aşa?

— Foarte bun, veni răspunsul ei fără vreo ezitare.

— Ei bine, şi eu am avut un bărbat bun – Croft era un simplu pădurar, dar avea o inimă de aur. Doamnei Croft îi tremurară buzele. Cel de dinaintea lui a fost un ticălos. Chipeş, tot numai zâmbete şi miere, dar rău la inimă. Bărbatul tău e frumos ca un zeu, şi inima lui este sinceră. Dacă eşti deşteaptă, nu-l lăsa să-ţi scape.

Heather zâmbi, dar nu reuşi să mintă. Era hotărâtă să se despartă de Breckenridge cu aceeaşi atitudine realistă cu care vedea, probabil, şi el sfârşitul relaţiei lor.

— Mulţumesc, murmură ea. Acum aş face mai bine să mă duc sus. Doamna Croft dădu aprobator din cap.

— Ne vedem dimineaţă.

Heather luă lumânarea pe care i-o întinse văduva, apoi protejă cu grijă flacăra în timp ce urca scara.

Uşa camerei de sus era întredeschisă. O împinse mai mult şi intră. În lumina tremurătoare a lumânării, îl văzu pe Breckenridge întins sub pături.

Nu dormea. Întoarse capul spre ea când închise uşa şi puse lumânarea pe comodă. Îl privi şi ea.

— Doamna Croft e convinsă că eşti un om bun. El zâmbi şi se uită în tavan.

Ea se dezbrăcă repede, neştiind dacă să-şi lase cămăşuţa pe ea, apoi o scoase pe cap, stinse lumânarea şi dădu fuga sub păturile pe care Breckenridge le ridică puţin pentru ea.

Se cuibări mai aproape de el şi descoperi, aşa cum bănuise – şi sperase

— Că şi el era gol. Lipindu-se de corpul lui, ea oftă când o năpădi un val de căldură. Să fie lipită de el era pe de-o parte plăcut, dar pe de alta ispititor. Îi simţi mai mult decât îi auzi râsul profund, apoi el ridică un braţ, o luă de umeri şi o trase şi mai aproape. Punându-şi capul în scobitura gâtului său, se cufundă în trupul lui puternic, se relaxă în îmbrăţişarea lui.

Era în paradis. Era sigură că se afla pe tărâmul tuturor plăcerilor. Breckenridge îşi lăsă bărbia în părul ei, apoi o sărută pe frunte.

— Dormi. Ne aşteaptă o altă zi obositoare.

Ea se gândi la îndemnul lui preţ de un minut, se gândi la încordarea pe care o simţea în fiecare muşchi de când intrase în cameră, apoi îi privi chipul în lumina slabă a lunii.

— Nu mi-e aşa somn. Ar prefera să mai explorez.

Rămase un pic uimită că îi era aşa uşor să facă asemenea cereri îndrăzneţe, dar cu el se simţea

sigură pe ea, încrezătoare în legătura care făcea acceptabilă o astfel de sinceritate, care făcea irelevante, dacă nu absurde, obişnuitele referiri voalate la pasiune.

Studiindu-i ochii umbriţi, nu se îndoia că avea să accepte cu încântare să-i facă această favoare.

Lumina slabă a lunii căzu pe faţa ei. Breckenridge îi citi în ochi nerăbdarea, presupunerea plină de sine că el avea să dea curs propunerii ei

— Urmate de concentrarea interioară pe când îşi formula în minte ce i-ar putea cere de această data…

Luându-i capul în mâini, o sărută din nou.

Era rândul lui acum, şi era destul de inteligent să nu-i acorde nicio şansă de a se opune.

O sărută apăsat, luându-i în stăpânire dulceaţa umedă a gurii, mângâindu-i energic limba cu a sa, atrăgând-o şi mai mult într-un sărut care se desfăşura în ritmul inimilor lor.

Ferm.

Sigur.

Un sărut a cărui intensitate creştea odată cu aceea a dorinţei. El se strădui să-şi ţină în frâu pofta de ea şi să-i dăruiască plăcere pură, fără inhibiţii, restricţii sau constrângeri. Voia să înveţe, aşa că el avea să-i arate.

O purtă pe tărâmul senzualităţii, alcătuit din atingeri, senzaţii tactile, lentă explorare intimă, culminând cu revelaţie sexuală. O conduse în văile plăcerii, luminate de curcubeie strălucind intens

de plăcere, pe platouri unde pasiunea nestăvilită alerga, lăsând brazde adânci, care le copleşeau simţurile şi le lăsa pe ale ei zdruncinate. Ale lui erau bine exersate în astfel de situaţii, dar tot i se tăia respiraţia de la minunea care i se întâmpla.

Era, într-adevăr, o minune. O minune triumfătoare, scânteietoare, sporită prin fiecare mângâiere erotică, fiecare atingere interzisă, dar atât de mult dorită.

Când îşi schimbă poziţia şi se puse peste ea, mângâind-o pe fese şi desfăcându-i larg coapsele, făcu tot ce îi stătea în putinţă să se opună impulsului ce-i tortura rărunchii… Dar avea alte planuri, şi, în vreme ce o ţinea în braţe, dominând-o, şi continua s-o sărute pe gură şi să menţină ritmul constant, ştia în adâncul sufletului că aceasta era calea de urmat.

Acea nouă entitate pe care ea o deşteptase în el strălucea ca o stea, un far călăuzitor, găsindu-şi expresia în fiecare atingere posesivă, plină de emoţie şi de trăiri.

Era un element emoţional pe care nu-l cunoscuse până acum, nu-l experimentase, nu încercase să-l supună voinţei lui. Părea să curgă prin el, dând culoare şi intensitate pasiunii lui, împodobind tortura cu mii de flori minunate, astfel încât să-i menţină fascinaţia. S-o ţină în braţe. Amândoi învăţau în noaptea asta. Atât el, cât şi ea.

Amantul experimentat care făcea în aşa mare măsură parte din el, un cinic plictisit de viaţă, văzu şi recunoscu acest nou element, îl privi cu

suspiciune, însă restul fiinţei sale nu-şi făcea griji. Restul, cea mai bună parte din el, pe care puţini o cunoşteau, era prea ocupată să savureze plăcerea intensă, splendoarea scânteietoare a pasiunii lor. Gura lui o astupa pe a ei când el se arcui şi o pătrunse încet şi blând.

Ea îl primi înfiorată, fierbinte şi umedă, îl luă în ea, ridicându-şi şoldurile într-o implorare mută, pregătită, având nevoie de el, dorindu-l.

Predându-se. Cerând.

Şi apoi atinse nirvana, plăcerea plăcerilor.

Heather îl urmă parcă oarbă acolo unde voia el s-o ducă. Nu mai era ea însăşi, ci o creatură alcătuită din pasiune, care i se răspândea în toţi porii, o cufunda într-un vârtej, o bucura nespus, mai ales în momentul când răspunse chemării lui şi îl îmbrăţişă, îl luă şi călători cu el, împărţind cu el plăcerea de nedescris.

Se mişcau împreună ca o singură fiinţă, uniţi prin pasiune, învăluiţi de dorinţă aprinsă, legaţi printr-o seducătoare panglică de emoţie mai tare ca oţelul.

Dacă ar fi fost în stare, ea ar fi examinat mai îndeaproape această legătură elementară, dar simţurile nu îi mai aparţineau, iar mintea îi era afectată de plăcerea cataclismică a iubirii dăruite de el. Gura lui rămăsese peste a ei, sorbindu-i gemetele nearticulate. Se sprijinea în coate, iar umerii şi fratele lui musculoase o strângeau sub el. Perii aspri de pe pieptul lui îi zgâriau sfârcurile întărite de câte ori se înfigea puternic în ea.

Şoldurile lui erau prinse între picioarele ei, o ţintuia de pat, corpul ei se preda erecţiei lui tari, rigide, mătase fierbinte peste oţel, ce se îngropa adânc în ea, la fiecare mişcare ritmică; el se retrăgea puţin, apoi o penetra cu putere, umplând-o şi mai mult, şi mai adânc. Ducând-o neînduplecat spre extaz.

Nu mai putea să respire. Tot ce conta era uniunea lor pasională. Uniunea senzuală în care amândoi erau profund implicaţi.

Breckenridge nu simţise niciodată o asemenea uniune profundă, aşa un abandon sexual. De obicei, rămânea parţial conştient de ce era în jurul lui, în gardă… Dar nu şi acum.

Sub pături, dansau în întuneric, cu trupurile unite într-o disperare arzătoare, umedă, fără suflare, pe când pasiunea creştea mereu spre punctul culminant.

Săruturi lungi, lacome le sporeau dorinţa, până când aceasta ajunse de nestăvilit.

Mângâieri intime, explicite, lipsite de inhibiţii le duceau dorinţa pe cele mai înalte culmi, până ce pasiunea începu să-i tortureze.

Voiau să se posede pe deplin, să ajungă o singură fiinţă. Iar această dorinţă năvalnică îi duse în punctul culminant.

Lacomi şi disperaţi, luptând pentru dorinţa lor, se cutremurară, agăţându-se unul de altul când el intră în ea pentru ultima dată.

Lava erupse. Scânteietoare şi strălucitoare, se răspândi în fiecare nerv al lor. Plăcerea de

nedescris curgea prin fiecare venă.

Şi se prăbuşiră. Se sfărâmară.

Ultimul contact cu planul material.

Se pierdură într-un spaţiu vid… Apoi îi cuprinse extazul. Îi refăcu în cu totul alt fel.

Îi lăsă să plutească, căzând încet spre pământ, spre o realitate total schimbată.

Cu capul plecat, el rămase peste ea, sărutul se întrerupse, corpurile îşi încetiniră ritmul, apoi se opriră, cu muşchii tremurând.

În acea clipă, el îşi dădu seama, într-un moment de o claritate orbitoare. În respiraţia lor gâfâită, distinse adevărul. Îl conştientiză. Voise s-o posede – s-o prindă în mrejele plăcerii senzuale pentru a o face să tânjească după ea, să dorească mai mult şi, prin urmare, când avea să-i ceară mâna, oferindu-i perspectiva unei desfătări continue, ea să accepte.

Avusese de gând să ţească o plasă din sfoara de mătase a pasiunii, una în care s-o prindă.

Intenţionase s-o prindă în capcană.

Nu intenţionase totuşi să fie şi el prins acolo cu ea. Dar era.

Chiar când aceste gânduri îi umblau prin minte, îl copleşi satisfacţia profundă, densă, împletită cu mulţumire şi cu pace simplă, o senzaţie pe care nu o simţise înainte.

Îi era imposibil să-i reziste.

Înăbuşindu-şi un geamăt, îşi adună toate puterile şi se ridică de pe ea, dar căzu cu jumătate de corp peste ea, încă în braţele ei.

Acolo îi era locul.

Acolo trebuia să fie. Închise ochii şi se predă.

*

Luna îşi urma drumul pe cer când McKinsey intră în Kirkland, călare pe Hercule.

Luase urma fugarilor la New Bridge. Acolo părăsiseră Glasgow Road şi, nu se ştie de ce, o luaseră pe acest drum. Din fericire, având în vedere cât de târziu le găsise urma, drumul ales de ei avea puţine răscruci şi multe grădini şi ferme pe toată lungimea sa. Fusese în stare să obţină informaţii despre cei doi fugari fără să piardă mult timp. Călărise în viteză – ei mergeau pe jos şi, cu toată întârzierea lui, nu puteau să fi ajuns cu mult înaintea lui –, dar lumina din ce în ce mai slabă îl obligase să încetinească.

Acum era deja întuneric, prea întuneric pentru a călări.

Se opri să se uite pe drumul din faţa lui şi văzu lumina aprinsă în ceea ce părea un mic han în mijlocul unui rând de case. Reţinându-şi oftatul, o porni din nou.

Avea să ia o cameră la han şi să pornească iarăsi în zori. Trebuia să se asigure că ei trecuseră pe aici – că intraseră în Kirkland şi îşi continuaseră drumul. După ce îi pierduse de dimineaţă, nu avea să mai facă niciun fel de presupuneri în privinţa direcţiei în care se îndreptau. Dar voia să ştie de ce.

Reputaţia lui Heather Cynster era deja iremediabil distrusă, se gândi el. Odată ce se confirma acest lucru, dorinţa mamei lui avea să se fi împlinit, iar el şi ai lui aveau să fie din nou în siguranţă, dar el tot n-avea să fie mulţumit.

Cele mai bine concepute planuri… nu ieşeau de multe ori cum trebuie. Mai ales când implicau şi femei.

Nu-i dorise niciun rău fetişcanei aceleia prostuţe şi, indiferent ce se întâmplase între ea şi bărbatul cu care călătorea, intenţiile lui rămăseseră neschimbate. Avea să-i urmărească, să-i prindă şi să se asigure că ea era protejată – fie de ticălosul acela oportunist, fie de el însuşi.

Cum prefera ea.

Se opri aproape de han, îşi înălţă capul, trase obosit aer în piept şi făcu un legământ în sinea sa. A doua zi, într-un fel sau altul, avea să-şi ispăşească păcatele din ultimul timp. Avea să-i găsească pe cei doi fugari şi avea să afle ce îi hărăzise soarta lui Heather Cynster – şi ce îi hărăzise lui însuşi soarta, această femeie fluşturatică.

Capitolul 13

Îşi luară rămas-bun de la doamna Croft la scurt timp după ce soarele se înălţase pe cerul albastru. Heather se trezise singură în pat, în

lumina fantomatică a zorilor. Aproape imediat auzise afară zgomotul de lemn despicat.

Până se trezise, se spălase, se îmbrăcase, făcuse patul, împachetase şi coborâse, doamna Croft trebăluise în bucătărie învârtind tigăi pe foc, iar Breckenridge se cocoţase pe taburetul de la bucătărie, sorbind dintr-o cană aburindă de cafea.

Heather îi salută veselă şi se aşeză pe al doilea scaun de bucătărie, fiind pusă în temă de toate virtuţile lui Breckenridge, de unde deduse că el tăiase suficiente lemne cât să-i ajungă doamnei Croft până săptămâna viitoare.

Se despărţiră de văduvă în condiţii tare amiabile. Heather fusese de acord cu suma generoasă lăsată de Breckenridge pe lavaboul de sus. Porniră din Craigdarroch, iar vremea părea frumoasă, deşi ceaţa încă mai împresura piscurile din apropiere şi învăluia drumul din faţa lor. Breckenridge o luase din nou de mână; ea nu-i spusese că drumul era destul de plat şi că nu avea cum să se împiedice.

Adevărul era că nu ştia de ce el insista, chiar dacă nu-i zicea nimic, să o ţină de mână, dar ea nu avea de gând să evite acea atingere. Pe când mergeau împreună cu pasi apăsaţi, era plăcut să simtă legătura dintre ei, apropierea implicită.

După o sută de metri, se gândi că gestul lui de a o ţine de mână era unul posesiv… Fu imediat şocată de acest gând, de acea idee – care, din experienţa ei, era foarte posibilă cu bărbaţi de genul lui –, căci acea reacţie, fie conştientă sau

inconştientă, era un semn că o vedea într-un fel tipic masculin ca fiind a lui.

Nu era prea deranjată de această perspectivă.

Dată fiind aversiunea ei pentru bărbaţi posesivi, adică aroganţi – ca fraţii şi verişorii ei –, i se păru ciudat faptul că nu se împotrivea.

O senzaţie ciudată, dar cumva liniştitoare.

Micul dejun copios pe care îl luaseră, format din budincă de ovăz cu miere, le prindea bine acum când înaintau în ritm constant. După cum prevăzuse Breckenridge, drumul o lua pe teren aproape plat preţ de câţiva kilometri, şerpuind pe lângă dealuri şi intrând într-o pădure. Dar apoi urca un deal, şi, când se opriră pe coamă, văzură drumul care cobora uşor într-o vale înverzită. În depărtare se profilau alte dealuri, scăldate într-o lumină purpurie, înceţoşată.

Heather îi arătă înainte.

— Astea sunt dealurile din spatele domeniului Vale. Îşi lăsă braţul jos, cercetă cu privirea partea îndepărtată a văii apoi îi arătă din nou. Iar acolo se află Vale, dar nu putem vedea conacul de aici.

Breckenridge dădu aprobator din cap. În timp ce Heather se uita înainte, încercând să depisteze locuri cunoscute, el privi înapoi pe cărare – şi îi îngheţă sângele în vene.

De unde stătea nu zărea mare lucru din drumul pe care-l parcurseseră, însă chiar şi aşa, vedea până la Moniaive.

Pe drum se zărea un călăreţ care venea încrezător după ei.

Bărbatul călărea pe aceeaşi potecă îngustă pe care o urmaseră ei, dar apoi ieşiseră în câmp deschis. Şi până atunci nu văzuseră pe nimeni pe drum…

Breckenridge se întoarse şi o luă din nou pe Heather de mână.

— Vino cu mine. Să mergem!

Ea se uită nedumerită la el, dar nu se împotrivi să pornească din nou la drum cu paşi mari.

Dacă el îl vedea pe bărbat, atunci şi acesta i-ar fi putut observa dacă-şi ridica privirea. Breckenridge se gândi că era cel mai bine să ajungă cât mai repede la Vale. Cu Heather lângă el, nu putea iuţi prea mult pasul, însă impuse un ritm susţinut, la care ea se văzu nevoită să reziste.

După ce-i aruncă o vreme priviri întrebătoare, în cele din urmă îl întrebă: – Ce s-a întâmplat? Ce-ai văzut?

El îi întâlni preţ de o clipă privirea, se gândi să nu-i răspundă, ba chiar s-o mintă, însă îi spuse:

— Un bărbat calare. Un armăsar straşnic. Ea făcu ochii mari.

— Crezi că e moşierul?

Heather întoarse imediat capul ca să se uite în urmă.

El o trase înainte.

— E încă departe – cred că a ieşit din Moniaive. Nu-mi dau seama dacă e tipul nostru cel rău. E limpede că armăsarul e unul zdravăn, iar bărbatul are părul brunet şi pare foarte solid.

— Şi e suficient de bogat cât să-şi permită un cal bun.

El încuviinţă din cap şi grăbi pasul, iar ea abia se putea ţine după el.

— Dar am trecut de câteva drumuri, de câteva domenii. Doamna Croft a spus că sunt câteva prin împrejurimi. Poate bărbatul este un localnic care se duce acasă. Oricum, nu vreau să-l cunosc pe un drum atât de părăsit.

După ceva vreme, ea spuse ceva previzibil:

— Ce-ar fi dacă…

— Nu. Nu-i întindem o capcană, nu ne tupilăm undeva ca să-l vedem când trece, în caz că e moşierul. Se uită la ea ameninţător. Trebuie să ajungem în siguranţă la Vale.

Şi nu avea de gând să lase un potenţial răufăcător să îi oprească. În buzunarul de la haină avea unul dintre pistoalele cumpărate.

Era pregătit, însă, dacă-l scotea şi-l îndrepta spre cel care-i urmărea… Erau prea multe necunoscute în acel plan. Dacă şi călăreţul avea un pistol sau, mai rău, o puşcă?

Dacă ar fi fost doar el, ar fi fost ispitit să dea curs impulsului, dar cu ea lângă el nu risca să încerce ceva ce putea să-i pună în primejdie viaţa. Nu putea să se lupte cu bărbatul de pe cal în caz că acesta era moşierul, iar el – Breckenridge – să piardă disputa.

Nu-i stătea în fire să fugă, însă… Se uită la ea.

— Să-mi spui dacă merg prea repede. O să înaintăm fără oprire. Putem mânca din mers.

Ea îi susţinu privirea preţ de o clipă, apoi, spre surprinderea lui – se aştepta să vocifereze, măcar să-l înţepe cu o remarcă acidă –, ea încuviinţă din cap şi se uită înainte.

— Prea bine. După o clipă, adăugă: Pot să mai merg ceva vreme în ritmul ăsta.

Continuară să meargă, el ţinând-o de mână mai strâns ca înainte. Ea fusese tentată să se împotrivească, însă se uită în ochii lui, îi simţi strânsoarea tensionată… înţelese. Trebuia să o apere. Insă, în loc să o protejeze de adevărata primejdie care o păştea, în loc să o mintă sau să inventeze un motiv pentru care trebuiau să se grăbească, cum sigur ar fi făcut fraţii ei, el o tratase ca pe o femeie în toată firea şi nu îi spusese numai adevărul, ci şi concluziile pe care le trăsese.

Şi numai pentru asta şi tot se simţea obligată să-i uşureze situaţia, fiind de acord cu tot ce voia el.

Înainte, nu se gândise la asta, însă, datorită faptului că stătuse singur cu ea, îşi schimbase atitudinea faţă de ea: nu o mai trata ca pe o şcolăriţă.

Heather nu avea de gând să se plângă – într-adevăr, cel mai inteligent lucru pe care îl putea face o femeie, după cum învăţase de la Lady Osbaldestone şi de la Helena, mătuşa ei, văduvă şi ducesă de St. Ives, când un bărbat ca Breckenridge îşi schimba comportamentul în bine, atunci trebuia să fie răsplătit.

După cinci paşi se opri brusc. El se întoarse imediat să vadă ce se întâmplase, ochii săi fiind ca nişte nori furtunoşi de culoarea agatei. Ea se apropie de el, îi cuprinse faţa în mâini, îl trase în jos, se ridica pe vârfuri şi îl sărută.

În ciuda situaţiei în care se găseau, simţi imediat reacţia lui asemănătoare cu a unui câine flămând, pe care el îl puse din nou în lesa şi-l trase înapoi.

Zâmbind în sinea ei, se smulse din îmbrăţişarea lui; deschise ochii şi îşi coborî mâinile.

El se încruntă.

— Asta pentru ce a fost? Ea îi zâmbi.

— Felul meu de a-ţi mulţumi. Îl luă din nou de mână şi porni iar la drum. Vicontele făcu doi paşi şi ajunse din nou lângă ea. Se uită cu luare-aminte la chipul ei – ea îi simţi privirea sfredelitoare –, însă apoi el pufni şi se concentră la drumul din faţa lui.

Îi luă din nou mâna şi începu să meargă.

Fericită în sinea ei, încă zâmbind, se strădui să ţină pasul cu el.

După un kilometru şi jumătate ajunseră la prima colină. De pe coama dealului, drumul o lua mai abrupt decât la urcare, terenul fiind mai accidentat, erodat de topirea zăpezilor şi de ploile primăvăratice.

— Ai grijă! Breckenridge o opri, căci văzuse mult grohotiş care căzuse de mai sus şi ajunsese pe drum, blocând accesul. Mai dăduse peste

grohotiş şi când mersese prin Peak District; ştia ce să facă. Urmează-mă!

Cu Heather de mână, trecu peste porţiunea cu grohotiş.

Deşi se mai împiedicară de vreo doua ori, ajunseră nevătămaţi pe partea cealaltă.

Răsuflând uşurată, Heather se uită înapoi la acea porţiune instabilă.

— Asta o să încetinească un cal, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap.

— Va trebui să fie extrem de atent, dar nu e un obstacol prea mare pentru un cal. Calul ar putea să se oprească, aşa că depinde de cât de iscusit e călăreţul şi de cât de bine îl cunoaşte calul.

— Cât de multă încredere are în el. Strângându-l de mâna, Heather făcu semn cu cealaltă mână. Să mergem!

Breckenridge se simţi mai sigur pe sine odată ce trecură de obstacol.

— Dacă încă se ţine după noi, sigur va fi încetinit.

Porniră din nou la drum. Soarele se ridica tot mai sus pe cer în timp ce ei continuau să meargă. Drumul se surpa atât de mult, încât călăreţul nu ar mai fi putut să-l parcurgă calare – dacă ţinea la calul lui.

Primăvara părea hotărâtă să-şi între în drepturi şi să scoată pământul din ghearele iernii năprasnice. Privighetorile şi ciocârliile zburau sus pe cer; un cuc se auzea din adâncul pădurii care

forma o barieră verde, greu de trecut, în faţa lor.

Drumul ducea printre copaci. Tufişurile creşteau din ce în ce mai stufoase şi mai înalte pe când ei doi coborau din înălţimile pustii. Breckenridge se uită în urmă de câteva ori, însă drumul ce şerpuia ascundea privirii orice eventual urmăritor.

Ajunseră la o răscruce. La stânga şi la dreapta se făceau două poteci mai late. Se opriră şi se uitară în ambele părţi. Potecile mărginite de copaci şi de tufişuri arătau la fel în ambele

— Cred c-ar trebui s-o luăm la dreapta, spuse Heather. Dacă-mi amintesc bine, o să fie un lac mic pe partea cealaltă a drumului, puţin mai încolo.

Breckenridge scoase harta şi o consultă, apoi încuviinţă din cap.

— La dreapta.

Merseseră în ritm bun, iar drumul, imposibil de parcurs călare pe anumite porţiuni îl încetinise cu siguranţă pe călăreţ, dacă mai era pe urmele lor. Cu toate acestea, Breckenridge se simţi cuprins de agitaţie când o luară pe drumul mai lat şi mai puţin accidentat.

Lacul de care îşi amintea Heather apăru curând printre copaci, în stânga lor. Era întins şi urma poteca – sau mai degrabă cărarea urma malul –, luând-o spre nord-vest.

Breckenridge trebui să se stăpânească să nu se uite în urmă. Putea auzi de la o distanţă relativ mare un călăreţ apropiindu-se; ar avea vreme să

se ascundă şi cum tufişurile care mărgineau cărarea erau atât de stufoase, cu siguranţă aveau să găsească o ascunzătoare potrivită.

Deşi nu avea habar dacă acel călăreţ încă îi urmărea şi nu se abătuse de la drum, instinctul îi spunea să fie prudent. Niciodată nu se simţise mai agitat, atât de… conştient. Şi, deşi înţelegea la nivel raţional că respectiva reacţie se datora faptului că Heather era cu el, că ea – femeia pe care o alesese să-i fie mireasă – era în pericol, nu voia să se gândească la eventualele consecinţe.

Voia doar să ajungă cu bine la Vale.

Heather mergea hotărâtă lângă Breckenridge, într-un ritm cât mai rapid cu putinţă. Se întrebă dacă el credea că ea nu observa agitaţia ce-l cuprinsese, care îl făcea aproape să tremure. Deşi pe chip nu i se citea nimic, avea un aer grav, ridurile fiind mai pronunţate.

Toată fiinţa lui se concentra asupra primejdiei care îi păştea. Ea, pe de altă parte, nu simţea aceeaşi teamă care ar fi încercat-o dacă ar fi fugit singură. Era conştientă de pericol, însă, cu Breckenridge lângă ea, avea mintea limpede. Dacă într-adevăr îi păştea vreo primejdie, trebuia să rămână lucidă – ca să se asigure că amândoi scăpau şi el nu făcea nimic nesăbuit sau poate de un act de curaj inutil.

De asta sigur ar fi în stare, dacă avea impresia că situaţia o impunea. Ea nu se îndoia câtuşi de puţin.

Era conştientă de ironia situaţiei. Pe când

mergeau în lumina aurie a după-amiezii, îşi aminti ce o adusese în salonul lui Lady Herford în acea noapte fatidică de acum o săptămână.

Căutase un erou. Şi găsise unul.

El nu era cu siguranţă eroul pe care credea ea că avea să-l găsească, însă chiar asta era.

Nu era eroul ei, cel pe care-l căutase. Era al ei doar temporar, nu pentru toată viaţa. Odată ce ajungea cu bine în Vale, drumurile lor aveau să se despartă, iar legătura dintre ei urma să se rupă. Însă acum, în aceste împrejurări, îl aprecia pe eroul de lângă ea.

Lacul întins şi îngust se termină. Mergeau în tăcere. Poteca se ivi dintre copaci, urmând o porţiune de câmp deschis, apoi o pădure la stânga. Drumul era din ce în ce mai plat. În faţă văzură o casă printre copaci, apoi alta de cealaltă parte a drumului.

— Aici trebuie să fie Knockgray. Heather iuţi pasul, mânată de dorinţa de a ajunge mai repede. De acolo nu mai avem mult până la intrarea în Vale.

Breckenridge se uită în urmă cu atenţie pe când intrau din nou în umbra copacilor. Nu auzi nimic, niciun zgomot prevestitor de copite, însă instinctul îl punea în alertă.

Nu zărea nimic printre copacii din spate. Se uită în faţă şi continuă să meargă cu paşi mari, cu simţurile încordate. Încă puţin şi aveau să fie în siguranţă.

Ajunseră imediat în sătuc. Un fermier şi o

femeie dintr-o grădină întoarseră capetele şi se uitară cum cei doi trec pe lângă ei, apoi se întoarseră la treburile lor.

— Pe aici. Heather indică spre stânga, apoi îl duse pe o potecă dreaptă şi îngustă care scurta coborâşul de pe povârniş. La capătul acestuia, poteca se intersecta cu un drum pavat. Acolo! îi arătă Heather. Ridicându-şi privirea, Breckenridge văzu ce părea la prima vedere intrarea pe o altă potecă în faţa celei pe care erau acum. Însă, odată ce coborâră cei câţiva metri, îşi dădu seama că de fapt era o alee cu intrarea străjuită de turnuri din piatră foarte înalte şi cu ziduri ce se întindeau pe fiecare parte.

Cu cât coborau mai mult, lăsând Knockgray în urma lor, cu atât devenea mai limpede că poteca de alături ducea la o reşedinţă importantă; zidurile de piatră se întindeau neîntrerupte de fiecare parte, iar terenul părea mănos şi bine lucrat, vizibil diferit de cel al fermelor pe lângă care trecuseră.

— Acesta-i drumul spre Ayr, îi spuse Heather cu veselie în glas când ajunseră la răscruce. Satul Carsphairn e pe acolo – arătă în dreapta –, iar Ayr e mai încolo. În stânga e New Galloway.

Breckenridge încuviinţă din cap, stabilind în minte poziţia lor pe hartă. Fără a-i da drumul la mână, o conduse pe partea cealaltă a drumului.

— Cât de departe e casa? Încă simţea pericolul dându-le târcoale.

— Conacul – Carsphairn – e la vreo trei

kilometri depărtare.

Îi aruncă o privire când el se opri pe alee în faţa intrării şi se uită în urma lui.

Drumul era atât de drept, încât putea vedea până la capăt, unde se intersecta cu poteca spre Knockgray.

Heather îl strânse de mână.

— Nu mai fi aşa îngrijorat, am ajuns. El îi întâlni privirea.

— Dar mai avem trei kilometri.

Ea zâmbi larg şi porni din nou la drum.

— Aşa e, dar nu cred că ar avea cineva îndrăzneala – dacă vrea să ne facă rău – să ne urmărească în Vale. Nu dacă ştie cine este Catriona.

El avu prilejul să pună o altă întrebare:

— Cine sau ce e, de fapt, Catriona?

Buzele lui Heather schiţară un zâmbet.

— Ea e stăpâna… stăpâna din Vale. Este… ei bine, cei care nu înţeleg spun că e vrăjitoare. Îi întâlni privirea preţ de o secundă. O vrăjitoare cu puteri foarte mari.

— Dar ce spun despre ea cei care înţeleg?

— Că e stăpâna care îi protejează şi are grijă să le meargă bine celor din Vale şi din ţinut.

— Noi nu locuim aici.

— Eu fac parte din familie, şi tu eşti protectorul meu. Crede-mă, asta face din noi protejaţii ei.

El făcu o grimasă şi nu mai zise nimic, dar se gândi că nu avea să lase garda jos doar pentru că

o vrăjitoare putea sau nu să fie la trei kilometri depărtare. Şi putea sau nu să-i observe şi să-i ajute.

Merseră înainte spre vest câteva sute de metri, apoi cărarea, mai degrabă un drum bine întreţinut pentru trăsuri, începu să şerpuiască pe lângă un deal, spre sud. Odată ce treceau de cotitură, eventualii urmăritori nu aveau să-i mai vadă.

Heather merse cu paşi mari până la cotitură, cu privirea aţintită înainte. Dând drumul mâinii ei, el se opri şi se întoarse, lăsând-o să meargă mai departe în timp ce el, mânat de instinct, cerceta cu privirea drumul pe care îl parcurseseră până la răscrucea din Knockgray…

Iar călăreţul brunet şi bine făcut stătea pe roibul său chiar la capătul potecii, cu privirea aţintită asupra lor.

Breckenridge nu trebui să se uite mai îndeaproape ca să-şi dea seama – era limpede că acel bărbat îi urmărise; era acelaşi călăreţ pe care îl mai văzuse. Iar acum… poziţia lui, concentrarea acestuia îi atrăgeau atenţia. Era, desigur, misteriosul moşier din spatele răpirii lui Heather. Se potrivea descrierii. Nu doar ca fizic, ci şi în toate celelalte privinţe. Era ceva ameninţător în neclintirea lui, o trăsătură primitivă, intangibilă, de care Breckenridge era conştient în ciuda distanţei dintre ei şi pe care o intuise fără nici cea mai mică problemă.

Bărbatul era un războinic înnăscut, la fel ca el.

Un inamic redutabil, pe care nimeni sănătos la minte nu l-ar fi nesocotit. Breckenridge stătea nemişcat şi se uita la el. Aştepta cu mâinile în şolduri. Dar călăreţul nu o luă nici înainte, nici înapoi. Era o înfruntare. Breckenridge acceptă în cele din urmă acest lucru. Bărbatul, moşierul, oricine ar fi fost, nu prea voia să intre în Vale.

Şi, deşi Breckenridge era sigur că bărbatul era duşmanul lor, nu putea – nu voia – să o lase pe Heather şi să meargă să-l înfrunte. Chiar dacă ar fi avut un cal la îndemână, nu voia să o lase pe Heather singură, chiar dacă avea mai puţin de trei kilometri până în locul care-i oferea siguranţă.

Călăreţul ar fi dispărut de mult, dacă Breckenridge aştepta ca ei să ajungă întâi la conac, de unde să pornească împreună cu Richard, călare, cât de repede cu putinţă.

Preţ de un minut, îl fixă cu privirea pe călăreţ, apoi îşi coborî mâinile pe lângă trup, se întoarse şi continuă să meargă, ţinând-o pe Heather şi spre Vale.

Bărbatul care nu era McKinsey opri calul în vârful pantei abrupte şi se uită de-a lungul drumului, la cei doi care treceau de cotitură. Îi privi cum dispar, îl văzu şi pe bărbatul care se oprise şi se uitase lung la el, ca un războinic care îl provoca la luptă, şi întinsese mâna să o sprijine pe femeie. În ultima clipă înainte să-i piardă din vedere, bărbatul o luase de mână pe femeie.

Pe Heather Cynster. Nu o cunoştea, dar acum, că o văzuse, era întru câtva uşurat că soarta

intervenise şi trimisese pe altcineva – alt războinic – să o salveze. Părea să fie ceva de capul ei; părea încrezătoare chiar şi în aceste împrejurări, îşi ţinea mândră capul sus, mergea sigură pe ea, părea inteligentă, curajoasă şi independentă.

O asemenea femeie îndârjită i-ar fi făcut viaţa grea. Chiar mai grea decât era deja.

Poate chiar scăpase şi trebuia să-i mulţumească bărbatului – războinicului – pentru că îi luase grija asta de pe cap.

Acum, că îl văzuse pe bărbat, era limpede că nu mai trebuia să-şi facă probleme în privinţa femeiuştii sau a siguranţei ei. Asta fusese principala lui grijă, motivul pentru care se simţise obligat să îi urmărească, însă era clar ca lumina zilei că bărbatul care părea foarte protector şi uşor posesiv îi luase viitorul şi viaţa în mâinile lui.

Timms, conţopistul fără slujbă, era conţopist cum era şi el. Deşi distanţa dintre ei fusese prea mare ca să îl poată recunoaşte pe bărbat – sau invers –, pur şi simplu era ceva în postura lui, nu doar faptul că avea picioare lungi, ci felul în care mergea.

Bărbatul – protectorul lui Heather Cynster – era un nobil asemenea lui. Putea să jure.

Şi cu siguranţă nu-l chema Timms.

Era tentat să plece, să se întoarcă şi să se ducă acasă, considerând că obligaţia lui faţă de Heather Cynster luase sfârşit, dar îl chinuia o întrebare: De ce aleseseră acel drum?

Poteca părea să o ia spre vest, spre următorul

lanţ de dealuri, Rhinns of Kells, care se întindeau de cealaltă parte a văii. Însă acele dealuri erau mai sălbatice decât cele pe care le traversaseră până atunci; nu avea să le fie deloc uşor. Oare chiar nu intenţionau să o ia pe acolo?

Reuşi să-i transmită neîncrederea şi lui Hercule, care făcu câţiva paşi în faţă şi scutură din cap. Se strădui să calmeze animalul impunător, se uită din nou în jos, apoi la turnurile celtice şi la zidurile din piatră care străjuiau intrarea pe alee, sugerând că era, de fapt, un drum pentru trăsuri care ducea la vreo casă de ţară.

Nici urmă de vreo plăcuţă din piatră sau ceva asemănător, ca să-şi dea seama cui aparţinea casa. Deşi cunoştea geografia regiunii, nu ştia a cui era proprietatea… dar avea o bănuială. Apucă din nou frâiele, întoarse roibul şi o luă înapoi pe drumul spre Knockgray. Dacă întreba pe cineva la cea mai apropiată cârciumă, atunci avea să afle suficiente informaţii cât să se poată retrage cu conştiinţa împăcată.

Poteca se intersecta cu drumul spre Ayr, la sud de satul Carsphairn.

O cârciumă în mijlocul satului era perfectă pentru intenţiile lui. Descălecă, îl priponi pe Hercule în curtea cârciumii şi intră.

Se sprijini de tejgheaua barului şi comandă o halbă. După câteva comentarii legate de vreme şi îşi dădu cu părerea despre recolta viitoare, cu pronunţatul lui accent scoţian, clienţii îl

considerară unul de-al lor, aşa că îşi îngădui să le spună:

— Puţin mai departe am văzut intrarea spre un conac. Arătă înspre drumul ce ducea la sud. Nu ştiu al cui e, dar terenul pare mănos.

Un moşneag aşezat pe un scaun la bar dădu aprobator din cap.

— A, acolo e Vale.

— Vale?

Bătrânul făcu schimb de priviri cu barmanul, apoi ridică din umeri.

— Îi zice Vale of Carsphairn. E deţinut de o doamnă şi de soţul ei, domnul Cynster.

— Om de ispravă domnu' Cynster. Barmanul şterse bine un pahar. Mai trece pe aici.

El încuviinţă uşor din cap şi schimbă subiectul, întrebând de starea drumului până la Ayr. Nu că se ducea într-acolo, dar voia să ştie. Rămase la bar, sorbind din bere, simţind cum îl învăluie uşurarea. Aflase suficiente despre familia Cynster cât să ştie că Richard Cynster se căsătorise cu o vrăjitoare de origine engleză care, se pare, deţinea Vale of Carsphairn.

Nu-i de mirare de ce Heather Cynster şi protectorul ei o luaseră pe drumul spre Vale.

Asta însemna că erau în siguranţă. Înapoi în sânul familiei Cynster. Puse jos halba goală, îi salută pe bătrân şi pe barman şi plecă din cârciumă. Cu toate că planul său eşuase, se simţea ciudat de uşurat; deşi rezultatul nu fusese cel planificat, cel dorit, cu atât mai puţin cel necesar,

se simţea incredibil de mulţumit că reuşise să evite un dezastru. Soarta fusese de partea lui. Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, ar fi fost o tragedie cu care nu ar fi putut să trăiască şi care i-ar fi întunecat restul zilelor. Afară, îl mângâie pe cap pe Hercule, apoi încălecă. Roibul simţi că bărbatul era mai calm şi se cabră, dornic să alerge. Bărbatul zâmbi larg şi bătu calul uşor pe grumazul puternic, apoi îl scoase din curte, dădu drumul frâielor şi îl lăsă să alerge în voie. Îşi înfipse mâinile în coama lui bogată şi se aplecă mult în faţă, cu aerul şuierându-i pe lângă urechi, simţind cum muşchii calului se destind şi se contractă sub el, şi în acea clipă gustă din plin minunata senzaţie.

Era liber.

Deşi era ceva iluzoriu, se mulţumea cu atât.

Se ducea acasă.

Pe de o parte, acel gând îi făcea sufletul să vibreze, la nivelul cel mai visceral al fiinţei sale. Pe de altă parte, se gândea fără să vrea la ce-l aştepta acolo – haosul şi catastrofa pe care trebuia să le evite.

El trebuia să îndrepte lucrurile. Cât putea de bine.

Avea să facă orice îi stătea în putere. Altă soluţie nu exista. Dar asta mâine. Azi era liber.

*

După-amiaza lăsa loc serii, apunea soarele

dincolo de dealurile din vest, umbrele creşteau şi aerul se răcea. Heather şi Breckenridge trecură de ultimul deal şi intrară în curtea mare din faţa conacului Carsphairn. Conacul era o clădire din piatră uriaşă cu mai multe frontoane, cu trei etaje sub acoperişul de ardezie şi cu trei turnuri ce se înălţau spre cer. Casa, făcută din piatră de un cenuşiu-închis, avea o formă neregulată, însă părea cumva echilibrată, cocoţată cum era pe un deluşor şi cu un râu care curgea pe lângă clădire. Pe povârnişul lin dintre casă şi râu erau grădini care acum se trezeau la viaţă. Breckenridge văzuse în spatele casei nişte acareturi care păreau să aparţină unei ferme prospere.

Nici nu erau la jumătatea drumului spre conac, când masivele uşi duble de la intrare se deschiseră şi trei copii veniră în fugă.

— Heather!

— Mamă, tată! Heather e aici!

Breckenridge se strădui să nu tresară; după tăcerea, calmul şi liniştea din acea vale întinsă, strigătele îi asaltară timpanele. Dar apoi se uită la Heather şi văzu zâmbetul care îi înflorea pe chip pe când făcea un pas în faţă şi îşi deschidea larg braţele, aşa că se hotărî să-i ierte pe micuţii derbedei. Dacă era aşa fericită…

Cei doi copii mai mari se năpustiră asupra ei; el îi puse o mână pe spate, să o echilibreze, deşi nu părea să observe asta pe când îi îmbrăţişa cu putere.

— Lucilla! Heather sărută un căpşor cu părul

de un arămiu strălucitor, apoi îl îmbrăţişă pe băieţelul brunet. Marcus! Apoi îşi concentra atenţia asupra celui mai mic copil dintre cei trei, aplecându-se pe când fetiţa venea la ea, ca să o poată o îmbrăţişa. Annabelle!

După ce se lăsă îmbrăţişată şi pupată cu putere, Heather se îndreptă de spate şi se uită spre uşă, pe când vărul ei Richard venea cu paşi repezi spre ea.

— Mama voastră e acasă? îi întrebă ea pe copii în timp ce se uita la Richard.

— Da, dar era în camera copiilor cu Calvin şi cu Carter, o puse la curent Lucilla, aşa că probabil încă mai coboară grăbită scările. Breckenridge îl pironi cu privirea pe bărbatul înalt cu păr brunet care mergea pe pietriş. Îl cunoştea pe Richard, slavă cerului, şi el la fel. Oricum avea să fie destul de penibil.

Ochii de un albastru-închis ai lui Richard o cercetară pe Heather, apoi bărbatul veni la ei şi o îmbrăţişă strâns.

— Ne-am făcut cu toţii griji, prostuţo. Era şi vremea să-ţi faci apariţia pe undeva.

— Crede-mă, îi zise Heather, îmbrăţişându-l, am venit cât am putut de repede.

Slăbind strânsoarea, Richard o ţinu mai la distantă şi, convins că era teafără, se uită fix la Breckenridge. După o clipă de ezitare, Richard înclină uşor capul şi întinse mâna.

— Breckenridge.

— Richard. Breckenridge îi strânse mâna.

Presupun c-ai auzit…

— Heather! Era şi timpul!

Se simţea o uşurare în cuvintele ei, deşi era reţinută şi calmă ca întotdeauna.

Uitându-se la casă, Breckenridge văzu o femeie frumoasă care venea uşor spre ei, cu fustele şi cu şalul fluturându-i în spate în briza uşoară. Părul de culoarea aramei era mângâiat de soare şi strâns într-un coc în creştet, câteva şuviţe încadrându-i chipul cu trăsături delicate şi o bărbie surprinzător de fermă. Nevasta-vrăjitoare a lui Richard era un pic mai înaltă decât majoritatea femeilor, suplă şi voluptuoasă, mai degrabă decât zveltă. Breckenridge o mai întâlnise pe Catriona o singură dată, la nunta lui Caro. Acum, la fel ca atunci, ea răspândea în jurul ei calm, seninătate şi siguranţă.

Când ajunse la Heather, Catriona o îmbrăţişă călduros şi o sărută pe obraz. Radiind, Heather o îmbrăţişă la rândul ei şi o sărută.

— A trebuit să venim aici – ştiam că nu o să vă deranjeze.

— Cum să ne deranjeze? Bineînţeles că nu! Suntem fericiţi că ai ajuns teafără. Ochii Catrionei, de un verde intens cu pete aurii, se îndreptară spre Breckenridge. Se uită la el o clipă – cum foarte putini o făceau, suficient de pătrunzător încât acesta să se întrebe ce naiba vedea –, apoi zâmbi din toată inima şi îi întinse mâna. Breckenridge. Dacă nu a spus-o deja Richard, îţi suntem îndatoraţi că ai salvat-o pe

Heather şi ai adus-o la noi în siguranţă.

În vocea Catrionei se simţea o oarecare satisfacţie. Făcând abstracţie de asta, Breckenridge îi luă mâna şi – pentru prima oară după prea multe zile – redeveni cel de altădată şi se aplecă deasupra acelor degete delicate.

— Catriona, ce plăcere să te revăd, deşi mi-aş fi dorit să se întâmple cu alt prilej.

— Sunt convinsă. Dar acum eşti aici, aşa că hai să intrăm înainte să se întunece şi să se răcească afară, spuse ea.

Se întoarse, îşi ridică braţele şi le făcu semn înspre casă celor trei copii, lui Heather, lui Breckenridge şi soţului ei.

Breckenridge, care se afla în spatele lui Richard, încheind şirul, cu copii mergând fericiţi înainte, şi asaltând-o pe Heather cu întrebări, profită de ocazie pentru a spune:

— A trebuit să mergem pe jos de la Gretna, şi de aceea ne-a luat aşa mult să ajungem aici.

Richard se uită preţ de o clipă la el cu o privire împietrită.

— Vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat.

Ajunseră la uşă şi îi urmară pe ceilalţi înăuntru – era o primire de care Breckenridge nu mai avusese parte niciodată. Din toate părţile apăreau oameni, printre care doamna Broom, menajera, o femeie mămoasă, preocupată de ceilalţi şi bună la suflet. După ce o întâmpină pe Heather, îl mângâie pe obraz de fericită ce era, mulţumindu-i din toată inima că o salvase pe fată.

Un bărbat mai în vârstă, uscăţiv şi obosit, care şchiopăta sprijinit într-un baston, îi spuse unui tânăr valet să închidă uşa, apoi îi zâmbi din toată inima lui Heather, care se întoarse şi îl văzu, îi surâse şi îi strânse mâna noduroasă.

— Meardle, mă bucur să te văd din nou. Eşti bine?

— Cât se poate de bine, domnişoară. Ce drăguţ din partea dumitale că întrebi.

Mulţimea de oameni care întâmpina continuă. Era un val cald şi primitor care îi împinse încet mai departe. Richard se opri să-i spună unui bărbat pe nume Henderson, cam ursuz şi cu trăsături aspre, să dea de veste în Anglia, unde era toată familia. Între timp, Catriona le dădea ordine lui Meardle şi doamnei Broom în privinţa camerelor. În acel zgomot care creştea în intensitate, bucătăreasa, o femeie rotofeie şi jovială, mărturie vie a meseriei sale, îl asigură pe Breckenridge că avea să pregătească la cină exact ce doreau el şi Heather şi le sugeră să mănânce nişte biscuiţi până atunci.

El îi mulţumi, iar Catriona, care auzi fără să vrea, se arătă de acord. O femeie înaltă şi demnă, cu păr negru încărunţit, cobora o scară în spirală cu doi băieţei bruneţi lângă ea. Fără să ezite câtuşi de puţin, imediat ce picioruşele lor dolofane atinseră podeaua, cei doi copilaşi veniră drept spre ei, întâi la Heather, care îi ridică şi le sărută obrajii. Apoi cei doi trecură în fugă pe lângă mama lor, trăgând-o uşor de fuste înainte să se ducă la

fraţii lor mai mari, şi insistară zgomotos să se alăture jocului acestora.

Dându-şi brusc seama că femeia mai în vârstă care îi însoţise până jos pe acei drăcuşori cu păr negru se oprise pe ultima treaptă pironindu-l cu privirea, Breckenridge întoarse capul şi se uită la ea.

Asemenea Catrionei, femeia îl studie o clipă, apoi zâmbi – cu aceeaşi mulţumire de sine pe care o arătase şi Catriona.

— Ea e Algaria, îl puse în temă Richard, care îşi făcuse din nou apariţia lângă el.

— E şi ea vrăjitoare?

Richard încuviinţă din cap.

— A fost îndrumătoarea Catrionei. Acum are grijă de copii şi, când crede că nu e atentă Catriona, o îndrumă şi pe Lucilla.

Breckenridge se uită la fetiţa cu părul arămiu.

— Va fi…?

— Următoarea Stăpână din Vale, aşa e tradiţia. Richard aruncă o privire spre copii lui strânşi în jurul soţiei cu o mândrie nu prea bine mascată. Algaria mi-a spus că am avut gemeni ca să aibă Catriona o fetiţă care să fie viitoarea Stăpână, iar eu un băieţel care s-o apere pe stăpână, să preia practic rolul meu. Dat fiind că Lucilla este o Cynster, la fel ca Marcus, nu ştiu cât de bine va reacţiona când va auzi că fratele ei o să-i fie protector.

Amintindu-şi cât de încăpăţânate erau femeile din familia Cynster, Breckenridge se uită la

Richard.

— Până să dai de veste şi celorlalţi, să-ţi spun prin ce-am trecut.

— Prea bine. Odată terminată organizarea, Catriona se întorsese la timp ca să audă cuvintele lui. Dar să ne ducem în… Îi întâlni privirea soţului ei. În bibliotecă.

Richard încuviinţă din cap. Catriona le spuse copiilor să se ducă sus cu Algaria, promiţându-le că vor primi biscuiţi, smântână groasă şi gem pentru a li se îndulci „exilul”. Împreună cu Heather, Catriona şi Richard, Breckenridge se duse într-o cameră confortabilă dintr-o parte a conacului. Doamnele se aşezară pe canapea, cu faţa la şemineul în care trosnea vesel focul. Breckenridge se cufundă într-un fotoliu mare pus lângă şemineu, cercetând decorul foarte masculin. Biblioteca era, desigur, teritoriul lui Richard.

În timp ce Richard stătea în celălalt fotoliu, o servitoare intră cu o tavă mare cu mâncarea promisă. Catriona turnă băutura pe când Heather şi Breckenridge începură să mănânce cu poftă – biscuiţi, smântână, gem de prune şi sandvişuri cu şuncă.

Breckenridge văzu cu coada ochiului cum Catriona scutura din cap spre Richard, dându-i de înţeles să amâne interogatoriul până când cei doi îşi potoleau foamea.

Tăcerea domni preţ de câteva minute, apoi Heather puse jos farfuria, luă ceaşca şi farfurioara şi se lăsă pe spate, oftând uşurată.

— Nu prea am mâncat de când am plecat de la Gretna Green. Catriona clipi şi se uită la Heather.

— Gretna Green?

Heather dădu aprobator din cap.

— Acolo m-au dus răpitorii. Dar staţi să o iau cu începutul. Ceea ce şi făcu.

După o clipă de gândire, Breckenridge se rezemă şi o lăsă să spună povestea cum voia ea, din momentul când intrase în salonul lui Lady Herford.

Heather îi fu sincer recunoscătoare. Îi ştia pe verii ei – pe Richard – prea bine ca să nu-şi dea seama ce se ascundea în spatele acelei primiri neobişnuit de glaciale la adresa lui Breckenridge. Era hotărâtă ca el să nu fie câtuşi de puţin învinovăţit; era conştientă că fusese foarte înţelegător, că o susţinuse cum putuse, ba chiar îşi înăbuşise impulsul de a fi, asemenea verilor ei, exagerat de protector.

Se simţea îndatorată şi profund recunoscătoare pentru ajutorul acordat. Se îndoia că alţii ar fi făcut la fel – să accepte şi să îi respecte dorinţa de a afla adevărul în privinţa răpirii, ca să-şi protejeze surorile şi verişoarele.

În loc să se certe cu ea, el făcuse tot ce îi stătuse în puteri ca să o apere, ceea ce îi îngăduise să-şi joace încrezătoare rolul de femeie răpită, convinsă că, dacă exista o ameninţare, el avea să fie undeva în preajma ei, pregătit şi dispus să o scoată în afara oricărui pericol.

După tot ce făcuse şi toate regulile pe care le

încălcase pentru ea, nu voia nici în ruptul capului ca el să fie învinovăţit.

Spre cinstea lui, o întrerupse doar să adauge acele detalii pe care ea nu le ştia – şi anume, cum o găsise la hanul de la Knebworth. Refuzul de a fugi cu el în acea noapte îl făcu pe Richard să se încrunte, însă motivul îl reduse la tăcere.

Amândoi povestiră în detaliu, dar concis, cum fusese răpită şi cum o urmase el peste tot.

Breckenridge era impresionat de cât de coerentă şi de deschisă era Heather; uitându-se întâi la Catriona, apoi la Richard, era încredinţat că şi ei îşi dăduseră seama că, în ciuda peripeţiilor prin care trecuse, Heather scăpase din acel coşmar fără urmări grave, fără vreo temere care s-o bântuie. Nu numai din cuvintele ei, dar şi din tonul şi din iritarea care i se citea pe chip când povestea faptul că nu reuşiseră să descopere identitatea misteriosului moşier, era limpede că voia cu orice preţ să afle motivul răpirii mai mult decât orice altceva.

Evident că evitase cu abilitate să vorbească despre apropierea lor intimă. Heather îşi amintise să-i înapoieze inelul cu sigiliu pe când se apropiau de conac, aşa că nici măcar acel amănunt nu mai ridica semne de întrebare.

Cu toate astea, Breckenridge simţea privirea bănuitoare a lui Richard, dar se prefăcu a nu observa. Voia să discute cu Richard imediat ce recunoştea totul deschis faţă de el, însă nu cu doamnele de faţă.

Nu cu Heather de faţă şi nici cu Catriona, cel puţin nu înainte de a se asigura de ce parte urma să fie aceasta.

Ştia că impresia iniţială a lui Richard – atitudinea marţială cu care îi întâmpinase în curtea din faţă – se schimbase treptat, pe când povestea tot ce făcuse el, Breckenridge, ca să o protejeze.

Heather nu-şi dădea seama, dar Richard da. Privirile ocazionale, din ce în ce mai înţelegătoare, pe care Richard i le arunca stăteau drept mărturie.

Ajungând la sfârşitul povestii, Heather trase concluzia:

— Şi aşa am ajuns în Vale.

Breckenridge se foi şi în cele din urmă îi întâlni privirea lui Richard.

— Călăreţul ne-a urmat până la marginea domeniului.

— Poftim? Heather se uită lung la el. Nu l-am văzut.

— S-a oprit la capătul cărării dinspre ultimul sat – parcă se numea Knockgray? Când Richard încuviinţă scurt din cap, Breckenridge continuă: M-am uitat în urmă înainte să cotesc – acolo unde nu mai vezi drumul care coboară. Stătea pe un cal imens – un roib minunat.

Am aşteptat, dar nu a dat vreun semn că ar vrea să ne urmeze. În cele din urmă, m-am întors lângă Heather şi am pornit încoace. E limpede că nu a venit după noi.

Catriona părea distantă, apoi scuturǎ din cap şi se concentrǎ din nou.

— Nu a pus piciorul în Vale. Aş şti.

Breckenridge ezită, apoi spuse:

— Asta înseamnă că ştie locul.

Richard se strâmbă.

— Nu neapărat. Oamenii nu mai vor să intre în Vale dacă au gânduri rele. Heather, care se gândea la faptul că Breckenridge nu-i pomenise despre călăreţ, era recunoscătoare pentru puterea Catrionei. Dacă bărbatul s-ar fi hotărât să vină după ei… Însă Breckenridge avea un pistol în buzunar, aşa că ar fi fost în siguranţă. Richard se ridică uşor.

— Mai bine trimit un mesager în sud, cât mai repede. Heather ridică privirea.

— Pot să trimit şi eu un bilet mamei şi tatei?

— Asta ar fi, desigur, ideal, spuse Richard. Îi făcu semn spre biroul care se afla în capătul îndepărtat al camerei, în faţa perdelelor din catifea dincolo de care se lăsa înserarea.

În timp ce Richard şi Heather stăteau la birou şi scriau respectivele bilete

— Heather către părinţii ei, Richard către Devil, fratele său vitreg şi capul familiei –, Breckenridge şedea lângă foc şi o întreba pe Catriona despre Vale. El era curios, iar ea părea dispusă să-i risipească ignoranţa, după cum bănuia el că vedea ea lucrurile. Pe el nu-l deranja. Se simţea ciudat de bine, mai relaxat decât se aşteptase.

Mai uşurat.

Îşi dădu seama de ironia acestui lucru când, odată trimise scrisorile cu un călăreţ, Catriona o duse pe Heather sus, ca să-i găsească haine şi să-i pregătească baia, lăsându-l în cele din urmă singur cu Richard; dată fiind necesitatea de a sta lipit de Heather, uşurarea lui era cam deplasată.

Înainte să aibă prilejul să-şi adune gândurile ca să abordeze subiectul, Richard, care se aşeză din nou în faţa focului după ce închisese uşa în urma femeilor şi făcuse un ocol ca să toarne pentru fiecare câte un pahar bine-venit de whisky, se uită la el pe când îi întindea paharul, îi întâlni privirea şi spuse:

— Apreciez şi înţeleg tot ce a trebuit să faci. O cunosc pe Heather suficient de bine să-mi dau seama că nu prea ai avut de ales. Aşadar, date fiind împrejurările şi având în vedere cine eşti tu şi cine e ea, ce urmează?

Breckenridge aprecie faptul că Richard era atât de direct. Îi susţinu privirea lui Richard şi-i răspunse scurt:

— Bănuiesc că ar urma o nuntă.

Richard îi cercetă chipul, apoi expiră zgomotos.

— Eşti de acord să te însori cu ea?

Avea să dea o luptă ca să se însoare cu ea, dar nu i se părea necesar să recunoască asta.

— Se pare că scopul nostru principal e să-i apărăm reputaţia. Eu consider că e foarte important, dat fiind că urmează să fie soţia mea –

dacă are reputaţia pătată, nu va putea să-şi joace în societate rolul ce-i este destinat.

Richard încuviinţă din cap.

— Niciun membru al familiei Cynster nu se va împotrivi.

— Mi se pare normal. Breckenridge se opri să soarbă din whisky. Era dintr-un malţ de foarte bună calitate, nu merita să-l bea dintr-o înghiţitură. Gura lumii spune că trebuie să mă căsătoresc, şi destul de repede, iar Heather are deja 25 de ani. Dacă nu se măritã până la anul, lumea o să considere că i-a trecut vremea. Eu propun să le zicem că, dacă tot ne cunoaştem, o anumită persoană bună la suflet – mă gândesc la Lady Osbaldestone – ne-a sugerat că ne-am potrivi şi că situaţia amândurora s-ar putea rezolva printr-o simplă ceremonie. Aşa că, în loc ca Heather şi părinţii ei să vină la Baraclough, am hotărât să ne întâlnim în secret aici, sub oblăduirea dumitale şi a Catrionei pentru a vedea dacă putem cădea de acord asupra nunţii.

— De ce nu sunt aici măcar Martin sau Celia?

— Celia mai are două fiice pe care să le însoţească la baluri şi petreceri, iar brusca ei dispariţie din viaţa socială, precum şi a lui Heather, ar fi făcut lumea să vorbească, ceea ce familiile voiau să evite, dat fiind adevăratele împrejurări.

Richard căzu pe gânduri. Cu capul plecat, spuse:

— Din câte am auzit, familia a reuşit să ţină

secretă dispariţia lui Heather. Celia şi doamnele au spus că Heather s-a îmbolnăvit şi că e posibil să aibă ceva contagios, aşa că niciuna dintre prietenele ei – sau mamele lor – nu au venit la ea în vizită.

Breckenridge încuviinţă din cap.

— Asta o să meargă. Când se va afla adevărul, vor crede c-a fost vorba de-o idilă.

Richard pufni. Sorbi din pahar, apoi se uită la Breckenridge.

— Să-ţi spun două adevăruri. Întâi de toate, fetele din familia Cynster se căsătoresc din dragoste.

Breckenridge ridică din umeri.

— Pur şi simplu asta nu s-a întâmplat, şi, cum Heather a ajuns la 25 de ani fără să-şi întâlnească adevărata dragoste, a hotărât că titlul de vicontesă, urmat de cel de contesă, era de dorit decât să ajungă fată bătrână.

Richard încuviinţă din cap.

— Da, aşa e. În al doilea rând, de ce ne întâlnim aici, nu la Baraclough? Breckenridge zâmbi cinic.

— Asta-i uşor: pentru că Baraclough e la scurtă distanţă de Londra şi oricine ar fi putut să treacă să-l vadă pe tata cât eram acolo. Vale este însă foarte departe de oamenii indiscreţi.

Richard zâmbi larg.

— Aha, înţeleg. După ce stătu o clipă pe gânduri, dădu aprobator din cap. Ar putea merge.

— Ce anume?

Amândoi îşi ridicară privirile şi o văzură pe Catriona închizând uşa după ea.

Veni spre ei, ridicând întrebătoare din sprâncene.

Richard o lămuri, nu în privinţa necesităţii nunţii – lucru despre care Breckenridge îşi dădu seama că Richard şi Catriona discutaseră –, ci că el, Breckenridge, era dispus să se însoare cu Heather şi să inventeze o poveste care să explice astfel absenţa ei de la Londra, protejându-i astfel reputaţia de gura lumii.

La sfârşitul discursului lui Richard, Catriona tăcu preţ de o clipă, apoi se uită la Breckenridge.

— Ai vorbit despre asta şi cu Heather?

El strânse din buze, mascându-şi reacţia ridicând paharul.

— Nu, nu încă.

— Păi, îţi sugerez s-o faci cât mai degrabă, îi zise ea, ridicând iar din sprâncene. Oricum, între timp, mai bine du-te în camera pe care Henderson a pregătit-o pentru tine şi pune-ţi la punct ţinuta. Îi cercetă cu privirea pe amândoi. Richard o să-ţi împrumute nişte haine.

Se ridică încet. Aşa făcu şi Breckenridge, simţindu-se obligat. Pe când punea jos paharul, Catriona îşi reluă vorba:

— Imediat este ora cinei. Orice altceva poate aştepta până mai târziu. Reuşi să-i gonească pe el şi pe Richard din cameră. Pe hol, îi ceru lui Richard să-i găsească nişte haine lui Breckenridge şi îşi expedie soţul pe scări, apoi îl lăsă pe viconte

în grija lui Henderson, care-l conduse pe o scară din piatră în spirală până la el în cameră, unde baia era pregătită.

Catriona stătea în capul scării în spirală, cu mâinile în şolduri, uitându-se la Breckenridge cum urca. Deşi nu îl mai vedea, nu se clinti, ci doar zâmbi, scutură din cap şi, cu acel zâmbet vag arogant pe buze, se duse apoi să se ocupe de celelalte treburi pe care le avea.

Revenind din camera lui Breckenridge, după ce îl condusese până acolo şi-l prezentase lui Worboys, majordomul lui extrem de corect, care insistase că doar el putea să îmbrace cum se cuvine un domn de calibrul lui Breckenridge, şi astfel îi răpise şansa de a-i alege şi a-i aduce nişte haine din dulapul lui, Richard intră din nou în încăperea pe care o împărţea cu soţia lui, vrăjitoarea, şi o găsi deja îmbrăcată pentru cină. Îşi peria părul lung, aşezată la măsuţa de toaletă.

Lumina focului îi poleia părul roşcat.

Luându-şi ochii de la o privelişte pe care o găsea fermecătoare, închise uşa, încercă să se concentreze şi îşi aminti ce voise să o întrebe.

Îi surprinse privirea în oglindă şi se încruntă.

— Despre ce a fost vorba? Nu trebui să spună prea multe – Catriona ştia la ce se referea. După cum spusese ea, orice altceva trebuia să aştepte până mai târziu. Robert nu ştia exact ce abordare urma să aibă ea, dar ştia foarte bine care era poziţia lui.

Cel puţin asta credea.

Ea se concentră pe şuviţa de păr pe care o peria.

— Ai observat cât de dornică era Heather să te asigure pe tine, pe mine şi practic pe întreaga familie că Breckenridge nu a fost în niciun fel vinovat de faptul că a lipsit atât de mult?

Oprindu-se în spatele ei, privindu-i chipul în oglindă, Richard îşi vârî mâinile în buzunare şi ridică din umeri.

— E de înţeles. Nu a prea minţit la viaţa ei şi nici nu a spus jumătăţi de adevăruri, aşa că s-ar simţi teribil de vinovată dacă ne-am înfuria pe Breckenridge din cauza unor lucruri întâmplate, de fapt, din vina ei.

— Nu a fost deloc vina ei. Tonul Catrionei nu se schimbă, dar Richard simţi oricum dezaprobarea. Vina o poartă răpitorii şi, cu asupra de măsură, acest moşier misterios.

Richard încuviinţă din cap.

— De acord cu tine, dar societatea nu va percepe lucrurile aşa.

— Poate că nu, dar ne-am abătut de la subiect. Puse jos peria, îşi ridică mâinile, îşi dădu părul pe spate, pregătindu-se să-şi facă obişnuitul coc îngrijit, care nu rămânea aşa prea multă vreme. Ce mi s-a părut interesant la aventura lor a fost, întâi de toate, faptul că Heather a insistat că totul s-a întâmplat din vina ei şi nu a lui Breckenridge şi că el nu a fost de acord sub nicio formă cu deciziile ei, însă le-a acceptat şi a sprijinit-o în mare parte fără să crâcnească. Asta mi se pare

interesant, nu-i aşa?

Richard se încruntă şi căzu pe gânduri.

— Chiar nu-mi dau seama ce altceva ar fi putut să facă, zise el. Până la urmă, vorbim de Heather. Deşi nu ne place, este o Cynster din cap până-n picioare, şi, fiind ameninţate surorile ei şi probabil Henrietta şi Mary, i-a fost imposibil să renunţe la ce avea de gând.

Catriona îi susţinu privirea o clipă, zâmbindu-i drăgăstos într-un fel prin care îi dădea de înţeles că uitase ceva extrem de important, apoi îi spuse cu voce blândă:

— Spune-mi, te rog, ce e Breckenridge? Nu cine, observă el, ci ce. Ştia la ce se referea, înţelegea ideea, însă… se strâmbă.

— Nu ne dăm seama ce s-a petrecut cu adevărat – cât de mult s-au contrat –, însă tot cred că, indiferent ce ar fi făcut, Breckenridge nu ar fi putut să o facă pe Heather să se răzgândească.

Era rândul Catrionei să ridice uşor din umeri.

— Poate că nu. Nu cred că vom şti vreodată, şi nici măcar nu mai contează.

Începu să-şi prindă cocul cu agrafe.

Richard îi cercetă chipul. Nu purta masca ei de stăpână, acea siguranţă de sine pe care o avea chiar şi în faţa unor tragedii, însă era fericită şi cu adevărat încântată de situaţie.

Se încruntă, nesigur în privinţa a ceea ce credea ea, a ceea ce aştepta – ce anume sesizase ea şi el nu – şi îi zise:

— Îţi dai seama că vor trebui să se

căsătorească.

Ea zâmbi larg.

— Îţi dai seama de ce Stăpâna i-a adus pe acest drum? Richard se îndreptă de spate.

— Stăpâna? Vrăjitoarea de nevastă-sa nu-şi invoca zeiţa în van, şi învăţase să fie prudent când o făcea. E implicată în asta?

— Bineînţeles. Unde altundeva ar trimite ea doi îndrăgostiţi care trebuie să-şi rezolve situaţia? Cu părul aranjat exact cum voia, Catriona se întoarse pe scaun şi se uită la el. Tu ar trebui să ştii mai bine decât toţi că Vale este un loc pentru îndrăgostiţii care nu văd lucrurile evidente, nu înţeleg ce le e sortit.

Richard ezită, dar se văzu nevoit să întrebe:

— Ce le e sortit?

Catriona scutură din cap.

— Ar trebui să fii puţin mai atent. Chiar şi eu ştiam că le era sortit să fie împreună, şi i-am mai văzut pe amândoi doar de două ori înainte.

Îşi întinse braţele. Iar acum iată-i aici: totul este limpede.

— Da?

— Bineînţeles! Noi trebuie să-i convingem să rămână aici până îşi dau seama şi ei. Se ridică, îşi scoase şalul de pe umerii ei de alabastru aproape goi, în rochia de seară foarte decoltată. Mă îndoiesc că va dura prea mult – Heather nu a fost niciodată naivă, şi sunt sigură că nici Breckenridge nu este. Dată fiind reputaţia lui în relaţia cu femeile, este conştient de mai multe

decât alţi bărbaţi.

„Asta n-o să-l salveze.” Richard îşi ţinu părerea pentru el.

Catriona puse şalul deoparte, îşi îndreptă rochia, apoi se întoarse şi îi arătă spatele.

— Închide-mi rochia şi schimbă-te. Acuşi sună gongul, şi trebuie să fim în salon când ajung ei – vreau să le văd reacţiile.

Neavând nimic împotriva acelui plan, Richard lăsă deoparte nedumerirea şi reticenţa, apucă încet şnurul de dantelă şi se supuse. Chiar nu-i păsa dacă stăpâna era implicată, atâta timp cât Heather şi Breckenridge ajungeau la altar. Asta era datoria lui faţă de familie, însă nimănui nu-i păsa… cum avea să se întâmple.

Îi legă şnurul Catrionei, apoi se dezbrăcă şi luă pe el hainele pe care i le lăsase Worboys. Îşi amintea ce-i spusese lui Breckenridge. Nu credea că avea darul profeţiei, dar se pare că vorbele sale fuseseră un avertisment.

„Fetele din familia Cynster se căsătoresc din dragoste.”

Dacă intuia corect interesul stăpânei pentru Heather şi Breckenridge, şi era sigur de asta, atunci se pare că urma să aibă onoarea şi încântarea de a-l primi pe Breckenridge în familia lor – Breckenridge, cel mai libertin dintre toţi bărbaţii.

Zâmbind în sinea sa, îşi puse haina de seară, îşi aranjă manşetele, apoi o urmă pe Catriona până la uşă.

Capitolul 14

Câteva ore mai târziu, Breckenridge se întindea cu mâinile la ceafă sub cearşafurile din pânză scrobită, bucurându-se să fie din nou într-un pat suficient de mare pentru el. Răsuflă uşurat, aşteptând somnul să vină. Se gândi din nou la cina din acea seară pe care o luase cu ceilalţi într-o sală imensă care nu părea să se fi schimbat de-a lungul secolelor. Familia şi musafirii erau aşezaţi la masa înălţată pe o platformă, iar restul sporovăiau veseli în jurul meselor aşezate pe podeaua sălii.

Îşi aminti din nou acea scenă şi se trezi zâmbind, aducându-şi aminte de căldura, afecţiunea şi viaţa care parcă pluteau în jurul mesei înalte, în toată sala. Cu toţii râdeau şi zâmbeau. Chiar şi el, un străin, simţise că făcea parte din acea efuziune generală.

La reşedinţă, familiei lui lucrurile se desfăşurau cam în aceeaşi manieră, dar aici în Vale, bucuriile şi plăcerile simple ale vieţii de familie se percepeau mai uşor, fiind exprimate mai deschis.

Fusese o seară interesantă. Din mai multe privinţe.

Se gândi din nou la multitudinea de conversaţii, examinându-le atât pe cele de la masă, cât şi pe cele avute în orele petrecute în salon. Deşi nu era surprins de calmul lui Richard,

simţea din partea lui… ceva ce aducea a compasiune.

I se părea ciudat. Cum se putea ca lui Richard să-i pară rău pentru că el era forţat să renunţe la viaţa de libertin ca să se însoare cu o Cynster?

Toţi bărbaţii din familia Cynster le considerau pe feţişoarele lor prinţese ale casei. S-ar fi aşteptat ca Richard şi ceilalţi să creadă că orice bărbat care se căsătorea cu una dintre aceste fete, indiferent de împrejurări, ar trebui să se simtă onorat, nu demn de milă.

Faptul că Richard se uita la el cu compasiune îl făcea să se simtă nelalocul lui.

Situaţia era chiar mai stranie din cauza încrederii cu care îl acceptase Catriona. Ştia ca el şi cu Heather aveau să se căsătorească, însă nu percepuse nicio dezaprobare a acestei legături dictate de normele sociale.

Catriona era soţia lui Richard – şi deci făcea parte din familia Cynster – de mai bine de nouă ani; era greu de crezut că încă nu se molipsise de crezul că „fetele familiei Cynster se căsătoresc doar din dragoste”.

Mai ales dată fiind legătura cu acea misterioasă „stăpână”.

Mai veridică i se păruse ameninţarea voalată pe care o făcuse Catriona – şi anume, că Heather, odată ce conştientiza ce se aştepta de la ea, avea să se împotrivească.

Doar la acest gând… simţi cum i se încordează muşchii şi încercă să se relaxeze.

Se străduí să nu se mai gândească la acel lucru deprimant, să-l îngroape în conştiinţa lui, însă posibilitatea de a fi forţat să renunţe la ea se ridică asemenea unui spectru – şi îl făcu mai hotărât. Nu voia să o părăsească – nici nu-şi putea închipui cum ar putea trăi fără ea. Cum ar putea să o mai întâlnească şi să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

Putea recurge la subterfugii ca atâţia alţii, însă ar fi fost nedemn de el. Ideea de-a păstra distanţa din trecut – ea să-l vadă ca pe un unchi – era de tot râsul.

Îl trecu un fior, apoi se întinse din nou în pat. Ca să poată dormi în acea noapte, se concentră asupra aspectelor pozitive – cum avea să fie după ce se căsătoreau. Aveau să stea la Brunswick House când erau în Londra, însă, cu excepţia zilelor când trebuiau să fie în capitală, se gândea că ar fi fost bine să locuiască la Baraclough. Lui şi tatălui său avea să le surâdă ideea.

Adevărul era că voia să-şi întemeieze un cămin – nu doar casa, ci şi o familie –, similar cu ce avea Richard aici. Richard părea mulţumit, aşa că, dacă el era fericit, şi Breckenridge avea să fie. Avea să fie fericit şi împlinit.

Nu se mai gândise la acest lucru înainte, dar asta îşi dorea. Asta voia să realizeze – aceasta era calea pe care voia să o urmeze tot restul vieţii.

Se pare că singurul obstacol era să o convingă pe Heather să se mărite cu el, în lipsa unor declaraţii solemne de dragoste. Din fericire,

societatea şi marile doamne aveau să fie de partea lui.

Cu buzele arcuite, închise încet ochii, se linişti şi încercă să adoarmă. Ar trebui să fie uşor; patul era foarte confortabil, şi, datorită zidurilor groase de piatră, niciun zgomot nu ajungea la el. Se foia în pat.

Se ridică în capul oaselor, îşi aşeză perna şi se întinse din nou.

În cele din urmă se întoarse pe spate şi se uită ţintă la tavan. Voia să se ridice din pat, să-şi caute ceasul de buzunar, ca să vadă cât zăcuse, însă, deşi i se păruse că trecuseră ore întregi, nu stătuse mai mult de o oră, după rapiditatea cu care se mişcaseră razele lunii prin cameră.

Era convins că o anumită activitate i-ar putea aduce somnul, însă principiile îl împiedicau să se ducă la Heather în pat, cel puţin cât locuia sub acoperişul lui Richard.

Pe deasupra, nici nu ştia unde era camera ei…

Sunetul zăvorului îl făcu să se întoarcă. Să-şi încordeze toţi muşchii. Heather deschise uşa cât de încet putu şi se simţi uşurată când balamalele nu scoaseră niciun sunet. Ghicise în ce cameră şi în ce turn s-ar afla Breckenridge, dar nu avea habar dacă intuise corect.

Fusese nevoită să aştepte până când toţi se culcaseră, apoi stătuse o vreme pentru ca ochii să i se acomodeze cu întunericul de pe holurile conacului. Nicio clipă nu se gândise că avea să-şi petreacă noaptea singură în pat.

În seara asta, sau dacă avea noroc în următoarea, avea să fie ultima ei şansă să doarmă în braţele lui. Nu vedea de ce ar lăsa să-i scape un asemenea prilej. Odată ce se hotăra să plece, era decisă să nu se agaţe de el, ci să se comporte cu acel savoir faire cu care el era, desigur, obişnuit din partea iubitelor lui.

Erau amanţi, nimic mai mult. Un concurs de împrejurări îi adusese împreună, dar în curând avea şi să-i despartă. Ştiuse ce urma să se întâmple când îl sedusese; nu era suficient de naivă să creadă că el avea să se îndrăgostească de ea în două zile. În acele nopţi în care făcuseră dragoste cu pasiune.

Uşa era deschisă suficient de mult cât să intre în cameră şi să se uite la pat în întunericul scăldat în razele lunii…

El era acolo.

Inima îi bătea să-i sară din piept la propriu, ceea ce i se părea o prostie, dar fix asta simţea.

El stătea pe spate, scăldat într-o blândă lumină argintie. Cearşafurile foşniră în timp ce el se sprijini într-un cot ca să se uite la ea… Cearşaful alunecă, expunându-i pieptul.

Gura lui Heather se uscă. Aproape încetă să respire.

Apoi îşi aminti de ce venise la el – avea timp să-l studieze mai târziu. Se întoarse şi închise uşa cât mai încet cu putinţă, apoi se răsuci şi merse tiptil până la pat.

El o urmări cum se apropia şi, când se opri

lângă pat, o întrebă:

— Ce faci aici?

Heather îi întâlni privirea şi, drept răspuns, slăbi cordonul halatului, apoi şi-l dădu jos de pe umeri, îl lăsă să cadă, mătasea alunecând pe lângă trupul ei gol şi ajungând pe podea.

— Nu ai de gând să te împotriveşti, nu?

El se uita acum la sânii ei. După o clipă de ezitare, murmură:

— Nu. Bineînţeles că nu, deşi, cu ochii încă aţintiţi asupra ei, ridică pătura.

Ea se sui în pat, se apropie de el şi lăsă aşternuturile să cadă la loc. Îşi ţinu respiraţia când simţi pielea lui atingându-se de-a ei. A lui era mult mai caldă, trupul mai musculos. Atât de masculin.

Breckenridge o trase mai aproape, lângă el, apoi întoarse capul, şi buzele lor se întâlniră.

Ce ciudat… Deşi buzele lui le atinseră pe ale ei până când se deschiseră şi limba se strecură înăuntru, mişcându-se cu pricepere, Heather simţea că el era reţinut, rece… se gândea la ceva.

Dar apoi se concentră, sigur pe el pe când se lipea mai tare de ea, îi apucă un sân şi îi acapară simţurile.

De această dată mişcările erau diferite – o senzaţie sublimă, încântătoare pe când trupurile lor se întâlneau, se depărtau, în timp ce mâinile lui se jucau cu carnea ei şi gura lui umbla de colo-colo, aducând un omagiu înainte de a-şi cere răsplata.

Ea se ridică sub el, neliniştită şi curioasă, însă Breckenridge nu-şi pierdu nicio clipă controlul; dând dovadă de o experienţă şi de o execuţie fără cusur, făcu un „recital” de excepţie, care, exact cum îşi dorise şi ea, îi educă simţurile, ducând-o pe alte culmi ale senzualităţii, mai departe…

Într-o pasiune care-i tăie răsuflarea. Într-o dorinţă dureros puternică. Într-o căldură care se strecura pe sub pielea ei şi o ardea.

Într-o dorinţă atât de profundă că se simţea de pe altă lume, aşa cum stătea în braţele sale, în patul moale, înconjurată de el şi de frumuseţea căreia îi dădea naştere.

Se simţea prinsă în dulcea capcană a plăcerii pe care i-o oferea el. Plăcerea creştea, ameninţând să o copleşească, dar ea avea un plan.

Se lupta să ţină piept acelui val şi reuşi să inspire din nou ca să rostească:

— Nu, e rândul meu.

După câteva minute lungi de încleştare înfierbântată, îl convinse că vorbea serios, că n-avea să-l lase să o subjuge, aşa că în cele din urmă el acceptă, cu un geamăt slab, să se întindă pe spate şi să o lase pe ea să preia controlul.

Să îl mângâie şi să-şi satisfacă poftele.

Să-şi contopească simţurile cu ale lui şi să şi le cufunde în el. Poate nu mai avea altă şansă, iar ea voia să descopere asta cu el. Să afle ce-i plăcea, ce mângâieri îi aduceau aceeaşi încântare ca ei.

Ce atingeri îl aţâţau, ce puncte erau mai sensibile la buzele ei, la asprimea limbii ei, la

blânda atingere a gurii ei.

Îşi dădu seama repede, căci învăţa numaidecât. În acele momente înflăcărate, trupul lui era al ei, captiv dorinţelor ei, voinţei ei. Era al ei ca să exploreze, ca să cunoască, ca să se desfete.

Îşi satisfăcu poftele.

Breckenridge se străduia să pară reţinut. Cu degetele în părul ei mătăsos, îndura acel chin erotic, pe care arareori îl îngăduia.

Faptul că îi permisese ei, dintre toate femeile, inocentă cum era, să îi satisfacă fanteziile, sfida orice logică. Era una dintre puţinele care îi pusese stăpânirea de sine la încercare, care ameninţase să-l deposedeze de stratul superficial de civilizaţie şi să scoată la iveală masculul primitiv din el.

Cu pieptul încordat şi cu muşchii întăriţi ca piatra, el stătea pe spate şi rezista, cu maxilarul încleştat…

Până când, cum era de aşteptat, ea merse prea departe. Atunci când simţi degetele ei delicate ducându-se spre scrot, îl cuprinse panica – sentimentul exacerbându-se pe când ea duse chinuitor de încet raiul gurii sale spre erecţia lui dureroasă, apoi îşi înclină capul…

Înainte ca gura ei, cu buzele umflate de la sărut, să ajungă acolo, el se ridică, o întoarse şi o puse din nou pe spate sub el, adâncind-o în salteaua moale pe când îi astupa gura cu a lui. Şi preluă controlul. Deveni din nou stăpân pe situaţie. Nu voia să mai cedeze.

Odată ce se asigură că ea era înnebunită, odată ce mâinile ei nu mai căutau nimic, ci stăteau liniştite pe pieptul lui, el se dădu înapoi şi se târî pe burtă mai în jos, o apucă de coapse, le despărţi şi îşi lipi buzele de moliciunea ei.

Rolurile se inversaseră.

Heather îi dăduse acest prilej; el intenţiona să folosească această ocazie ca să întărească influenţa avută asupra ei. Se folosi de toată experienţa acumulată ca să o ducă acolo unde nu mai fusese niciodată şi fu răsplătit cu un strigăt moale, necontrolat, în momentul când ea ajunse pe culmile plăcerii.

Pentru prima dată. Nu era genul care să nu profite de noapte, însă continua să fie conştient de masculul primitiv din el – fiinţa pe care ea o scotea la iveală atât de uşor, încât instinctele lui primare ieşeau la suprafaţă.

Când Heather ajunse din nou la orgasm datorită degetelor lui care îi frământau teaca, nu mai reuşi să-şi ţină în frâu pornirile animalice. Se poziţionă şi se afundă în ea.

Era încântat peste măsură de felul în care îl acceptase, nu doar înlăuntrul ei, ci şi în braţele ei. Mâinile lor bâjbâiau, iar ea îl cuprindea cât putea de bine pe când se ridica sub el, implorându-l fără cuvinte să continue, dându-şi capul pe spate ca să-i ofere gura… El trase aer în piept şi se cufundă.

Lua, revendica.

Nu doar gura ei, ci toată fiinţa.

O împingea, o aţâţa, îi cerea, o chinuia şi o

acapara cu totul. Voia totul – fiecare suspin, fiecare geamăt.

Iar ea îi dădea totul.

Fără rezerve, fără inhibiţii.

El cunoştea diferenţa, preţuia darul. Era recunoscător.

Închise ochii şi îl ţinu aproape de inima lui pe când ea se zvârcolea sub el, iar de această dată el cedă şi se lăsă purtat alături de ea de valul uitării.

Acolo unde domneau satisfacţia şi fericirea, aidoma unui val care îi băga la fund.

Unul în braţele celuilalt, se trântiră în pat şi se lăsară în voia unui somn plin de vise extatice.

El se trezi mai târziu şi îşi adună puterile ca să plece de lângă ea. Ea se întoarse, protestă, se cuibări din nou în braţele lui, lipindu-se de el, moliciunea ei fiind o binecuvântare, apropierea ei – o consolare. Aşezându-se lângă ea, pe jumătate sub ea, cum părea să prefere, lăsă somnul să-l acapareze… Dar, înainte să se întâmple asta, îşi dădu seama ce îl ţinuse treaz înainte.

Limpezimea minţii venea adesea în astfel de momente de semiconştienţă.

Nu reuşise să adoarmă pentru că Heather nu era în braţele lui. Era limpede.

Cu buzele arcuite, complet relaxat şi împăcat îşi eliberă mintea şi se lăsă pradă somnului.

Heather era atât de cutremurată de plăcere, încât tot corpul îi era străbătut de senzaţii uimitoare.

Era în mrejele seducţiei.

Incapabilă să reziste, îl lăsa să o copleşească.

Să o ia, să o aibă, să intre în trupul ei şi să o umple de fericire. Să o completeze.

El pătrunse adânc, pe la spate, aducând-o pe culmile extazului. Apoi o duse în paradis.

Şi o urmă, înăbuşindu-şi strigătul în scobitura gâtului ei.

Cu mâna în părul lui, cu trupul arcuindu-se în mâinile ei, îl ţinu înăuntru, fericită.

Pe când valul de aur îi copleşea, apoi se retrăgea, lăsându-i istoviţi, Heather îşi auzi inima bubuindu-i în piept, simţi ecoul bătăilor în fiinţa ei şi se prinse strâns.

De această apropiere. De intimitate.

De senzaţia superbă de a fi unul.

Muşchii li se relaxară încetişor, îşi reveniră în simţiri. Nu regreta deloc că era amanta lui.

Îi părea rău doar că avea să se termine curând şi că avea să piardă şansa de a făuri o asemenea legătură incredibilă, una care depăşea aspectul carnal şi atingea partea spirituală.

Cu ochii închişi, îl simţi cum se retrage de lângă ea. Simţea cum legătura dintre ei slăbeşte, se frânge.

El se lăsă, greu şi fierbinte, în spatele ei.

Minute bune, tăcerea domni în timp ce bătăile inimii lor încetineau şi respiraţia le revenea la normal, iar ei ajunseră în prezent, în lumina zorilor de dincolo de fereastră, la sunetul îndepărtat al ciocârliilor care vesteau ziua ce era pe cale să înceapă.

Cu un braţ o ţinea strâns de talie, iar cu degetele lui lungi îi cuprindea un sân.

Îl simţi agitat, apoi se linişti.

Vorbi cu o voce gravă, în care se mai simţea pasiunea:

— Trebuie să fim realişti.

Heather încercă să se încrunte, dar muşchii îi erau încă prea relaxaţi. Începu să îşi vină în simţiri fără tragere de inimă.

— În ce privinţă?

— Trebuie să ne căsătorim.

Ea se trase de lângă el ca să se întoarcă şi să uite lung la el.

— Poftim?

Cu siguranţă nu auzise bine. Dar el părea impasibil, iar ochii lui verzi cu pete aurii rămaseră ficşi.

— Nu-i altă soluţie – trebuie să ne căsătorim şi asta e.

— Poftim?

Se trase, îndepărtându-se de el şocată; Breckenridge se luptă cu instinctul de a o înşfăca şi a o trage înapoi în pat. De a o ţine acolo. Făcu eforturi să nu se mişte şi să-şi menţină vocea calmă.

— Nu poţi fi chiar atât de naivă, ştii cum este lumea noastră. Fiindcă am fost plecaţi împreună atâta vreme, trebuie să ne căsătorim.

Ochii ei se măriră din cauza surprizei profunde şi neprefăcute. Acum se întunecară, un albastru cenuşiu încărcat de emoţie.

— Nu. Bărbia îi era fermă. Se dădu jos din pat, îşi luă grăbită halatul şi începu să se îmbrace. Asta se întâmplă când stai de vorbă singur cu Richard.

El se ridică în capul oaselor.

Cu halatul descheiat, arătă acuzator cu degetul spre el.

— Nu, nu încerca să negi. A vorbit cu tine şi ţi-a zis că trebuie să mă ceri de nevastă, dar…

— Nu a făcut-o. Deşi nu-şi dorea asta, vorbea printre dinţii încleştaţi. Da, m-a întrebat ce am de gând şi i-am spus că mă voi însura cu tine, şi doar atât am discutat pe acest subiect.

Legându-şi halatul, îl scrută cu privirea.

— Poate că Richard nu te-a obligat, dar ştie cum să intimideze pe cineva – cu toţii se pricep la asta.

— Nimeni nu trebuie să mă intimideze…

— Ceea ce amândoi nu aţi înţeles e că eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine – sau cu altcineva! Da, te-am sedus, dar asta nu înseamnă că m-am aşteptat să mă ceri de nevastă!

„De ce nu?” Îşi muşcă limba, refuzând să rostească acele cuvinte revelatoare. Strângându-şi genunchii la piept sub cearşaf, se aplecă, apucându-şi coapsele… întrebându-se dacă putea să se întindă după ea şi să o înşface…

Ea făcu un pas mare înapoi. Trase aer în piept. Nu-şi luă ochii de la el. Se îndreptă de spate, arătând aproape ca o prinţesă. Se aplecă doar puţin.

— Apreciez simţul onoarei, date fiind

împrejurările…

— Onoarea n-are a face deloc cu asta.

— Te simţi obligat să-ţi foloseşti numele ca să mă aperi de scandaluri, însă, aşa cum ţi-am zis mai devreme, nu vreau să mă mărit, iar viaţa şi viitorul meu sunt deja organizate, aşa că n-o să mă afecteze niciun scandal, iar obligaţia pe care simţi că o ai faţă de mine e exagerată.

— Familia ta nu va fi de aceeaşi părere.

Heather îşi ridică bărbia.

— Poate ai dreptate, dar nu-mi pasă. Îţi mulţumesc pentru gest, însă trebuie să te refuz.

Spunând acestea, se făcu nevăzută.

— Fir-ar să fie, întoarce-te!

— De ce? Ca să încerci să mă convingi să-ţi accept oferta? Îţi mulţumesc, dar nu.

— Trebuie să discutăm ca nişte adulţi responsabili.

— Nu-i nimic de discutat. N-o să mă căsătoresc cu nimeni, cu atât mai puţin cu un bărbat care vrea să facă asta constrâns de simţul onoarei.

— La naiba! Nu mă obligă nimeni…

Ajunse la uşă, se întoarse şi arătă cu degetul spre el.

— Nu vrei să te însori cu mine – ştii foarte bine asta, recunoaşte.

El ezită.

— Vezi? Ochii îi scăpărau. Nu vrei să te însori cu mine, nici eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine şi nu văd de ce am face-o, aşa că am încheiat

discuţia.

Deschise uşa, ieşi repede şi o închise după ea. El se uită fix la uşă.

— Chiar vreau să mă însor cu tine.

Rostise aceste cuvinte prea încet ca ea să le poată auzi.

După ceva vreme, timp în care ea nu se întoarse, el se întrebă de ce o aştepta. Oftă, apoi îşi cuprinse faţa în mâini.

— Acum ce să fac? Evident că nu ştia nici el.

Din ce în ce mai posomorât, dădu la o parte aşternuturile şi se ridică din pat, cu un singur gând în minte.

Ea şi-o fi organizat viitorul, dar el?

Dacă se lua după ea, viitorul pe care şi-l închipuise în noaptea precedentă, acel viitor splendid care începuse să i se contureze în minte, nu urma să rămână altceva decât un vis frumos, o viziune nemaipomenită a ceea ce ar putea fi…

Îşi puse hainele pe el, cu maxilarul încleştat. Nu scăpa ea de el aşa uşor.

Capitolul 15

O găsi la masa stăpânilor din sala cea mare, mâncând budincă stropită cu miere. Deşi erau şi alţi oameni împrejurul ei, câţiva bărbaţi la două dintre mesele mai joase, care sporovăiau şi făceau previziuni pentru acea zi, nu mai era nimeni la

masa de pe platformă.

Breckenridge îşi trase scaunul de lângă ea şi se aşează.

Apăru imediat o servitoare micuţă care îl întrebă dacă nu voia nişte budincă. Reuşi să-i zâmbească şi să aprobe oferta ei. Fetişcana o zbughi de acolo şi, când ea se îndepărtă suficient cât să nu-l audă, el îi spuse lui Heather:

— N-are rost să ne eschivăm. Trebuie să rezolvăm asta. Ea îi aruncă o privire plină de… iritare?

Înainte să fie sigur, ea îşi coborî ochii în castron.

— „Asta” înseamnă, după tine, că trebuie să facem nunta?

— Nu avem încotro.

Ea strânse din buze, dar fetişcana se întoarse chiar atunci cu un castron de budincă aburindă.

El îi mulţumi fetei, se servi cu miere din borcanul de pe masă, apoi amestecă nectarul auriu cu fulgii de ovăz.

— Situaţia e clară – eu, în caz că ai uitat, sunt considerat cel mai mare libertin din înalta societate. Nu mi-am dobândit această reputaţie jucând cărţi. Vorbea încet, dar vocea îi era tăioasă, nu folosea obişnuitul său ton suav, convingător. Din acest motiv, orice domnişoară educată din nobilime cu care s-ar spune că am petrecut o noapte ar avea reputaţia distrusă, iar căsătoria ar fi singura soluţie pentru a repara lucrurile. Şi, înainte să obiectezi, îţi spun că are

mai puţină importanţă dacă eu am fost de vină pentru acea noapte şi contează mai mult dacă ne-am comportat într-un mod nepotrivit. El simţi cum i se încleştează dinţii; luă o lingură de budincă îndulcită. Înainte s-o ducă la gură, îi aruncă repede o privire; se uita în jos, dar îl asculta. Adaugă la asta faptul că tu eşti cine eşti – una dintre prinţesele Cynster –, şi nu mai încape vorbă că trebuie să ne căsătorim.

Ea îi aruncă o căutătură tăioasă.

— Aşa zice societatea.

El nu catadicsi să-i răspundă; ea ştia cum stau lucrurile. Budinca era surprinzător de gustoasă, cu aromă de nuci, moale, cremoasă. Uitându-se în jos, mai luă o lingură plină. O savură, înghiţi, apoi continuă pe acelaşi ton coborât şi încordat:

— Întrucât n-am cum să evit căsătoria, nu văd de ce aş încerca să lupt împotriva tuturor. Nu există niciun motiv să nu ne căsătorim. Surorile mele mă tot bat la cap să-mi găsesc o nevastă, şi tu eşti liberă. Era sigur de asta, căci, dacă ea ar fi fost ataşată de vreun bărbat, nu l-ar fi lăsat niciodată s-o seducă. Iar familiile noastre sunt din aceeaşi lume, aşa că uniunea noastră va fi considerată excelentă din toate punctele de vedere. Luând în considerare toate acestea, nu există nicio piedică, niciun obstacol, nicio dificultate între noi şi altar.

— Cu excepţia unui singur lucru. Heather îşi puse lingura pe masă – îşi pierduse pofta de mâncare. Îi întâlni ochii de culoarea alunei. Nu-mi

pasă câtuşi de puţin dacă obţin aprobarea societăţii sau nu, cel puţin nu în această privinţă. Încordarea din vocea ei nu era prefăcută, iar fermitatea îi alimenta mânia crescândă. Înţelege odată că mă împotrivesc din toate puterile unei căsătorii cu tine! În ciuda eforturilor ei, minciuna i se opri în gât. Trase aer în piept, îmblânzindu-şi tonul. În aceste împrejurări, n-am nicio ambiţie să mă mărit, nu cu tine şi nici cu alt bărbat, doar pentru că societatea îmi dictează s-o fac!

Nu numai că-i tremura vocea, dar i se învârtea capul, era puţin ameţită. Când el îi spusese prima dată, cu atâta îndrăzneală, că trebuiau să se căsătorească, făcuse mari eforturi să fugă din cameră înainte să se dea de gol.

Pentru că, în clipa în care el pomenise despre căsătoria lor…

Se sufocase de mânie. Era furioasă atât pe ea însăşi, cât şi pe el. Cum naiba lăsase lucrurile să ajungă aici? Oare sperase în taină, proastă cum era, şi se rugase ca, după câteva nopţi de pasiune cu ea, el să-şi dea brusc seama că era îndrăgostit până peste urechi de ea?

Trăgând cu dificultate aer în piept, îi înfruntă privirea.

— Nu mă interesează o căsătorie cu un bărbat care nu vrea să se însoare cu mine.

El strânse din buze, şi chipul i se întunecă, prevestind ceva rău. Îi ridică bărbia.

— Cum intenţionez să mă retrag la ţară şi să evit societatea de acum încolo, nu văd de ce m-aş

supune imperativelor acesteia. E vorba despre viaţa mea, şi mi-o voi trăi cum vreau.

El o asculta cu atenţie; acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau la el, se concentra aşa mult asupra ei, că uita de restul… „Nu!”

Ea clipi, încercând să nu se lase distrasă. Trebuia să se agaţe de furia ei – furie faţă de el, pentru că, poate fără să ştie, îi punea deodată în faţă o perspectivă pe care nu şi-o închipuise niciodată, oferindu-i tot ce, spre marea ei uimire, îşi dădea acum seama, dorea cu fiecare fibră a fiinţei sale.

Doar că în mărul cel roşu se strecurase un vierme scârbos. Îi oferise tot ce inima ei naivă îşi dorise, pare-se, în tot acest timp, în afară de un lucru vital, esenţial, absolut necesar pentru ca relaţia lor să meargă.

Îl dorea de soţ – oare dintotdeauna? Avea o tristă suspiciune că atitudinea ei înţepată de dinainte fusese o manifestare a sentimentelor neîmpărtăşite – dar, indiferent cât de tare începuse să-i bată inima, ameţise la auzul declaraţiei lui seci, indiferent cât de roz vedea partea naivă din ea viitorul lor împreună, indiferent cât dorea să păşească în viaţă alături de el, aşa cum merseseră prin munţi spre Vale, nu voia – nu putea – să se mărite cu el fără pic de dragoste din partea lui. Întărindu-şi inima şi voinţa, îşi puse un cot pe masă şi, cu ochii în ai lui, se aplecă spre el pentru a da mai multă fermitate cuvintelor ei:

— Gândeşte-te la asta. Ce fel de femeie aş fi dacă m-aş mărita de bunăvoie cu un bărbat obligat să mă ia de soţie? Cum îţi închipui că m-aş simţi?

El se încruntă.

— N-am spus… Îşi schimbă poziţia, cu o grimasă întipărită pe chip. Nu trebuie să muţi munţii din loc – trebuie doar să accepţi inevitabilul, cum fac şi eu.

— Nu.

— Nu avem încotro.

— Ba da!

Se uită chiorâş la el.

Ridicând din sprâncene, cu o expresie un pic arogantă, el se uita fix la spatele ei.

Ea şuieră printre dinţi şi se întoarse cu faţa la el.

— Nu gândeşti limpede.

La naiba cu el! Presupusese că, în ciuda intimităţii dintre ei, Breckenridge avea să continue s-o considere mult prea tânără pentru el şi că avea să accepte scăparea onorabilă pe care i-o oferea ea, că avea să fie destul de hedonist încât să admită că nu se potriveau şi să revină la viaţa lui egoistă şi dezmăţată.

Întorcându-se cu faţa la el, îi întâlni privirea şi încercă din nou să-l convingă:

— Tu nu vrei să te însori cu mine –, eu nu vreau să mă mărit cu tine. Şi nu există niciun motiv pentru care trebuie să ne căsătorim, pentru că eu vreau să-mi dedic viaţa copiilor orfani, iar pentru asta n-am nevoie de un soţ. Şi cu atât mai

puţin de o reputaţie fără pată.

Nu putea să se mărite cu el. Mai ales nu cu el.

Dacă ar face-o, el i-ar frânge inima – nimic nu era mai sigur, mai clar scris în cartea vieţii. I-ar rupe inima pentru că nu o iubea.

Strânse tare din buze, căci îi venea să ţipe. Singura cale de scăpare din încurcătura asta oribilă era să refuze şi să nu se răzgândească, indiferent de argumentele lui. Un refuz categoric.

— N-o să mă răzgândesc. În cele din urmă, ai să-ţi dai seama şi ai să te întorci la Londra, la toate doamnele parfumate care te aşteaptă acolo. Ochii lui se îngustară; atinsese un punct sensibil. Acolo este locul tău. Îşi lăsă capul în jos. În Londra, cutreierând sălile de bal şi budoarele. N-ar fi în avantajul tău să fii legat de mine. Dacă onoarea te împiedică să protestezi, atunci te dezleg de orice obligaţie. Îşi ţinu respiraţia, apoi expiră aerul, spunând: Nu sunt atât de disperată să mă mărit încât să permit cuiva să-ţi pună pistolul la tâmplă pentru a te forţa să mă iei de nevastă. Ea se ridică în picioare şi se uită în jos la el. Nu e corect să ne căsătorim. Trebuie să accepţi… Ea aşteptă să-şi tragă şi el scaunul şi să se ridice încet, cu graţie. Apoi se uită în sus, drept în ochii lui, şi continuă: Să accepţi că n-ai niciun motiv să rămâi aici – poţi să pleci unde vrei. Lăsând la o parte tot ce s-a întâmplat, nu vreau să te opresc să-ţi trăieşti viaţa şi nici pe mine să-mi văd de a mea, doar pentru că societatea crede că trebuie să ne căsătorim.

Înclinând scurt din cap, ea dădu să plece din sală.

Breckenridge o luă de braţ ca să o oprească. Trebui să ducă o luptă cu sine însuşi ca să slăbească strânsoarea.

Când îi întâlni ochii măriţi, continuă lupta, aşa cum o făcuse în timpul schimbului lor de replici, împotriva propriului său eu, a bărbatului primitiv care ştia că ea era a lui, pentru totdeauna, dar nu îndrăznea să i-o spună în faţă. Avu nevoie de întreaga stăpânire de sine de care dispunea pentru a nu lăsa să i se citească pe faţă, în ochi sau în tremurul mâinilor toată furia care clocotea în el; nu mai gândea suficient de bine cât să-i contracareze argumentele.

Nu fără să rişte să se piardă cu firea şi să-i arate mai mult decât voia. Nu-şi putea permite să uite că ea era o Cynster, deci o fată deşteaptă.

O singură scăpare… şi ar putea zări destul pentru a începe să-şi pună întrebări.

Să-şi facă planuri. Dar el nu putea s-o lase să plece.

— Dacă ne căsătorim… nu văd de ce nu ţi-ai putea urma… vocaţia. Cu averea mea, vei putea face mai mult în…

— Nu.

El strânse din buze.

— Dacă te-ai mărita cu mine, ai avea mult mai multe realizări.

— Poate. Îşi ridică bărbia şi se uită drept în ochii lui. Dar nici măcar pentru asta nu vreau să

mă mărit cu tine.

În ciuda stăpânirii lui de sine, simţi cum se încruntă.

— De ce?

Ea îl privi în ochi. Trecu ceva timp până spuse pe un ton destul de calm:

— Faptul că nu ştii răspunsul este dovada clară că nu trebuie să ne căsătorim.

Bărbatul din el fu cuprins de furie.

— Asta ce mai e? Nu-şi putu stăpâni mânia din voce. Un fel de probă?

Ochii ei scăpărară la auzul tonului pe care îi vorbea. Se smuci şi îşi eliberă braţul. Înclină din cap şi îi spuse, semeaţă, ca un fel de avertizare:

— O să-mi petrec dimineaţa cu Catriona. Ne vedem la prânz. Se întoarse şi ieşi din sală.

El nu se clinti din loc, ci o privi cum se îndepărta. Se simţea frustrat. Îl supunea la probe! Se părea că adevărata încercare – provocarea ce îi stătea în faţă – era să ţească o plasă de ispite şi de constrângeri sociale, apoi s-o prindă în ea, s-o lege bine şi s-o târască la altar… Masculului primitiv din el îi surâdea ideea.

O savura.

Se jură s-o pună în practică – s-o lege prin pasiune şi datorie, dacă era nevoie, şi s-o ia de nevastă, în ciuda încăpăţânării şi a voinţei ei de fier. Şi – o adevărată provocare – va face toate acestea fără să-i spună sau să insinueze ce simţea cu adevărat pentru ea.

Fără să facă vreo aluzie la sentimentele lui

pentru ea, cărora nu trebuia să le dea glas.

Chiar şi pentru un libertin – mai ales pentru un asemenea bărbat – era prea periculos să se gândească la anumite lucruri.

*

Heather coborî scara de piatră până la temniţa de sub conac. Nu ştia dacă fusese vreodată o închisoare acolo, dar acum era camera de lucru a Catrionei. Aşa cum se aşteptase, o găsi acolo pe verişoara ei prin alianţă, ocupată cu pregătirea unuia dintre leacurile ei.

Mănunchiuri de plante medicinale atârnau de grinzile masive şi înnegrite de vreme din tavan, răspândind arome în curentul de aer cald ce se ridica din şemineul în care pâlpâia şi trosnea un foc firav. Încăperea era mare, luminată prin ferestrele mici aflate sus pe pereţi şi de lumânări din ceară fină. Algaria venea câteodată să lucreze cu Catriona, dar în ultimul timp stătea mai mult în camera copiilor, unde îşi ispăşea păcatele tinereţii având grijă de copiii lui Richard şi ai Catrionei, mai ales de Lucilla, viitoarea stăpână de la Vale.

În acest timp, actuala stăpână de la Vale stătea la un capăt al marii mese din centrul încăperii, pisând de zor ceva într-un mojar. Îşi ridică ochii când observă că Heather se oprise la celălalt capăt al mesei şi îi zâmbi.

— Mă gândeam că ai să vii pe aici.

Heather îşi trase un taburet înalt şi se aşeză.

— Breckenridge insistă să mă mărit cu el. Catriona ridică o sprânceană frumos arcuită.

— La ce te aşteptai? Voi doi aţi călătorit singuri… cât timp? Unsprezece zile, nu?

Heather încercă să-şi amintească.

— Nu, nu am călătorit împreună până n-am scăpat de ceilalţi, aşa că au fost numai trei zile. Făcu o strâmbătură. Nu că ar conta.

— Trei zile, trei nopţi. Catriona ridică din umeri şi se uită din nou la Heather. Trebuia să-ţi dai seama că Breckenridge va face ce îi dictează onoarea.

Heather nu văzu niciun motiv să nu vorbească pe şleau.

— Dar nici prin gând nu mi-a trecut să mă mărit cu el.

— Hmm… e cam intimidant. Catriona se opri puţin să examineze conţinutul mojarului, apoi luă din nou pisălogul. Dar, dacă nu poţi să-l suporţi pe Breckenridge din cauza trecutului vostru comun, atunci, deşi eu aş fi ultima care să pretindă că înţelege pe deplin înalta societate şi regulile ei, socot că o alternativă acceptabilă pentru tine ar fi să te măriţi cu alt domn, poate al doilea fiu dintr-o familie, mai apropiat de vârsta ta, mai manierat şi mai blând, un pretendent potrivit care ar fi dispus să uite de răpirea ta şi de consecinţele sale – adică timpul petrecut singură cu cel mai redutabil libertin din lumea bună –, cineva care să fie dispus să te ia de nevastă, probabil pentru poziţia şi averea ta, restabilindu-ţi astfel reputaţia. Catriona

se încruntă. Şi totuşi, n-am înţeles niciodată cum o căsătorie poate să repare o reputaţie iremediabil distrusă.

Heather aproape că nu auzi ultimele cuvinte ale Catrionei. Era prea zguduită de imaginea evocată de cele anterioare.

— Nu e… Clipi, încercând să vorbească mai tare. Deşi nu am nicio dorinţă să mă căsătoresc cu Breckenridge, ideea de a mă mărita cu vreun papă-lapte care ar trece cu vederea… Se uită în ochii Catrionei. Asta ar fi o perspectivă şi mai groaznică.

— Vai! Mă gândeam că poate ai pe cineva în vedere.

— Nu! Nu-i asta. Heather oftă. Adevărul e… că am hotărât că măritişul nu e pentru mine.

Oprindu-se din pisat, Catriona îşi ridică privirea.

— Da?

Heather încuviinţă din cap.

— Noi, Eliza, eu şi Angelica, dar ea e cu trei ani mai mică, deci nu e aşa aproape de final, dar mai ales eu şi Eliza şi am căutat, ei bine, domnul potrivit.

Catriona schiţă un zâmbet şi se uită în jos.

— V-aţi căutat ursitul?

— Da. Ştim ce vrem – ce fel de bărbat trebuie să fie… Pe neaşteptate, îi apăru în faţa ochilor imaginea lui Breckenridge – nu aşa cum îl văzuse atât de des, întruchiparea unui Don Juan sofisticat, răsfăţatul femeilor, ci aşa cum fusese când

umblaseră mână în mână pe dealuri. Oare ce căutase?

Ce fel de bărbat?

Un bărbat care s-o iubească.

Breckenridge nu corespundea, nu în această privinţă.

Alungându-i chipul din minte, mai hotărâtă acum, se uită iar la Catriona.

— E clar, nu voi găsi un gentleman pe gustul meu, nu acum, că s-a întâmplat asta, aşa că, am decis că, dacă soarta nu mi-a hărăzit dragoste, să-mi dedic viaţa copiilor necăjiţi, care au fost lăsaţi singuri pe străzi – care nu au nimic din ce avem noi, cele trei surori, şi toată familia noastră. Aşa că mă întrebam dacă e posibil să stau aici o vreme şi să-nvăţ tot ce pot de la tine. Ştiu că supraveghezi îngrijirea unei mici armate de asemenea copii. Mă gândeam să rămân la tine până la vară, când se va stinge scandalul provocat de răpirea mea. Până atunci, am să învăţ multe de la tine şi de la ajutoarele tale. Voi putea să mă întorc în Somerset şi să înfiinţez ceva asemănător acolo.

— Hmm. Catriona se încruntă, băgă mâna într-un săculeţ cu ierburi şi adăugă nişte frunze în mojar. Ridicând pisălogul, se uită la Heather, se opri şi o studie cu privirea, apoi începu să piseze din nou. Asta e o idee demnă de laudă, în niciun caz una pe care s-o descurajez. Dar nu trebuie să uiţi că îngrijirea copiilor străzii nu este decât una dintre activităţile mele. Sunt stăpâna de la Vale, şi

asta-i vocaţia mea – poziţia mea în societate şi rostul meu pe lume. Îngrijirea copiilor abandonaţi nu e toată viaţa mea. Făcu o pauză şi întâlni privirea lui Heather.

Fata se încruntă.

— Nu sunt sigură că înţeleg.

Catriona îşi vedea de treabă cu ierburile ei.

— Ce încerc să-ţi spun e că, înainte să te ocupi de lucruri mai puţin importante în viaţă, trebuie să te axezi pe cele principale, stâlpul de rezistenţă… Adică mai întâi trebuie să-ţi croieşti soarta şi să ţi-o pui la adăpost.

— Dar soarta mea nu poate fi, oare, de a avea grijă de orfani?

Catriona îşi ridică ochii la Heather. O privire pătrunzătoare de un verde intens, care căuta şi vedea, nu se ştie cum, ce era în sufletul ei. Heather nu tresări sub privirea iscoditoare a ochilor verzi. După o clipă, Catriona îşi luă ochii de la ea.

— Nu asta văd sau simt în privinţa ta. În timp ce Heather se gândea ce s-o întrebe, Catriona schiţă un zâmbet cam trist. Soarta ta se împleteşte cu a unui bărbat.

— Îl poţi vedea?

— Nu în carne şi oase. Îi văd… aura. Sufletul.

— Şi soarta mea e legată de a lui?

— Potrivit Stăpânei de la Vale, soarta ta e să fii cu un bărbat… Dacă nu cu Breckenridge, atunci cu cineva ca el, din aceeaşi tagmă. Buzele Catrionei se arcuiră. Un bărbat ca verii tăi –

Stăpâna ştie, le poate recunoaşte aspectul destul de bine.

— Deci, până la urmă, sunt sortită să-mi găsesc alesul?

— Da. Tot ce trebuie să faci e… Catriona se încruntă. Cuvintele pe care sunt tentată să le spun sunt „să-l vezi” – poate asta înseamnă să-l recunoşti.

Heather se gândi la cele auzite. Catriona nu făcea prea multe profeţii, dar cele pe care le rostea se adevereau adeseori.

— Poate, după ce învăţ de la tine cum să am grijă de copii şi mă întorc în Somerset… Se opri; Catriona scutura din cap. Nu?

— În ochii Stăpânei, planul tău de a învăţa să ai grijă de copii nu e ceva important… Cel puţin, nu acum. Catriona îşi înclină capul de parcă ar fi ascultat ceva venind de la mare depărtare. Ea te vede încercând să eviţi viaţa ce îţi este destinată. După o clipă, Catriona îi studie din nou chipul lui Heather, apoi îi spuse pe un ton ambiguu: Presupun că nu vrei să auzi aşa ceva, dar toate instinctele îmi spun că ar trebui să te uiţi mai cu atenţie la Breckenridge.

— Nu mă iubeşte. Vrea să se însoare cu mine numai pentru că aşa îi dictează onoarea.

— Eşti sigură?

— Tot ce ştiu e ce-mi spune el…

— Ţi-a zis că nu te iubeşte?

— Nu, dar…

— Dar nu ţi-a spus nimic care să te facă să

crezi aşa ceva? Când Heather încuviinţă din cap, Catriona zâmbi. Asta, trebuie să-ţi mărturisesc, nu înseamnă nimic. Oricine ar fi ursitul tău, sigur se aseamănă cu verii tăi, iar de la bărbaţi ca ei nu e niciodată uşor să scoţi o declaraţie de dragoste. Detestă să-şi dezvăluie sentimentele cele mai intime, chiar şi să admită că le au, dacă pot să evite acest lucru…

Catriona se opri, lăsând impresia că i-ar fi venit o idee.

— Ce e?

Schiţând un zâmbet, Catriona îi întâlni privirea.

— Tocmai mi-a trecut prin cap că situaţia actuală cu tine şi Breckenridge… Dacă ar fi îndrăgostit de tine, ţinând cont de ce am zis adineauri despre bărbaţii de felul lui, nu crezi că s-ar gândi să profite de situaţie ca să se poată căsători cu tine fără să-ţi declare că te iubeşte?

Heather nu trebui să reflecteze nicio clipă ca să ştie răspunsul.

— E la fel de nesincer şi de profitor ca verii mei. Făcu o strâmbătură. Aşadar, chiar ar trebui să-l studiez mai bine.

Catriona încuviinţă din cap.

— Şi, când faci asta, poate îţi aminteşti – aşa cum eu şi soţiile fraţilor tăi depunem mărturie de bunăvoie – că merită să lupţi pentru iubirea unui astfel de bărbat.

Heather pufni în râs.

— Măcar de-aş crede că, sub masca de bărbat

atât de sofisticat, mi-aş putea descoperi alesul!

— Iubirea oferă rareori garanţii. Şi, cu un bărbat ca el, va trebui să rişti să-ţi pui inima în pericol ca să vezi ce e într-a lui. Catriona făcu o pauză, apoi adăugă: Uite o observaţie ce ţi-ar putea fi de folos. Breckenridge este un hedonist din cap până-n picioare. Reversul acestei trăsături e că, dacă urmăreşte un scop, poţi să fii sigură că asta îşi doreşte cu adevărat. Altfel nu şi-ar da atâta silinţă.

Dat fiind ce ştia Heather despre el, asta părea foarte adevărat.

Ea se aşeză şi reflectă la toate acestea. Catriona îşi văzu de ierburile ei.

Minute întregi, Heather se gândi la tot ce-i spusese Catriona; după aceea se simţi mai împăcată, mai dispusă să accepte realitatea. Deci… căutările ei nu se sfârşiseră încă. Şi nu terminase cu Breckenridge. Ridicând ochii, întâlni privirea atotştiutoare a Catrionei.

— Ai multe la care să te gândeşti, nu? Heather încuviinţă din cap.

— Da… şi îţi mulţumesc că… m-ai citit. Ştiu că nu faci asta pentru oricine. Catriona schiţă un zâmbet.

— Mi s-a spus s-o fac.

— Aşa deci! Heather se dădu jos de pe taburet. Să fii în preajma Catrionei când era „Stăpâna” putea fi un pic descurajant. Cred c-o să mă duc sus la copii…

— Aşteaptă. Catriona se uită în mojar, apoi îl

puse deoparte. O privi pe Heather cu ochii ei verzi în care apăruse un licăr de vagă nedumerire. Apoi scutură din cap. Dintr-un anumit motiv, trebuie să-ţi dau asta. Băgă mâna în buzunarul şorţului şi scoase un lănţişor din aur cu mărgele micuţe, purpurii, şi un pandantiv dintr-un cristal cât jumătate de deget.

Înconjurând masa, Catriona ridică lănţişorul, ajunse la Heather şi i-l puse la gât.

Heather luă în mână cristalul şi îl examină.

— E ceva scris pe pandantiv – gravat pe margini.

— Limba e atât de veche, că nici Algaria n-o cunoaşte.

Heather îşi ridică ochii.

— Aşa-i de veche?

Catriona încuviinţă din cap.

— A fost al mamei mele şi al mamei ei înainte de asta. Îl purtam înainte să mă mărit cu Richard. Vârându-şi mâna în decolteu, scoase de acolo un pandantiv violet cu un lănţişor asemănător, tot din aur, dar cu mărgele roz. Dar apoi Richard mi l-a dăruit pe ăsta – al mamei lui, care e şi mai vechi. Îi arătă cristalul violet. Ăsta-i ametist, înseamnă inteligenţă. Lăsând pandantivul să-i cadă din nou între sâni, făcu semn spre cel roz de pe lanţul de la gâtul lui Heather. Ăsta e din cuarţ roz, care înseamnă iubire.

Cu bărbia în piept ca să examineze lanţul, Heather atinse cu degetele mărgelele purpurii.

— Şi astea sunt ametiste?

— Da, ce porţi tu este un amestec de iubire şi inteligenţă, cu iubirea ca forţă principală. E o podoabă potrivită pentru o femeie care caută să vadă ce e în inima alesului ei.

— Îţi mulţumesc, dar trebuie să fie de mare valoare. Heather privi în sus. Eşti sigură…

— Da. Catriona zâmbi. Ştiu că e bine să ţi-l dau ţie. Trebuie să-l porţi până îţi găseşti ursitul şi sunteţi împreună, apoi să i-l dai Elizei, şi după aceea Angelicăi. Catriona se opri din vorbit, apoi ridică din sprâncene. Şi apoi trebuie să ajungă la Henrietta şi, în cele din urmă, la Mary, înainte de a se întoarce aici la Lucilla. Deschise larg ochii. Se pare că Stăpâna s-a gândit deja la câteva destine.

Heather îşi vârî pandantivul în corsaj.

— Trebuie să recunosc că mă linişteşte faptul că o am pe Stăpână de partea mea.

Catriona zâmbi.

— Ştiam că trebuie să ţi-l dau ţie – de aceea l-am adus aici azi-dimineaţă. Dar nu ştiam restul, în privinţa celorlalte. Cred că mi s-a spus că, dacă Lucilla îşi va găsi în cele din urmă ursitul, va fi răsplata mea pentru că am făcut ce trebuia pentru tine.

Heather atinse lănţişorul.

— Trebuie să-ţi fie greu să dai ceva ce a aparţinut bunicii tale.

— Şi da, şi nu. Catriona luă mojarul şi îl puse pe o banchetă. De-a lungul anilor, am învăţat să nu pun întrebări – doar să cred şi să mă supun.

Zâmbindu-i la rândul ei, Heather se întoarse

să plece.

— Mă duc la copii – ai ceva să le transmiţi?

— Spune-le gemenilor să nu se mai certe pentru bile. Era să uit, continuă Catriona, ridicându-şi privirea, încă un lucru mai voiam să-ţi zic: nu uita că un bărbat care îşi declară prea uşor iubirea te va face să te întrebi dacă e sincer, iar contrariul este şi mai adevărat.

Ridicând din sprâncene, Heather reflectă puţin, apoi dădu aprobator din cap. Îi făcu uşor cu mâna şi începu să urce scările.

*

Pe la jumătatea dimineţii, Breckenridge trecu pe lângă locul de pe aleea conacului unde, după-amiaza trecută, se oprise şi îl urmărise cu privirea pe omul pe care-l bănuia că pusese la cale răpirea lui Heather şi care se uita atunci la ei.

— Şi-a oprit calul la capătul drumului – îi arătă lui Richard drumul care ducea mai jos de Knockgray – şi s-a uitat pur şi simplu la noi. După o clipă, adăugă: N-am avut impresia că vrea să se apropie de noi. Se uită la Richard, călare pe armăsarul negru de lângă el. Face Catriona cumva o vrajă care să-i alunge pe duşmani?

Richard pufni.

— Nu o întreb aşa ceva, dar bănuiesc că tuturor celor care ne vor răul le e acum ciudat de greu să treacă graniţele domeniul nostru. Nu a fost întotdeauna aşa, dar, cu timpul, ea a dobândit

puteri tot mai mari.

Când ajunseră pe drumul spre Ayr, Richard făcu semn înspre alee.

— Să vedem dacă-i putem lua urma.

Călăriră repede spre capătul aleii, încetinind când ajunseră în vârful povârnişului abrupt. Aplecându-se în sa, Richard cercetă pământul, apoi zâmbi.

— Frumos cal şi foarte mare, se vede după urmele lăsate de copite. Dădu pinteni calului, trecând pe lângă căsuţele din sat. Pe aici!

Ajunseră la capătul sătucului, dar urmele duceau mai departe, aşa că Richard zâmbi şi se îndreptă în sa.

— Foarte bine. Drumul ăsta ajunge la cel de lângă Carsphairn. Dacă avem puţin noroc, localnicii trebuie să-l fi văzut.

Breckenridge îşi mână murgul pe care îl călărea acum lângă Richard.

— Dacă e un cal aşa mare cum se pare, nu va fi greu să aflăm dacă au văzut omul potrivit.

— Cât de solid putea să fie?

Breckenridge îi aruncă o privire lui Richard, comparându-i înălţimea cu aceea a calului.

— Dacă avea un cal mai mare ca al tău – ceea ce este foarte posibil –, atunci e foarte solid; cu cel puţin câţiva centimetri buni mai înalt şi mult mai masiv ca tine, mai lat în umeri şi-n piept.

— Un tip cât un munte, dar, aşa cum zici, asta îl face mai uşor de urmărit. Ce culoare de păr are?

— De la distanţă, mi s-a părut negru.

Se uită fiecare la părul celuilalt. Părul lui Breckenridge era şaten-închis, pe când al lui Richard – negru ca pana corbului. Dar era greu să faci deosebirea de la oarecare distanţă… Richard se strâmbă.

— Păr închis la culoare să fie.

Nu le luă mult timp să ajungă în locul unde poteca se intersecta cu drumul spre Ayr. Chiar înainte de răscruce, era o căsuţă îngrijită.

Un bătrân care stătea pe verandă într-un balansoar îi salută fluturând din mână.

— Frumoasă zi, domnule Cynster.

— Aşa e, Cribbs. Oprindu-şi calul cel negru, Richard îl întrebă: Zi-mi, nu cumva ai văzut trecând pe aici ieri după-amiază un bărbat cât un munte pe un cal foarte mare?

— Pe la patru, adăugă Breckenridge.

Dar Cribbs dădea deja din cap aprobator.

— Nu putea să-mi scape, solid cum era. Boieraş sau moşier, după cum arăta. Călărea un roib frumos. Calul trebuie să fie puternic ca un bou să poarte asemenea greutate.

— Pare să fie omul pe care îl căutăm.

— A luat-o spre sat. Cribbs făcu semn cu capul spre nord, către Carsphairn.

— Mulţumim. Richard şi Breckenridge îl salutară şi porniră la trap. Ajunşi pe un drum mai plat, îşi lăsară caii la galop până după următoarea cotitură. Când ajunseră la biserica parohială, Richard îşi opri calul.

— E un singur loc unde putem bea ceva –

Greystones. Breckenridge îl urmă pe Richard un pic mai încolo pe drum, până la o clădire joasă, îngrijită, proaspăt văruită. Richard intră călare pe o alee îngustă, apoi descălecară amândoi în curtea cu pietriş din spatele cârciumii. Lăsând caii priponiţi de un stâlp, Richard trecu primul pe uşa deschisă din spate. Atât el, cât şi Breckenridge trebuiră să se aplece ca să nu dea cu capul de pragul de sus. Odată intrat, Breckenridge se îndreptă de spate şi se pomeni într-o cârciumioară intimă.

Avea pereţii lambrisaţi cu lemn închis la culoare, mese şi scaune din aceeaşi esenţă şi un bar lung pe o parte, încăperea fiind luminată de focul dintr-un şemineu de piatră şi de soarele ce pătrundea prin cele două ferestre orientate spre drum. Era cald, şi, în încăperea lungă şi îngustă domnea o atmosferă veselă.

— Domnule Cynster, cu ce vă pot servi? Privirea barmanului trecu de la Richard la Breckenridge. Omul zâmbi şi îi salută. Dar pe prietenul dumneavoastră?

— Două beri, Henry! Şi să mă asculţi puţin.

Zâmbind, Richard se aplecă spre tejghea.

Breckenridge veni lângă el, măsurându-i cu privirea pe ceilalţi clienţi. Patru moşnegi, care nu aveau altceva de făcut decât să stea la căldură, să bea bere şi să se uite la drum – exact ce căutau el şi Richard.

Barmanul le puse în faţă două halbe cu guler. Breckenridge îi mulţumi în şoaptă. Luă o gură de

bere, apoi îi aruncă lui Richard privirea pe care acesta o aştepta. Breckenridge zâmbi şi ciocni cu Richard fără nicio vorbă.

— Care-i secretul tău? Berea era ca ambrozia.

Richard ridică din umeri şi sorbi din bere.

— N-am simţit niciodată nevoia să-l spun la conac, unde exista riscul să mă audă femeile.

Barmanul se întoarse după ce le dusese celor patru bătrâni berile oferite de Richard; aceştia îi mulţumiră şi ciocniră în cinstea lui, recunoscători.

Henry, barmanul, scoase o cârpă şi şterse bine tejgheaua.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Un bărbat foarte solid, călare pe un roib voinic, a trecut pe aici ieri după-amiază. Richard se întoarse spre cei patru bătrânei. L-a văzut bine careva dintre voi?

— Mai mult de-atât, zise Henry. A intrat aici. Să bea o bere.

— Da, spuse unul dintre bătrâni, şi a întrebat de conac. A vrut să ştie ce e la capătul aleii.

— Aşa e, aprobă Henry, încuviinţând din cap. Chipeş gentleman era.

— Mai înalt şi mai lat în umeri ca mine? întrebă Breckenridge.

Henry şi moşnegii îl măsurară din priviri pe Breckenridge, care era un pic mai înalt decât Richard.

— Da, cam aşa, îşi dădu cu părerea unul dintre bătrânei. Era şi tare chipeş, da’ nu ca domnia ta.

Cu firea lui plăcută, Breckenridge îşi ridică

halba când ceilalţi izbucniră în râs.

— Era englez sau scoţian? întrebă Richard.

— Categoric scoţian, sau maică-mea e englezoaică, spuse unul dintre clienţi.

Ceilalţi încuviinţară din cap.

— Nu l-am văzut niciodată pe aici, zise Henry. Şi el a spus că era doar în trecere.

— A plecat spre nord, spuse omul de lângă fereastră. Şi avea un cal mamă-mamă, aşa mare şi puternic, pe cinstea mea!

— Cum arăta de aproape? îl întrebă Richard pe Henry.

— Părul negru – ca al domniei tale. Ochii… Henry se opri, apoi se cutremură. Să fiu sincer, dacă n-ar fi fost un domn aşa prezentabil, ochii ăia m-ar fi înspăimântat.

Breckenridge puse jos halba.

— Cum aşa?

— Erau deschişi de culoare – mi-au amintit de gheaţa formată iarna pe pâraie. Reci şi albaştri… dar ardea ceva în ei.

Un moment de tăcere accentuă turnura poetică luată de vorbele lui Henry.

— Dar la faţa cum arăta? întrebă Richard.

Henry se strâmbă un pic şi se uită la ceilalţi.

— Aşa cum te aştepţi să arate un moşier, aş zice.

— Da, cu trăsături pronunţate, bine bărbierit. Şi purta haine scumpe. Şi cizme la fel.

Chiar dacă încercară şi un alt gen de abordare, nu mai aflară nimic în plus.

După ce băură câte două beri fiecare, Breckenridge şi Richard îşi luară rămas-bun de la cei cinci oameni din cârciumă şi ieşiră în curtea din spate. Amândoi se opriră acolo şi se uitară la povârnişul din spatele cârciumii în timp ce îşi puneau mănuşile de călărie.

— N-am aflat cine ştie ce, doar ne-au confirmat că e moşier – nu s-ar fi putut înşela în privinţa asta.

— Şi ce ochi are, spuse Breckenridge. Din tot ce ştim acum despre el, ochii sunt trăsătura cea mai distinctivă. Asta şi statura, plus faptul că e moşier… Poate nu e suficient ca să-l identificăm, dar ar trebui să fie de-ajuns ca să-l recunoaştem dacă vine după Heather sau urmăreşte o altă fată Cynster.

— Aşa e. Richard luă hăţurile calului şi sări în şa.

Breckenridge încălecă mai încet, gândindu-se ce variante existau. Odată urcat în şa, întâlni privirea lui Richard.

— Există posibilitatea, dar nu prea mare, ca omul care s-a oprit aici să fie chiar ce a spus că este – un moşier scoţian în drum spre nord. Poate a fost doar curios să afle cine suntem.

— Dar nu crezi aşa ceva.

Richard îşi struni calul agitat.

— Nu. Breckenridge îşi scoase roibul de pe alee pe drum. Pentru că nu pot nega asemănările dintre descrieri, cea pe care a scos-o Heather de la Fletcher şi de la Cobbins şi aceasta pe care

tocmai am auzit-o. Richard veni lângă el, şi o luară înapoi, în galop mic, spre Vale.

— Şi cum merg planurile de nuntă? întrebă Richard după ce ieşiră din sat.

— Nu există asemenea planuri. Breckenridge îşi auzi vocea tăioasă şi iritată. Nu-i păsa dacă sesizase şi Richard. Şi-a băgat în cap ideea stupidă că nu trebuie să mă însor cu ea, că o să înfiinţeze un orfelinat undeva la ţară sau ceva de genul ăsta, aşa că nu contează dacă e compromisă în ochii societăţii.

— Aha! Richard dădu din cap cu înţelepciune. Face pe îndărătnica.

— Face? Breckenridge îi aruncă o privire iritată. Este chiar întruchiparea acestui epitet. Am încercat s-o iau cu binişorul. De două ori.

— Îmi pare rău că-ţi spun asta, amice, dar vorbele tale dulci n-o să facă să se răzgândească.

Breckenridge izbucni:

— Am încercat şi altfel – până acum, nu am obţinut decât…

„Un sentiment şi mai profund că sunt legat irevocabil de ea.” Richard se uită la el, curios.

— Ce?

Breckenridge făcu o grimasă, mormăi:

— Să mă ia naiba dacă ştiu! Richard zâmbi.

— Ei bine, oricare ar fi preţul, consolează-te cu gândul că, până la urmă, strădaniile tale vor fi încununate de succes.

Breckenridge îi aruncă lui Richard o privire tăioasă când îi văzu mulţumirea întipărită pe chip.

Se simţi obligat să-l întrebe:

— Da’ tu ce-a trebuit să faci? Zâmbetul se lăţi pe faţa lui Richard.

— Ce trebuie să facem cu toţii – să ne aruncăm la picioarele lor gingaşe, să le jurăm iubire veşnică şi să fim sinceri.

„Pentru tine e uşor.” Totuşi, nu rosti acestea cuvinte, pentru că, imediat ce-i veniră în minte, se gândi că, foarte probabil, nu erau adevărate. Soarta lui Richard semăna mult cu a lui, chiar şi prin natura naşterii sale. Richard reprezentase scandalul care nu fusese totuşi scandal; Helena, ducesa tatălui lui Richard, pretinsese că era al ei la scurt timp după naşterea lui şi după moartea mamei sale naturale, când îi dăduse naştere – şi niciun om cu puţină minte nu o contrazisese pe Helena. Breckenridge era şi el bastard, cu deosebirea că tatăl lui îl dorise şi îl ceruse, tot de la naştere.

Atât el, cât şi Richard fuseseră crescuţi în înalta societate, cu toată bogăţia şi privilegiile unor aristocraţi. Totuşi, bănuise întotdeauna că, asemenea lui, Richard avusese tot timpul o problemă ascunsă în străfundurile mintii lui. O dilemă referitoare la locul ce i se cuvenea în societate.

În cazul lui Richard, trebuise să-şi găsească unul, şi reuşise pe deplin aici în Vale. Desigur, nu fusese uşor; deşi petrecuse mai puţin de o zi pe această moşie, Breckenridge simţise că stăpâna recunoscută a locului era Catriona, iar Richard îşi

făcuse un loc lângă ea.

Cât despre el… problema lui era un pic diferită. Avea o poziţie care îl aştepta – în locul tatălui său. Când murea părintele său, avea să devină conte de Brunswick. Chiar dacă îndeplinea deja multe dintre obligaţiile legate de acest titlu, făcea o parte din munca zilnică de administrare a domeniului, încă se întreba dacă avea să fie la înălţimea aşteptărilor la momentul potrivit.

Dintr-un anumit motiv, ştia că va corespunde dacă Heather avea să-i fie alături.

Dacă ea va fi acolo, aşteptând încrezătoare de la el să fie tot ce putea fi, atunci va fi tot ce trebuia să fie, ba chiar mai mult.

Galopând lângă Richard, Breckenridge intră pe aleea spre Vale, îndreptându-se în ritm constant către pacea şi liniştea conacului, întreruptă doar de zgomotul făcut de copitele cailor. În acest timp, încercă să-şi dea seama de ce era atât de convins că avea nevoie de ea şi numai de ea ca să reuşească în viaţă… În cele din urmă, decise că nu avea niciun răspuns.

Dar poate Richard avea dreptate.

Pentru Breckenridge, miza era mai mare decât ştia Heather, decât o lăsase vreodată să afle, dar poate obţinea ceva dacă făcea unele concesii, dezvăluindu-i de ajuns cât să-i aţâţe curiozitatea şi, în cele din urmă, interesul.

Asta şi o atitudine mai agresivă, mai poruncitoare în relaţia căreia ea părea să-şi închipuie că el avea să-i permită să-i pună capăt.

Breckenridge se întâlni din nou cu Heather la micul dejun. Locul de lângă ea era liber; el dădu să se aşeze acolo, dar copii mai mari ai Catrionei – prima pereche de gemeni, Lucilla şi Marcus – veniseră şi ei la masa stăpânilor şi îşi aleseseră scaunele de vizavi.

El îşi dădu repede seama că gemenii de opt ani erau hotărâţi să se achite de obligaţia socială de a întreţine conversaţia.

Subiectele alese de ei mergeau de la tunsorile domnilor – Marcus comparând-o pe a lui Richard cu a sa – la comentarii despre provenienţa fripturii de miel, păreri despre vinul de păpădie al Algariei şi până la speculaţii asupra apropiatei lor vizite la Londra.

Gemenii vorbiră despre ultimul subiect pe îndelete, cu o voioşie şi o curiozitate naivă care nu-i păcălea însă pe el şi pe Heather.

El schimbă o privire cu ea, apoi se străduiră amândoi să le distragă mesenilor atenţia de la acest subiect, care îi preocupa vizibil pe toţi. Breckenridge aruncă doar o privire prin sală şi îşi dădu seama că toţi se aşteptau să audă din clipă în clipă un anunţ de logodnă. Această observaţie nu făcu decât să-i sporească frustrarea şi iritarea fiindcă nu obţinuse încă de la ea promisiunea ei de a se căsători cu el, aşa că rămase tăcut.

Se gândi să folosească mijloace nonverbale pentru a-şi atinge scopul, dar, în afară de faptul că erau urmăriţi de privirile tuturor, nu putea să prevadă cum avea să reacţioneze Heather. Cu

oricare altă femeie, nu ar fi ezitat, dar cu ea şovăia pentru că, de această dată, scopul lui nu era numai să continue relaţia dintre ei.

Nu mai făcuse niciodată curte unei femei. Pentru un bărbat cu experienţa lui, era tulburător să-şi dea seama că era mai greu să câştigi inima unei femei decât s-o seduci.

Când se goliră platourile şi toţi erau sătui – iar Algaria îi chemă pe gemenii neastâmpăraţi la lecţiile de după-amiază şi le făcu vânt din sală înaintea ei –, el întinse mâna şi, sub masă, atinse mâneca lui Heather. Când aceasta se întoarse spre el, se aplecă mai aproape de ea, o privi în ochi şi îi şopti:

— Trebuie să vorbim.

Ea îi aruncă o privire scurtă şi încuviinţă.

— Bine.

El se dădu înapoi şi se gândi puţin.

— Ştii vreun loc unde putem vorbi fără să fim întrerupţi sau auziţi – şi, preferabil, nici văzuţi?

Ea făcu o grimasă.

— E greu să nu fim văzuţi în casă, dar, dacă mergem în grădina de plante medicinale, vom fi destul de departe. Nu ne va vedea sau auzi nimeni.

El încuviinţă din cap, se ridică şi îi trase şi ei scaunul.

Ea ieşi înaintea lui din sala care se golea; ignorând atât privirea întrebătoare pe care i-o aruncă Richard, cât şi pe cea senină a Catrionei, Breckenridge se luă după ea.

Grădina de plante medicinale era mare, lucru perfect previzibil; umplea porţiunea întinsă ce cobora de la zidurile conacului până la malul pârâului. În straturile cu forme neregulate, unele exemplare abia scăpate din ghearele iernii dădeau muguri verzi, iar alte plante aveau deja frunziş bogat. La capătul pantei, pârâul curgea umflat, clipocind peste pietre, împroşcând bolovanii de pe maluri. Susurul apei era voios, ciudat de alinător.

Cu mâinile în buzunare, Breckenridge o urmă pe Heather mai departe în jos, în grădina cu plante dese, bogate, fără o ordine evidentă. Cântecul păsărelelor era acoperit de bâzâitul albinelor care zburau printre florile de lavandă şi alte sortimente cărora nu le ştia numele. Soarele, aflat sus pe cer, scălda cu razele lui calde plantele; amestecul de parfumuri care se răspândea în jurul lor îi ameţea puţin.

Heather îl duse spre râu, la o mică scobitură, săpată în malul înalt şi înconjurată cu pietre. În interiorul acesteia erau îngrămădiţi mai mulţi bolovani care formau un fel de bancă. Heather se îndreptă spre banca improvizată, cu fustele foşnindu-i, şi se aşeză la un capăt. Când se uită în sus la el, ridicând o sprânceană, el ridică din umeri aproape imperceptibil şi luă loc lângă ea.

Soarele strălucea deasupra lor ca o binecuvântare blândă; piatra încălzită din jurul lor îi proteja ca un cocon; ceaţa formată din stropii râului năvalnic îi împresura din când în când.

— Bună alegere. Breckenridge se rezemase de

zidul de piatră şi îşi aţintise privirea asupra chipului ei. O vedea doar din profil. Trebuie să rezolvăm chestia asta – şi să nu-mi spui că e deja rezolvată, pentru că nu e. Făcu o pauză, încercând să elimine asprimea din voce sau măcar s-o atenueze.

Cu ochii închişi, ea îşi ridică faţa, lăsând soarele s-o mângâie senzual.

— Ai să vezi lucrurile ca mine destul de repede – e o chestiune de timp. El făcu un efort să nu scrâşnească din dinţi.

— N-o să mă răzgândesc, şi, spre deosebire de tine, nu cred că avem atâta timp la dispoziţie. Din câte ştim, părinţii tăi ar putea fi deja pe drum încoace – trebuie să avem un punct de vedere comun înainte de sosirea lor.

Când îl auzi pomenind de părinţii ei, Heather se întoarse şi îl fixă cu privirea. Apoi se încruntă.

— Le-am scris că sunt foarte bine şi că nu e nevoie să bată atâta drum până aici.

— Poate nu i-ai convins. Dar, oricum, trebuie sa discutăm raţional despre căsătoria noastră. Poate te-ai ataşat de ideea unui viitor imaginar fără un inel pe deget, dar, fii realistă, în lumea noastră, asta nu e o opţiune, nu pentru tine.

Aşa îi spusese şi Catriona; pandantivul de cuarţ de pe pieptul ei îi amintea şi ce altceva mai zisese Catriona; aşadar, nu se mai opunea unei discuţii despre eventuala lor uniune. Se întoarse cu faţa la el.

— Foarte bine. Atunci de ce nu-ţi susţii

punctul de vedere? Şi, poate, dacă îl asculta şi îl observa cu atenţie, avea să înţeleagă ce era în sufletul lui, în spatele vorbelor şi al măştii impasibile. Adică propriul tău punct de vedere, nu cel al societăţii.

— E dificil, deoarece punctul meu de vedere se bazează pe obligaţiile impuse de societate.

— Totuşi, ai putea să încerci măcar să-ţi lărgeşti baza.

Cu coada ochiului, îl văzu uitându-se în sus, de parcă implora ajutorul divin – sau poate, mai prozaic, se întreba „De ce eu?” – şi fu nevoită să-şi ascundă un zâmbet.

În cele din urmă, îşi lăsă capul în jos şi se uită la ea cu ochii lui de culoarea alunei.

— În regulă, să încercăm să avem o perspectivă mai largă. Eşti o Cynster, educată, influentă, cu o zestre apreciabilă şi mult mai atrăgătoare decât altele.

Ea îşi înclină capul.

— Mulţumesc, eşti foarte amabil.

— Nu-mi mulţumi încă. Eşti atât de îndărătnică, uneori teribil de încăpăţânată, ai prea multă voinţă, vrei să dovedeşti mereu că ai dreptate. Oricum ai fi, dintr-un motiv pe care nu-l înţeleg, am reuşit să ne împăcăm destul de bine în ultima săptămână, când am avut un scop comun. Consider acest fapt un indiciu că, dacă ne vom căsători şi vom avea scopul comun de a administra moşia tatălui meu, care va fi a noastră la timpul potrivit, ne vom afla iarăsi pe un teritoriu comun,

lucru cel puţin suficient pentru a face o căsnicie să meargă.

Vorbele lui o surprinseră.

Se rezemă pe spate şi îl privi. Se sprijinise de zid, punându-şi un braţ pe marginea de sus a acestuia, şi îşi întinsese picioarele lungi în aşa fel că cizmele lui îi atingeau poalele rochiei. În largul său, relaxat şi binedispus, părea întruchiparea rafinatului libertin londonez – ceea ce şi era.

Dar era şi o enigmă.

La un moment dat, pe când umblau prin munţi, îşi dăduse seama că, indiferent ce o lăsa el să vadă, exista ceva diferit, ceva şi mai atrăgător, sub masca lui sofisticată.

— Ai împărţi cu mine responsabilităţile administrării unei moşii? Ea nu se aşteptase să-l audă vorbind aşa.

— Te întreb dacă ai vrea să te implici în asta. El îi studie chipul. De pildă, să ştii că sunt întotdeauna nişte copii de salvat pe moşia mea şi în jurul ei, ca peste tot în ţară.

Ea oftă.

— Prin urmare, eu o să rămân la Baraclough să am grijă de gospodărie în timp ce tu te distrezi în capitală?

Uitându-se în jos, el îşi scutură o frunză de pe pantaloni.

— Contrar credinţei generale, în ultimul timp nu-mi petrec prea multe zile în capitală – sunt mai mult la Baraclough.

— Hmm. Bine. Ea dădu aprobator din cap.

Asta-i ceva la care trebuie să mă gândesc. Cu ce altceva mai poţi să mă tentezi?

Breckenridge îşi reţinu un zâmbet atotştiutor; ghicise că, la fel ca toate femeile din familia Cynster, era atrasă de ideea de a conduce o casă mare şi pe oamenii de pe moşie. Avea în sânge spiritul organizatoric.

— Cred că ţi-am spus că surorile mele îmi impun să mă însor. Deloc surprinzător, motivul întemeiat pentru care mă bat la cap e să ofer neamului un moştenitor sau mai mulţi, care să asigure succesiunea. Pentru ca nu cumva domeniul să fie luat de Coroană. Aşa că ţi-ai putea considera rolul de viitoare contesă a mea ca parte din lupta aristocraţiei împotriva regelui George şi a prietenilor săi.

Ea îl privi cu ochii mijiţi.

— N-am auzit niciodată un mod mai inventiv de a spune că vrei copii.

El schiţă un zâmbet, apoi redeveni serios.

— Eu vreau, dar tu?

Ea se uită drept înainte.

— Da, bineînţeles. După o clipă, adăugă: Să fiu sinceră, nu-mi pot imagina o femeie care să nu vrea copii.

— Bine, deci ne-am înţeles în privinţa asta.

— Nu te entuziasma, încă nu m-ai convins că trebuie să ne căsătorim. El ezită, apoi spuse:

— Poate e timpul să vedem de ce refuzi. Îşi aţinti privirea asupra chipului ei. Nu eziţi din cauză că sunt un „fiu nelegitim”, nu?

Nu o întreba asta pentru că ar fi crezut că ea ar avea ceva împotrivă – ci pentru că era un mijloc grozav de a-i atrage compasiunea… Dar, imediat după ce îi puse această întrebare, îşi dădu seama, undeva în adâncul sufletului său, că încă îl mai frământa problema apartenenţei, a propriei identităţi şi a recunoaşterii lui în rolul pe care şi-l asumase. Dar neliniştea fu alungată din mintea lui de privirea pe care i-o aruncă ea – o căutătură încruntată care îi reproşa atât înşelătoria, cât şi ofensa adusă modului ei de a gândi.

— Nu fi prost! Se încruntă şi mai tare. Nu m-am gândit niciodată la asta. De ce mi-ar fi trecut prin minte aşa ceva? Doar ai aceeaşi origine nobilă ca mine şi eşti moştenitorul contelui de Brunswick. Făcând semn spre conac, adăugă: Gândeşte-te la Richard. Heather se opri, sincer uimită că el se putuse gândi la aşa ceva… Dar poate nu acesta era motivul adevărat pentru care deschisese un subiect atât de delicat pentru el. Cu ochii ţintă la râu, dar nevăzându-l, ea continuă: Tu eşti tu, eşti prea matur, prea experimentat, prea monden pentru a fi judecat după orice alte criterii în afară de propria ta personalitate. Îi aruncă o privire rapidă şi îi văzu obişnuita mască impenetrabilă. Propriul tău comportament. Uitându-se din nou la râu, îşi înclină capul spre el. Oricât de greu îmi e s-o recunosc, te-ai dovedit protector şi onorabil – într-adevăr, cât timp am fost împreună, ai fost aproape de întruchiparea calităţilor unui gentleman.

— Doar aproape?

— Da. Pentru că mi te-ai împotrivit prea mult şi eşti mult prea încăpăţânat.

— Tu vorbeşti!

— Da, chiar eu. Se uită iar la el şi, de această dată, îi întâlni privirea. Oi fi tu foarte priceput să seduci femei, dar, dacă este un lucru la care mă pricep şi eu, atunci pot spune că mă pricep la aristocraţii aroganţi şi la felul în care se poartă. Am avut de la naştere în jurul meu cele mai sofisticate exemplare ale acestei specii – şi în tine am recunoscut imediat pe unul dintre acestea.

Cu o înclinare a capului pentru a-şi întări concluzia, ea se uită din nou la râu.

Nu fu prea surprinsă că el rămase tăcut un timp, nu se grăbi să aducă alt subiect în discuţie.

Dar nu mult timp, desigur.

— Bine, deci nu-i vorba despre originea mea şi e clar că nu eşti intimidată de mine sau de poziţia mea. Aşa că nu te simţi stânjenită să ai de-a face cu mine.

Nu-i scăpară chicotul ei batjocoritor şi privirea nepăsătoare.

— Atunci, ce anume – vocea îi deveni mai profundă, mai blândă şi suavă, ceea ce o făcu să se înfioare – trebuie să fac pentru a te convinge că s-ar cuveni să te măriţi cu mine?

O lăsă să îl privească în ochi.

O lăsă să vadă că era serios, sincer în dorinţa lui de a şti ce gândeşte ea. Ea trase adânc aer în piept, se uită iar la râu şi scoase un oftat lung.

Se întrebă de ce îi păsa. Dacă el chiar nu ştia…

Poate ar trebui să-i spună.

— Foarte bine. Dacă eşti hotărât să mă asculţi, iată care sunt motivele mele. Nu le rostise niciodată, nu pe toate, dar, dacă verişoara ei avea dreptate, şi el îi era ursitul, era datoria ei să găsească vorbele potrivite. Am hotărât cu mult timp înainte că singurul lucru fără care nu voi accepta niciodată să mă mărit e… afecţiunea sinceră. Amintindu-şi ce-i spusese Catriona, înlocuise cuvântul la care se gândea cu unul mai puţin precis, mai puţin înspăimântător pentru bărbaţi. O afecţiune destul de puternică pentru a dura ani de zile, pentru a călăuzi şi a cunoaşte, destul de profundă pentru a sta la baza unei vieţi comune. Îmi doresc pasiune şi veselie, interes şi implicare, o tovărăşie măcar la nivel practic, dar şi ceva mai profund, la nivel personal. Aş vrea… să fiu dorită, să simt că cineva are nevoie de mine, să ştiu că joc rolul pe care numai eu îl pot interpreta. Ea făcu o pauză, apoi se strădui să continue: Dar, şi mai mult decât atâta, îmi doresc ca acea afecţiune profundă să-mi fie dăruită mie, Heather Cynster, nu pentru că sunt Heather Cynster, o moştenitoare influentă – se uită în direcţia lui –, considerată de unii „mai atrăgătoare decât altele”, ci pentru că sunt eu. Se bătu în piept şi simţi pandantivul de sub corsaj. Vreau să fiu dorită, necesară – şi luată de nevastă – pentru cine sunt, nu pentru ce sunt. Dându-şi brusc seama de

analogie, îi întâlni privirea. În lumina neliniştii tale privitoare la propria origine, ar trebui să înţelegi ce simt – ce important e pentru mine să fiu preţuită pentru mine însămi şi s-o ştiu. Breckenridge îi susţinu privirea – şi se întrebă cum de o lăsase să-l ducă într-o asemenea situaţie, aproape fără ieşire. Pentru că înţelegea, ba, mai mult decât atât, vorbele ei îi răsunau până în adâncul fiinţei sale, a bărbatului care era cu adevărat. Îşi simţi adevărata fire reacţionând, scoasă la iveală de impulsul de a-i satisface ei dorinţa.

Îi stăteau pe limba dintr-odată slobodă cuvintele pe care nu voia să le rostească, care ar fi însemnat să capituleze în faţa ei, adică fix ceea ce îşi dorea Heather – să-i jure că avea să fie întotdeauna totul pentru el, sprijinul său în viaţă…

Nu bănuise că testul lui ar putea lua o asemenea întorsătură, că răspunsul l-ar face şi mai susceptibil. Căutase o cale prin care să nu se tulbure mai mult decât era. În schimb…

Ea dorea ca el să-i spună că o iubea.

Dar asta însemna că trebuia să audă şi el aceste cuvinte.

Cuvinte pe care jurase să nu le mai rostească niciodată… Jurase să nu-şi mai deschidă niciodată sufletul, să nu mai sufere aşa mult…

Cunoştea suferinţa, încă îi mai purta cicatricile. Niciodată în viaţă.

Se priveau insistent. Aproape îi simţea dorinţa ca el să deschidă gura şi să-i vorbească despre…

Timpul stătea în loc, se lungea la infinit, iar el bănui că ea ştia, văzuse ceea ce el se făcea a nu observa.

Acest gând îl şocă, îl ajută să-şi ţină buzele strâns lipite.

Când ea îşi dădu seama că el nu avea să-i spună nimic – când acceptă acest lucru – îşi coborî pleoapele, apoi se trase treptat înapoi, ridicându-şi bărbia şi întorcându-se cu faţa la râu.

— Indiferent de argumentele pe care tu sau alţii le puteţi aduce, nu mă voi mărita fără acest gen de afecţiune.

O declaraţie, o provocare făţişă.

El se agită şi muşchii i se încordară, apoi se strădui să şi-i relaxeze.

— Acest gen de „afecţiune”.

Cuvintele îi ieşiră din gură înainte să se gândească; fuseseră rostite de masculul primitiv care o considera deja a lui. Care îi auzise declaraţia intransigentă şi o luase drept un imbold la acţiune, care îi interpretase provocarea ca pe un afront.

Dar insistenţa lui agresivă nu avea să-i înfrângă încăpăţânarea. Nu avea şanse de reuşită.

Avea şi alte arme la dispoziţie, cele pe care şi le perfecţionase de-a lungul anilor petrecuţi în înalta societate.

— Ei?

Ridicând din sprâncene, ea îi aruncă o privire.

— Poate… Redevenind bărbatul cuceritor, dând fiecărei mişcări ale sale o graţie languroasă,

el se mută mai aproape de ea. Ai putea să-mi explici care îţi sunt dorinţele. Îşi plimbă privirea de la ochii la buzele ei. S-a spus întotdeauna despre mine că învăţ repede, iar acum sunt dornic de învăţătură, aş vrea să mă dedic studiului a ceea ce doreşti tu cu adevărat…

Ea îşi depărtă uşor buzele. El o privi din nou în ochii albaştri în care se citea zbuciumul. Îi ghici dorinţa, ştiu că toată atenţia ei se concentra asupra lui.

Schiţă un zâmbet.

— Dacă jur că voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a-ţi satisface toate dorinţele, oare nu ai accepta şi tu… provocarea, dacă preferi aşa, de a mă lua aşa cum sunt şi a mă modela după bunul-plac? Susţinându-i privirea, rezistând impulsului de a-şi îndrepta ochii spre buzele ei ispititoare, el ridică o mână şi o mângâie uşor pe obraz cu dosul palmei. Ai putea, dacă ai vrea, să-ţi asumi misiunea de a-l îmblânzi pe cel mai mare libertin din înalta societate, de a face din el sclavul tău credincios… Dar va trebui să te străduieşti nu gluma, să faci mari eforturi şi să ai răbdare să mă transformi pe mine, un mascul arogant şi egoist… Însă totul ar fi mult mai uşor dacă ne-am căsători. La urma urmei, nimic important nu se realizează uşor sau repede. Dacă eu sunt dispus să-ţi dau mână liberă să mă modelezi după cum doreşti, n-ai vrea oare să ne logodim?

Ea se gândea, reflecta; vedea asta în ochii ei. Îi asculta argumentele, mintea ei o lua pe calea

dorita de el.

O prinse de barbie şi îi ţinu faţa nemişcată, de parcă ar fi vrut s-o sărute.

— Şi gândeşte-te, murmură el, fixând-o cu privirea, cu buzele schiţând un zâmbet studiat, la gloria ce te aşteaptă ca singura femeie care m-a prins în mrejele ei.

Ea era tot mai atentă. Se uita în ochii lui, îi cerceta. Apoi îşi lua ochii de la el şi îşi trase bărbia din mâna lui.

— Eşti foarte abil, dar n-o să meargă.

El se uită fix la ea. Nu o convinsese; fusese cu el, îl ascultase, păruse de acord…

Cu faţa spre râu, de parcă îi citea gândurile, ea scutură din cap.

— Erau o mulţime de „dacă” şi „dar” în chestia asta, şi nu au putut schimba nimic. Mijindu-şi ochii, se uită la el cu o privire tot mai pătrunzătoare. Ai sperat să mă vrăjeşti într-atât încât să te iau de bărbat, nu?

„Da.”

Strângând din buze, Breckenridge se rezemă iar de zid şi se uită la cer. Puţine femei rezistau farmecului său, dar ea era, cu siguranţă, una dintre ele. Înjurând în sinea sa, îşi reconsideră repede opţiunile. Renunţă la orice prefăcătorie şi se ridică brusc.

— Uite ce este, nu mai putem continua aşa, fără să luăm nicio decizie.

— Dimpotrivă, nu avem nimic de decis. Tu mi-ai cerut mâna din simţul onoarei, iar eu te-am

refuzat.

— Nu se va termina aşa.

— Ba da – şi, dacă vrei să repeţi ce ai mai spus deja, atunci, crede-mă, nu mai avem nimic de discutat. Cu nasul în vânt, Heather dădu să se ridice.

Breckenridge o opri, punându-i pe umăr mâna lui grea.

— Nu, n-ai să pleci. Ai să stai aici şi ai să mă asculţi.

Vocea lui autoritară şi gestul lui posesiv o înfuriară. Se răsuci şi îl sfredeli cu privirea.

— De ce? Ca să mă intimidezi şi să accept? Îi dădu mâna la o parte şi sări în picioare. El se puse în faţa ei, ca s-o oprească.

— Heather…

— Nu! Din ce în ce mai furioasă, ea îi înfipse un deget în piept. E rândul tău să asculţi – şi să asculţi cu toată atenţia. Dacă nu simţi pentru mine acel gen de afecţiune pe care o cer de la un soţ, atunci n-am să mă mărit cu tine. Şi n-am de gând să accept o căsătorie de convenienţă!

Cu o expresie sumbră pe faţă, care îi indica mânia, el o privi chiorâş.

— La naiba! Asta-i tot ce pot să-ţi dau, să-ţi ofer.

— Ai putea să-mi dai orice – dacă ai dori cu adevărat! El se mută mai aproape, pândind-o, sfredelind-o cu ochii lui ca agatul.

— Trebuie să ne căsătorim. E ceva inevitabil. Trebuie să ajungem la o înţelegere ca să facem

nunta – asta înseamnă că tu trebuie să te maturizezi, să renunţi la visurile tale iluzorii şi să te adaptezi la realităţile lumii în care trăim. Trebuie să-ţi reconsideri poziţia, să fii raţională şi apoi să-mi spui ce-ţi pot oferi pentru a accepta să-mi devii soţie.

El îi înfruntă privirea. Simţea furia clocotind în ea.

Fiindcă începuse să bănuiască faptul că verişoara ei avea dreptate, că, dincolo de rafinamentul şi de calmul lui, Breckenridge ar putea simţi pentru ea fix ce îşi dorea ea să ştie că simţea. Ba, mai mult, că era conştient de ceea ce simţea, dar, după cum stăteau drept mărturie cuvintele lui fermecătoare şi argumentele lui complicate, dintr-un motiv specific masculin greu de explicat, refuza să recunoască adevărul, indiferent sub ce formă.

Deci avea să-i dea bătăi de cap. Dar dacă exista o şansă oricât de firavă ca el, arogant, înfumurat şi enervant cum era, să se dovedească eroul ce-i fusese sortit, dacă asta era şansa ei de a-şi asigura un viitor atât de luminos pe cât şi-l dorise dintotdeauna, atunci nu exista nicio şansă ca ea să renunţe – să poată renunţa – şi să meargă mai departe.

Cuvintele Catrionei îi răsunară în minte: „Dragostea unui asemenea bărbat merită să lupţi pentru ea”. Se ridică pe vârfuri, îl privi fix în ochi şi îi spuse:

— Dă-mi un motiv bun pentru care aş face-o.

Furia lui stătea să răbufnească, la fel ca a ei. Îl văzu că era gata să izbucnească, dar el îşi lipi buzele mai strâns şi îşi reţinu răspunsul impulsiv şi aproape sigur revelator…

În cele din urmă, spuse pe un ton atent controlat:

— Trebuie să ne căsătorim pentru că asta este singura alternativă acceptabilă.

Ea îi susţinu privirea şi îi simţi dorinţa, neîndurătoare şi profund convingătoare, vibrând până la ea.

Simţea cum îi creştea încăpăţânarea. Tot mai mult. Clocotea de furie. Deschise gura să-i spună ce gândea – furia o îneca, aşa că scoase doar un sunet înăbuşit, îşi ridică braţele şi fugi de-a lungul grădinii. Breckenridge se uită la ea cum pleca. Auzi pietrişul scârţâindu-i sub tălpi, îi simţi furia în fiecare pas, în fiecare formă a trupului ei zvelt.

Îi răsunau în minte atât cuvintele pe care le rostise, cât şi cele pe care doar le gândise. „Trebuie să ne căsătorim pentru că asta e singura alternativă acceptabilă… pentru mine.”

Dacă ar fi fost îndeajuns de sincer – de curajos – să rostească aceste ultime vorbe… oare l-ar fi lăsat să scape doar cu atâta?

Râse sfidător în sinea sa. Ce speranţă nebunească! Când venea vorba de acea „afecţiune” aparte, ea, precum şi surorile ei, care gândeau la fel, ar insista s-o primească pe de-a-ntregul. Dacă i-ar da de înţeles că simţea ceva pentru ea, n-ar avea linişte până nu l-ar vedea la

picioarele ei, jurându-i iubire veşnică. Şi oferindu-i inima pe tavă.

Ceva ce el n-ar putea să facă niciodată.

Singurul lucru pe care nu l-ar mai face din nou, pentru că nu îşi mai putea permite să aibă atâta încredere în nicio femeie.

*

Heather ajunse la intrarea laterală în conac şi dispăru înăuntru. Reflectă, cu toată vâltoarea de sentimente contradictorii din suflet, apoi, încruntat, alese altă alee – cea care ducea la grajduri.

Stând la ceva distanţă de fereastra încăperii din turn de sub dormitorul pe care îl împărţea cu Richard, Catriona, cu braţele încrucişate, îl urmări cu privirea pe Breckenridge, care se îndrepta cu paşi mari spre grajduri.

— Ei bine, asta mi se pare promiţător.

— Într-adevăr. Lângă ea, Algaria încuviinţă din cap. Înainte n-am fost sigură, dar acum…

— Nici eu nu eram sigură. Catriona se întoarse de la fereastră. Mă întrebam dacă ea era potrivită pentru el sau el pentru ea, dar, după scena asta, nu mai poate încăpea îndoială.

Catriona transformase acea încăpere în salon, iar Algaria îi aducea de multe ori acolo pe Lucilla şi pe Marcus pentru lecţiile mai puţin protocolare. Gemenii mai mari stăteau turceşte pe podea, sortând diferite frunze, învăţând plantele pe care

mama lor şi locuitorii din Vale le foloseau ca leacuri pentru diverse boli, atât de oameni, cât şi de animale.

— Fie cum o fi – Algaria se întoarse să se uite la gemeni, am avut de la început senzaţia că el este… foarte rezervat.

Catriona aprobă din cap.

— De asta am fost foarte nesigură în privinţa lui – pare un bărbat atât de deschis, atât de fermecător şi în largul său, dar în jurul inimii sale sunt ziduri înalte. Groase, impenetrabile.

Algaria încuviinţă.

— Dacă o va avea vreodată, va trebui să dărâme singur aceste ziduri.

— Sau măcar să spargă o poartă ca s-o lase şi pe ea înăuntru. După o clipă, Catriona continuă: Tot ce putem face este să avem credinţă – şi să aşteptăm să vedem ce se mai întâmplă.

Capitolul 16

Zece ore mai târziu, Heather era întinsă în patul cu baldachin din camera unde stătea de obicei la conac, cu mâna pe colierul de la gât, şi se uita în sus.

Majoritatea locatarilor din castel sforăiau

până acum. Dacă ar vrea să i se alăture lui Breckenridge, atunci s-ar putea duce acum în camera lui, fără să fie văzută. Învăluită în întunericul protector, nu făcea nicio mişcare, doar stătea întinsă, cu ochii aţintiţi în sus.

Se gândea, analiza. Făcea planuri. Punea lucrurile la cale.

La cererea lui, îşi declarase intenţiile – îi spusese ce dorea de la un bărbat pentru a accepta să se căsătorească. Făcuse efortul de a-i dezvălui cele mai tainice sentimente şi visuri… Şi el cum îi răspunsese? Prin tăcere. Apoi încercase s-o vrăjească.

Când văzuse că nu reuşea aşa, recursese la argumente forte, încercase s-o domine. Ea îi dăduse ocazia să-şi exprime cele mai profunde sentimente – chiar şi să le sugereze ar fi fost de-ajuns –, dar el se ţinuse tare şi nu-i spusese nimic. Nu recunoscuse nimic.

În restul zilei, în timpul serii ce se scurgea cu greu, el păstrase o distanţă corectă. De n-ar fi fost focul din privirea lui, ar fi crezut că se hotărâse s-o trateze la fel ca în trecut, că pentru el interludiul dintre Londra şi Vale nu avusese loc niciodată… Dar acele priviri insistente şi înflăcărate îl dădeau de gol.

El admisese că încă nu era nimic hotărât în privinţa căsătoriei lor. Ceea ce o punea pe ea într-o mare încurcătură. Oare refuzul lui de a recunoaşte că simţea o puternică „afecţiune” pentru ea însemna că, de fapt, simţea, dar făcea

tot posibilul s-o ascundă, într-o manieră tipic masculină?

Sau refuzase să-i dea speranţe pentru că nu simţea niciun fel de afecţiune autentică pentru ea, ci doar atracţie fizică, un lucru despre care ştia probabil totul, şi, fiind conştient de asta, era prea onorabil pentru a pretinde că simte „afecţiunea” cerută de ea, pentru a-i smulge prin înşelătorie consimţământul de a se mărita cu el?

Ar putea cu greu să-i găsească vreo vină în ultimul caz. Dacă aşa era, ea n-avea să se mărite cu el. Ceea ce însemna că nu avea să se dea jos din pat, să se strecoare pe coridoare spre camera şi spre patul lui.

Poate dorea să experimenteze mai mult, ca să aibă destule amintiri în anii de singurătate care o aşteptau, dar… dacă ar merge la el, i-ar întări credinţa că, dacă persevereză, va reuşi până la urmă să-i înfrângă rezistenţa – s-o epuizeze – şi s-o facă să accepte să-l ia de bărbat fără acea „afecţiune” pe care o căuta ea.

Asta nu avea cum să-i iasă, dar mai era, din păcate, un lucru serios pe care trebuia să-l ia în calcul.

Dacă rămânea gravidă?

Atunci nu mai putea să evite altarul. Mai ales că el îşi dorea un moştenitor.

Apariţia unui copil era singurul lucru capabil s-o oblige să renunţe la dorinţa ei de „afecţiune” şi să se căsătorească şi fără.

Probabil ghicea şi el asta.

Era ceva de care el, dată fiind hotărârea lui de a se însura cu ea, se putea folosi în caz că ea continua să-l refuze, iar atunci nu ar şti niciodată care a fost adevăratul lui motiv de a-şi dori căsătoria: „afecţiune” autentică sau onoare combinată cu poftă carnală.

Aşadar, gata cu plăcerile. Cel puţin până când avea o dovadă mai solidă că o iubea cu adevărat.

Nu se temea să folosească acel cuvânt, deşi simplul gând îi evoca un izvor nesecat de dorinţe, o nevoie profundă a inimii ei pustii, care devenise tot mai puternică în ultimele zile.

Un vid pe care se ruga să-l umple într-o zi un partener, un amant, un soţ care s-o iubească.

Oftă, apoi se ridică în capul oaselor, îşi aranjă perna şi se trânti pe o parte, cu obrazul în materialul moale.

Nu era aceeaşi senzaţie pe care o avea când îşi punea capul pe pieptul lui.

Nici pe departe atât de minunată. Dar era mai în siguranţă aşa.

În plus… era foarte posibil ca abstinenţa să-i înmoaie inima. Nu ştia însă dacă avea să-i facă şi lui sufletul mai uşor de citit.

Ea nu venea.

Cu mâinile sub cap, Breckenridge stătea întins pe spate, cu privirea aţintită în tavan, şi conştientiza acest lucru cu toată fiinţa. Nu ştia dacă să se simtă uşurat sau întristat.

Până la urmă, îl cuprinse tristeţea.

Cum putea s-o convingă pe afurisita asta de

femeie să se mărite cu el, dacă ea îl evita? Mai ales dacă îl evita aici, noaptea, când puterea lui de convingere era la cote maxime?

Se gândi preţ de cinci minute întregi ce să facă, dar, fără nicio tragere de inimă, ajunse la concluzia că, dacă ea nu venea la el, nici el nu avea să se ducă la ea. Un asemenea act de voinţă îl solicita enorm, dar nu-i putea spune cât de mult o dorea, că nu voia să petreacă nicio noapte fără ea: ar fi fost mult prea grăitor.

Pe lângă asta, dacă ea nu voia să doarmă în braţele lui…

Acest gând îl cutremură, făcându-l să se întrebe de ce nu venise Heather la el.

Lăsând orgoliul deoparte, ştia că ei îi plăceau îmbrăţişările lor la fel de mult ca lui, şi, chiar dacă se menţinea fermă pe poziţii, respingând ideea de a se mărita cu el, de ce şi-ar refuza o plăcere pe care, dacă avea câştig de cauză, n-avea s-o mai poată savura mult timp de-acum înainte?

De ce să pună capăt relaţiei lor înainte de vreme?

De ce să-l pedepsească pentru că nu îi declarase acea „afecţiune profundă”?

Sau voia să-l forţeze s-o facă? Sau ambele?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convins că adevărul era la mijloc.

Cu un zâmbet amar, se întoarse pe o parte, se acoperi cu pătura şi închise ochii. Într-un cuplu, ce este bun pentru bărbat este bun şi pentru femeie.

*

La micul dejun de a doua zi dimineaţă, o zi de sâmbătă, era aceeaşi atmosferă sărbătorească, veselă şi gălăgioasă pe care şi-o amintea Heather din alte vizite la Vale.

Din păcate, larma efervescentă a conversaţiilor, întreruptă doar de clinchetul paharelor şi de zgomotul tacâmurilor, nu făcea decât să-i intensifice durerea de cap.

Nu dormise bine. Şi ştia a cui era vina.

Breckenridge şedea lângă Richard spre celălalt capăt al mesei; între o gură de ceai şi o bucăţică de pâine prăjită, ea arunca în direcţia lui priviri mânioase – pe care el părea hotărât să le ignore. Furia nu îi atenua deloc migrena. Dimpotrivă. În cele din urmă, masa luată cu toţi cei din conac se termină. Catriona, care stătuse la mijlocul mesei stăpânilor, se ridică şi se uită la Heather.

— Am nevoie de cineva care să ducă un coş la una dintre ferme – sunt câteva lucruri de folos pentru o tânără mamă. Copilaşul ei are doar două luni. Poţi să-l duci tu?

O plimbare lungă în aerul proaspăt al primăverii era exact ce îi trebuia. Încuviinţă din cap şi împinse scaunul în spate.

— Cu multă plăcere, dacă îmi spui cum să ajung acolo.

Catriona le aruncă o privire gemenilor, aşezaţi la dreapta lui Heather.

— Ce-ar fi să faceţi voi doi pe călăuzele?

— Sigur!

Marcus sări de pe scaun.

Catriona zâmbi.

— E ferma familiei Mitchell.

— Ştim drumul, o asigură Lucilla. Uitându-se la Heather, fetiţa adăugă: Cu noi nu te rătăceşti.

Lui Heather îi veni să zâmbească pentru prima oară în acea dimineaţă.

— Mulţumesc. Am Încredere în voi.

Se uită întrebătoare la Catriona.

— O cheamă Megan Mitchell şi pe bebeluş – Callum. Este un băieţel sănătos, dar, dacă simţiţi că ceva nu e-n ordine – Catriona se uită şi la Lucilla –, să-mi spuneţi neapărat când vă întoarceţi.

— Da, mămico. Lucilla o luă de mână pe Heather, apoi se uită în jos. Bine, eşti deja încălţată cu cizmele. Atunci putem să luăm coşul imediat. Bucătăreasa îl are pregătit.

— Da, e-n regulă. Lăsându-se dusă în jurul platformei şi pe trepte în jos, Heather schimbă o privire voioasă cu mama copiilor, apoi se predă şi îi lăsă pe gemeni s-o târască mai departe – prefăcându-se în tot acest timp că nu observă expresia încruntată de pe faţa lui Breckenridge.

În clipa în care Heather dispăru dincolo de arcada din faţa bucătăriei, Breckenridge îl opri pe Richard din peroraţia despre recoltele din zonă şi îl întrebă:

— Cât e până la ferma Mitchell?

Richard îi răspunse cu bunăvoinţă:

— Puţin peste doi kilometri, poate ceva mai mult, mai departe în Vale. Când trecu pe lângă ei, Catriona se opri.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Sunt în perfectă siguranţă. Drumul e pe pământurile din Vale, la urma urmei. Aş şti imediat dacă îi pândeşte vreo primejdie.

Zicând acestea, îşi văzu de drum. Richard îi aruncă o privire înţelegătoare.

— Să înţeleg că eşti ocupat în dimineaţa asta?

Breckenridge se mulţumi să mormăie ceva. Lui Richard îi ajunse acest răspuns.

După ce se gândi câteva secunde, Breckenridge se ridică de pe scaun şi îl salută din cap pe Richard, care zâmbi, dar nu spuse nimic, căci înţelegea despre ce era vorba. Apoi Breckenridge părăsi sala şi o luă spre uşa din faţă a conacului.

Dădu ocol prin grădina de plante medicinale; stătea în umbra aruncată de unul dintre colţurile conacului, când Marcus ieşi în fugă pe uşa din spate, urmat de Lucilla, care sărea într-un picior. După ei venea Heather, cu un coş în mână.

Coşul nu părea prea greu. Breckenridge se abţinu cu greu să nu se folosească de pretextul puterii sale pentru a-i propune să care el coşul şi, astfel, să li se alăture. Dată fiind situaţia dintre el şi Heather, ştia destul de bine că nu era momentul să-i forţeze mâna – să-i impună compania lui –, dar nici nu suporta s-o vadă plecând la drum fără o

escortă potrivită.

Poate era în siguranţă, dar instinctul său masculin îi spunea să nu rişte câtuşi de puţin.

Când cei trei se îndepărtară suficient, se luă după ei, mergând încet, cu mâinile în buzunare, hotărât să se ascundă de câte ori era necesar.

Heather ajunse la ferma Mitchell după o jumătate de oră de drum plăcut pe malul râului şerpuitor, apoi pe o cărare ce urca printre copaci un povârniş, până la micul podiş pe care se afla ferma.

Razele soarelui scăldau faţada casei văruite, scânteind în geamurile ce flancau uşa verde de la intrare. Una dintre ferestre era întredeschisă; apropiindu-se, Heather îl auzi pe bebeluş agitându-se.

Se opri în faţa uşii, ezită un pic, apoi bătu.

Un chip palid apăru la fereastră, o văzu pe ea şi pe Lucilla şi pe Marcus, care veneau în fugă dintre copaci, apoi dispăru imediat.

După jumătate de minut, uşa se deschise, şi în prag apăru o tânără femeie cu un chip necăjit, care îşi netezi fustele.

— Da?

Heather zâmbi.

— Megan Mitchell? Femeia încuviinţă din cap.

— Da, domniţă.

— Ţi-am adus câte ceva de la conac.

Heather arătă înspre coş. Megan Mitchell i se părea mai tânără ca ea. Privirea tinerei mămici se îndreptă spre coş.

— De la Stăpână?

— Da. S-a gândit că lucrurile astea îţi vor fi de folos. Heather citi uşurarea de pe faţa lui Megan când femeia văzu pâinea din coş.

— Pot să intru? Heather se uită în spate la Lucilla şi la Marcus, care jucau gălăgioşi şotron pe fâşia de iarbă din faţa fermei. Şi, dacă bebeluşul – Callum, nu-i aşa – îţi dă bătăi de cap, mai bine îi lăsăm afară pe cei doi. Întorcându-se din nou spre Megan, Heather îi zâmbi cu înţelegere.

Aş putea să… cel puţin să-l ţin în braţe pe Callum până îţi termini unele din treburi.

Megan suspină de uşurare.

— Mulţumesc, domniţă, ar fi foarte drăguţ din partea dumitale. Dar n-aş vrea să te deranjez…

— Niciun deranj. Mă bucur să-ţi fiu de ajutor. Trecând peste prag, Heather văzu o încăpere aproape dureros de ordonată, care ţinea loc şi de salon, şi de bucătărie. În ciuda sărăciei, era o atmosferă caldă, înveselită de băieţelul care gângurea arătându-şi pumnişorii în căruţul pus la soare în faţa unei ferestre.

— Poftim! Heather îi dădu coşul. Vezi de astea, iar eu mă duc să fac cunoştinţă cu Callum.

Megan luă coşul şi îl puse pe masă. Heather îi simţi privirea urmărind-o când se duse la căruţ, se aplecă peste copilaş să-i gângurească, apoi să se joace cu pumnişorii lui.

Bebeluşul avea ochi mari, de un albastru clar. Un smoc de păr castaniu îi împodobea capul rozaliu, iar nasul ca un năsturaş, feţişoara rotundă

şi obrajii trandafirii aduceau cu ai unei păpuşi vii.

— Le-am ajutat pe cumnatele, verişoarele mele şi soţiile verilor mei să aibă grijă de copilaşii lor. Heather vorbea fără să se uite la Megan şi, după ce ea şi bebeluşul se acomodară unul cu altul, îl luă cu grijă în braţe. Şi au avut mulţi – şi te asigur că majoritatea erau mai agitaţi decât drăgălaşul ăsta.

Callum se uită la ea, parcă fascinat de timbrul şi de ritmul vocii ei, cu care nu era familiarizat.

Megan îi privi o vreme, apoi, încredinţată că micuţul Callum era pe mâini bune, îşi îndreptă atenţia spre coş. Îl desfăcu, ducând iute diversele produse în bucătărie.

— Te rog mulţumeşte-i Stăpânei din partea mea – şi bucătăresei – pentru pâine. Aşa nu va mai trebui să coc eu.

— Aşa voi face. Heather îl legănă pe Callum în braţe. Copilul se linişti ca un mieluşel, dar continua să se uite în sus la ea, probabil la buclele care îi ieşeau din coc.

După câteva minute, Megan întrebă:

— Domniţă, nu ştiţi cumva pentru ce e asta?

Heather întoarse capul şi o văzu pe Megan ţinând în mână o sticluţă în care părea a fi o doctorie.

— A, da. E esenţă de mărar în sirop. Zâmbi. Catriona – Stăpâna – vede în viitor. E pentru momentul în care pruncul va avea colici. Dându-şi seama din privirea perplexă a lui Megan că habar n-avea ce „bucurii” o aşteptau, Heather îi explică.

Megan se uită la sticluţă, de data aceasta cu respect.

— E o doamnă minunată. Transmite-i, te rog, cele mai calde mulţumiri ale mele.

Heather înclină din cap, apoi se întoarse în lumina soarelui. Privindu-l pe Callum, încă perfect treaz, dar foarte liniştit, spuse:

— Pare că s-a potolit.

— Da, îi place să fie legănat, exact cum ai făcut şi dumneata.

Megan puse coşul gol lângă uşă. Apoi ezită un pic. Fără să-şi ridice privirea, Heather murmură:

— Dacă mai ai treabă, mă ocup eu de el.

— Dacă eşti sigură…

Heather îi zâmbi.

— Da. Nu-ţi stăm în drum aici, nu?

— O, nu. Mai am de spălat rufe şi, dacă fac şi ceva de mâncare, ar fi grozav.

Un pic aplecată, Heather rămase la soare, în faţa ferestrei, legănându-l pe Callum… şi întrebându-se ce ar simţi dacă ar fi copilul ei.

Desigur, dacă ar merge pe firul acestui gând până la capăt, copilul ar avea păr negru şi ochi de culoarea alunei. Nu se putea închipui având un copil cu alt bărbat în afară de Breckenridge, lucru care spunea multe. El zisese că îşi dorea copii, iar ea se şi văzuse legănându-i fiul. Ţinea la acest vis, dar era doar unul dintre multe altele.

Acelea pe care ei – el şi ea – le-ar putea împlini dacă…

Dacă ar iubi-o suficient cât să-şi declare

dragostea.

În timpul nopţii, între perioadele de somn agitat, îşi reconsiderase decizia, ca una luată în miez de noapte, când omul încearcă să-şi găsească drumul printr-un labirint schimbător, întrebându-se pe unde s-o ia la fiecare răscruce. Se întrebase dacă nu l-ar accepta şi fără să-i declare că o iubeşte.

N-avea niciun rost să pretindă că nu-i păsa de el, că nu îl iubea. Dacă nu ar fi nutrit asemenea sentimente pentru el, nu ar fi stat ceasuri întregi să se gândească la el, nu ar fi obsedat-o în aşa o măsură comportamentul lui enigmatic.

Aşadar, ar putea oare să accepte căsătoria cu el fără să ştie, să fie sigură că îi împărtăşea iubirea? Oricât întorsese lucrurile pe toate părţile, răspunsul rămăsese acelaşi. Pentru că îl iubea, nu putea risca să-l ia de bărbat fără această asigurare. Fiindcă, fără să fie sigură de iubirea lui, ar fi trăit într-o teamă continuă, n-ar fi avut nicio garanţie că el n-avea să-i frângă inima ducându-se la alte femei.

Nu era nici oarbă, nici proastă. Ştia foarte bine ce reputaţie avea el. Dar şi alţi libertini se schimbaseră; cunoştea mai mulţi care deveniseră exemple de virtute după ce se căsătoriseră. Însă cu toţi fuseseră îndrăgostiţi; până peste urechi, lulea. Doar iubirea era o garanţie că avea să fie întotdeauna al ei.

Iar ea era cum era; avea nevoie de o iubire veşnică. Aşa că nu, trebuia să-i declare

dragostea… sau măcar să i-o arate într-un mod foarte clar. Chiar dacă nu auzea niciodată acele cuvinte, cât timp se ştia iubită… Vorbele erau doar vorbe, la urma urmei, uşor de spus, uşor de uitat. Faptele sunt mai grăitoare…

Erau oare unele fapte indicii mai presus de orice îndoială că o iubea cu adevărat, în ciuda refuzului său de a rosti cuvintele magice? Avea oare vreo şansă să se convingă de iubirea lui fără ca el să-i facă o declaraţie? Momentan, nu găsea răspuns la această întrebare, dar, dacă se convingea că iubirea lui era sinceră şi adevărată, chiar dacă nu o recunoştea niciodată, oare nu merita să-şi asume riscul de a-şi clădi viaţa cu el pe baza acestui sentiment? Oare merita aproape orice risc?

Catriona o avertizase că, pentru a se asigura de iubirea lui Breckenridge, putea să-şi pună inima în primejdie. Oare ce voise să spună cu asta?

Când tot restul era dat pe faţă, era ea oare dispusă să-şi pună inima în pericol pentru a-şi asigura viitorul atât de mult dorit? Şi dacă o făcea şi nu câştiga? Nu-şi câştiga iubirea împărtăşită, soţul şi viaţa pe care le dorea? Era un risc enorm.

— Iată-mă. Megan veni lângă ea. Mi-am terminat treaba din dimineaţa asta, iar scumpetea mea doarme profund. Zâmbi dulce şi întinse mâna după bebeluş.

Heather îi dădu pruncul în braţe, îi studie faţa lui Megan, luminată de iubire maternă în timp ce

îşi privea bebeluşul.

— Te las acum.

Megan îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Mulţumesc, domniţă. Mi-ai făcut ziua mult mai uşoară – aveam nevoie de o mână de ajutor, şi ai apărut dumneata.

Heather îi zâmbi şi mai larg.

— Mulţumeşte-i doamnei.

Schiţând un salut, luă coşul şi trecu pragul uşii deschise.

Soarele strălucea puternic. Se opri în pridvor, închise ochii, ascultă cântecul păsărelelor şi bâzâitul insectelor, vocile vesele ale gemenilor, care se jucau acum la umbra unui copac de la marginea pajiştii.

O clipă de pace într-o zi plină de gânduri şi de frământări.

Oftând când deschise ochii, Heather o porni pe potecă, înspre copaci.

— Haideţi, copii. E timpul să ne întoarcem.

Lucilla îi făcu semn cu mâna. Marcus chiui, apoi o luă în jos pe potecă, sărind ca un mieluşel, şi Lucilla îl urmă, strigând în urma ei îndemnuri de-a grăbi pasul.

Heather pufni în râs. Pentru că nu mai avea greutate de cărat, ţinu pasul cu ei, legănând coşul într-o mână.

Intrase din nou în zona mai întunecată dintre copaci, când văzu cu coada ochiului o umbră în mişcare, fapt ce o făcu să întoarcă brusc capul. Abia o zărise, dar ghicise a cui era.

Reţinându-şi o înjurătură, ieşi de pe potecă şi îşi croi drum prin vegetaţia deasă până la un copac mare, aflat la cinci metri distanţă de cărare.

Înconjură trunchiul cel gros, se opri şi se uită chiorâş:

— Ce mama naibii faci aici?

Breckenridge deschise ochii pe care îi închisese într-o clipă de exasperare.

— Ce crezi că fac aici? Când nu ştii ce să răspunzi, pune o întrebare. Îi veni deodată inspiraţia. Fac ce am făcut mereu de când am plecat din salonul lui Lady Herford – te protejez.

Ea îl privi cu ochii mijiţi, furia şi exasperarea citindu-i-se în fiecare trăsătură a feţei.

— Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că, dacă în salonul acelei doamne ai fi procedat cum trebuia şi te-ai fi prefăcut că nu mă vezi, în loc să mă „protejezi” târându-mă afară şi trimiţându-mă acasă, atunci nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea?

Pe el îl copleşi sentimentul de vină, dar mai degrabă îl sufocă o teamă atât de intensă, că îl amuţi. Se uită la ea impasibil preţ de câteva secunde, apoi o întrebă cu o voce lipsită de inflexiuni:

— Ai fi preferat ca nimic din toate astea să nu se fi întâm…

— Uită ce am spus. Ea făcu un gest brusc cu mâna, de parcă ar fi vrut să-şi retragă vorbele. Nu asta-i problema. Problema e că nu e niciun pericol aici. Nu trebuie să te ţii după mine. N-am nevoie

de un paznic în Vale. Făcu un semn spre dealurile din jur. Nu sunt în primejdie aici!

— Ai putea fi. Iritarea ei o stârni pe a lui. Poate că Fletcher şi Cobbins ne-au urmărit până aici şi aşteaptă momentul potrivit să pună iar mâna pe tine.

— Ce? Heather păli şi se uită înspre potecă. Lucilla şi Marcus. Au luat-o la fugă înainte…

— Nu, îmi retrag vorbele. Dezgustat că nu-şi putea permite nici măcar s-o sperie, el şuieră printre dinţii încleştaţi: Nu e niciun pericol iminent.

Ea îi aruncă o căutătură încruntată.

— Cum poţi să fii sigur? Tocmai ai spus…

— Ştiu ce am spus. O luă de braţ şi o duse spre potecă. Richard a trimis călăreţi – urmăritori – la graniţele domeniului, însă n-au găsit nicio dovadă că ar fi intrat cineva aici, şi toţi cei din Vale au fost puşi în alertă, dar nimeni n-a văzut vreun străin stând la pândă. Când ajunseră la potecă, îi dădu drumul la braţ. Se uită în jur, cu o strâmbătură. Şi, cu toate că nu vreau să insist asupra puterilor supranaturale ale Catrionei, ea spune că în prezent nu este nicio primejdie în Vale, iar toată lumea o crede… Ridică din umeri. Îşi potrivi pasul cu al ei, şi o luară înapoi pe poteca. Băgându-şi mâinile în buzunare, cu ochii la drum, el se simţi obligat să recunoască:

E puţin probabil să fii în pericol pe acest domeniu, dar, dacă m-am străduit să te aduc până aici nevătămată, nu văd de ce mi-aş asuma vreun

risc.

Îi simţi pe obraz privirea tăioasă, încă iritată. Nu încercă să i-o întâlnească, în schimb, îşi adună tot curajul pentru un nou atac din partea ei.

Când văzu că el nu vrea să se uite la ea, Heather oftă, îşi aţinti privirea drept înainte şi încercă să-şi pună sentimentele în ordine. Să decidă ce simţea.

Copacii se răreau, şi poteca o lua în jos pe malul râului. Înaintea lor, copiii se opriră să arunce pietricele în apă; se uitară înapoi, îi văzură pe ea şi pe Breckenridge şi alergară mai departe. Mergând mai uşor pe cărarea lină ce urma cursul apei, Heather îşi aminti cu câtă plăcere făcuse drumul la dus, doar cu gemenii. Şi, spre surprinderea ei, observă că acum plăcerea era mai mare, mai deplină, doar pentru că Breckenridge mergea lângă ea. Nici măcar n-o ţinea de mână, dar legătura dintre ei încă exista, poate nu pentru mult timp, dar acum era incontestabilă. Chiar dacă era supărată pe el.

Chiar dacă făcea pe supărata fiindcă el voia s-o „păzească”, nu putea să nege că se obişnuise să se ştie păzită, ocrotită. Cel puţin când el era cel care o păzea. Şi ar minţi dacă ar spune că nu o impresionase faptul că el avusese grijă să verifice dacă mai era urmărită sau dacă răpitorii mai prezentau o primejdie pentru ea.

Se simţea în perfectă siguranţă ştiind că lângă ea era un bărbat solid, protector, care ar fi apărat-o cu orice preţ. Era un sentiment care o înduioşa

până în adâncul sufletului. Un sentiment pe care ştia că avea să-l piardă, şi n-avea să-l mai regăsească, probabil, niciodată după ce el se întorcea la Londra. Acest gând îi înfipse o săgeată drept în inimă.

— Ai putea să nu te mai ţii mereu după mine, să vezi cum e – oricum vei pleca în curând la Londra. Întoarse capul şi îi întâlni ochii enigmatici, de culoarea alunei. Îşi ridică bărbia, aducându-şi aminte de ceasurile lungi de singurătate din noaptea trecută. Nu te reţine nimic aici. Când ai de gând să pleci?

El îi susţinu privirea, cu o expresie dură, ca întotdeauna.

Breckenridge nu-i interpretase greşit sfidarea şi-i observase sclipirea de mândrie încăpăţânată din ochi. Ambele erau însă înecate în acea emoţie aparte.

— Ai să stai când voi stai şi eu. Îşi păstră tonul egal, privirea inexpresivă –, acceptându-i provocarea. Poţi fi absolut sigură de asta.

Ea îşi mai ridică puţin bărbia, îşi arcui uşor sprâncenele şi privi drept înainte. Şi el se uita numai în faţă, încercând să meargă nepăsător, neameninţător pe lângă ea, să-şi reprime pornirea de a se opri şi a o lua în braţe, de a-şi exprima cât se poate de clar intenţia de a nu o mai lăsa niciodată să plece sau de a-i permite să fugă de el. Masculul din el nu accepta nici măcar ca ea să se gândească la aşa ceva, darămite să o spună.

Dar bărbatul civilizat din el era prea

experimentat pentru a da frâu liber unei astfel de porniri nesăbuite. Ea dăduse înapoi, nevrând să insinueze că şi-ar fi dorit ca aventura lor să nu fi existat niciodată…

Trebuia să fie prudent, să-i dea timp să-şi revină. Acum nu era momentul să facă presiuni asupra ei.

Nu încă.

În timp ce se întorceau spre conac, în strălucirea dimineţii, el se gândi la următoarea etapă a planului de a o cuceri, căci era o cucerire ieşită din comun, una la care nu putea renunţa…

O cucerire pe care nu-şi permitea s-o piardă.

*

După masa de prânz, Breckenridge se duse la Richard în bibliotecă.

Îşi descoperiseră o pasiune comună pentru pescuitul cu momeli artificiale; nu te plictiseai niciodată să pui diverse momeli în cârligul undiţei.

Pe o latură a bibliotecii, stăteau faţă în faţă la o masă rezervată acestei ocupaţii. Pe tăblie erau împrăştiate cutiuţe cu mărgele, pene şi cârlige de toate felurile, precum şi role cu fire de diverse dimensiuni, pe lângă un sortiment variat de unelte. Richard folosea un fel de menghină să ţină momeala la care lucra. Breckenridge prefera o simplă clemă în acelaşi scop.

Domnea o linişte plăcută, şi atmosfera în care amândoi se concentrau asupra a ce făceau era

calmă. Se auzea doar ticăitul pendulei din colţ. În cele din urmă, Breckenridge legă momeala pe care o concepuse, tăie vârful firului, apoi dădu încet drumul momelii din clemă şi o puse deoparte. Punând jos clema, se rezemă în scaun, se întinse.

Observând că şi Richard terminase, migălind mai puţin, Breckenridge ezită, apoi se aplecă din nou în faţă. Alese un cârlig şi începu să strângă pene şi mărgele pentru o altă momeală.

Cu ochii la ce făcea, spuse în şoaptă:

— Mă văd obligat să-ţi pun o singură întrebare: înainte să accepte căsătoria, toate femeile din neamul Cynster se poartă atât de inexplicabil ca Heather?

Se uită puţin în sus, dar Richard nu-şi ridică ochii de la momeala pe care o lega, ci îi răspunse imperturbabil:

— Ţâfnoase în cel mai bun caz, apoi se iau de tine în clipa în care pui piciorul în prag. Dar, ce zic eu picior, poate doar degetul mare, nu?

— Exact.

— Atunci, răspunsul e da. Richard se îndreptă, înclinând capul să-şi examineze momeala. Se pare că e un defect al familiei, chiar şi dacă nu s-au născut în clanul Cynster.

Breckenridge oftă. Tocmai punea un alt cârlig în clemă, când Richard continuă:

— Totuşi, au aproape toate înţelepciunea de a se mărita nu numai din dragoste, ci şi pentru ceva care se ridică la acelaşi nivel. Se pare că şi-au

băgat în cap că, fără o asigurare beton, preferabil o declaraţie de dragoste din partea noastră, iubirea nu va fi destul de puternică pentru a rezista timpului. Deşurubând clema ca să scoată momeala de acolo, Richard făcu o grimasă. Par să creadă că, dacă nu ne exprimăm sentimentele cu voce tare, nu ştim ce simţim. Pufni. De parcă n-am fi în stare să observăm că vieţile noastre s-au schimbat, că se învârt doar în jurul lor şi al bunăstării lor.

Breckenridge mormăi ceva în chip de aprobare, din solidaritate masculină.

— Din nefericire, spuse Richard, alegând un alt cârlig, e inutil să speri că ele se vor împotrivi naturii caracteristice familiei din care vin.

Tăcerea se prelungi încă o data, căci amândoi se concentrau – Richard să facă altă momeală, Breckenridge să meşterească şi el una în timp ce cântărea în minte spusele lui Richard şi le compara cu propria lui părere despre situaţia în care se aflau el şi Heather.

Faptul că ea îi cerea să-şi declare sus şi tare sentimentele întărea vorbele lui Richard. După o clipă de gândire, ajunse la concluzia că tot nu era de acord să-i facă o asemenea declaraţie de dragoste. În afară de faptul că devenea vulnerabil dacă recunoştea că însemna enorm pentru el, pentru viitorul şi fericirea lui – o vulnerabilitate pe care o aveau şi Richard, şi toţi ceilalţi bărbaţi ca el cărora le fusese sortit să se îndrăgostească, ceva similar cu un ghimpe în inimă –, ceea ce era destul

de rău, din experienţa lui în dragoste ştia că nu trebuia să fie atât de nesăbuit să-i spună unei femei că o iubeşte.

Gândul s-o mai facă o dată…

Întreaga sa fiinţă – atât bărbatul sofisticat, cât şi masculul primitiv din el

— Se împotrivea. Cu fermitate, încăpăţânare şi inflexibilitate… Totuşi, trebuia să-i smulgă consimţământul pentru căsătoria lor.

În timp ce degetele lui trebăluiau, răsuceau şi legau, mintea sa căuta cu febrilitate o soluţie. Trebuia să existe una. Trebuia să găsească un mijloc prin care s-o mulţumească fără să fie necesar să-i facă o declaraţie siropoasă de dragoste eternă. Nu se aştepta ca ea să-i declare aşa ceva; prefera să-l iubească, să-i împărtăşească dragostea cu la fel de multă înflăcărare, dar nu era pregătit să spere că ea chiar avea să o facă. Nu avea să-i mai ceară nimic în afară de acest consimţământ. Nu mai avea alte lucruri să-i pretindă; cum şi ea îşi dorea copii, acest subiect nu mai trebuia adus în discuţie.

Dar tot îi rămânea de rezolvat cea mai mare problemă: Cum să-i declare că o iubeşte aşa cum vrea ea să fie iubită… La acest gând, simţi că se sufocă.

Tot farmecul său atât de cunoscut şi întreaga sa putere de convingere nu aveau să-l ajute cu nimic; rostirea unei declaraţii nu era, categoric, o opţiune pentru el. Dacă era atât de nesăbuit încât să încerce… o încercare nereuşită nu ar face decât

s-o înfurie, s-o convingă că el nu era serios, că nu avea să se ridice niciodată la înălţimea aşteptărilor şi a pretenţiilor ei.

Asta nu avea să meargă.

Degetele îi rămaseră nemişcate. Se uita la momeala pe jumătate terminată fără s-o vadă, pe când ceasul ticăia şi timpul se scurgea implacabil, când îi veni în minte singura opţiune pe care o avea la îndemână.

Capitolul 17

Odată ce locuitorii conacului se retraseră la culcare şi nimeni nu mai umbla pe coridoare cu lumânări în mână, când se aşternuse tăcerea şi trecuse destul timp pentru ca şi ultimii întârziaţi să se bage în paturile lor, Breckenridge deschise uşa camerei sale şi ieşi în întunericul de pe scările din turn.

Închise uşa şi aşteptă să i se adapteze ochii la întuneric. Din fericire, scările înguste de piatră şi coridoarele conacului erau aproape goale, aşa că nu se putea lovi de nicio mobilă, singurele repere fiind tapiseriile sau tablourile de pe pereţi. Altminteri, toate coridoarele arătau aproape la fel, mai ales pe întuneric.

Sperând sa nu se rătăcească, de îndată ce reuşi să zărească scările, coborî la nivelul inferior, primul etaj de deasupra sălii celei mari, şi o luă

prin galeria despre care Worboys, valetul lui Richard, care avea grijă de puţinele lui haine, îi spusese binevoitor că duce spre camera lui Heather.

Când îl întrebase cu îndrăzneală în ce cameră stătea ea, Worboys îi răspunsese imediat, confirmându-i bănuiala că toţi cei din casă abia aşteptau să facă pe mijlocitorii. Deoarece, în momentul de faţă, scopul lor – să-i vadă căsătoriţi pe el şi Heather – era acelaşi cu al lui, acceptase ajutorul lui Worboys cu nimic mai mult decât o tresărire interioară. Trebuia să găsească o cale prin care să obţină de la Heather consimţământul pentru căsătoria lor. În acest scop, trebuia s-o convingă de profunzimea sentimentelor sale şi, cum nu putea rosti cuvintele respective, îi rămânea un singur mijloc de comunicare.

Din fericire, era un mijloc pe care îl cunoştea la perfecţie. Deşi nu mai folosise asemenea mijloace în acest fel, se simţea suficient de încrezător că experienţa şi priceperea lui aveau să transmită mesajul pe care i-l cerea ea.

Pe deasupra, nu vedea de ce să mai petreacă o noapte singur. Din ce îi spusese Richard, din tot ce văzuse el însuşi, dat fiind că înţelegea cum stătea treaba, era puţin probabil să obţină ceva departe de ea.

Ajunse la capătul coridorului, de unde se făcea camera lui Heather. Trecu de colţ…

Şi se ciocni de ea.

O prinse. Ştia că era ea, recunoscuse imediat

căldura şi moliciunea ispititoare a trupului de femeie lipit de al său.

Îi aţâţa simţurile. Purta şi acum o cămăşuţă de mătase şi nimic altceva.

O apucă strâns de braţe, prinzându-i încheieturile ca în nişte cătuşe.

— Uf!

Ea îşi suflă firele de păr de pe faţă, apoi îşi ridică privirea.

— În camera ta.

Masculul din el, salivând de poftă, încercă s-o întoarcă din drum.

— Nu! Cu mâinile pe pieptul lui, ea se opunea. În camera ta, e mai mare. Bună observaţie! El încuviinţă din cap, îi dădu drumul şi o luă de mână. Nerăbdător, el o porni înapoi, pe coridoarele ce duceau la palierul unde era camera lui.

Trase zăvorul, deschise larg uşa, o ţinu aşa şi îi făcu semn să intre. El o urmă.

N-avea să-i lase timp să vorbească, să pună întrebări sau să aştepte răspunsuri. Să se certe. Pentru el, cuvintele nu erau de ajutor; era mai bine să evite orice schimb de replici.

Ea mergea acum mai încet.

El se întoarse cu spatele să închidă uşa. Când reveni cu faţa spre cameră…

Ea era acolo.

Se apropie de el. Cu ochii într-ai lui, cu mâinile plimbându-i-se pe piept, apoi în sus pe umeri, pentru a-l lua de gât, se întinse, unduindu-

se, spre gura lui, mătasea cămăşuţei ei foşnind pe haina lui. Ea închise ochii, îi cuprinse capul în mâini şi îşi apăsă buzele pe ale lui.

Şi îl sărută.

Îl sărută într-un fel care nu mai admitea discuţii sau întrebări. Îl sărută până simţi că i se învârte capul, că ameţeşte.

El era profund tulburat de dorinţa pe care ea îl ruga să i-o satisfacă. Îl ispitea cu apăsarea buzelor ei, gura care i se oferea voluptuoasă, îi promitea fără cuvinte să fie cu el, să se lase în voia lui, să-i facă toate plăcerile pe care le dorea.

Ispita lui încarnată. O sirenă ca nimeni alta.

Buzele i se deschiseră sub ale lui; cu gura ei dulce, suculentă, oferită ca o delicatesă, cu limba ei care îl incita cu înflăcărare – nu, îi cerea – să reacţioneze, îl invita să-şi ostoiască pofta. Dorinţa, nevoia.

Se lipi de el, sânii ei tari împingându-se în pieptul lui, şoldurile atingându-i vintrele, abdomenul ei ferm legănându-i erecţia din ce în ce mai mare, coapsele ei zvelte alunecând pe ale lui ca o promisiune a pasiunii năvalnice, a căldurii ispititoare şi a plăcerii nestăvilite.

Cu o mână ridicată ca să-i mângâie faţa, bărbia, el o săruta înainte să ştie ce făcea – dar reacţia lui n-avea nevoie de gândire, de nicio logică. Dacă ea îi oferea, el lua. Bucuros.

Cu celălalt braţ îi înconjură talia, o strânse lângă el, îi simţi răsuflarea întretăiată, tensiunea momentului, apoi ea se topi, cedă. Se predă.

Chiar când îi luă frâiele din mână, când preluă conducerea sărutului şi începu să-i jefuiască deliciile gurii – încet, savurând, luând ce era al lui –, chiar când, din instinct şi din intuiţie, evalua şi menţinea ritmul interludiului, anticipând cadenţa dansului următor, se întreba ce planuri avea ea.

Avea sigur măcar unul.

La fel de sigur, nici al ei nu presupunea rostirea de cuvinte.

Oricum, cu gurile contopite, fremătând de dorinţa arzătoare care creştea în ei, cu mâinile ei care îi alunecau de pe ceafă, una în sus, să-i răvăşească părul, cealaltă plimbându-i-se pe umăr, apoi în jos pe piept pentru a i se strecura sub haină, zăpăcit din cauza apropierii trupului ei, îi era imposibil să se mai gândească la ceva. Sau să se întrebe ce urma ea să facă.

Fără îndoială avea să afle mai târziu. Acum…

Ea îi dăduse ocazia perfectă de a demonstra şi de a prezenta tot ce voia şi trebuia să-i dezvăluie, pentru ca ea să vadă, să ştie şi să înţeleagă toate lucrurile pe care el nu le putea rosti.

Tot ce simţea pentru ea. Tot ce îi umplea inima.

Nu şi-ar fi putut dori o ocazie mai bună, un decor mai potrivit pentru scena dintre ei.

Tot ce trebuia să facă acum era să profite de acest moment.

Heather ştia că el avea propriile planuri. Chiar de când reacţionase la invitaţia ei evidentă şi apoi insistase să preia controlul asupra sărutului, iar ea

îl lăsase, ştiuse că avea un scop numai al lui.

Nu fusese surprins când dăduse peste ea pe coridor; era în drum spre camera ei.

Avusese intenţia s-o atragă din nou în braţele lui… Lăsându-se în voia sărutului, fiind dispusă să-l urmeze oriunde voia el s-o ducă, era curioasă ce avea el să facă, unde avea să ajungă şi, mai ales, de ce.

La urma urmei, acesta era motivul pentru care plecase din camera ei şi se îndreptase spre a lui. Încercase să-l încurajeze prin vorbe, să-l constrângă prin abstinenţă. Nicio metodă nu dusese la rezultatul dorit. Aşa că se hotărâse s-o încerce pe ultima, infinit mai riscantă, să arunce odată zarurile.

Îşi înclină capul şi o sărută mai apăsat, cu buzele lui poruncitoare şi cu limba înfometată. Îi răspunse cu sinceritate, fără şiretlicuri sau rezerve. Îşi lăsă limba să mângâie, să se încurce cu a lui, să invite, să incite.

Să aprindă flacăra dorinţei care mocnea între ei. Îl sărută la rândul ei cu fervoare, îşi lăsă dorinţa să-i cuprindă buzele, gura, trupul pe când se lipea de el.

I-o cerea fără cuvinte şi îi dădea de înţeles cât se putea de clar că, dacă era nevoie, avea să-l roage, chiar să-l implore.

Ea nu-i ascundea nimic. Nimic din reacţia ei la sărutul lui pasional, care îi răspândea în trup căldură şi senzaţii minunate. Afundându-şi degetele în părul lui, şi le încleştă acolo în timp ce

limba lui mângâia, apoi sonda provocator, iar dorinţa îi curgea prin vene ca mierea, pentru a se strânge în cele din urmă, ca o masă incandescentă, între coapse.

O durere cunoscută, din ce în ce mai puternică.

Se zvârcoli lipită de el. Îşi puse o palmă pe pieptul lui, în dreptul inimii. Îşi undui soldurile spre el într-o rugă mută.

Încurajată fără cuvinte. Revoltător de incitată. Stârnită înadins.

Cu buzele, limba, corpul şi mâinile se străduia să-şi exprime dorinţa, pofta şi foamea de el, să le scrie cu litere de-o şchioapă pe tăbliţa senzualităţii lor… În următorul moment de vulnerabilitate, deşi trecător, înţelese de ce ezita el să-şi pună inima pe tavă.

Iar ea trebuia să încerce – dar nu să-şi dezvăluie întreaga dorinţă, întregul suflet. Catriona îi spusese că ar putea risca să-şi pună inima în primejdie pentru a o câştiga pe a lui. Îl dorea – îşi dorea un viitor cu el – suficient cât să-şi asume acest risc.

Se ruga cu înverşunare ca el să n-o dezamăgească, să nu întoarcă spatele dorinţei ei disperate, să n-o ignore, ci s-o conştientizeze.

Ca el să i-o satisfacă, nu să se folosească de ea.

Punea rămăşag pe propria inimă că între ei se înfiripase ceva mai presus de atracţia fizică, ceva care însemna mai mult pentru amândoi. Punea

rămăşag că, dacă şi-ar lua inima în dinţi şi şi-ar deschide prima sufletul, el ar reacţiona, i-ar urma exemplul şi şi-ar asuma şi el acest risc – mai mic, dacă ea şi-l asuma înaintea lui – dacă ar stai că ea îl iubea. Punea rămăşag că, dacă i-ar arăta dragostea ei, fără echivoc sau rezerve, atunci el i-o va împărtăşi pe a lui… măcar atât cât să-şi poată da ea seama că şi el se simţea legat de ea în acelaşi fel, că sub rezerva lui zăcea aceeaşi iubire.

Pentru a se face înţeleasă… la un moment dat va trebui să-l convingă să-i lase ei conducerea.

Dar nu încă.

Nu acum, când îi răspândea în gură foc şi plăcere pură, ducând-o încet spre pat.

Se lovi cu picioarele de saltea. El o luă de talie, o strânse să nu cadă în timp ce intra mai adânc în gura ei, flămând şi vorace.

Cu lăcomie.

Ea se înfioră la gândul plăcerii care o aştepta. Ca urmare, trupul îi luă foc, invadat de o dorinţă din ce în ce mai poruncitoare, care îi zdruncina hotărârea, îi slăbea voinţa…

Cuprinsă de disperate, se trase înapoi, întrerupând sărutul.

— Nu.

Îi seducea atât mintea, cât şi trupul. Dacă îl lăsa să continue, avea să-i prindă raţiunea în capcana pasiunii şi a plăcerii, şi nu ar mai avea niciodată puterea şi voinţa de a prelua controlul pentru a face ce venise să facă.

Îi susţinu privirea în lumina slabă.

Apoi, intenţionat, îşi linse buzele umflate de atâtea sărutări pătimaşe. Se simţi cu atât mai hotărâtă cu cât îl văzu cu ochii aţintiţi asupra gurii ei.

— Eu întâi. Vorbele rămaseră suspendate între ei, arzătoare, dar şi hotărâte. E rândul meu să conduc.

El era expert în domeniul său şi, cel puţin cu ea, nu acţionase altfel decât intenţionat. Controlul era ceva pe care Breckenridge îl exercita fără niciun efort, atât de total pe plan fizic, sexual… încât ea nu ştia dacă el îşi dădea seama că tocmai acest control şi tot ce făcea ca să şi-l exercite putea să dezvăluie, să reflecte ce simţea.

Căci Heather dorea din tot sufletul ca el să conducă dansul împerecherii, să-şi dea pe faţă cât putea din sentimente, dar nu înainte de a-i dovedi ea iubirea, de a-i face o declaraţie fără cuvinte. Luându-şi mâna din părul lui, retrăgându-şi-o pe cealaltă de sub haină, îl apucă de revere, se aplecă şi, în loc să-l sărute, îl atinse uşor cu buzele pe bărbie, distrăgându-i atenţia în timp îi dădea haina jos de pe umeri. Lăsându-se pe spate, susţinută de mâinile lui puternice – i le pusese în talie, dure, grele, încălzindu-i pielea acoperită doar de mătasea fină –, îi dădu jos haina, trăgând şi împingând până îl obligă să scoată din mâneci întâi un braţ, apoi altul. Simţindu-i privirea pasională, ea întinse o mână şi aruncă haina pe jos.

— Doar dacă îmi vine şi mie rândul.

Trăgându-l de cravată, ea se uită în sus şi îi întâlni privirea pentru o clipă. Zări pasiunea acumulată în ochii lui.

— Putem face cu rândul, dar eu sunt prima.

Atentă la ce avea de făcut, ea dezlegă iute nodul simplu pe care îl prefera el.

El nu-i răspunse imediat, ci abia după ce îi scoase fâşia de mătase din jurul gâtului:

— Dacă insişti.

— Da.

Hotărârea îi revenise pe deplin. După ce trimise cravata lângă haină, îi atacă vesta.

Se uită în sus pe când deschidea ultimul nasture.

— Ca să fac ce vreau, trebuie să preiau iniţiativa.

— Chiar aşa? Când ea încuviinţă din cap, apoi îi trase de vestă, se văzu nevoit să cedeze şi să şi-o scoată. Şi ce-ai de gând să faci?

— Nu vreau să-ţi spun. Se uită în ochii lui şi îi desfăcu în grabă nasturii de la cămaşă. Am să-ţi arăt.

Îşi coborî privirea.

— O să-mi arăţi. Nu era o întrebare, ci o remarcă sceptică.

Ea nu-i răspunse, ci, lăsându-i cămaşa deschisă, îi luă una din mâneci, scoase butonul, apoi făcu acelaşi lucru şi la cealaltă manşetă.

— În arena asta, ai să-mi arăţi de ce e în stare cel mai vestit taur din Înalta societate… aşa-i, nu?

Ea îi întâlni privirea, i-o susţinu, în timp ce

deschise nasturele de la betelia pantalonilor.

— Am să-ţi arăt ceva ce nu ţi-a arătat până acum nicio femeie. Fără să-şi ia ochii dintr-ai lui, îşi vârî mâna în prohab, îi găsi mădularul tare, îl mângâie, apoi îl luă cu îndrăzneală în palmă. Am să-ţi fac ce nu ţi-a mai făcut nicio femeie până acum.

Avea să facă dragoste cu el.

Îi trecu prin minte că exista un motiv pentru care actul era descris în acest fel. Un motiv pe care îl putea folosi. Un mijloc de a-i comunica mesajul ei, apoi de a-l încuraja să-i răspundă în acelaşi limbaj. Era o tactică îndrăzneaţă, dar, dacă mergea… era mai mult decât dispusă să încerce.

Îşi înăbuşi un oftat. Îi simţi muşchii încordându-se, devenind tari ca oţelul în timp ce degetele ei îl dezmierdau… Apoi strânse pumnul.

El închise ochii, şi îi puse din nou palmele pe spate, apăsând mai tare cu vârfurile degetelor.

Strângându-l bine în mână, ea se apropie mai mult. Mătasea cămăşuţei îi atinse pieptul gol. Se întinse să ajungă la locul sensibil din spatele urechii şi îşi puse buzele acolo, apoi şi le cobori până la baza gâtului puternic, unde îi simţea pulsul. Accentuă strânsoarea şi auzi un geamăt slab. Depuse un sărut lung pe locul în care îi simţea pulsul, apoi i-l linse, simţindu-i căldura pielii, gustând dorinţa arzătoare şi pofta nebună care zvâcneau sub piele.

Se bucură de forţa lui când o luă în braţe, iar mâinile lui mari şi atât de masculine se desfăcură

s-o ţină mai strâns. El doar o ţinea, nu o grăbea, nu o ghida; aştepta, cu ritmul respiraţiei mai normal decât de obicei, să vadă ce avea să facă ea.

Cu un zâmbet firav, se apucă să-şi îndeplinească sarcina pe care şi-o trasase. Încet, după o mângâiere insistentă, îşi luă mâna de pe erecţia lui rigidă, căci avea nevoie de ambele să-i dezmierde cum trebuie pieptul, muşchii mari ce se întindeau acolo, sfârcurile plate înconjurate de firişoare de păr negru ondulat, să-i aprecieze cum se cuvenea oasele solide ale umerilor, muşchii calzi şi duri de pe spate.

Deschizându-i larg cămaşa, i-o trase de pe umeri, cu buzele, limba, dinţii şi gura ei umedă, fierbinte, apoi aduse omagiul cuvenit părţilor recent descoperite.

Tot timpul se muta dintr-un loc în altul, alunecând cu senzualitate, trupul ei învăluit în mătase fină lipindu-se de corpul lui puternic.

Simţi fascinaţia, plăcerea, mişcările când îşi luă mâinile de pe ea şi îşi scoase cămaşa şi o aruncă pe jos. Apoi mâinile lui reveniră pe spatele ei, trăgându-i în sus cămăşuţa de mătase.

Ea îi muşcă uşor un sfârc. Îi auzi respiraţia precipitată, îi simţi reacţia în muşchii tensionaţi şi căldura răspândindu-se sub piele.

— Ce faci?

Ea se uită în sus, îi întâlni privirea: pasiunea îi întuneca ochii de culoarea alunei.

— Fac ce doresc, ce vreau – ce trebuie.

Erau din ce în ce mai înfierbântaţi amândoi;

ea ar fi trebuit să simtă răcoarea nopţii, dar, în locul acesteia, simţea doar strălucirea crescândă a dorinţei, fierul înroşit al pasiunii devastatoare.

Îi puse mâna pe obraz şi îi trase gura spre a ei, atât de dornică, mai mult luându-i-o în stăpânire decât oferindu-i-o pe a ei… uimită că el i-o îngăduia, era îndeajuns de subjugată ca să ceară mai mult. Să posede mai mult.

Când ea se trase înapoi şi buzele li se despărţiră, amândoi gâfâiau, învăluiţi de o căldură ce anticipa incendiul iminent.

Cu ochii în ai lui, nevăzând, dar simţind controlul puternic pe care îl exercita el, ea murmură în timp ce răsuflarea i se contopea cu a lui:

— Eşti foarte bun.

Răspunsul lui fu doar un mormăit sumbru:

— Deocamdată.

Ea sesiză avertizarea insinuată, aşa că nu-i dădu nicio şansă să preia controlul; trăgându-se înapoi din strânsoarea lui, îşi plimbă palmele pe trupul său viril în jos, de pe piept spre abdomenul cald şi tare ca piatra, apoi şi le trecu pe coapsele lui zvelte, apucând de pantaloni şi trăgându-i în jos aceştia alunecară pe gambele sale lungi până ajunseră la picioarele patului.

Ea îi alunecă din braţe şi se puse pe vine pe podea. Îi văzu muşchii puternici de la şolduri şi coapse. Ignorând faptul că el o apucase brusc de umăr, trase de un ciorap, îi ridică piciorul ca să i-l scoată împreună cu pantoful şi cu cracul

pantalonului. După ce repetă şi cu celălalt picior, împinse pe podea ciorapii, pantofii şi pantalonii şi, întorcându-se spre el, îşi strecură mâinile pe partea posterioară a coapselor, prinzându-se de muşchii mari pentru a-şi păstra echilibrul, şi se uită în sus – până ajunse la ochii lui.

Cu picioarele încordate şi cu degetele care îi mângâiau umerii, cu trupul lui impresionant gol acum, ale cărui linii puternice erau subliniate de lumina palidă a lunii, el se uită în jos la ea; în acea clipă, Breckenridge părea mai frumos, mai puternic decât orice zeu.

Înainte ca el să se poată mişca, ea îşi duse mâinile mai sus, sub genunchii lui, apoi mai departe, până la coapse şi la fese.

În lumina slabă, îl văzu strângând din dinţi, îi simţi mâinile atingând-o. Se puse încet în genunchi şi îi privi trupul şi erecţia care i se iţea mândră, aflată chiar sub capul ei. Îi cuprinse mădularul tare şi fierbinte cu ambele mâini. Îi auzi respiraţia gâfâită, încordată. Simţi cum creşte brusc tensiunea în corpul lui, cum i se încordează muşchii şi mai tare. Nu putea decât să-i savureze aşteptarea înfiorată; plecându-şi capul, ea îi atinse cu buzele vârful umflat, parcă de mătase, pe care abia aştepta să-l ia în stăpânire.

Pentru a-i împlini orice dorinţă ar fi putut avea, ea îşi folosi gura, limba şi dinţii ca să-i ofere plăcere după plăcere. Îl luă adânc în gură, îl supse puţin, apoi îl mângâie cu limba. Îi simţi tot corpul încordându-se şi mâinile lui bâjbâind până îi găsi

capul. Până când degetele lui îi ajunseră în păr şi se încleştară acolo.

Şi rămase aşa.

În timp ce ea îi dăruia plăcere.

În timp ce ea îşi încorda întreaga voinţă pe care o avea pentru a-i transmite intenţiile ei. Mesajul ei. Declaraţia ei fără cuvinte.

Ştia că erau în camera lui, la picioarele patului, dar simţurile o părăsiseră şi pierduse contactul cu realitatea de când începuse să-l iubească în acest fel.

Să facă această demonstraţie de senzualitate.

Breckenridge îşi înăbuşi un geamăt de plăcere profundă, când ea îl luă şi mai adânc în raiul incandescent al gurii ei, folosindu-şi apoi limba tiranică pentru a-l tortura şi, totodată, a-l desfăta.

Cu plăceri senzuale de care avusese rareori parte, care îi fuseseră rareori dăruite de alte femei. Nici măcar nu putea înţelege de ce. Gura ei pe el nu era mai prejos ca raiul; un colţ de rai în lumea muritorilor. Ridicându-şi capul ca să respire mai bine, el se uită în jos printre gene şi o urmări – atunci simţi că se schimba ceva în el. Se mărea, devenea tot mai puternic. Mai dar.

Lua o formă mai mare, mai intensă, mai incontestabilă.

Cu mâinile în părul ei şi cu degetele încleştate în şuviţele mătăsoase, îi simţi hotărârea, voinţa de neclintit.

Din felul în care îl sugea, din mângâierile aspre, energice ale limbii reieşea clar scopul care

o îndemna să facă toate acestea.

Nu era doar o încercare de a descoperi ceva nou. Nu era o simplă explorare, ci adoraţie plănuită.

Era pasiune înfrânată şi canalizată. Mânuită cu o intenţie clară. Cu intenţia de a…

Ea îl acapară şi mai mult, până când muşchii gâtlejului îi mângâiau vârful sensibil al erecţiei. Nu se putea gândi la nimic în timp ce îl sugea cu putere, apoi îl mângâia cu limba.

Îi mângâie scrotul cu toate degetele, apoi îi strânse într-o mână testiculele şi se jucă…

El respiră chinuit şi gemu:

— Ajunge!

Cuvântul îi ieşi din gură aspru, răguşit, aproape indescifrabil; obişnuitul lui sânge-rece, detaşarea sa dispăruseră de mult…

Ea îi răspunse cu o mângâiere a limbii chinuitor de lentă, delicios de aspră.

Aproape îşi pierdu controlul, testiculele i se întăriră.

Abia reţinându-şi o înjurătură, el îşi vârî un deget între buzele ei senzuale şi îşi scoase mădularul din gura ei umedă. O apucă de umeri şi o trase în sus – în braţele lui – şi o strânse aproape disperat.

Sărutul lui ardea, mistuia, avea gustul pasiunii sălbatice…

Îşi pierduse controlul sau era pe aproape. Pentru o clipă, când se ospăta cu o poftă evidentă din gura ei mult dorită şi îi simţea degetele mici

desfăcute pe pieptul lui, fu pe punctul de a ceda – de a da frâu liber, pentru prima dată în mai bine de cincisprezece ani, masculului primitiv din el, ca să-şi potolească foamea.

Să o posede pur şi simplu, fără să se gândească la subterfugii sau protecţie.

Fără niciun gând de a se ascunde, de a se apăra. Dar nu putea. Era prea periculos.

Chiar şi într-o situaţie limită ca aceasta, mintea lui tot era în defensivă. Cufundat în gura ei, înconjurând-o cu braţele, strivindu-i de el trupul acoperit cu mătase, se luptă – şi găsi putere în parfumul subtil pe care îl răspândea ea, care se ridica din pielea ei încinsă şi îi pătrundeau în minte, oferindu-i o oarecare stabilitate.

Găsi şi mai multă putere în atingerea mâinii ei pe obrazul lui, în felul în care răspundea – pe deplin, cu sinceritate, dorinţă şi pasiune arzătoare – sărutului său devorator.

Ea era o flacără constantă, un far ce îl călăuzea înapoi spre propria sănătate mintală. Spre obişnuita sa stăpânire de sine.

Spre mijloacele pe care intenţionase să le folosească. Spre scopul său. Heather îi răspunse sărutului şi aşteptă să vadă în ce direcţie se îndreptă el. Când renunţase să se mai stăpânească, fusese aproape orbit de patimă, iar ea sperase să îşi dea jos armura şi să o lase să-l vadă aşa cum era.

Dar îşi revenise.

Se gândise o clipă să-l provoace, dar ştia că nu

avea atâta putere. Însă acceptase faptul că în acel moment trebuia să-i predea lui conducerea şi că, dacă avea nevoie de ea în acest fel, atunci ea trebuia să-l mulţumească.

Dorinţa lui era arzătoare, ca lava topită – o pasiune întunecată.

Pe care i-o comunica uşor prin apăsarea mâinii sale grele, posesive şi pricepute pe sânul ei.

Cu sinceritate. Dacă el avea un mesaj să-i transmită, acesta va avea ca temă posedarea înflăcărată.

Degetele lui găsiră pandantivul de cuarţ trandafiriu şi se jucară câteva secunde cu piatra, însă apoi atenţia îi fu atrasă în altă parte.

Buzele îi rămaseră lipite de ale ei, sărutând-o lacom, posesiv, poruncitor, în vreme ce mâinile i se plimbau pe trup, pe sub mătase, frământând, cântărind şi evaluând; apoi îi scoase cămăşuţa, o lăsă să cadă pe podea, îşi puse palmele, degetele, gura, buzele şi limba pe pielea ei goală, pe carnea dureroasă şi o însemnă.

Dacă dorinţa era o flacără, el o ardea. Dacă pasiunea era un bici, el o biciuia.

Dacă nevoia era o furtună, el o dezlănţuia asupra ei.

În genunchi în faţa ei, o prinse cu mâinile lui mari de coapse şi, după ce i le desfăcu, îşi puse gura pe moliciunea ei.

Şi se ospătă.

Cu mâinile în părul lui, ea nu putea decât să ţipe. Cu ochii închişi, abia suporta senzaţiile – mai

puternice şi mai profunde – pe care i le trimitea prin tot corpul.

Limba lui mângâia, şi lumea se învârtea cu ea.

Îi mai savurase locul tainic şi înainte, dar atunci fusese în pat, printre cearşafuri, nu expusă ca acum, goală în lumina lunii.

Era a lui, posesia nu fusese niciodată aşa deplină. Atât de evidentă. Atât de inevitabilă.

Chiar şi când, cu ochii închişi şi capul dat pe spate, se agăţa şi suspina în timp ce el îi răvăşea simţurile, un colţişor al minţii ei recunoştea şi aproba.

O încuraja să se lase în voia acestui gen de plăcere, să-i permită să facă întocmai ce voia… pentru că şi acesta era un aspect al iubirii pe care i-o purta. Să-l lase să fie el însuşi.

Să-l accepte aşa cum era, fără nicio rezervă.

Pasiunea era puterea lui, iar dorinţa – arma ei. Limba lui pătrunse mai adânc în ea, cu mângâieri umede şi atingeri spre a o grăbi spre punctul culminat, apoi se înfipse acolo suficient pentru a o face să plutească. Să-şi simtă nervii întinşi la maximum şi senzaţiile sfâşiind-o.

Îi scăpă un ţipăt scurt – şi apoi îl văzu acolo, pregătit, cu braţele în jurul ei şi cu pielea caldă şi păroasă lipită de a ei, îmbrăţişând-o cu trupul lui tare ca oţelul, sărutând-o –, iar ea îşi gustă propriul nectar de pe limba lui.

Îl sorbi din gura lui care o hrănea, în timp ce el îşi strecurase o mână între coapsele ei şi o străpungea cu mişcări repetate.

Şi orgasmul veni în valuri ce nu se mai sfârşeau…

Când se domoli în sfârşit, el o ridică în braţe şi o purtă în jurul patului. Îngenunchind pe saltea, o întinse pe cuvertura de mătase, apoi veni lângă ea şi, aplecându-se peste ea, îi puse o mână posesivă pe abdomen. Şi începu să o ducă din nou în paradis.

De data aceasta, pe o rută mai lungă, pe care înaintarea era constantă, dar lentă, şi fiecare etapă se extindea… până storcea ultimul strop de plăcere, după care începea o altă etapă…

Oricât de lent parcurgeau acest drum, era cu mult mai bogat, mai intens, şi fiecare secundă, fiecare clipă era mai pătrunsă de simţire.

El o mângâie, iar ea făcu la fel, dăruindu-i aceeaşi plăcere. Corpurile lor se întâlniră, goale şi dornice, membrele lor goale se încolăciră unul de celălalt. Pielea înroşită, înrourată de dorinţă li se freca, se atingea, iar nervii le scoteau scântei. Senzaţiile se răspândeau în valuri calde ce se înălţau şi coborau, doar ca să se ridice şi mai înalte şi să-i poarte mai departe.

Mâinile le rătăceau pe trupuri cu singurul scop de a provoca plăcere – de a dărui, a primi, a împărtăşi.

Fiecare voia să-l vadă pe celălalt zvârcolindu-se, icnind şi apoi oftând. Să facă acelaşi lucru, să dea acelaşi lucru la rândul său.

Înaintau împreună pe tărâmul pasiunii. Întâi conduse el, apoi ea. Nu mai fuseseră niciodată

împreună ca acum, împărţind totul; nu era o luptă pentru supremaţie, ci o adevărată uniune; se mişcau amândoi în acelaşi ritm, fără efort, domol, ca o dorinţă nerostită.

Privirile li se întâlneau, ochii le rămâneau pironiţi în ai celuilalt. Respiraţia lor fierbinte se amesteca atunci când se sărutau sau le mângâia pielea.

Senzaţiile erau tot mai puternice, mai intense, deveneau acute. Fiecare atingere transmitea căldură, devenea grăitoare.

Fiecare mângâiere însemna mai mult, încărcată cu simţăminte. Cu emoţii neexprimate, dar sincere.

Ea primi totul; uluită de puterea iubirii, sorbea minunea, savura plăcerea, vedea pe faţa lui, dincolo de trăsăturile aspre, vedea în ochii lui strălucitori, verzi şi aurii, că aprecia la fel ca ea această abundenţă. Aşa erau ei – cu adevărat.

Breckenridge o ştia, simţea în adâncul sufletului ecoul adevărului, ce răsuna, se afunda mai adânc şi îi aparţinea. Ea era a lui.

Se lăsă în voia dorinţei – pe de o parte controlând-o, pe de alta răspunzându-i fără rezerve aşa cum voia masculul din el, natura sălbatică a pasiunii lui fiind înfrânată de sentimentale profunde pe care le nutrea pentru ea.

Era în stare să împartă asta cu ea.

Femeia lui. Doamna lui. Singura lui iubită adevărată.

Nu mai urmase niciodată această cale, şi totuşi simţea primejdia. Dar, dacă aceasta era calea pe care trebuia să meargă pentru a o lega de el, avea să păşească pe ea şi să-şi asume fără ezitare orice risc.

Nu aveau nevoie de cuvinte, ceea ce era bine, pentru că lui nu-i venea în minte niciunul. Niciunul care să poată descrie corect asta. Apropierea, adevărata intimitate.

Când îi despărţi coapsele, cu intenţia de a se strecura între ele, ea îi opuse rezistenţă – îi puse o mână pe umăr, îndemnându-l să se retragă. Mişcându-se în ritm lent – vraja îl subjuga –, el îi făcu pe plac şi se rostogoli pe spate.

Îi permise să vină peste el. Să-l încalece şi, goală în lumina lunii, să-l posede. Şi să-l călărească.

Un dans lent; ea se sui pe el, apoi alunecă în jos, folosindu-şi toţi muşchii pentru a-l mângâia.

Pentru a-i oferi plăcere.

Cu ciudatul colier la gât şi cu pandantivul între sânii goi, arăta ca o zeiţă păgână. El o strângea de şolduri, o ţinea bine, dar nu o ghida, o lăsa pe ea să stabilească ritmul.

Fascinat de priveliştea pe care o avea în faţa ochilor.

Hipnotizat de ochii ei întunecaţi de pasiune când se mişca peste el şi… îl iubea.

Îi simţea intenţia, o simţea în concentrarea ei, în hotărârea de neclintit de a-i dărui plăcere.

Asta îl emoţionă enorm, declanşă în el o

avalanşă de sentimente, impulsuri şi dorinţe, un amestec de reacţii puternice care îi invadau fiinţa.

Scrâşnind din dinţi, încercă să şi le reţină, să-i dea ei timp.

De parcă simţise asta, ea scutură tare din cap, părul de aur fluturându-i pe umeri.

— Vino cu mine! Acum!

Auzind cererea ei răguşită, zăgazul din el se rupse. O strânse mai tare, ţinându-i soldurile, şi se ridică sub ea, înfigându-se în sus când ea se lăsă pe el.

Ea începu de îndată să suspine, îl strânse de încheieturile mâinilor, îşi dădu capul pe spate şi îl călări în ritmul impus de el.

Cu respiraţia accelerată, el se ridică într-un cot şi îşi puse gura pe sânul ei.

Supse tare, sălbatic şi o aţâţă.

Se înfipse mai adânc, iar ea ţipă şi se topi de plăcere.

Dorinţa îl prinse în gheare, disperată şi nebună, dar el voia tot mai mult – explozia finală de bucurie.

Binecuvântarea supremă care, pentru prima oară în viaţă, îi era la îndemână.

Şi nu încetini ritmul. Iar ea îl urmă.

Temerară, se agăţă de el şi, împreună cu el, se cufundă în vulcanul clocotitor al dorinţei lor.

În pasiune şi în flăcările lacome, în erupţia zgomotoasă, drept în vârtejul dorinţei nebune, sfâşietoare.

Nu era un dar făcut cu blândeţe, ci o luptă

crâncenă, disperată, de a ajunge la un acord perfect.

Şi ajunseră împreună.

Şi zburară. Prin focul pasiunii, prin flăcările dorinţei, dincolo de vârful vulcanului nesaţului lor comun.

Simţurile le explodară, realitatea se făcu fărâme, iar extazul îi luă locul. Ea scoase un ţipăt. El gemu.

Splendoarea înflori, se dilată şi îi umplu, îi nimici şi îi făcu din nou, altfel.

Şi ei nu se opuseseră. Contopiţi mai mult decât fizic, se ţineau strâns în braţe, asudaţi, cu pielea în flăcări, cu plămânii însetaţi de aer. Cu privirile unite, răsuflările amestecate, se agăţau unul de altul, savurând clipa.

Aducând nu doar un omagiu, ci o adevărată reverenţă, o prostraţie copleşitoare în faţa unui zeu mai mare, a unui lucru mai presus de înţelegerea lor.

Era o predare ca nicio alta în faţa acelui ceva care îi lega, îi unea. Care le atrăsese de la început atenţia unul la celălalt şi le spusese:

„Acesta este”.

Acea putere clocotea în ei, prin ei, erupea şi îi înghiţea. Îi ţinea împreună şi îi contopea.

Se făcură totuna cu ea.

Strălucea în inimile lor, le copleşea simţurile, le lumina sufletele. Momentul se prelungi, se scurse încet.

Uitarea bătea la uşă, şi închiseră ochii, simţiră

cum se scurgea acest moment atât de preţios… şi îl lăsară să se scurgă.

Căzură într-un întuneric alinător, în care pofta satisfăcută îi ancora pe o mare aurie, iar lumea cunoscută era cu o secundă mai departe.

Noaptea îi învălui, prinzându-i în braţele ei. Epuizaţi, adormiră.

Frigul nopţii târzii îl aduse în cele din urmă pe Breckenridge înapoi la realitate. Îşi reveni fără tragere de inimă. Strecurându-se din braţele lui Heather, adăpostul lui minunat, din strânsoarea caldă a trupului ei, se ridică de pe ea, apoi se trânti alături şi observă, spre surprinderea sa, că amândoi stăteau pe aşternuturi.

Adunându-şi puterile, se dădu jos din pat, trase aşternuturile de sub ea, apoi se urcă lângă ea, şi-o înveli.

Ea murmură ceva şi se întoarse spre el, căutându-şi drumul în braţele lui, apoi căzură amândoi într-un somn adânc.

În lumina slabă, îi studie faţa, dar nu putea citi nimic în trăsăturile ei destinse.

Nu voia să se gândească la ce se întâmplase între ei, la tăria legăturii dintre ei… la revelaţie. Trecuseră cu mult de tot ce este lumesc, banal, obişnuit, ajunseseră în altă dimensiune temporală şi spaţială.

Ceva ce era sigur că văzuse şi ea, recunoscuse; fuseseră împreună mână-n mână.

Ceea ce însemna că totul trebuia să fie bine acum, că ea nu se mai putea eschiva de la

căsătoria cu el.

Închise ochii, iar buzele îi schiţară un zâmbet. Se cufundă într-un somn fără vise.

Capitolul 18

— Heather!

Ieşind de sub arcada de la sala cea mare, Breckenridge se luă după Heather, care pornise pe un coridor ce ducea la alte încăperi din conac. La chemarea lui, ea se opri, se întoarse şi zâmbi.

Îl trecu un fior văzând-o. Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de emoţionat şi de tensionat.

Se strădui să-i zâmbească şi îşi continuă drumul spre ea. În afară de ei, nu mai era nimeni pe coridor, dar în curând aveau să vină şi alţii. Nu aveau nicio şansă să discute în acea dimineaţă; nu vorbiseră deloc despre noaptea trecută. El se trezise mai devreme, dar zăcuse în pat ca un drogat şi îi veghease somnul. Până să se foiască ea, să se întindă ca o pisică, să deschidă ochii şi să zâmbească – aşa cum zâmbea şi acum, cu o sclipire în ochi care lui îi încălzea inima –, era prea târziu pentru orice; ea trebuise să se ducă degrabă în camera ei înainte să se trezească gemenii şi să mişune pe acolo.

Masa stăpânilor la care luaseră micul dejun împreună cu toată lumea nu era un loc unde să poată deschide subiectul căsătoriei, chiar dacă el

spera ca ea să accepte acum. După noaptea trecută, cum să nu fie de acord să-l ia de bărbat?

Fusese atât de pasională şi se potrivise atât de bine cu el, era perechea feminină a masculului din el, dorinţa şi faptele ei reflectând tot ce simţise el, aşa că lăsase să-i cadă şi ultimele zale şi fusese el însuşi.

O libertate înspăimântătoare. Una pe care o câştigase cu toată fiinţa lui. Însă acum, în lumina dimineţii friguroase, se simţea vulnerabil, îl obseda gândul că spusese prea multe, deşi nu rostise niciun cuvânt.

Îl bântuia ca un spectru ameninţător.

Cel puţin nu-i scăpase revelaţia. Adevărul lui.

Cu buzele încă arcuite, el se opri în faţa ei şi îşi coborî privirea la ochii ei catifelaţi, de un albastru-cenuşiu.

Heather îi întâlni privirea şi simţi că-i tresaltă inima de bucurie. Acesta trebuia să fie momentul mult aşteptat. Speranţa o împresură.

Se gândise în fiecare minut care trecuse de când plecase din camera lui la ce putea să-i spună el. Nu-i mai trebuia o declaraţie, ci doar un cuvânt, o atingere – orice aluzie la ceea ce împărtăşiseră noaptea trecută. Un cuvânt, chiar şi o privire prin care să recunoască noua lor situaţie. După care puteau să înainteze pe drumul ce-i ducea spre noua lor viaţă.

Străduindu-se să-şi ţină în frâu speranţele, să nu-şi arate nerăbdarea şi să nu pună mâna pe pandantivul dintre sânii ei, când văzu că el nu

vorbeşte, deschise ea conversaţia:

— Trebuie să mă duc la Algaria în grădina de plante medicinale – i-am promis ieri, şi are multă nevoie de ajutorul meu.

Ceva se schimbă în expresia lui de obicei indescifrabilă. Coborându-şi privirea, îşi înclină capul cu graţia lui caracteristică.

— Da, desigur, nu te reţin. El ezită puţin, apoi, sfidător, aproape spontan, îi spuse: Mă întrebam când ne întoarcem în capitală. Va trebui să ne anunţăm logodna şi să facem faţă inevitabilelor comentarii. Făcu o pauză, aşteptând ca ea să-i răspundă, dar Heather nu spuse nimic. Îi întâlni privirea, trase aer în piept şi continuă: Ar trebui să dau un anunţ în Gazette. Probabil înainte să ajungem noi, ca să pregătesc terenul. Ar trebui să trimitem scrisori şi familiilor noastre – trebuie să fie cu toţii pregătiţi. Rămase tăcut, aşteptă.

Heather ştia că faţa îi încremenise – pentru a ascunde valul de furie care o năpădea. Îi venea să ţipe.

Oare ce trebuia să facă pentru ca el să admită că o iubeşte?

După noaptea trecută, era sigură că o iubea.

Se clătina în sinea ei, simţea că îi fugea pământul de sub picioare, chiar dacă stătea pe o lespede zdravănă.

Era un expert recunoscut… Era oare posibil ca noaptea trecută să fi fost o prefăcătorie, o înşelătorie, ceva ce născocise ca s-o satisfacă? Ştiind ce dorea ea de la el, oare îi oferise acel

lucru chiar dacă nu asta simţea? Oare în noaptea trecută făcuse o simplă cucerire, deşi cu un scop diferit? Ea îi declarase prima iubirea – o confesiune nerostită. Oare el o indusese apoi în eroare?

O sfâşie o durere mai puternică decât simţise vreodată.

Clipi, se uită în ochii lui – din ce în ce mai disperată – căută ceva, dar nu văzu nimic.

Nimic.

Niciun licăr din iubirea ce se aştepta să strălucească acolo.

Asta nu însemna că afurisitul de Breckenridge nu simţea nimic pentru ea

— Îşi stăpânea atât de bine emoţiile… Dar tot ce făcuse noaptea trecută fusese pentru a-l linişti, a-l încuraja şi a-i oferi ocazia de a-i spune un singur cuvânt, de a-i da un indiciu cât de mic că o iubea.

Dacă el nu o făcea… Se mai gândise la acest aspect. Nu putea să meargă înainte dacă el nu-şi recunoştea iubirea.

Breckenridge devenise din ce în ce mai agitat, ceea ce nu-i stătea în fire.

— Gândeşte-te la asta şi spune-mi mai târziu ce hotărâre ai luat. Se întoarse pe jumătate şi dădu să plece.

— Nu, aşteaptă! Când el se întoarse cu faţa la ea, strângând din dinţi, ea îşi ridică bărbia. Se pare că ai înţeles greşit. N-am acceptat încă nicio cerere în căsătorie – de fapt, nici nu mi s-a cerut

mâna, cel puţin nu într-o formă verbală pe care s-o găsesc acceptabilă.

Expresia, ochii lui se aspriră. Ea trase aer în piept, îi înfruntă privirea şi se strădui să-şi exprime dorinţa cât mai clar.

— Ştii ce vreau. Până nu-mi dai asigurarea de care am nevoie, nu voi fi de acord să mă căsătoresc cu nimeni, cu atât mai puţin cu tine.

Nu voia să audă ce gândea el despre spusele ei. Făcând stânga împrejur, o porni pe coridor spre uşa laterală.

Pironit locului, Breckenridge o privi cum pleca, simţind cum i se strânge inima.

Până nu mai putu să respire.

Noaptea trecută făcuse tot ce dorise ea şi îşi pusese inima pe tavă – şi toate acestea nu erau de-ajuns?

„Cu atât mai puţin cu tine.” Se simţea de parcă primise un pumn în stomac; mai auzise acele cuvinte şi înainte. Ultima dată – cu cincisprezece ani în urmă –, Helen Maitland râsese când le rostise. Reţinându-şi o înjurătură, cu faţa împietrită, se întoarse şi plecă. Aşa cum făcuse şi cu cincisprezece ani în urmă.

O părăsise pe Helen Maitland fără să arunce o privire înapoi. Dar Heather Cynster era altceva.

O femeie cu totul altfel.

O cerere în căsătorie total diferită.

Ieşise călare cu Richard, sperând ca aerul proaspăt şi mişcarea să-i mai alunge gândurile, dar n-avusese noroc. Breckenridge plecase de la

grajduri şi traversase curtea pietruită din spate, apoi îşi aminti vorbele lui Heather şi o luă spre grădina de plante medicinale.

Oprindu-se la umbra zidurilor conacului, scruta cu privirea grădina în pantă. O zări imediat pe Heather, care tăia tulpini de ierburi cu foarfeca de grădinărit. Mai examină o dată întreaga grădină şi îi mulţumi lui Dumnezeu că Algaria nu era acolo.

Începu să coboare poteca şerpuitoare. Heather era cu spatele, nu-l văzuse încă.

În pofida intransigenţei ei, el nu avea de gând să plece. Oricât i-ar plăcea să-i considere insistenţa de-a primi o „asigurare” o încăpăţânare tipic feminină, asta n-avea să-l ducă nicăieri.

„Ştii ce vreau.”

Aşa îi spusese, iar această afirmaţie îl blocase.

Trebuia să-şi dea seama că nu putea fi vorba despre o declaraţie de dragoste din partea lui – cel mai faimos libertin din înalta societate. Chiar dacă nu punea la socoteală experienţa lui cu domnişoara Maitland, de care probabil Heather nu ştia nimic, aventurile lui trecătoare cu aristocrate măritate – de acestea ştia şi ea – îi formaseră o părere foarte clară despre valoarea iubirii.

Adică nu avea deloc încredere în femei. Pentru el, cuvântul iubire nu însemna nimic.

Sau nu însemna nimic bun, frumos, demn de dorit.

Nicio doamnă din înalta societate n-ar da crezare unei promisiuni de iubire veşnică venite

din partea unui domn cu reputaţia lui.

În plus, fusese acolo cu el în fiecare clipă a nopţii trecute. Era inteligentă şi intuitivă; era imposibil să-i scape adevărul fundamental pe care i-l dezvăluise el, aşa că trebuia să se fi lămurit, măcar în această privinţă. Trebuia să-şi fi dat seama de profunzimea sentimentelor lui pentru ea, trebuia să fi înţeles adevărata natură a devotamentului său. Îşi pusese inima pe tavă, era cât se poate de clar; trebuia să fi văzut şi să fi înţeles şi ea.

La rândul ei, i se destăinuise şi îşi pusese inima pe tavă. Dacă el observase şi interpretase gestul ei, felul cum se purtase, mânată de iubirea pentru el, era imposibil ca ea să nu fi văzut că modul lui de a se comporta echivala cu o declaraţie de dragoste făcută altfel decât prin viu grai. Femeile sesizau mai uşor asemenea nuanţe, iar faptele contau mai mult decât vorbele într-o asemenea relaţie.

Cu această problemă terminase. O rezolvase. Atunci de ce altceva putea s-o mai asigure? „Cu atât mai puţin cu tine.”

Bănuia că era o aluzie la reputaţia lui, dar n-avea idee în ce fel, din ce perspectivă sau în legătură cu ce. Femeile ca Heather Cynster erau greu de înţeles. Trebuia s-o convingă să se mărite cu el, deci era necesar să-i dea toate asigurările pe care le considera ea obligatorii. Ceea ce însemna că trebuia să rostească vorbele pe care voia ea să le audă.

Ea îi auzi paşii care se apropiau, se uita în direcţia din care venea zgomotul, cu un mănunchi de tulpini pufoase în mâna şi cu altele mai mari în cealaltă.

El se opri la doi paşi de ea. Ea îi întâlni privirea şi ridica din sprâncene. El ezită un pic, apoi se aşeză pe bordura de piatră înaltă de la marginea stratului pe care îl tundea ea. Heather începu din nou să culeagă pelin.

— Presupun că n-ai venit aici doar să stai la soare.

— Nu, mă gândesc şi la altceva mai plăcut.

Ei începură să-i tremure buzele; se stăpâni.

— Nu încerca să mă vrăjeşti, n-o să meargă.

El oftă uşor teatral. Ea mai tăie o tulpină. Nu avea de gând să-i facă misiunea mai uşoară…

— Mai devreme, când am stat de vorbă aici, am atins majoritatea problemelor care apar de obicei într-o decizie de căsătorie. Voce lui era măsurată, tonul relaxat, de parcă vorbea despre lucruri banale. Poziţie socială, avere, moşie, copii. Rolul meu de acum şi cel pe care am să-l joc când voi moşteni titlul de conte de Brunswick, precum şi acela pe care ai să-l joci tu alături de mine. Desigur, vor fi în plus obligaţiile sociale ce revin unei vicontese. Cât timp vom sta în Londra, vei avea nenumărate prilejuri să străluceşti în societate, dacă îţi vei dori asta.

Ea îl privi nedumerită.

— De ce îţi închipui că toate acestea ar fi importante pentru mine?

El nu se încruntă, dar ea observă supărarea din ochii lui.

— M-am gândit că ţi-ai putea dori aşa ceva.

Ea îi aruncă o privire exasperată şi reveni la activitatea ei. După o scurtă pauză, el continuă:

— Va trebui să redecorezi casa – casele, gândeşte-te la asta. Atât reşedinţa din Londra, cât şi conacul de la Baraclough. Mama a murit de peste zece ani, iar Constance şi Cordelia s-au mutat de mult la casele lor – ambele locuri au mare nevoie de amprenta unei femei. Vei avea mână liberă…

Ea scoase un sunet exasperat şi se întoarse spre el:

— De ce-mi spui mie toate astea?

El se posomorî de-a binelea.

— Încerc să-ţi spun ce cred că doreşti să auzi. Când o văzu că se încruntă la el, adăugă răspicat: Sunt pe-aproape?

— Nu!

El se ridică. Ea se întoarse cu faţa la el şi îi văzu maxilarul încleştat cu putere. Sub unul din ochi îi zvâcnea un muşchi în timp ce îi arunca priviri severe şi intimidante.

— Ce naiba ai vrea să-ţi spun? Îşi deschise larg braţele. Pentru numele lui Dumnezeu! Zi-mi, şi asta o să-ţi spun.

De asta îi fusese ei frică.

Provocată de izbucnirea lui, simţi că se înfurie, strânse tare din buze, îi înfruntă privirea şi încercă să ignore prăpastia ce i se căsca în suflet.

El îi spunea toate acele lucruri pe care nu voia să le audă, însă nu pe cel atât de dorit. Îi era din ce în ce mai teamă că făcuse o eroare de tactică noaptea trecută; era clar că el îi interpretase corect declaraţia nerostită – iar acum, că se ştia iubit, credea că totul se aranjase…

Şi aşa ar fi fost dacă el n-ar fi fost cum era – aşa de priceput, încât, dacă se gândea mai bine, nu putea fi deloc sigură că, în urma celor întâmplate noaptea trecută, nu avea altă dorinţă decât, aşa cum tocmai afirmase, să-i dea – să-i spună – ce credea el că voia ea să audă.

Acum credea, probabil, că avea să se mărite cu el fără să-i mai spună nimic.

Nu îi era uşor să-i susţină privirea, nu când era atât de aproape de ea şi toate simţurile îi aminteau de ce se petrecuse între ei cu o noapte înainte.

— Dacă nu ştii…

— Nu ştiu.

— … Atunci – îl privi sfidător – n-ar folosi la nimic dacă ţi-aş spune. Ochii lui se îngustară până ajunseră nişte fante de agat.

— Dacă nu vrei să-mi spui ce doreşti, cum aş putea să-ţi dau acel ceva?

— Nu e un lucru pe care îl doresc, ci de care am nevoie.

— Şi care e acela?

Inima lui, de ce nu înţelegea? Avea nevoie de inima lui.

Ajunseseră aproape nas în nas. Ea strânse din

dinţi şi se strădui să spună:

— Ţi-am mai zis că, pentru a mă căsători, am nevoie de… afecţiune adevărată.

Pronunţă aceste ultime cuvinte scrâşnind din dinţi, dar nu avea niciun rost să insiste ca el să-i declare dragostea – poate s-ar simţi constrâns şi ar spune ceva, iar ea ar fi sigură că vorbele lui nu erau sincere. Că le rostea doar pentru că socotea căsătoria lor absolut obligatorie pentru reputaţia lor, a amândurora… Dar, dacă acesta era scopul lui, s-ar fi purtat oare aşa noaptea trecută, iar dimineaţă i-ar fi cerut să stabilească ziua nunţii? Nici nu trebuia să se gândească prea mult ca să ştie că răspunsul era da. Că ar putea, dacă îl bătea suficient la cap, să pronunţe cuvântul „iubire” doar pentru a o convinge să se mărite cu el. Cu cât insista mai mult, cu atât era mai puţin probabil ca lucrurile să iasă bine. Dar trebuia să încerce.

— Şi îmi doresc să mi se ofere această afecţiune profundă din tot sufletul – nu pentru poziţia mea socială, pentru că sunt cine sunt, nu pentru numele pe care-l port şi nu pentru a mi se salva reputaţia, ci pentru că sunt eu însămi.

El stătea cu spatele la soare, aşa că nu putea fi sigură, dar i se păru că pălise. Trase aer în piept şi încheie:

— Asta-i ce doresc, şi dacă…

— Credeam că ţi-am dat asta ieri noapte. Tonul lui măsurat o făcu să-şi înghită vorbele.

Îi căută ochii, dar nu citi în ei nimic altceva în afară de o hotărâre implacabilă.

— Credeam – continuă el pe acelaşi ton rece, groaznic de indiferent – că ieri-noapte n-a fost vorba decât despre afecţiunea adevărată pe care o doreşti tu. Credeam că ne-am împărtăşit simţămintele – chiar dacă nu am făcut şi un legământ în această privinţă. Credeam că noaptea trecută ne-am cercetat afecţiunea reciprocă şi am făcut încă un pas spre altar. „O, Doamne!” Îi căută disperată ochii, încercând să se asigure că nu vedea acolo confirmarea celor mai mari temeri ale ei.

Ştiuse, înţelesese ce făcuse ea şi plănuise – cu sânge-rece – să facă acelaşi lucru ca ea, să-i ofere ce dorea. Nu îl copleşise pasiune, nu îl emoţionase declaraţia ei nerostită – plănuise la rându-i să se folosească de actul sexual pentru a-i transmite că ştia ce voia ea să audă… Venise s-o caute cu intenţia asta clară în minte. Primise răspunsul pe care se străduise să-l obţină de la el, dar acum nu avea niciun motiv să creadă că era sincer, ci doar că folosise prilejul pe care i-l dăduse ea ca pe un mijloc excelent prin care să-şi atingă scopul. Simţea şi mai tare golul din inima ei. Ochii lui de culoarea alunei îi săgetară pe ai ei, vocea îi deveni mai profundă:

— Vrei să-mi spui că noaptea trecută n-a fost o dovadă de afecţiune sinceră?

Ea îşi feri privirea. Îşi ridică puţin umerii, apoi capul.

— Noaptea trecută… a fost o noapte ca oricare alta. Nu-i aşa? Îi aruncă repede o privire, dar nu

văzu decât cum i se împietresc trăsăturile. Se uită în altă parte şi continuă grăbită: Poate mai înflăcărată, dar…

De ce naiba îşi pusese inima pe tavă? Era dureros. Simplul gând că el făcuse dragoste cu ea cu un scop precis în minte, dornic s-o convingă de iubirea lui, chiar dacă nu o iubea – era clar pentru ea – îi străpungea inima ca un cuţit.

Trase aer în piept, îşi înălţă capul şi minţi cu tupeu:

— Nu mi-am dat seama că a fost ceva deosebit. Cel puţin nu în ceea ce mă priveşte.

Afirmaţia ei fu urmată de tăcere.

Nu se putea uita la el, nu îndrăznea. Dacă îl privea, el îi putea citi în ochi emoţiile ce o sfâşiau.

— Înţeleg.

Tonul vocii nu i se schimbase câtuşi de puţin.

Voia să se uite la el, dar nu o făcu. Nu putea, se simţea prea expusă, prea vulnerabilă.

Îi simţi răsuflarea profundă.

Apoi, pe un ton mai detaşat, aproape normal, Breckenridge îi spuse:

— Scuză-mă, tocmai mi-am amintit că am ceva de făcut.

Până să se uite în direcţia lui, Breckenridge se şi răsucise pe călcâie şi o luase înapoi pe potecă, spre conac, pe drumul pe care venise. Îşi ţinea capul sus, spatele drept. Mai fusese respins şi înainte.

Dar nu-şi amintea să-l fi durut atât de tare.

Noaptea trecută nu fusese nimic deosebit

pentru ea. Faptul că îşi pusese inima pe tavă – şi sufletul – nu însemnase nimic pentru ea.

Se abţinu cu greu să nu înjure şi să nu dea cu piciorul în ceva. Iar acest efort îi mai alungă puţin gândul la ce se întâmplase.

Ştia foarte bine că într-o astfel de stare nu trebuia să încalece pe un cal necunoscut. Când era atât de zbuciumat. Îşi continuă drumul, trecu de grajduri şi o luă pe o potecă dintre două garduri.

Iuţi pasul – acum mergea mai repede şi mai furios. Se opri doar când nu mai văzu conacul şi turnurile. Cu mâinile în şolduri, gâfâind, îşi lăsă capul în jos.

Închise ochii.

Se gândi… Cu capul pe spate, se uită la cerul de un albastru intens. Crezuse că îl iubeşte.

Dar nu era aşa.

Dintr-un motiv anume, nimeni nu putea să-l iubească pe cel mai mare libertin din lumea bună.

Poate pentru că avea această reputaţie… Dar ajunsese aşa din cauză că Helen Maitland nu-l iubise. Se gândise să-i arate ce pierduse, devenind amantul pe care toate doamnele nobile îl implorau să vină în patul lor…

Şi astfel ajunsese un bărbat pe care nimeni nu-l mai putea iubi.

Nu ştia cum se întâmplase; dacă ar fi ştiut, ar fi încercat să se schimbe. Dar acum era prea târziu. Era aşa cum devenise, şi, orice ar fi crezut el că se întâmplase în acea noapte de pasiune,

Heather Cynster nu avea să-i dea inima ei.

În grădina de plante medicinale, Heather rămăsese pe locul în care o lăsase el, cu privirea aţintită acolo unde îl văzuse ultima oară, înainte să se îndepărteze prea mult.

Plecase.

Pur şi simplu, se întorsese cu spatele la ea şi plecase… Oare pentru că îşi dăduse seama că nu îşi atinsese ţinta, aşa că renunţase pe moment şi se dusese să se gândească la alt mijloc de a o constrânge? Probabil.

Se gândi la discuţia lor, dar concluzia îi rămase aceeaşi.

Noaptea trecută, el folosise intenţionat mijlocul conceput de ea pentru a-i arăta cât de mult îl iubeşte, dar intenţia lui nu era decât să-i spună ce voia ea să ştie. Ea era cu adevărat îndrăgostită de el, dar el nu. Voia să se însoare cu ea doar pentru că îşi băgase în cap că acesta era singurul lucru corect de făcut şi se gândise că era destul de convenabil pentru el.

După cele aflate de ea adineauri, el trebuia să se răzgândească. Cât despre ea… Trebuia să accepte că nu aveau să fie împreună. Că soarta hotărâse să nu formeze un cuplu.

Breckenridge înţelesese în cele din urmă ce înseamnă să pierzi inima cuiva.

Avea o senzaţie de gol în suflet, abia mai putea să gândească, să se comporte cât să lase impresia de normalitate normalităţii.

Nu putea să piardă asta – s-o lase să plece. Se

simţea nevoit să insiste dincolo de limitele acceptabile şi să mai încerce s-o convingă.

Chiar dacă ea nu-l iubea, el o iubea.

O ştia, o bănuise întotdeauna în străfundurile minţii sale, dar acum nu se mai putea ascunde de acest adevăr. Nu după noaptea trecută, când fusese convins că ea îl iubea – şi se agăţase de această şansă, se bucurase de ea – şi îşi dăduse, în sfârşit, seama că asta era tot ce dorea de la viaţă.

Recunoscuse cu o claritate uimitoare sentimentul pe care nu îl mai avusese niciodată şi nu avea să-l mai aibă pentru altă femeie în afară de ea. Ea era singura femeie pe care avea s-o iubească vreodată.

Şi, dacă merita să lupţi pentru iubire, atunci şansa la iubire era pentru un bărbat ca el mult mai importantă.

Astfel de gânduri, o asemenea conştientizare îl îndemnară s-o caute din nou.

*

Ca de obicei, prânzul era servit tuturor celor de la conac în sala cea mare. Între el şi Heather stăteau gemenii şi Algaria. Nici el, nici Heather nu încercară să comunice în vreun fel, nici măcar din priviri, iar dacă alţii găseau ceva neobişnuit în faptul că se evitau reciproc, nimeni nu lăsă să se înţeleagă acest lucru.

După ce se termină masa şi toţi plecară să-şi vadă de treburile lor, el se luă după Heather. O

ajunse din urmă în firida întunecoasă din capul scărilor, pe unde urca în turn.

Auzindu-i paşii, ea se opri şi se întoarse spre el.

El era hotărât să fie concis.

— Mă duc să călăresc cu Richard. În timpul mesei, o auzise stabilind cu Algaria să prepare leacuri din ierburile culese de dimineaţă. Înainte să plec, am vrut să-ţi spun că m-am săturat. A trecut prea mult timp de când ocolim realitatea. Nu-şi putu stăpâni asprimea expresiei; chipu-i era sculptat în piatră. Ţi-am lăsat suficient timp să te obişnuieşti cu realitatea – cât de multă am putut, cât ne putem permite, cât ne îngăduie situaţia în care ne aflăm. Oricum, lucrurile nu s-au schimbat şi tot ne dictează să ne căsătorim. El îi susţinu privirea furioasă. Trebuie să accepţi asta, să recunoşti că nu avem de ales, să te hotărăşti odată şi apoi să ne facem planuri pentru plecarea la Londra. Nu ne putem ascunde la nesfârşit aici.

Heather se uită fix în ochii lui de agat, dar nu văzu nimic acolo – în afară de o hotărâre de nezdruncinat, o inflexibilitate de neînduplecat. Izbucni furioasă, vrând să-i dea o replică usturătoare, când auzi…

— Breckenridge!

Era Richard care îl striga din holul de la intrare.

Întoarseră amândoi capul în direcţia din care venea glasul. Ea se uită din nou la Breckenridge. Înainte să plece, el îi întâlni privirea şi dădu scurt

din cap.

— Ne vedem când mă întorc, şi vom lua deciziile care se impun. Zicând acestea, plecă de lângă ea. Heather îl privi cum se îndepărta pe coridor. Furia i se potoli.

Simţi cum golul de gheaţă din suflet se face tot mai mare. Şi se întrebă unde greşise atât de mult în relaţia cu el.

Lui Heather i se strânse inima dureros de tare.

Se părea că îl vedea în sfârşit aşa cum era cu adevărat, îi vedea hotărârea neclintită de a-i pune pe deget inelul lui, la naiba cu iubirea.

Iubirea – „afecţiunea ei adevărată” – nu era pentru el decât un mijloc prin care să-şi atingă scopul.

După ce el plecă, Heather se duse în camera de lucru a Catrionei. Algaria veni şi ea acolo, dar nu stătu decât să-i arate cum să procedeze cu pelinul, virnanţul şi calapărul pe care le culesese de dimineaţă. Lăsând-o să lege tulpinile în mănunchiuri, Algaria plecă în grabă să-i supravegheze pe gemeni la lecţii.

În camera de lucru plăcută şi răcoroasă, Heather sortă cu atenţie plantele şi le legă. Se uita la ce făcea, degetele ei separau cu dibăcie frunzele delicate înainte să prindă cu sfoară tulpinile. Dar mintea îi era în altă parte, la argumentele ei, la discuţiile avute cu el, încercând să revadă, să reexamineze totul, în speranţa disperată că îi scăpase ceva important sau

interpretase ceva greşit. Dar nu.

Dincolo de vorbele lor, la baza faptelor lor un lucru rămânea incontestabil.

Îl iubea – şi, din acest motiv, pentru că era femeia care era şi el bărbatul care era, trebuia să fie absolut sigură că o iubea şi el.

Da, aceasta era o nevoie emoţională, una alimentată de o temere şi un vis.

Marea ei temere era că, dacă îl accepta fără să fie sigură de iubirea lui, fără ca el să i-o mărturisească printr-o declaraţie, după aceea, la un moment dat, nelegat printr-un asemenea jurământ, el avea s-o ia pe căi greşite. Avea s-o părăsească pentru una sau mai multe dintre doamnele care îl ademeneau în patul lor. Această temere era destul de justificată, greu de contracarat, dar visul ei era mult mai adânc înrădăcinat în ea, aşa că nu voia să renunţe la el. Pentru ea, căsătoria însemna o relaţie în care ambii parteneri se devotau unul altuia, fiind liberi să se iubească fără constrângeri. Fără rezerve, fără limite. Nicio căsătorie nu putea avea loc fără ca ambii parteneri să creadă sincer în acest ideal. Nicio căsnicie nu se putea baza pe actul de credinţă al unui singur soţ. Amândoi trebuiau să se iubească, altfel căsnicia nu rezista.

Îşi limpezise gândurile, îşi reafirmase deciziile, când, după două ceasuri, auzi coborând scările paşii distincţi ai lui Breckenridge, încălţat în cizme.

El stătea în prag, dar ea nu-şi ridică privirea,

ci continuă să lege cu atenţie mănunchiuri de ierburi.

Breckenridge se aplecă sub arcada fără uşă. Heather şedea la capătul îndepărtat al mesei, cu o mulţime de ierburi împrăştiate în faţa ei. Ea se uita în continuare la ce făcea, lăsând impresia că n-avea habar de prezenţa lui acolo, dar bineînţeles că o simţea.

Oprindu-se, se uită şi el la ce făcea ea, la tulpinile pe care le strângea în mănunchiuri.

Ştia că aceasta era o mişcare oarecum riscantă, o ultimă încercare de a o convinge să se mărite cu el, dar nu ştia ce altceva ar mai putea să facă. Se uită repede la chipul ei.

Nu-i plăcea expresia ei îndărătnică. Nu văzu ceva care să-i dea speranţă. Rareori se simţise atât de neputincios. Atât de nesigur pe el. Stăpânindu-şi impulsul puternic de a o mângâia pe păr, îşi vâri ambele mâini în buzunarele de la pantaloni şi trase adânc aer în piept. Apoi îi spuse:

— Aşadar, când plecăm?

Tonul pe care pusese întrebarea era mult mai aspru decât intenţionase. Ea continuă imperturbabilă să-şi vadă de treabă, luând tulpină cu tulpină.

— Nu mă interesează când pleci tu. Eu am hotărât să rămân deocamdată aici.

— Heather…

— Nu. Ascultă-mă! Şi te rog să nu-mi spui ce pot sau nu pot să fac. M-ai rugat să mă hotărăsc şi am făcut-o – am decis să nu mă mărit cu tine.

El rămase pe loc, şocat de vorbele ei rostite pe un ton atât de hotărât, simţind cum i se înfige un cuţit în inimă.

— Dar – Heather puse deoparte mănunchiul terminat, mai luă câteva fire şi făcu ultima încercare disperată; bărbaţii ca el erau posesivi, cel puţin cu femeile pe care le iubeau – nu trebuie să te temi de repercursiunile sociale. Dacă mai târziu voi considera că am nevoie de un soţ în viaţa mea, sunt oricum o moştenitoare bogată, cu influenţă şi destul de atrăgătoare. Sunt sigură că se va găsi un domn dispus să ierte această aventură, mai ales că familia mea trebuie să fi născocit vreo poveste care să-mi justifice absenţa. Aşa că, vezi, poţi pleca având conştiinţa liniştită. Se opri, aşteptă, dar el nu spuse nimic. Trase aer în piept şi se strădui să continue: Nu ai de ce să mai stai aici. Nimic nu te reţine.

Se aşternu tăcerea.

Lui Breckenridge i se făcu frig, un frig până în măduva oaselor, simţea că îngheaţă. Orb, surd, cutremurat de revelaţia că, dacă trebuia să se mărite, avea să ia pe oricare alt bărbat în afară de el.

Asta îi spusese adineauri, în cuvinte imposibil de răstălmăcit. Cuţitul se înfipse mai adânc şi se răsuci în inima lui. Durerea aproape că-l făcu să se încovoaie.

Respiră cu greu – Doamne, nu-l duruse niciodată ca acum – şi, cu un efort supraomenesc, reuşi să strângă cioburile rămase din inima şi

mândria lui. Agăţându-se de cea din urmă, se strădui să-şi alunge gândurile.

Să înceteze a se mai gândi la acelaşi lucru, la ce sperase şi abia îndrăznise să viseze…

Trebuia să se fi obişnuit cu femeile care îl foloseau, apelau la el pentru o plăcere trecătoare, fără să se implice din punct de vedere sentimental; ea nu-l tratase mai rău decât multe altele dinaintea ei. Nu-i putea găsi nicio vină.

Nu putea s-o învinovăţească pentru că nu-l iubea aşa cum o iubea el. Trebuia să plece de acolo cât timp se mai putea încă stăpâni.

Unde rămăseseră? O, da. El avusese ideea „strălucită” de a-i da un ultimatum, iar ea reacţionase.

Lăsându-i în faţă o singură cale. Un drum de urmat. Singur.

— Foarte bine. Chiar şi în propriile urechi, vocea îi suna distantă, nu chiar detaşată, dar indiferentă. Dacă asta doreşti, aşa să fie. Abia reuşi să se urnească. Abia vedea pe unde mergea când se îndreptă spre uşă. Ajuns acolo, se opri, apoi spuse peste umăr: O să plec mâine.

„Singur.” Nici nu mai era nevoie s-o spună.

În ciuda oricărei raţiuni, în ciuda celor întâmplate între ei, se opri, aşteptă, speră, se rugă ca ea să-şi dea brusc seama de greşeala făcută, să-i vorbească şi să-i spună că s-a răzgândit.

— Aşa e cel mai bine. Speranţa muri.

Respirând anevoie, el se aplecă sub arcadă şi începu să urce încet scările. Heather îi ascultă

paşii ce se îndepărtau.

Se întrebă dacă avea să-i mai fie vreodată cald; se simţea îngheţată până în miezul fiinţei sale.

El pleca – pleca pentru totdeauna. Se întorcea la viaţa lui din capitală. O lăsa acolo, singură şi îndurerată… Aşa cum voise ea să fie. Era cel mai bine, nu?

Dacă mai avusese vreo îndoială că-l iubea enorm şi etern, acum se spulberase. Nimic în afară de iubire nu putea provoca o durere atât de atroce.

Dar cunoştea toate argumentele, ştia că n-avea să meargă niciodată, că, de fapt, nu existase nicio altă opţiune. Pentru ei.

Încă simţea dorinţa prostească, dar irezistibilă de a alerga după el şi de a-i spune că se răzgândise, că avea să se mărite cu el indiferent… Dar nu. Dacă după căsătorie s-ar fi dus la altă femeie… Asta chiar că n-ar fi în stare să îndure.

Privind în jos, îşi obligă degetele să strângă ultimele ierburi. Simţi un gust amar în gură şi lacrimi în ochi.

Îşi spuse că lacrimile şi frigul teribil din fiinţa ei erau un preţ mic pentru a evita dezastrul de care ar fi avut parte altminteri.

Iubindu-l din adâncul sufletului şi nefiind iubită de el, dacă accepta să se mărite cu el… când s-ar întâmpla inevitabilul, poate n-ar fi murit, dar ar fi fost ca şi moartă.

În pofida durerii şi a zbuciumului, în pofida

furiei şi a disperării, alesese calea cea bună; o ştia.

Mai bine să se termine aşa.

*

Se însera când, în munţii Scoţiei, un moşier se îndrepta călare spre castelul său.

Deşi era singur, se bucura că ajungea acasă.

Descălecând de pe Hercule, îi zâmbi şi îi răspunse la salut fecioraşului care veni în grabă să ia hăţurile marelui armăsar. I le dădu.

— Ţesală-l bine şi dă-i o porţie de ovăz. M-a purtat kilometri întregi. Dă-i lui Mulley sacii de la oblâncul şeii.

— Da, stăpâne.

Moşierul mai mângâie o dată grumazul lui Hercule, apoi se întoarse şi se îndreptă spre intrare. Urcând treptele de piatră, se uită în sus la arcada de deasupra uşii masive cu ţinte de fier.

Blazonul familiei, acum al său, era dăltuit acolo pe un scut în piatră. „Onoarea mai presus de orice.”

Deviza abia se mai putea citi acum; spera să nu fie semn rău. Deschise uşa cea grea, trecu pragul şi simţi pe umeri din nou povara invizibilă a responsabilităţii.

Cu toate că nu o uitase câtuşi de puţin în niciuna dintre zilele cât fusese plecat.

Auzi coborând din turn paşii grăbiţi ai mamei sale. Se opri când ajunse în sala cea mare,

răspunse la salutul majordomului şi schimbă câteva vorbe cu el, apoi intră ea şi veni sprintenă spre el, cu fustele negre fluturându-i în urmă.

— Ei? Unde e fata? Se uită în jurul lui, de parcă ar fi lăsat-o pe Heather Cynster undeva prin sală, împachetată ca o boccea.

El porni spre platforma din capătul celălalt al sălii.

— Nu e aici, dar îţi poţi împlini dorinţa şi aşa.

Spera sincer să nu o facă, dar…

După ce se convinse că nu era nicio prizonieră în spatele lui, ea se întoarse şi se luă după el.

— Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?

Urcând pe platformă, înconjură masa lungă de stejar până la masivul scaun sculptat de la mijlocul său, de unde se vedea întreaga sală.

— Ţi-am spus deja că oamenii pe care i-am tocmit s-o răpească au adus-o până la Gretna – şi o ţineau acolo conform instrucţiunilor.

Trăgând scaunul cel masiv, se trânti pe el şi se rezemă de spătar. Simţi în spate şi sub coapse lemnul vechi atât de cunoscut. Era unul dintre lucrurile care îi spuneau că ajunsese acasă.

Mama lui se opri la câţiva pasi de el şi se încruntă arţăgoasă.

— Da, da, de aia te-ai dus în sud. Dar ce s-a întâmplat când ai ajuns acolo?

— Până să ajung acolo, ea evadase. Se întoarse să-i zâmbească recunoscător menajerei care urcase pe platformă cu o tavă în mâini. Mulţumesc, doamnă Mack, mi-ai salvat viaţa.

— Păi, aţi fost plecat mai bine de o săptămână. Îi puse repede în faţă o halbă de argint cu bere, un castron de tocană şi un platou cu o pâine de ţară. Mâncaţi toate astea, o să vă ţină de foame cel puţin până la cină.

După ce frânse pâinea, el dădu din cap aprobator. Se stăpâni să întrebe de băieţi; în partea cealaltă a sa, mama lui abia reuşea să nu scrâşnească din dinţi.

— A evadat? şuieră ea în clipa când doamna Mack se îndepărtase suficient cât să n-o audă.

El încuviinţă din cap. Mormăi cu gura plină de pâine:

— Da, dar nu singură. Cu un bărbat. Nu văzu de ce să-i spună mamei sale că bărbatul părea un gentleman, dacă nu un nobil cu un titlu asemănător cu al său.

Mama lui se îndreptă de spate, cu un licăr de pură răutate în ochi.

— Un bărbat? repetă ea, apoi murmură: Aşadar, prostuţa aia are oricum onoarea pătată, nu?

El făcu un efort să dea din cap afirmativ.

— Foarte probabil. Cu puţin noroc, prostuţa aia se îndreptă chiar acum spre altar. Pe deasupra, până să fugă, a fost în mâinile răpitorilor, singură cu ei timp peste zece zile, o ştie toată lumea din Londra. Mai mult decât suficient ca reputaţia să-i fie distrusă iremediabil. Ridică o sprânceană. Asta ai vrut, nu? Atâta timp cât are de suferit după cele întâmplate, fata nici

nu trebuie adusă aici. Nu asta ai vrut?

— Nu! Cu braţele încrucişate, mama se bosumflă de-a binelea. Vreau s-o văd cum suferă! Se uită urât la el. Voi, bărbaţii, nu înţelegeţi niciodată!

Avea perfectă dreptate.

— Oricum, în afară de a o vedea batjocorită şi condamnată de societate, cu puţin noroc, vei obţine tot ce-ţi doreşti.

Moşierul pufăi batjocoritor.

— Nu va fi niciun scandal. Nenorocita ei de familie trebuie să fi inventat ceva care să-i explice absenţa.

— Poate pentru câteva zile. Dar pentru mai bine de o săptămână? E dificil oricând, darămite în plin sezon? Probabil a primit multe invitaţii, şi aceeaşi scuză repetată mereu dă de bănuit. Trebuie să fi pus lumea întrebări, să fi avut suspiciuni. El îşi duse la gură ultima bucată de pâine înmuiată în tocană. Mestecă, înghiţi, apoi se uită în jos. Din câte ştiu eu – sau tu –, probabil a dispărut de pe faţa pământului până acum.

Avea îndoieli serioase în această privinţă, îl vedea cu ochii minţii pe bărbatul care o însoţise pe Heather până la domeniul familiei Cynster. Părea ciudat să ai atâta încredere într-un străin, mai ales englez, dar situaţii ca aceasta sunt parcă făcute pentru amanţi ciudaţi.

Dădu scaunul deoparte şi se ridică. Se uită la mama lui, cu o expresie descurajantă pe chip.

— Oricum, dacă nu aflăm cu certitudine că

reputaţia ei e nepătată, înţelegerea noastră rămâne valabilă.

Trecând pe lângă ea, se îndreptă spre turn.

— Aşteaptă! Alergă după el şi îl apucă de mânecă. Ai putea să te duci după una dintre celelalte. Când văzu că fiul ei nu încetineşte, fugi după el, tot trăncănind: Adu aici pe una dintre fetele acelea, şi îţi voi da înapoi pocalul. Îl vrei în mâinile tale cât mai curând cu putinţă, nu?

El se opri şi se uită în jos la ea.

— Doamnă, dacă se află că am distrus reputaţia uneia dintre surorile Cynster, voi considera înţelegerea noastră îndeplinita. Îi căută ochii negri, apoi îi spuse calm, dar apăsat: Dacă şi până când nu aflăm altceva, nu am de gând să mă ating de nicio altă fată Cynster.

Abia stăpânindu-şi un zâmbet, se eliberă din strânsoarea ei şi plecă.

Cât despre Heather Cynster, fie ce-o fi. În acest timp, avea să caute din nou în tot castelul pocalul furat de mama sa. Unde naiba l-o fi ascuns... nici el şi nici servitorii lui de încredere n-aveau idee. Trebuia să fie pe undeva, dar castelul era mare; un pocal pentru ceremonii, încrustat cu pietre preţioase, putea fi ascuns în mii de locuri.

Principalul său scop era să-l recupereze. Dacă nu reuşea, avea să-şi piardă castelul şi toate pământurile – iar cei care depindeau de el aveau să piardă totul. Casele, slujbele, moştenirea lor. Aveau să rămână săraci lipiţi pământului şi, cu toate că el avea destui bani cât să se descurce, nu

avea să-i mai poată ajuta –, iar să-i vadă plecând, părăsind vâlceaua şi lacul, asta avea să-l distrugă la fel de mult ca pe el.

Castelul era casa lui. Aici îşi avea rădăcinile, adânc înfipte în pământul Scoţiei. Să piardă castelul, pământul, oamenii… Ar putea şi să moară încercând să le apere pe toate, căci pierderea lor ar fi mai rea ca moartea.

Ajunse la turnul său şi începu să urce scara în spirală.

Era convins că singurul mijloc prin care putea evita să fie obligat să răpească o altă fată din familia Cynster şi să-i distrugă reputaţia era să găsească afurisitul ăla de pocal pe care mama lui îl ţinea deasupra capului său ca sabia lui Damocles.

Capitolul 19

Cerul de peste Vale căpăta nuanţe trandafirii şi liliachii în timp ce soarele apunea.

Catriona stătea la fereastra dinspre vest a salonului din turn şi, cu braţele încrucişate, se uita după Heather, care se îndepărta încet de conac.

Umbla de parcă era obosită, de parcă acea zi o istovise.

— Ceva nu merge cum trebuie.

Lângă Catriona, stătea şi Algaria, cu o expresie dezaprobatoare pe chip.

— Totul mergea atât de bine. Ce naiba au

făcut?

— S-au certat. Nici nu contează despre ce o fi fost vorba. Oricum, au făcut-o. Problema e ce putem face acum.

Vorbeau încet, cât se poate de conştiente că Lucilla şi Marcus, care jucau arşice pe jos, la câţiva metri mai încolo, aveau auzul fin şi erau curioşi.

Acolo jos, Heather trecu pe lângă grajduri şi o luă pe aleea dintre padocuri.

Algaria oftă.

— Mă uimeşte întotdeauna cum doi oameni inteligenţi pot fi atât de proşti când este vorba despre dragoste, cel puţin când suferă din această cauză.

Catriona oftă şi ea, amintindu-şi propriile chinuri şi temeri. Se uita la Heather, care se opri lângă gardul înalt de la padoc, apoi, tot mişcându-se ca o femeie bătrână, se sui pe bara de sus şi privi în urmă, spre conac. Catriona scutură din cap.

— Orice s-ar fi întâmplat între ei, trebuie să se împace.

Algaria îi aruncă o privire.

— Eşti sigură? Nu-i o greşeală?

— Nu. N-am fost absolut sigură la început, dar acum sunt. Sunt sortiţi unul altuia. Îşi muşcă buza de jos. După o clipă, adăugă: Tare aş vrea să ştiu ce e de făcut.

— Nu ştii?

— Nu mi-am primit instrucţiunile – nu încă.

Pe covor, la zece paşi de cele două femei, Lucilla şi Marcus îşi vedeau de jocul lor.

Marcus, aşezat turceşte, luă arşicele şi i le întinse surorii lui.

Cum ea nu le adună din palma lui, el îşi ridică privirea la faţa ei, apoi oftă încet.

Punând oasele jos între ei, îşi sprijini coatele pe genunchi şi bărbia pe palme.

Şi aşteptă.

În faţa lui, Lucilla, îngenuncheată, cu tălpile în direcţia lui, păstra o tăcere deplină. Privirea ei ciudat de distantă era aţintită în depărtare. O privire pe care Marcus o cunoştea.

Nu fu surprins când, o clipă mai târziu, sora lui reveni în starea ei obişnuită şi începu să se ridice.

Înclinându-şi capul înspre uşă, Lucilla şopti:

— Hai! Aruncând o privire suavă la spatele mamei sale, fetiţa adăugă: Trebuie să facem ceva.

Marcus nu protestă. Nu era rolul lui s-o contrazică. După mama lor, Lucilla avea să fie următoarea stăpână din Vale. Chiar dacă era destinat să îmbrace mantia de protector al stăpânei, îşi ştia locul.

Fără să scoată o vorbă, ieşi după Lucilla şi închise încetişor uşa.

*

Heather îşi ţinea echilibrul pe bara de sus a gardului de la padocul pentru vite, gol acum, şi se

uita fix la conac, fără să-l vadă.

Era nefericită. Distrusă, descurajată. Se trezise cu atâta speranţă în inimă, cu credinţa că viitorul lor împreună era asigurat şi că avea să fie minunat.

Acum… îşi simţea sufletul mort şi pustiit.

Ce avea să facă mai departe? Exista vreo opţiune? Sau aceasta era cu adevărat sfârşitul?

Se părea că, de această dată, Catriona şi Stăpâna se înşelaseră. Nici măcar vraja colierului n-o ajutase.

Cu gândul la Catriona, se uită cu atenţie la conac. Cu mâinile întinse de fiecare parte, ţinându-se de bara de sus, studie clădirea din piatră cenuşie, scăldată în lumina aurie a apusului. Era o casă plină cu iubire, cu o energie tangibilă şi o atmosfera încărcată de grijă şi de afecţiune, care îi învăluia şi îi pătrundea pe toţi cei care locuiau acolo.

Aceasta era creaţia, rodul iubirii dintre Catriona şi Richard. Un cămin plin de lumină nesecată, de râsete şi de viaţă vibrantă. De viaţă eternă, cuprinzând trecutul, prezentul şi viitorul.

Căminul unei familii cu bucurii şi obligaţii împărţite de comun acord. Aşa ceva dorea şi ea să creeze cu Breckenridge. Vorbiseră despre asta, dar ideea nu îmbrăcase încă o formă concretă în mintea ei.

Acum că avea în faţa ochilor conacul, un exemplu prea concret, cu o rezonanţa prea puternică pentru a fi omis, aşa cum refuzase să

conştientizeze viitorul, cel mai drag vis al ei, un vis pe care îl purtase în suflet, făcuse aşa mult parte din ea, încât nu se străduise niciodată să-l examineze, fiindcă nu avusese niciun motiv s-o facă. Sau să-l recunoască.

Acum putea să renunţe la el.

Dacă îl lăsa pe Breckenridge să plece singur, să iasă din viaţa ei, nu urma să mai aibă nicio şansă de a-şi împlini visul.

Pentru că visul ei nu se putea împlini decât cu bărbatul pe care îl iubea. Fără el, viitorul avea să-i fie mereu sumbru, lipsit de iubire, de scânteia vieţii.

Era tentant să se lase cuprinsă de disperare, să abandoneze cursa şi să se cufunde în mlaştina deznădejdii, dar undeva, în străfundurile minţii ei, auzea nişte clopoţei veseli şi cristalini şi un cor.

Aproape că distingea vocile: erau a mătuşii ei Helena, a lui Lady Osbaldestone, a mătuşii ei Horaţia, a mamei sale şi altele care se auzeau mai slab.

„Ai de gând să renunţi aşa, pur şi simplu? Nu vrei să-ţi împlineşti visul? Dacă da, cât eşti dispusă să rişti pentru asta? De pildă, ţi-ai sacrifica mândria? Ai de gând să-l laşi să plece şi să permiţi ca viitorul de aur pe care l-ai visat să-ţi scape printre degete? Sau ai de gând să lupţi pentru ce îţi doreşti?”

Cu ochii minţii, vedea expresiile şocate, privirile uimite sau dezamăgite ce ar însoţi întrebările în caz că dădea răspunsuri greşite.

Bărbiile lor ridicate cu fermitate.

Stătu mai mult timp aşa, pe bară, cu privirea aţintită spre conac, gândindu-se la toate aspectele.

Treptat, mintea i se limpezi.

Toate lucrurile mai puţin importante dispărură încet, până când hotărârea ei rămase de nezdruncinat.

Până văzu clar singura cale pe care putea s-o urmeze, singura prin care putea să-şi rămână credincioasă ei înseşi, visului ei, ambiţiei care o trimisese la salonul lui Lady Herford cu atâtea seri în urmă.

Acela fusese începutul drumului ei, la al cărui sfârşit nu ajunsese încă. Nu putea să renunţe acum doar pentru că drumul din faţa ei devenise insuportabil de greu. Trebuia să lupte dacă voia să reuşească. Pandantivul din cuarţ roz dintre sânii ei îi stimula simţurile.

Catriona îi spusese că trebuia să-şi pună inima în pericol dacă voia s-o câştige pe a lui. În naivitatea ei, crezuse că trebuia să-i arate iubirea ei pentru ca el să-i răspundă în acelaşi fel. Dar asta ar fi fost prea uşor, nu o încercare grea.

Acum se afla în faţa adevăratei probe – să-şi ia curajul în ambele mâini, să revină cu el la Londra, să-i accepte cererea în căsătorie, să continue strădaniile şi lupta pentru a-l face s-o iubească aşa cum îl iubea ea, să pună la adăpost viitorul de aur pe care îl preconiza pentru amândoi. Acesta era riscul cel mai mare – ultima aruncare a zarurilor.

Să-şi lase viaţa în mâinile sorţii.

Sau, cum părea să fie cazul, ale Stăpânei.

Scoase un oftat. Nu era deloc sigură de felul în care aveau să meargă lucrurile, dar… în ea era o hotărâre neclintită, o certitudine izvorâtă din străfundurile fiinţei sale, ambele sprijinind-o şi ancorând-o.

Mintea ei lucra febril, evaluând mai multe mijloace prin care să-şi exprime schimbarea de atitudine, când, auzind nişte voci cristaline, privirea îi fu atrasă în direcţia conacului.

Spre Lucilla şi Marcus.

Ieşind din umbra zidurilor, amândoi îşi ridicară ochii, o văzură şi o arătară cu degetul. Şi îl traseră de mână pe bărbatul din urma lor. Breckenridge.

Sporovăind cu vocile lor subţirele, gemenii îl trăgeau spre ea.

Ea făcu ochii mari, îngrozită la gândul că gemenii hotărâseră să facă pe mijlocitorii şi voiau să-l aducă pe Breckenridge în faţa ei, apoi să le facă morală amândurora.

— O, nu!

Ba da, trebuiau să discute – ea trebuia să-i spună că se răzgândise, trebuia să găsească o punte peste prăpastia ce se căscase între ei, dar să aibă această confruntare cu de-a sila şi în faţa unui public curios… o, nu.

Însă nu avea cum să se sustragă.

Cei trei se apropiau, Breckenridge fără nicio tragere de inimă, dar, neavând prea multă

experienţă cu copiii, mai ales cu unii ca gemenii aceştia, nu ştia cum să scape de ei.

În plus, Lucilla sporovăia mereu şi nu-i dădea „prizonierului” lor nicio şansă să se opună.

Lucilla şi Marcus ajunseră la începutul potecii, cam la douăzeci de metri de locul în care stătea Heather. Lăsând brusc mâinile lui Breckenridge, cu ochi strălucitori şi chipuri vesele, gemenii veniră în fugă spre ea, râzând şi făcându-i semne.

Privirea lui Heather se aţinti asupra lui Breckenridge – şi a lui asupra ei. El încetini, apoi se opri la începutul potecii. De parcă nu ştia cum avea să fie primit.

Dar acestei nesiguranţe îi luă repede locul obişnuita aroganţă, care o săgetă drept în inimă.

Gemenii erau acum aproape de ea, aşa că îşi mută privirea la ei. Aveau braţele ridicate, fluturându-şi-le deasupra capetelor, părând a vrea s-o prindă de mâini.

Reuşind să zâmbească slab, ea îşi luă ambele mâini de pe bară. Într-un echilibru fragil – preţ de numai o secundă –, îşi întinse braţele spre ei, de fiecare parte.

Ei ajunseră la ea. Două palme micuţe le atinseră pe ale ei.

Instinctiv, ea îşi lăsă greutatea în spate, aşteptându-se ca ei s-o prindă şi s-o tragă, dar niciunul nu schiţă un asemenea gest.

Spre marea ei uimire, simţi că se clatină. Scoase un ţipăt.

Cu braţele larg deschise, căzu de pe gard.

În acest timp, îl auzi pe Breckenridge strigând-o.

Buf! Căzuse pe un petic de iarbă moale ca o pernă. Terenul de după gard era un pic mai jos decât poteca. Trăgând aer în piept, îşi suflă părul de pe faţă. Îşi dădu seama într-o clipă că nu avea nimic rupt, că stratul de iarbă de lângă gard, mai puţin păscut de animale, fusese destul de gros ca s-o salveze. Era puţin şocată şi avea ţinuta în dezordine, dar nimic altceva. Încercă să se ridice pe coate şi zări două feţişoare palide, îngrozite, uitându-se la ea printre şipcile gardului. Reuşi să le zâmbească tremurat.

— N-am păţit nimic.

Pământul se cutremură sub paşii lui Breckenridge, care venea în fugă la ea. Strângându-şi fustele în jurul picioarelor, îşi ridică glasul şi spuse:

— Sunt bine.

Îndreptându-se de spate, se mai uită o dată la gemeni…

Erau fascinaţi de ceva din spatele ei şi păreau din ce în ce mai înspăimântaţi…

Cu nervii încordaţi şi cu simţurile alertate, ea se întoarse încet şi se uită în padoc – la taurul scoţian masiv cu blana jerpelită, cu capul în jos şi coarnele ascuţite îndreptate spre ea, cu ochii galbeni şi fioroşi aţintiţi asupra ei, care lovea pământul cu copitele la vreo douăzeci de paşi distanţă, gata de atac.

Monstrul fornăi furios.

Înainte să vadă ea muşchii taurului încordându-se, Breckenridge sări gardul şi ateriză lângă ea.

— Repede!

O înşfăcă, o ridică în aer şi o trecu peste gard.

Când o lăsă jos, ea se împiedică, dar îşi reveni imediat.

Taurul începuse să atace. Când se repezi furios spre gard, copitele sale zguduiră pământul.

Breckenridge îşi aruncă un braţ peste bara de sus.

Ea îl apucă de mânecă folosindu-şi ambele mâini şi îl trase.

— Repede! Grăbeşte-te! El se urcă pe o bară…

Taurul se izbi în gard.

Gardul se clătină, se cutremură, se înclină. Breckenridge icni, ochii i se măriră, orb de durere. Privindu-l, lui Heather i se tăie respiraţia.

Se uită în jos şi văzu un corn cu vârful plin de sânge ieşind printre şipci.

— O, nu!

Fornăind hidos, taurul îşi scoase brusc cornul şi dădu înapoi. Ochii lui Breckenridge se închiseră. Leşinase.

— Nu!

Taurul se învârtea furios. Suindu-se până la jumătatea gardului, Heather îl înşfăcă pe Breckenridge de spatele hainei şi trase din toate puterile.

— Hai odată! Trebuie să ajungi în partea cealaltă.

El făcu un efort supraomenesc să-şi revină. Muşchii îi tremurau când reuşi să sară pe o altă bară.

Trăgând, târând, Heather se uită la gemenii care rămăseseră încremeniţi, cu ochii holbaţi şi cu gurile căscate.

— Ajutaţi-mă!

Marcus îşi reveni primul din şoc. Veni în fugă, urcă gardul, îl apucă şi el pe Breckenridge, trăgându-l apoi cu toată puterea.

Apoi veni şi Lucilla, dar, în loc să asiste la scena de groază, se dădu mai în jos pe gard, îl ameninţă pe taur cu degetul şi începu să îngâne un cântecel ciudat.

Heather aruncă o privire taurului – cu o imensă uşurare, văzu că fiara se uita nedumerită la Lucilla şi se oprise din atac.

— Slavă Domnului! Sau Stăpânei.

Breckenridge îşi pierdea puterile cu rapiditate. Nici cu ajutorul ei şi al lui Marcus, nu reuşise să ajungă decât la a doua bară de sus – apoi se prăbuşi peste aceasta. Ea îl prinse în braţe, iar Marcus se strădui să-i întârzie căderea; apoi vicontele căzu pe spate pe cărarea cu iarbă puţină.

Iar ea văzu în sfârşit rana oribilă din şoldul lui drept.

— O, Doamne! Sângele se revărsa din gaura făcută de cornul taurului. Îngenunchind lângă el, îşi puse palmele să oprească şuvoiul fierbinte şi apăsă cu putere. Îi privi chipul, pleoapele lăsate,

liniile albe din jurul gurii şi înţelese că nu-şi pierduse cunoştinţa.

Aruncă o privire înspre gemeni.

— Daţi fuga acasă şi chemaţi-le aici pe mama voastră şi pe Algaria. Spuneţi-le ce s-a întâmplat. Hai, repede!

Ei se şi întorseseră cu faţa spre conac când rosti ea ultimele cuvinte. O luară la fugă pe potecă, apoi trecură de grajd, către uşa din spate a clădirii.

Ea îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Breckenridge, la sângele care îi şiroia printre degete. Palmele ei alăturate abia acopereau rana. Avea nevoie de un tampon să oprească şuvoiul.

Fără şal, neavând mâinile libere, să-i desfacă cravata, înşfăcă pulpana hainei lui, o făcu ghem şi o apăsă pe rană – apoi o luă de acolo, sări în picioare, îşi scoase juponul şi se lăsă iar în genunchi. Făcu un ghemotoc din material, îi ridică haina şi apăsă pe rană cu tamponul astfel improvizat.

Mai bine. Apăsă mai cu putere pe bandaj şi sângerarea încetini. Se uită la faţa lui. Văzându-i buzele strânse, îşi dădu seama că era conştient. Oare era mai bine dacă rămânea aşa? Privindu-i chipul, trăsăturile atât de îndrăgite acum, simţi un fior de gheaţă în suflet.

Putea să moară.

— Nu mă înţelege greşit, dar cum ai îndrăznit să-ţi rişti viaţa? Ce naiba a fost în capul tău de ai sărit aşa peste gard? Puteai să stai în partea

cealaltă şi doar să mă ajuţi să sar.

Chiar şi în propriile ei urechi, vocea îi suna isteric. Sub degetele ei, materialul alb începea să se înroşească.

Respiră cu greu.

— Cum ai putut să-ţi rişti viaţa? Viaţa ta, prost ce eşti! Apăsă cu tot corpul pe bandaj, mai trase aer în piept. El tuşi uşor şi îşi mişcă puţin capul.

— Să nu îndrăzneşti să mori în faţa mea!

El îşi mişcă buzele, dar ochii îi rămaseră închişi.

— Dar, dacă mor – vorbele lui erau mai mult şoptite –, nu va trebui să te căsătoreşti nici cu mine, nici cu altcineva. Chiar şi cei mai severi oameni din înalta societate vor considera că moartea mea pune capăt întregii chestiuni. Vei fi liberă.

— Liberă? Apoi îşi aminti primele lui cuvinte. Dacă mori? Ţi-am spus, să nu îndrăzneşti! N-am să te las, îţi interzic! Cum m-aş putea mărita cu tine dacă mori? Şi cum naiba să trăiesc dacă tu nu mai eşti în viaţă? Pe când îi ieşeau din gură aceste cuvinte pe jumătate isterice, dar încărcate de sentimente, îşi dădu seama că spunea purul adevăr. Viaţa ei n-ar mai merita trăită fără el. Ce am să fac cu viaţa mea dacă tu mori? El oftă încetişor, aparent neimpresionat de panica ei – sau nu o conştientiza?

— Te vei mărita cu alt biet nătărău, aşa cum te gândeai.

Vorbele lui o dureau.

— Tu eşti singurul nătărău cu care vreau să mă mărit. Răspunsul ei vag ironic veni odată cu un val crescând de spaimă. Se uită în jur, dar nu văzu pe nimeni. Ajutorul nu venise încă.

Se uită iar la el şi aplică presiune mai mare pe tamponul ce se înroşea încet. Nu vreau doar să mă mărit cu tine, ci şi să te duc de nas tot restul vieţii tale. Este cel mai mic lucru pe care îl pot face pentru a te pedepsi pentru asta – pentru şocul pe care l-am suferit din cauza ta. Trebuie să ştii că mă răzgândisem chiar înainte de acest incident; mă hotărâsem să devin vicontesa ta şi să-ţi dau atât de mult de furcă prin săli de bal şi saloane, încât să încărunţeşti în doi ani.

El oftă încet, resemnat, dar o asculta. Studiindu-i faţa, ea îşi dădu seama că aiurelile ei îi distrăgeau atenţia de la durere. Făcu un efort de imaginaţie şi turui mai departe:

— Am hotărât să redecorez Baraclough în stil imperial francez – totul în alb şi auriu, şi scaune cu picioare atât de delicate, că nici nu îndrăzneşti să te aşezi. Cât despre casa noastră de la ţară, am ceva în minte legat de trăsura mea, aceea pe care o să mi-o cumperi drept cadou de nuntă.

Ea îi dădea înainte, prea puţin atentă la ce zicea, lăsând pur şi simplu să-i iasă din gură cuvintele şi imaginile la care visase, realizând astfel un tablou plin de fantezie, în culori vibrante, dar în cea mai mare măsură fidel speranţelor şi aspiraţiilor ei. Viziunea ei despre viaţa lor împreună.

Când sângele încetă să mai curgă, când vocea începu să i se îngroaşe de la lacrimile provocate de spaima că nu vor mai apuca să se bucure de toate cele descrise de ea, încheie spunând:

— Aşa că vezi, n-ai voie să mori acum. Cu o furie clocotitoare în glas, izbucni: Nu acum când m-am răzgândit şi accept să mă întorc la Londra cu tine.

El îşi umezi buzele şi şopti:

— Într-adevăr?

— Da! Vocea lui slabă o sperie şi mai tare. Ca reacţie, ridică tonul: Nu-mi vine să cred că eşti atât de prost să-ţi rişti viaţa aşa! Nu trebuia să te pui în pericol ca să mă salvezi pe mine!

— Ba da. Vocea îi era mai fermă acum, şuierând cuvintele printre dinţii încleştaţi.

Ea îi sesiză furia. Era bună furia? Îl ajuta să nu moară? El îşi încruntă sprâncenele negre.

— Cum poţi să fii atât de proastă să crezi că nu mi-aş risca viaţa pentru tine, după ce te-am protejat atâta, am avut grijă să fii în siguranţă pe tot acest drum, am vegheat asupra ta în tot acest timp? Ce altceva să fi făcut?

Ea se uită fix la el, la chipul lui. Se uită la boabele de mărgăritar care îi curgeau din ochi.

— O, Doamne! şopti ea atât de încet, că el nici n-o putu auzi. Înţelese dintr-odată totul, tot ce luase de bun înainte.

Bărbaţii ca el îşi protejau fiinţele iubite, fără egoism, fără reţineri, până la moarte.

Această descoperire o şocă. Piesele mozaicului

ce reprezentau felul în care îl înţelegea ea se potriveau acum, reconstituiau întregul la perfecţie. Viaţa lui atârna acum de un fir de aţă. Trebuia să fie sigură – iar armura lui era cât se poate de fragilă.

Privindu-i mâinile ce apăsau pe tamponul aproape îmbibat cu sânge, el îşi căută cuvintele, tonul corect şi îi spuse cu multă blândeţe:

— Moartea mea, chiar şi rănirea mea gravă, te-ar fi eliberat de orice obligaţie de a te căsători cu mine. Societatea ar fi acceptat şi acest rezultat.

Se mişcă, fiind clar că avea dureri mari. Ea trase aer în piept – simţindu-i durerea de parcă era a ei –, apoi el îi prinse cu degetele lui lungi încheietura mânii drepte şi o strânse.

Heather simţea că el o folosea ca pe o ancoră cu care să se agaţe de viaţă, pentru lume.

Când vorbi din nou, tonul îi era aspru:

— O da, după ce am făcut atâtea eforturi, în toţi aceşti ani, ca să te feresc de primejdii, chiar şi de mine, cum crezi că aş fi putut să te las pradă unui taur înfuriat? Oftă încet. Slab. Trase puţin aer în piept, cu buzele schimonosite de durere, dar continuă pe un ton hotărât: Crezi că puteam să te văd rănită când, în sfârşit, după toţi aceşti ani lungi, am înţeles de ce te-am dorit întotdeauna: pentru că eşti singura femeie cu care vreau să mă însor? Şi ai crezut că pot să te văd atacată fără să mişc un deget? Chipul îi fu străbătut de o umbră de supărare. Te întreb, chiar asta ai crezut? Îţi sună logic?

El continuă, rostind cuvintele din ce în ce mai greu, căci limba i se împleticea şi vocea îi slăbea. Ea asculta, încordându-şi auzul să prindă fiecare vorbă, pe când el era la un pas de delir, aiurând în frânturi de fraze pe care ea le sorbea, le păstra în inima ei.

Îi împărtăşea visurile, dar într-o altă formă, mai rafinată.

— Nu stil imperial francez – stejar englez rezistent, masiv. Poţi folosi ce culori vrei, dar nimic aurit, îţi interzic. În cele din urmă, se avântă mai mult ca ea. Îmi doresc cel puţin trei copii – nu doar un moştenitor. Cel puţin trei – şi mai mulţi, dacă eşti de acord. O să avem doi băieţi, cu siguranţă – surorile mele cele urâte ne vor bate la cap în privinţa asta. Dar pe urmă… câte fete ai să vrei… numai să arate ca tine. Sau poate ca sora mea Cordelia – ea e cea mai drăguţă din cele două urâte. Îşi iubea surorile cele urâte şi rele. Heather îl asculta cu lacrimi în ochi, dar el era din ce în ce mai puţin conştient, şi vocea îi slăbea treptat.

Până la urmă, obţinuse declaraţia la care ţinea atât de mult, dar nu în cuvintele la care se aşteptase, ci prin alte metode mai convingătoare, mai presus de orice îndoială.

Fusese protectorul ei, statornic, neclintit, întotdeauna lângă ea; la un astfel de bărbat, îndrăgostit de o femeie ca ea, faptele erau mult mai presus de o declaraţie de dragoste. Iubirea pe care insistase ea să i-o declare fusese acolo în tot acest timp, dovedită zi de zi chiar sub ochi ei, dar

ea n-o văzuse.

N-o văzuse pentru că o interesau alte lucruri şi pentru că, fiind constrânsă să reziste aceluiaşi gen de protecţie din partea fraţilor şi a verilor ei, nu o apreciase pe a lui, nu îşi dăduse seama că a lui era expresia sentimentelor sale pentru ea.

Până acum.

Până acum, când aproape îşi dăduse viaţa pentru ea.

O iubea – o iubise întotdeauna. Pricepuse acum, privind în trecut la toţi acei ani. O iubea de pe vremea în care se îndrăgostise şi ea de el – din clipa în care se văzuseră la nunta lui Michael şi a lui Caro, în Hampshire, cu patru ani în urmă.

Păruse indiferent, rezervat – o ţinuse la distanţă –, crezând, în mod greşit, că nu era un soţ potrivit pentru ea.

Se înşelase şi în această privinţă.

Acum înţelegea totul. Şi, pe când îi şiroiau lacrimile pe obraji, ştia în adâncul sufletului ei cât de potrivit era el pentru ea. Ştia şi se bucura.

Şi se temea.

Vocea lui abia se mai auzea, devenea letargic; nu se mai înţelegea ce spunea.

Degetele care o prinseseră tare de încheietură îşi slăbeau strânsoarea. Ea adulmecă, se uită în jur.

— Unde naiba sunt cu toţii?

Cel puţin încetinise sângerarea, dar se gândea că el pierduse mult prea mult sânge.

Trase o gură de aer, îşi adună puterile fizice şi

mentale, se aplecă şi îi atinse buzele cu ale ei.

— Ssst. Ţine-te de mine mereu – nu-mi da drumul niciodată. Vocea ei ameninţa să se frângă. Mai inspiră o dată, în culmea disperării, clipi des, apoi continuă: Nu mai durează mult şi o să vină cineva. Rezistă până atunci, rămâi cu mine, nu pot trăi fără tine.

Continuă să-i vorbească încet, în acelaşi ritm, să-i insufle dorinţa de a trăi, dar îl simţea din ce în ce mai departe de ea.

Abia auzi zgomot de pasi, abia simţi energia emanată de sosirea celor de la conac, nu-şi putea lua ochii de la chipul lui.

El îşi pierdu cunoştinţa când ei se apropiau.

Apoi Catriona, Algaria, Richard şi ceilalţi ajunseră acolo, agitându-se în jurul lor, preluând controlul, dând-o deoparte cu blândeţe.

Richard o apucă de umeri cu mâinile lui mari şi o ridică, apoi o duse mai încolo.

— Lasă-le pe ele să aibă grijă de el.

Ea icni şi încuviinţă din cap, dar, când Richard o lăsă în grija doamnei Broom, care îi sugeră cu blândeţe să se întoarcă la conac, refuză scuturând scurt din cap.

— Rămân cu el.

Nu accepta să plece de lângă el.

Catriona adusese ceva să bandajeze rana înainte să-l ridice de acolo.

Ea şi Algaria lucrau repede; îi tăiară hainele, apoi îi curăţară rana. Heather respiră adânc şi se linişti puţin; în ciuda stării în care era, deveni mai

fermă. Cu un zâmbet, mai degrabă o grimasă, îi mulţumi doamnei Broom, apoi înaintă spre trupul nemişcat de pe jos.

Se opri lângă Catriona şi spuse:

— Trebuie să ajut şi eu. Spuneţi-mi ce să fac.

Atât Catriona, cât şi Algaria îi aruncară priviri pătrunzătoare, apoi Catriona dădu aprobator din cap. Îi indică borcanele cu alifii de alături.

— Asta cu capac albastru. E doar pentru moment, dar trebuie să facem tot ce putem împotriva infecţiei.

Heather luă borcănaşul, scoase capacul şi se pregăti să aplice alifia. El o salvase.

Viaţa lui era acum în mâinile ei.

Capitolul 20

Bărbaţii îl cărară pe Breckenridge pe targă până în casă. Începea să se însereze pe când Heather îi urma pe uşa laterală în casă. Catriona şi Algeria se duseseră în grădina de plante medicinale, în căutare de ingrediente pentru poţiuni şi infuzii. Doamnele Broom şi Henderson plecaseră înaintea lor în grabă, ca să-i facă patul lui Breckenridge.

Se aprindeau luminile în toată casa. În vreme ce Heather trecea prin holul de la intrare, cineva îi dădu un mic felinar. Un valet apăru în faţa tărgii cu un felinar mare, ca să lumineze drumul celor

care-l cărau pe viconte.

Scara principală era mare şi în spirală. După ce bărbaţii se hotărâră cum să urce, se întoarseră spre turn şi spre camera lui Breckenridge de la următorul etaj, doar ca să o găsească pe doamna Broom făcându-le cu mâna la o altă uşă aflată în galerie.

— N-o să puteţi urca scările din turn fără să-l zgâlţâiţi. Am făcut aici patul.

Odaia în care intrară era un amestec între un dormitor şi o cameră de zi. Două servitoare puneau cearşafuri şi înfoiau pernele unui pat cu baldachin. Henderson şi un valet aţâţau focul care trosnea deja în cămin.

Richard şi ceilalţi trei care cărau targa îl duseră pe Breckenridge la marginea patului, cât mai aproape de cămin. Puseră targa pe podea, apoi, îndrumaţi de Richard şi de doamna Broom care îngenunchease pe pat ca să ajute bolnavul, puseră trupul greu al vicontelui pe un cearşaf simplu din bumbac, întins peste cuverturi şi perne.

Imediat ce Breckenridge fu întins, ceilalţi trei bărbaţi luară targa şi plecară. Richard ramase la căpătâi, uitându-se la Breckenridge.

Heather stătea la picioarele patului cu privirea aţintită asupra lui.

Apoi Catriona intră valvârtej, urmată de Algaria şi de alte trei femei mai în vârstă. Catriona se duse direct la pat, oprindu-se la capul lui Breckenridge. Îl strânse uşor de mână pe Richard, apoi şi-o retrase.

— De-acum ne ocupăm noi.

Heather simţi cum Richard o priveşte cu privirea, apoi se uită la soţia lui.

— Cât de grav e? Să trimit după Caro şi Michael?

Catriona îl cercetă pe Breckenridge cu privirea, apoi îi puse mâna pe obraz. Ezită, trase aer în piept şi zise:

— Nu e deloc bine. Nu cred că o să moară, însă… da, ar trebui să trimiţi după Caro.

— Mai are şi două surori, Constance şi Cordelia. Vocea lui Heather părea să vină de la mare depărtare. El… sunt apropiaţi. Caro ştie cum să dea de ele.

Richard se uită la ea o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— O să trimit imediat un mesager la Michael. Scuturând uşor din cap înspre Catriona, se duse la Heather, se opri, îi puse o mână pe umăr şi o strânse încet. E în viaţă, aşa că mai există speranţă.

Ea dădu aprobator din cap, fără să-şi ia ochii de la faţa nemişcată şi palidă a lui Breckenridge.

Richard plecă din cameră.

Cele trei femei din spatele şi din jurul ei aşezau pe diferite suprafeţe bandaje, sticluţe, oale şi instrumente. Un valet apăru în pragul uşii cu un coş pentru jar în mână. Catriona îl văzu şi îi arătă un loc în mijlocul camerei.

— Pune-l acolo!

Algaria se opri lângă pat, în faţa Catrionei,

uitându-se cum aceasta din urmă îi examina ochii lui Breckenridge. Algaria îi aruncă o privire lui Heather, apoi o luă pe lângă pat şi se opri alături de ea.

— Du-te să te speli pe mâini.

Heather se încruntă, îşi privi mâinile şi îşi dădu seama că erau pline de sânge uscat.

— Du-te în camera ta, spală-te bine de tot şi pune-ţi nişte haine călduroase şi confortabile. Tonul Algariei era egal, sigur şi plin de compasiune. Apoi du-te la bucătărie şi spune-i bucătăresei să-ţi dea ceva de-ale gurii. După ce-ai făcut toate astea, poţi să te întorci şi să te uiţi la noi. Am mai făcut asta de multe ori şi nu avem nevoie de ajutor. N-ai cum să-l ajuţi în următoarea oră, însă, după aceea… atunci trebuie să fii aici, când el s-ar putea să aibă nevoie de tine. E preferabil să fii atunci într-o stare bună, ca să-i fii de folos.

Algaria vorbise încetişor şi cu fermitate. Heather o ascultă şi nu găsi niciun motiv să se împotrivească. Trase aer în piept, apoi încuviinţă din cap.

— În regulă.

După o ultimă privire aruncată bolnavului nemişcat din pat, se întoarse şi plecă din cameră.

*

Se întoarse o oră mai târziu, după ce se spălase, mâncase şi se îmbrăcase cu o rochie din

lână pe care o servitoare săritoare o găsise pentru ea; avea şi un şal tricotat pe umeri.

Poate se simţea mai bine fizic, dar înlăuntrul ei… nu fusese niciodată mai cuprinsă de o teamă atât de îngrozitoare.

Intră în cameră şi le văzu pe cele trei femei în vârstă strângând cearşafurile, ce mai rămăsese din hainele lui Breckenridge, bandajele pline de sânge şi ligheanele cu apă roşiatică. În ciuda efortului depus, pe chipuri li se citea îngrijorarea. Ieşiră, luând cu ele toate boccelele. Heather se apropie de pat, în tăcerea care se aşternuse. Algaria era ghemuită în faţa focului, punând mai multe lemne. Perdelele de la baldachin aflate cel mai aproape de uşă şi de capătul patului erau trase, ca bolnavul să nu stea în curent. Trecând de ele, se uită în patul cufundat în întuneric.

Breckenridge zăcea întins pe spate sub cuverturi, cu braţele pe lângă trup. Era palid, dar trăsăturile sale frumoase şi severe rămăseseră neschimbate. Buzele îi erau ca o linie subţire, nemişcată.

Ţinea ochii închişi, genele lui lungi fiind ca două semicercuri negre, în contrast cu pielea palidă a feţei. Părul său brunet şi lung îi fusese dat de pe frunte.

Arăta ca o efigie.

Catriona stătea lângă pat, cu braţele încrucişate, uitându-se la el. Cu ochii mari, Heather o privi speriată şi implorator pe Catriona.

— E în viaţă.

De uşurare, pământul aproape îi fugi de sub picioare. Catriona nu-şi ridică privirea.

— Am oprit sângerarea, continuă ea. Te-ai descurcat bine. Noi am făcut restul şi, fie Stăpâna binecuvântată, niciun organ vital nu a fost afectat.

— Adică o să se facă bine?

Catriona ezită, apoi spuse:

— N-o să moară de la rană. Infecţia este adevăratul pericol. Am făcut tot ce-am putut. I-am pus nişte comprese cu ierburi foarte puternice. O să-i punem altele de două ori pe zi, de fiecare dată când îi schimbăm bandajele. Însă ca să lupte cu infecţia, trebuie să aibă putere şi voinţă. Ridicându-şi în cele din urmă privirea, Catriona se uită la Heather. Tot ce putem face e să aşteptăm, să ne rugăm şi să-l ajutăm cum putem. Trăgând adânc aer în piept, Heather încuviinţă din cap. – Îi voi fi alături.

Catriona o studie o clipă – cu privirea ei care pătrundea până în sufletul omului –, apoi îşi lăsă braţele pe lângă corp şi înconjură patul, făcându-i lui Heather semn să-i ia loc la căpătâiul lui Breckenridge.

— Clopoţelul e lângă policioară. Să suni dacă se agită sau dacă ai nevoie de ceva. Să ne ceri ajutorul.

— Sau sfatul. Algaria se ridică din dreptul focului. Şi ea o cercetă cu privirea pe Heather. Nu uita, credinţa e soluţia. E singurul lucru pe care li-l putem da când sunt treji, când se agită, când delirează. Trebuie să credem. Să credem. Să-i

convingem de asta. Doar credinţa noastră absolută, neclintită va fi suficient de puternică să-i facă şi pe ei să creadă.

Heather se uită în ochii Algariei – ochi bătrâni, ochi înţelepţi. Vorbea despre viaţă sau despre dragoste? Sau despre amândouă?

Poate că, în cazul acesta, viaţa şi dragostea erau acelaşi lucru. Ridicând privirea, Heather dădu aprobator din cap.

— Înţeleg.

— Bine. Întorcându-se să o urmeze pe Catriona, care, după ce asistase la schimbul de replici, părăsea odaia, Algaria adăugă: Una din noi o să vină la câteva ore, în caz că apare vreo schimbare sau ai nevoie de ceva. Nu cred că se trezeşte în noaptea asta, însă, atâta timp cât respiră, nu trebuie să ne facem griji că este ceva în neregulă.

Recunoscătoare pentru că o liniştise, Heather le urmări pe cele două femei ieşind din odaie şi închizând uşa.

Apoi îi aruncă o privire lui Breckenridge, care stătea atât de tăcut pe pat. Un scaun cu spătar era aşezat între pat şi cămin. Îl trase spre pat, se aşeza pe el, se sprijini cu coatele pe cuverturi, îi lua una din mâini – atât de rece şi de lipsită de viaţa – şi i-o ţinu între palmele ei.

Îl motiva să trăiască.

Făcând abstracţie de senzaţia de gol imens din odaie, de sentimentul dezolării ce plana deasupra lor, îşi concentră toată energia asupra unui singur

scop.

El trebuie să trăiască.

Trebuia să facă orice îi stătea în putere.

El era totul pentru ea, lumea ei. Ştia asta acum, credea asta – credea cu mintea, cu inima, cu sufletul, cu fiecare părticică a fiinţei sale.

Nu avea, cu niciun chip, să-l lase să moară.

Nu se trezi. Nici în acea lungă noapte, nici în ziua care urmă. Heather părăsi odaia, plecă de la căpătâiul lui doar câteva minute.

În timpul perioadei de veghe din prima noapte, se pusese lângă el în pat; dormea – moţăia – cu una din mâinile lui într-a ei, în caz că se trezea.

El nu se mişcase deloc.

*

A doua zi era mohorâtă şi friguroasă şi în geamuri bătea o ploaie răzleaţă. Catriona şi Algaria tot intrară şi ieşiră din odaia lui pe tot parcursul zilei, îi schimbară bandajele şi compresele folosite pentru a scoate infecţia din organism.

Heather le ajută; toate trei reuşeau împreună să-l mişte, să-l dezbrace, să-l spele, să-l cureţe, apoi să-l bandajeze din nou.

Heather nu vorbi mult; nu prea avea ce să spună.

Ei i se părea că rana era mai curată, însă tot arăta îngrozitor – o rană urâtă la şold. Văzând cât

de grav era, se rugă de două ori mai fierbinte lui Dumnezeu, Stăpânei, oricărei zeităţi care ar asculta-o. Heather era recunoscătoare că vicontele supravieţuise, însă era şi mai dornică să-şi continue viaţa.

Catriona şi Algaria schimbau păreri în şoaptă. Heather nu trebuia să asculte ca să ştie despre ce vorbeau. Deducea totul din vocile şi din expresiile serioase întipărite pe chipuri.

Breckenridge trăgea să moară.

Când se lăsă din nou seara, tot nu se mişca. În conac domnea liniştea. Catriona mai veni la el o ultimă dată înainte să se ducă la culcare. După ce îl examină, se îndreptă de spate şi oftă. Apoi puse o mână pe umărul lui Heather şi o strânse uşor.

— Să ai credinţă.

Catriona îi dădu drumul şi părăsi odaia. Heather stătea pe scaunul de lângă pat, cu privirea aţintită asupra chipului bărbatului. Fără să vrea, degetele ei atinseră pandantivul de cuarţ trandafiriu dintre sâni.

„Să ai încredere. Să crezi.” Era încrezătoare.

Înţelegea acum ce voia soarta de la ea – să aibă puterea de a rezista indiferent de situaţie. Să-l iubească până la moarte, chiar dacă el se prăpădea, o părăsea.

Dragostei nu-i păsa de toate acestea. Pur şi simplu, era acolo. Dragostea era necondiţionată.

Dragostea era pentru totdeauna.

Avea încredere în dragoste. Credea în dragoste.

Avea să-l iubească până când moartea avea să-i despartă. Şi, dacă i se oferea prilejul, avea să-l convingă de asta. Pe când noaptea o învăluia, închise ochii şi se rugă.

El îşi reveni, însă nu era ca de obicei. Se simţea… detaşat. La mare depărtare. Încă era printre cei vii, însă părea separat de lume printr-un văl subţire.

Plutea.

Nu mai simţea durerea care-l chinuise zile întregi.

Nu mai simţea trupul în care stătuse 35 de ani – trupul care zăcea, slăbit şi chinuit în patul imens.

Acel trup – trupul lui – era îngheţat bocnă.

Vedea, dar nu cu ochii. Vedea, dar nu ştia cum şi de ce. Nu-şi mai dădea seama care simţuri îi spuneau ce ştia acum.

Frigul şi durerea… îl împinseseră afară. Din trupul său, în noapte.

După acel văl.

Simţea o senzaţie ademenitoare care îl încuraja să renunţe şi să plutească departe de lume, de durere, de frig şi de chinul îngrozitor. Trebuia doar să se hotărască şi să se rupă de realitate, legătura cu lumea avea să se frângă, iar el avea să găsească o binecuvântată pace. Acea pace era la o bătaie de inimă distanţă.

El – trupul lui din pat – mai răsuflă o dată adânc şi dureros… Şi se gândi să ia acea decizie.

Ultima lui decizie.

Ce motiv avea să trăiască?

Ce mai rămăsese să-l lege de acea lume?

În vreme ce gândul ăsta i se contura în minte, răspunsurile îl năpădeau. Tatăl lui.

Dragele lui surori, rele şi urâte. Heather.

Se opri la ea, întrebându-se de ce mai era pe listă. Nu îl iubea, îi ceruse să plece, să dispară… Atunci de ce mai era legat de ea?

Putea să simtă… acea legătură în această stare ciudată. O simţea, o vedea. Ca o coardă strălucitoare, tensionată, dar rezistentă; îi lumina mintea, era plină de viaţă, adevărată, puternică…

Era reală.

Crezuse că era singur, cuprins de frig şi de agonie, tăcut în patul imens, însă acea coardă strălucitoare… ducea undeva. Era fixată cumva. Îl lega de această lume, de viaţă.

O şoaptă din cealaltă lume îl înfioră, chemându-l, ispitindu-l.

Dar acum văzuse ce trăia în el, fusese fascinat de frumuseţea acestui lucru – trebuia să ştie, înainte să facă acel ultim pas hotărâtor şi să întoarcă spatele minunii, bucuriei.

Neţărmuritei frumuseţi a dragostei.

Simţurile îi reveneau – nu pipăitul sau vederea, ci corespondentul lor în lumea asta – şi ştiu imediat unde se termina coarda cea strălucitoare. Heather stătea la căpătâiul lui, însă îşi încrucişase braţele pe pat şi îşi pusese capul jos. O mână gingaşă era în palma lui slăbită. Părul ei era dispus în evantai, ca un fel de văl auriu

peste aşternut, câteva fire aurii formând o reţea delicată pe obrazul ei.

Dormea.

Se gândi imediat că nu stătea confortabil, că trebuia să se ridice şi să o aşeze ca lumea în pat…

Se opri, se gândi.

Îşi aminti că ea îl respinsese.

Îşi aminti că totuşi îşi riscase viaţa – ajunsese în pragul morţii – ca să o salveze.

Dacă trăia, ar face-o din nou.

Dragostea pentru ea era o parte integrantă din el – cea mai puternică, cea mai strălucitoare, cea mai bună parte din el.

Nu avea să-şi mai scoată acest lucru sau pe ea din inimă şi nici să-şi vândă sufletul… Sau mai degrabă îşi vindea sufletul decât să piardă dragostea, să o piardă pe ea.

Chiar dacă nu era a lui în sensul lumesc, obişnuit.

Avea să fie mereu a lui, să o protejeze în orice privinţă care conta pentru el.

Să o iubească.

Se uită la ea, o studie de la acea nouă distanţă, prin acea imagine distorsionată de văl.

Spusese că nu-i păsa dacă pleca… aşa că de ce era acolo?

De ce era – îşi extinse simţurile şi se asigură că era doar ea – la căpătâi, stând de veghe pe timpul nopţii?

Se concentră din nou asupra ei, văzu, simţi urmele lacrimilor pe care le vărsase.

Era convins că le vărsase pentru el. Ştia că îi păsa.

Alte cuvinte îi răsunau în minte; se concentră şi îşi aminti.

Acolo, lângă ţarcul taurului, când viaţa se scurgea din el şi îi era atât de frig, Heather îi spusese că se răzgândise – îi spusese că voia să se mărite cu el. Vorbiseră despre viitorul lor, despre lucrurile pe care aveau să le facă, să le înfăptuiască.

Amintirile îl copleşiră. Îl iubea.

Minunea acestui lucru îi distrase atenţia. Pe când el savura acest nou aspect strălucitor al realităţii, pluti din nou acolo unde fusese mai devreme.

Oscila între viaţă şi moarte.

Simţi din nou acea chemare, auzi acele voci, parcă mai insistente acum. Să renunţe la viaţă şi să părăsească lumea pe care o ştia.

Să o părăsească pe Heather. Să abandoneze dragostea lor.

Se uită din nou – cu detaşare, cu calm – la trupul său din pat. Rănile erau grave. Sub mirosul de ierburi şi poţiuni care i se dădeau, trupul său se zvârcolea în chinuri. Dacă se întorcea în acel trup, avea să petreacă zile întregi în chinuri, săptămâni într-o durere cruntă.

Se concentră asupra lui Heather cu acele simţuri ciudate. O văzu aşa cum era în acel moment – vulnerabilă, pierdută şi fără apărare. Şi părea aşa fragilă pentru că îl iubea şi pentru că

acceptase acest lucru.

Era atât de vulnerabilă emoţional.

Dacă el o părăsea… cine avea să o mai ţină în braţe, să o protejeze? Să aibă grijă de ea, să o apere?

Cine avea să o iubească?

Nu putea să plece. Indiferent cât se chinuia, în ciuda preţului pe care trebuia să-l plătească, nu putea să o părăsească – nu dacă exista vreo speranţă de a sta, de a rămâne lângă ea.

Auzi din nou acele chemări, mai clar de această dată. Să plece sau să rămână – trebuia să se hotărască.

Nu-i trebui mult timp ca să ştie ce avea de făcut. Pur şi simplu se gândi şi rosti un singur cuvânt:

— Nu.

Şi era iarăsi în trupul său.

Iar durerea îl cuprinse din nou.

*

— Arde. Heather îşi ridică privirea spre Catriona. Ce facem?

Expresia îngrijorată de pe chipul Catrionei nu reuşi să-i înăbuşe teama care o prinsese în gheare. După ce pielea lui îi fusese rece la atingere în prima noapte şi a doua zi, în această dimineaţă, când se trezise şi se uită la Breckenridge, văzuse puţină culoare în obrajii săi. Mâna pe care i-o ţinuse fusese caldă.

Din pricina inocenţei şi a lipsei de experienţă în privinţa unei răni grave, Heather crezuse că el avea să se facă bine. Vorbind încetişor, spunându-i toate lucrurile pe care aveau să le facă odată ce el se va însănătoşi, ea aşteptase nerăbdătoare să se trezească.

În schimb, făcuse febră, care tot crescuse până acum, iar după-amiaza târziu ajunsese foarte mare, ameninţând să-l cuprindă şi să-l distrugă cu totul.

Acum nu-i mai ştergeau fruntea cu apă rece, ci ajunseseră să-i pună cearşafuri înmuiate în apă rece, schimbându-le mereu, dar nimic nu-i scăzuse temperatura.

Continua să urce.

Cu braţele încrucişate, Catriona se uita în jos la el, apoi, de parcă ar fi tras o concluzie, încuviinţă scurt din cap.

— Are nevoie de o baie cu apă rece ca gheaţa. Am încercat orice fără rezultat, aşa că trebuie să facem asta. Ezită, apoi îi întâlni plivirea lui Heather. E riscant cu o asemenea rană, dar, dacă nu-i scădem temperatura, oricum îl pierdem.

— Acum? Fu singurul răspuns al lui Heather.

Catriona dădu ordine. În câteva minute, Henderson veni cu doi valeţi care duceau o cadă mare din tablă. Catriona le spuse să o pună în cealaltă parte a camerei, departe de cămin, deşi focul se stinsese de ceva vreme.

Primul valet care căra două găleţi cu gheaţă veni cinci minute mai târziu. Algaria venise din

camera copiilor şi supraveghea totul. Richard apăru cu Henderson şi cu alţi doi bărbaţi. Erau pregătiţi să-l ridice pe Breckenridge din pat şi să-l ducă până la cadă.

— O să trebuiască să-l cufundam, apoi să-l scoatem, le zise Catriona. Improvizară un fel de targă dintr-un cearşaf. Când Algariei i se păru că era suficientă gheaţă, bărbaţii îl puseră pe Breckenridge pe cearşaf, îl ridicară şi îl aşezară în cadă.

Cu braţele încrucişate, Heather se uita şi tremura.

În clipa în care bărbaţii se îndepărtară, lăsându-l pe viconte să se cufunde în apa cu gheaţă, ea se duse într-o parte a căzii, îngenunche şi îi luă o mână în ale ei.

De partea cealaltă a căzii, Catriona stătea aproape, observând totul. După câteva minute, Heather îşi dădu seama că femeia se uita la buzele lui Breckenridge.

Când începură să pălească, spuse:

— Scoateţi-l! Acum!

Heather se dădu înapoi, iar bărbaţii intervenir㠎.

Îl scoaseră din cadă, apoi îl puseră jos pe mai multe prosoape, înfăşurat în cearşaful rece ca gheaţa. Catriona şi Algaria îi schimbară repede bandajele cu altele uscate.

Îl mai puseră în cadă de două ori înainte de miezul nopţii.

După ce pendulele din tot conacul anunţară

ora douăsprezece, iar Breckenridge stătea din nou pe pat acoperit doar cu cearşaful umed, Heather se puse pe scaunul de lângă el, cu mâna într-a lui, privindu-l cum dormea.

De cealaltă parte a patului Catriona stătea şi ea de veghe, într-un balansoar, înfăşurată într-un şal călduros.

În acea tăcere, Heather îşi adună curajul să întrebe ceva ce o frământase toată ziua:

— De ce nu s-a trezit?

Catriona, care se uita şi ea la Breckenridge şi se legăna cu scaunul, îi spuse încetişor:

— Cred că din cauză că a pierdut mult sânge. Nu cât să moară, dar suficient cât să… doarmă profund. Acesta-i adevărul. Plus că mai avea şi infecţie. Fără să-şi ia ochii de la el, continuă: Trupul şi mintea au diferite căi de apărare – mintea poate trimite trupul într-o stare de hibernare, nu de inconştienţă, ci un somn profund, ca să se vindece mai bine. Ridicând o mână ca să-şi aranjeze şalul, Catriona îi aruncă o privire lui Heather. Nu mi se pare un semn rău dacă nu se trezeşte – cel puţin nu deocamdată. Poate fi chiar opusul – un indiciu că organismul lui e rezistent şi se vindecă. Febra e un semn că organismul lui luptă cu infecţia.

Heather dădu aprobator din cap. Cuvintele erau o consolare; îi pătrundeau până în suflet.

Catriona se întinse şi îşi puse degetele pe încheietura lui Breckenridge. După o clipă, îi dădu drumul.

— Pulsul îi e încă stabil. Nu foarte puternic, dar nu e semn că ar scădea, iar momentan temperatura e bună. Însă mă aştept ca febra să-i mai crească până dimineaţa. Aşezându-se pe scaun, îşi puse şalul pe umeri şi îi întâlni privirea lui Heather. Propun să-l veghem cu rândul. Una din noi trebuie să fie trează în caz că temperatura îi creşte brusc – cum mă aştept – sau dacă îi scade şi începe să tremure. Închise ochii şi se foi pe scaun. Dacă începe să tremure sau să-i crească temperatura, trezeşte-mă imediat.

— În regulă.

Heather se aplecă pe pat, cu mâna lui Breckenridge într-a ei şi se aşeză ca să se uite la el toată noaptea. După două ore, Catriona se trezi şi insistă că Heather avea nevoie de odihnă. Heather ştia că nu avea rost să se opună; închise ochii şi puse capul pe pat.

Mai târziu, Catriona o zgâlţâi să se trezească. Heather clipi, se concentră. Incă era noapte. Sub palma ei, mâna lui Breckenridge ardea.

— Trebuie să-i scădem din nou temperatura. Catriona îi zise să se scoale de acolo şi să se ducă într-o parte a patului.

Heather se ridică şi se dădu deoparte, clipind surprinsă când îi văzu din nou pe Richard şi pe ceilalţi bărbaţi. Umpluseră deja cada cu gheaţă.

Repetară procedura cunoscută.

Odată ce Breckenridge era din nou pe pat, cu pielea rece şi umedă, iar Richard şi ceilalţi bărbaţi plecaseră, Heather se trânti din nou în scaun. În

faţa ei, Catriona îi luă pulsul lui Breckenridge, apoi se uită la Heather.

— O să mă duc la mine în cameră. Temperatura n-ar mai trebui să-i crească până dimineaţă. Cu braţele încrucişate, se uită încruntată la el. Dacă începe să tremure sau îi creşte febra, promite-mi că mă chemi imediat.

Heather încuviinţă din cap.

— Promit.

Catriona dădu să plece din odaie. — încearcă să dormi dacă poţi.

Heather oftă, îi luă iar mâna într-a ei şi se puse din nou de veghe.

*

Zilele care urmară se dovediră cele mai grele din viaţa ei. Deşi nu se mai văzură nevoiţi să-l cufunde în apă cu gheaţă, temperatura lui Breckenridge nu rămânea constantă, crescând imprevizibil – lucru care o speria de fiecare dată.

Apoi deveni din ce în mai agitat, dând la o parte cuverturile şi foindu-se în pat, gemând. Heather nu-l lăsa singur prea multă vreme. Răsplata ei veni spre sfârşitul celei de-a treia zi, când vocea, cuvintele ei reuşiră să-l aline.

Catriona răsuflă oarecum uşurată când observă acest lucru.

— E exact cum credeam – nu e chiar inconştient. E pe drumul cel bun. Păru mai încrezătoare după ce spuse asta.

Însă Heather nu se simţea mai alinată – voia să-i vadă din nou ochii, voia să o recunoască şi să o înţeleagă. Îi era teamă că, atunci când urma să se trezească după atâtea zile de „hibernare”, nu avea să-şi mai aducă aminte. De ea sau de oricine altcineva.

Ca să uite de aceste temeri, ori de câte ori era singură cu el vorbea – despre trecutul lor, despre prezentul lor, de viitorul lor. Îi vorbea fără oprelişti, îndemnată de iubire. Mai mult decât orice altceva, în acele momente când dragostea lor strălucea se simţea şi ea mai bine.

Cu toţii ajutau cum puteau. Bucătăreasa trimitea tăvi cu mâncare la intervale regulate, iar Algaria se asigura că Heather mânca. Lucilla şi Marcus, neobişnuit de cuminţi, se furişau să-l vadă au să întrebe de viconte, dar nu rămâneau multă vreme. Richard venea adeseori să-i mai spună ce se mai întâmpla în lumea de afară.

Dar Catriona era adesea sprijinul ei, mai ales în timpul orelor de veghe, deşi acum, că starea lui Breckenridge se îmbunătăţea, dormea la ea în cameră. Se întorcea periodic să vadă cum se mai simţea vicontele, să o consoleze pe Heather şi să-i ţină de urât o vreme.

Spre sfârşitul unei asemenea vizite, cu Heather la locul ei obişnuit lângă pat, cu mâna lui Breckenridge într-a ei, Catriona stătea în balansoarul de pe cealaltă parte a patului şi o cerceta cu acea privire cu care Heather credea că vede în străfundurile fiinţei sale.

După ceva vreme, Catriona o întrebă:

— Aţi reuşit să vă rezolvaţi problemele şi v-aţi hotărât să aveţi un viitor împreună?

Heather nu se aşteptase la o asemenea întrebare. Un viitor. Catriona făcuse să sune de parcă nu aveau altă alegere decât aceea, de parcă un viitor împreună era tot ce puteau avea.

— Da. Heather se încruntă. Cel puţin… cred că da. Când Catriona îşi arcui sprâncenele, ea continuă: Înainte să vină toată lumea, am vorbit, ne-am spus anumite lucruri. Dar a fost aşa o încurcătură, că până la urmă nu ştiu dacă el… Trase aer în piept. Nu ştiu cât o să-şi amintească.

— Păi, în cazul acesta, îţi sugerez să-i împărtăşeşti punctul tău de vedere imediat ce se trezeşte şi e în stare să înţeleagă. Catriona îi susţinu privirea. E foarte important, Heather. De obicei nu le spun oamenilor asemenea lucruri – nu trebuie să vă influenţăm – dar voi sunteţi sortiţi să fiţi împreună. Însă, înainte de a te bucura de roadele viitorului, trebuie să crezi. Din tot sufletul, ca să se întâmple. Trebuie ca acest lucru să te călăuzească în tot ce faci, în felul în care vorbeşti, chiar şi în gânduri. Catriona se opri, apoi continuă, fixând-o pe Heather cu privirea. Nu ştiu de ce e atât de important, însă aşa trebuie să fie, sunt convinsă. Ca totul să fie bine între voi, trebuie să credeţi amândoi în iubirea voastră.

Heather îi sorbi cuvintele şi le simţi adevărul. Aflase că logica şi raţiunea nu erau mereu valabile când era vorba despre dragoste; poate că

încrederea în dragoste era singurul criteriu adevărat. Poate era riscant să ai încredere oarbă într-o emoţie, însă ea nu mai avea nimic de pierdut. Dădu aprobator din cap.

— Da, aşa voi face.

Spre surprinderea ei, răspunsul păru să o liniştească pe Catriona, care se relaxă vizibil, zâmbind aproape cu tristeţe.

— Prea bine. Se ridică, se înfăşură cu salul, apoi se uită la Breckenridge. N-o să-ţi dea de furcă în noaptea asta. Dormi. N-o să te părăsească. Spunând acestea, se întoarse şi se duse spre uşă.

Heather o privi cum pleca, iar uşa se închise în urma ei. Se gândi din nou la conversaţia dintre ele, apoi, simţindu-se mai bine, se aşeză în pat lângă Breckenridge, puse capul pe pernă şi închise ochii.

Zilele şi nopţile i se păreau la fel; pierduse noţiunea timpului. În după-amiaza următoare, Heather cedă insistenţelor celorlalţi şi făcu o baie relaxantă. Se spălă pe cap, îşi puse haine curate şi îşi prinse părul în coc. Luă o masă ca lumea.

Revigorată, se întoarse la căpătâiul lui Breckenridge pentru a o înlocui pe Algaria. Deşi febra scăzuse şi părea mai puţin bolnav, nu se trezise încă, însă Catriona şi Algaria se aşteptau ca asta să se întâmple cât de curând.

Abia se aşezase în scaunul cu spătar, când ea şi Algaria, care rămăsese în dreptul uşii, auziră tropăit de copite şi zgomot de roţi în curtea din faţă.

Algaria îi întâlni privirea.

— Cineva a venit într-un suflet.

Cinci minute mai târziu, intră valvârtej în odaie o doamnă elegantă şi zveltă, cu un par castaniu strălucitor care-i înconjura chipul.

Heather zâmbi.

— Caro! Se ridică. Caroline Anstruther-Wetherby se duse direct spre pat. Cu privirea aţintită asupra bărbatului care zăcea acolo, se întoarse ca să ajungă la Heather, apoi se uită la ea cu ochii albaştri-argintii şi o îmbrăţişă, parfumul ei răspândindu-se în toată odaia.

— Draga mea! Am auzit ce s-a întâmplat şi am venit degrabă. Caro îi dădu drumul lui Heather şi se uită din nou la Breckenridge. Cum se simte?

Heather se opri, apoi zise:

— Mai bine.

Caro se aplecă şi luă mâna moale pe care o ţinuse Heather. O atinse uşor, de parcă prin intermediul atingerii putea să-i spună lui Breckenridge că era acolo, apoi o puse jos şi se întoarse spre Heather.

— Spune-mi tot!

— Spune-ne tot!

Heather şi Caro se întoarseră imediat să-l vadă pe Michael Anstruther-Wetherby, care traversa camera spre ele. Caro era legată de familia Cynster prin căsătoria cu Michael, căci Honoria, sora lui Michael, era ducesă de St. Ives, căsătorită cu Devil Cynster, capul clanului Cynster, fratele mai mare al lui Richard şi cel mai

mare văr al lui Heather.

Michael, care era un bărbat înalt, brunet, cu relaţii, implicat în politică, o îmbrăţişă călduros pe Heather. O bătu pe umăr pe când se trase din îmbrăţişare.

— Am venit să le ţin locul fraţilor şi tatălui tău, ca să nu mai pomenesc de Devil şi de restul. Cum Caro era hotărâtă să vină degrabă aici, iar Breckenridge se simţea rău, ne-am gândit că e mai bine ca restul să aibă răbdare şi să rămână la Londra, până înţelegem noi ce se petrece aici.

Uşurată, Heather închise câteva secunde ochii.

— Mulţumesc. Vorbea din inimă. I-ar fi trebuit mult efort şi tact ca să le facă faţă fraţilor ei şi nu s-ar fi simţit în stare. Deschise ochii şi îi zâmbi lui Michael. Era, într-adevăr, un politician până în măduva oaselor. Îţi rămân profund recunoscătoare.

Îi zâmbi şi el.

— Mă gândeam eu. Însă trebuie să ne spui totul. De la început.

— Prea bine. Se uită la Breckenridge şi se asigură că încă „dormea”, apoi arătă spre canapeaua şi spre scaunele din cealaltă parte a camerei. După ce se aşezară confortabil, le povesti totul de la început, de la casa lui Lady Herford.

Nu omise nimic, ci le povesti aventura lor pas cu pas. Nici Michael, nici Caro nu erau proşti; ascultară şi înţeleseră cu o uşurinţă remarcabilă povestea ciudată şi complicată a răpirii ei,

motivele pentru care insistase să rămână şi să afle mai multe, precum şi problemele pe care le întâmpinase cu Breckenridge până reuşise să scape din mâinile răpitorilor.

Când ajunse la punctul în care intraseră în Vale şi se adăpostiseră la conac, se opri, apoi îşi ridică privirea şi continuă:

— Eu şi Breckenridge am discutat despre viitorul nostru, dar nu aş vrea să mai abordez acest subiect până nu se trezeşte.

Caro şi Michael se uitară unul la altul, însă Heather nu înţelese semnificaţia, apoi Caro dădu aprobator din cap.

— Prea bine. Cum s-a rănit? Richard ne-a zis că l-a atacat un taur.

Îi era mai uşor să răspundă la asta. Însă, retrăind momentele dinaintea accidentului lui Breckenridge, Heather fu surprinsă – cum fusese şi atunci, dar uitase în vâltoarea evenimentelor – de felul ciudat în care mâinile gemenilor o împinseseră în loc să o înşface. Oare ce plănuiseră?

— Şi cum e de atunci? o întrebă Caro.

Încercând să uite acele momente, ea le spuse că la început zăcuse aproape îngheţat.

— Catriona a zis că a fost în şoc. Apoi a făcut febră. Michael se uită spre pat şi se încruntă.

— Încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa? Heather se uită şi ea prin cameră.

— Catriona spune că nu e inconştient, ci doarme un somn foarte profund, vindecător. Febra

i-a scăzut, dar mai are puseuri. Ea şi Algaria sunt de părere că va scăpa şi se va trezi în scurt timp.

— Măcar a fost aici când s-a întâmplat şi s-au îngrijit de el oameni pricepuţi. Caro se ridică. Dacă vrei, stau cu tine o vreme. Am vesti de la surorile şi de la mama ta. Stăm de vorbă cât îl veghem.

— Desigur.

Heather se ridică.

Michael făcu la fel. Se uită la Caro, îi zâmbi ei, apoi lui Heather.

— Cum nu e nevoie de mine, o să mă duc să-l caut pe Richard.

Le salută şi se îndreptă spre uşă, lăsând-o pe Heather să o conducă pe Caro înapoi la patul bolnavului.

Să stea de veghe la căpătâiul lui Breckenridge.

Mai târziu în acea noapte, Heather se aşeză pe scaunul de lângă patul lui Breckenridge. Uitându-se la chipul său inexpresiv, destul de sever în somn, se gândi la speranţele ei, la temerile ce-i dădeau târcoale. Se gândi la tot ce văzuse în acea seară, la căsătoriile celorlalţi, la traiul lor împreună.

Pentru că ea nu voia să plece de la căpătâiul lui, ceilalţi – Caro, Michael, Catriona şi Richard – cinaseră acolo, în partea cealaltă a camerei. Sporovăiseră mult, chiar şi râseseră. Heather sperase ca zgomotul să-l scoată pe Breckenridge din somnul profund, însă el nu se mişcase.

Starea lui nu se schimbase, însă a ei era limpede.

În familia ei, unde căsătoriile erau bazate pe dragoste, crezuse că ştia cum funcţionau aceste aranjamente. Însă acum, probabil din dorinţa de a avea aşa ceva, un parteneriat comun bazat pe afecţiune cu el, Heather devenise mai conştientă, mai profundă, fusese mai sensibilă la relaţia dintre Michael şi Caro, Catriona şi Richard. La acea senzaţie constantă, adesea nerostită şi greu de remarcat prin care primeau şi dădeau. Observase că întâi se dădea afecţiune.

Şi acest lucru se făcea de la sine, fără presupunerea că acel gest avea să fie răsplătit la fel, deşi era evident că acest lucru era inevitabil între cupluri.

Acum înţelegea că dragostea, oferirea ei, era mai importantă decât orice altceva, că totul intra pe planul doi în faţa iubirii necondiţionate. Luându-i mâna lui Breckenridge într-a ei, spuse încetişor:

— Dacă te întorci la mine, indiferent dacă mă iubeşti sau nu, mă voi căsători cu tine şi te voi iubi necondiţionat până la moarte.

Rostirea cuvintelor şi angajamentul luat schimbară lucrurile. Se simţea sigură pe sine, ancorată în realitate.

Ştia unde se găsea.

Înţelegea că, şi dacă nu primea nimic în schimb, dacă onora dragostea pe care fusese binecuvântată să o simtă, atunci acesta avea să fie

adevărata măsură a succesului ei în viaţă.

Se aplecă, se sprijini în coate pe pat, îi luă o mână într-ale ei şi închise ochii.

Şi se rugă lui Dumnezeu şi Stăpânei – în definitiv, erau în Vale.

— Dacă mă laşi să-mi făuresc un viitor alături de el, voi profita de acest lucru şi mă voi bucura cât voi putea de mult. Voi respecta acel jurământ făcut lui şi dragostei ce i-o port. De-a pururi în vecii vecilor. Amin.

Capitolul 21

Se trezi în lumina zorilor care scălda toată odaia într-un argintiu-trandafiriu perlat. Preţ de o clipă, se întrebă ce o trezise – apoi se uită la Breckenridge, la ochii lui căprui.

— Te-ai trezit!

Reuşi să nu icnească. Bucuria pe care o simţea era aproape imposibil de stăvilit.

El zâmbi slab. Pleoapele îi atârnau grele.

— Sunt treaz de ceva vreme, dar n-am vrut să te scol. Vocea lui era aproape o şoaptă.

Heather îşi dăduse seama că se trezise datorită presiunii slabe a degetelor lui. Degete care nu mai erau calde. Îl atinse pe frunte.

— Ai temperatura normală. Ai scăpat de febră. Slavă cerului.

Îşi trase mâna şi se concentră din nou asupra

chipului său. Uşurarea o năpădea ca un val puternic ce aproape o mătura.

— Trebuie să te odihneşti. Era un ordin; simţea nevoia să se asigure că el înţelesese. Eşti pe drumul cel bun. A trecut perioada critică, şi o să te faci mai bine din zi în zi. Catriona spune că o să fii ca nou în scurt timp.

Algaria o sfătuise să-l asigure de asta.

El înghiţi în sec. Închise ochii şi întoarse capul. I se păru că dă aprobator din cap.

— O să mă odihnesc într-o secundă. Dar întâi… Ai vorbit serios acolo lângă ţarc? Îţi doreşti un viitor alături de mine?

— Da. Îi strânse mâna mai cu putere. Am vorbit foarte serios.

El îşi arcui buzele o clipă, apoi oftă. Cu ochii încă închişi – Heather avea impresia că vicontelui îi era foarte greu să-şi ţină ochii deschişi –, şopti:

— Bine. Pentru că şi eu am vorbit serios.

Ea zâmbi printre lacrimile care începeau să i se scurgă pe obraji.

— Chiar şi ce-ai zis despre fiicele noastre, că să arate precum Cordelia? Zâmbetul i se lărgi.

— Am spus asta cu voce tare? Da, am vorbit serios, dar te implor să nu-i spui – o să mă tot bată la cap, iar Constance o să-mi pună pielea pe băţ.

Începea din nou să vorbească neclar; îl cuprindea iarăşi acel somn vindecător.

Cuvintele Catrionei, avertismentul ei, răsunau în mintea lui Heather. Îşi aminti jurământul făcut. Se aplecă deasupra lui; ţinându-i încă mâna într-

ale ei, îi ceru cu o voce firavă:

— Dormi şi fă-te bine, însă, înainte de asta, trebuie să-ţi spun ceva. Te iubesc. Până la moarte. Nu mă aştept să mă iubeşti şi tu, nu mai contează. Oricum te voi iubi de-a pururi.

Îl sărută din nou, îşi dădu seama că auzise şi era surprins, mirat. Nu-i răspunse. Ea se dădu înapoi.

— Acum trebuie să te faci bine. Că doar avem de făcut o nuntă. Ştia că auzise – trăsăturile i se îndulciră.

În vreme ce-l fura somnul, pe chip îi înflori un zâmbet delicat.

*

Breckenridge se întoarse în cele din urmă în lumea celor vii înainte de amiază. Deschise ochii şi o văzu pe Algaria pe un scaun lângă pat.

Împinsese mai în spate şi tricota de zor, însă, ca şi cum ar fi simţit, îşi ridică privirea – şi se uită la el într-un chip ciudat, cum numai ea şi Catriona erau în stare –, apoi dădu aprobator din cap.

— Bine ai revenit. Puse deoparte tricotajul. Cum te simţi?

Spre surprinderea şi iritarea lui, îşi dădu seama că se simţea slăbit ca un pisoiaş, iar rana, deşi se vindeca, îl mai durea suficient cât să-l ţină locului. Însă cu ajutorul lui Henderson reuşi să se ridice, să-şi facă nevoile, apoi o baie. Reuşi chiar să stea drept cât să se bărbierească, apoi Algaria

îi puse din nou un bandaj.

Catriona, care fusese chemată şi venise mai devreme, se întoarse cu una dintre cămăşile de noapte ale lui Richard.

— N-are rost să te îmbraci, îl lămuri ea. N-o să poţi părăsi odaia asta

— Şi nici să te dai jos din pat – până nu te faci bine, şi asta n-o să se întâmple peste noapte.

Mai fusese bolnav o dată, şi ştia că femeia avea dreptate. Ridică o mână, lăsându-se păgubaş.

— În regulă. Nu ies din cuvântul tău.

Cu cămaşa de noapte pe el, îl lăsă pe Henderson să-l ajute să se suie în patul abia făcut. Catriona şi Algaria se consultau în cealaltă parte a camerei. Uitându-se la uşă, întrebă:

— Unde-i Heather? Catriona se uită la el.

— Doarme. A stat la căpătâiul tău tot timpul în ultimele şase zile. Acum, că te simţi mai bine, am insistat să se odihnească. O s-o trezesc la cină, însă nu înainte.

El încuviinţă confuz din cap. Şase zile? Imposibil.

— Fiindcă eşti treaz, o s-o trimit pe Caro să stea cu tine.

— Pe Caro?

Dacă ajunsese aici, atunci chiar trecuseră şase zile.

— Ea şi Michael au sosit ieri.

Întorcându-se spre Algaria, Catriona mai făcu un comentariu, apoi se duse spre uşă.

Algaria se întoarse să-şi ia tricotajul.

— Caro vine imediat – a mâncat de prânz. O să trimit pe cineva să-ţi aducă de-ale gurii. Ce-ai vrea?

Era mort de foame, dar ştia din experienţă că nu avea să poată mânca foarte mult. Algaria fu de acord cu opţiunea lui pentru ciorbă şi pâine şi se duse să dea ordinele necesare.

La cinci minute după ce se închise uşa în urma ei, se deschise din nou, şi intră Caro. Ochii ei de un albastru-deschis se aţintiră imediat asupra lui. Apoi zâmbi.

— Slavă cerului că eşti bine!

El ridică o mână şi făcu un semn vag spre balansoar.

— Bine ai venit în odaia bolnavului. Am înţeles că o să mai rămân aici ceva vreme.

— Într-adevăr. Veni spre el, îşi ridică un pic fustele şi se aşeză, cercetându-i chipul cu ochii ei strălucitori, zâmbind larg, lăsând să se înţeleagă că era încântată de ce vedea. Arăţi mult mai bine decât ieri. Faptul că eşti treaz e categoric un semn bun.

Schiţând un zâmbet, el îşi lăsă din nou capul pe pernă. Caro se rezemă de balansoar.

— Trebuie să-mi fii profund recunoscător că am venit doar eu şi te-am scutit astfel de prezenţa surorilor tale. Constance şi Cordelia erau chitite să vină încoace imediat ce-au auzit – a trebuit să mă folosesc de toată puterea mea de convingere să le împiedic.

— Îţi mulţumesc foarte mult. Îi zâmbea amar.

Oricât le-aş iubi, sunt foarte autoritare, şi acum chiar nu sunt în stare să le ţin piept.

Caro îi zâmbi înţelegătoare.

— Le-am promis că le ţin la curent şi că voi trimite vesti la Londra, aşa că nu-i niciun pericol să apară aici.

— Dacă mă gândesc, cred că tu şi Michael îmi sunteţi datori de data trecută. Atunci m-aţi lăsat în plata Domnului.

Cu patru ani în urmă fusese împuşcat pe când încercase împreună cu Michael să o apere pe Caro.

Ea scutură din cap.

— Atunci eram la Londra – nu prea aveam ce face.

El pufni dispreţuitor, însă zâmbi. După ce-i cercetă chipul o secundă, Caro zise:

— Sunt mulţumită – foarte mulţumită – c-ai făcut o alegere în cele din urmă. Era şi vremea să-ţi vii în fire.

El se încruntă.

— Chiar dacă a fost nevoie de o răpire?

Ea încuviinţă din cap atotştiutoare.

— Chiar şi aşa. Se opri, apoi întrebă mai cu blândeţe: Ea este aleasa ta, nu?

El îi susţinu privirea, apoi dădu aprobator din cap.

— Da. Fără nicio îndoială. Ezită, apoi adăugă: Nu aş putea trăi fără ea. Zâmbetul lui Caro se lărgi până când radie toată.

— Minunat! Aşa şi trebuie să fie.

El nu era aşa sigur că voia să audă asta; trebuia să se acomodeze cu acele sentimente de vulnerabilitate şi de dependenţă; încă se îndoia că reuşise.

— Din păcate, se pare că de câte ori sunt pe cale să fac pasul cel mare, mă rănesc. Cu tine şi cu Michael am fost împuşcat şi era să mor. De această dată, am fost străpuns de cornul unui taur şi am ajuns la un pas de moarte. Trebuie să mă bucur că surorile mele Constance şi Cordelia sunt deja căsătorite.

Caro râse.

— Pesemne ai scăpat atunci pentru că sunt mult mai mari ca tine – erai doar un puşti când s-au măritat ele. Caro se opri şi îşi înclină capul într-o parte, să se uite la el. Încă zâmbind, continuă: Eşti protector, să ştii. Asta eşti, asta faci. Iar acum ai găsit femeia pe care trebuie să o aperi tot restul vieţii. Zâmbetul i se lărgi pe faţă. Odată ce te însori cu ea, o să fii în siguranţă.

El pufni, dar continuă să zâmbească, fără nicio intenţie să o contrazică. Pentru că avea dreptate.

Heather era femeia pe care avea s-o apere tot restul vieţii.

Cinci zile mai târziu, se dăduse jos din pat, însă stătea mai mult în odaie. Deşi coborâse o dată în sala mare, ca să ia masa împreună cu ceilalţi, Catriona şi Algaria îi interziseseră să mai facă acest efort.

Cum avea de gând să fie la fel de sănătos ca odinioară – pentru ca el şi Heather să se

căsătorească –, tăcuse din gură, îşi muşcase limba şi se supusese ordinelor celor două.

Aşadar, întâlnirea care trebuia să aibă loc între el, Richard şi Michael se petrecu în odaia lui. Măcar era îmbrăcat. Caro adusese geamantane cu haine pentru el şi Heather. Cu o cămaşă lălâie şi pantaloni bufanţi, peste care pusese o haină colorată din mătase, stătea rezemat confortabil într-un colţ al canapelei, uitându-se la musafirii săi, în timp ce Richard se lăfăia la celălalt capăt şi Michael într-un fotoliu.

— În regulă. Michael se uită la Breckenridge. Ce ştim despre acest netrebnic?

Breckenridge făcu o grimasă.

— Din păcate, nu prea multe.

Richard se foi pe canapea.

— Ştim că e un moşier scoţian. Asta e sigur. Breckenridge încuviinţă din cap.

— E un scoţian înalt, brunet, solid, cu faţa palidă, ochi reci – trăsătura caracteristică – şi e cel puţin un gentleman, aproape sigur un aristocrat şi cu siguranţă un nobil scoţian.

— Şi a pus la cale să fie răpită Heather la Londra şi dusă la Gretna Green, de unde să o ia el.

Michael era negru la faţă de supărare.

— De fapt, nu, spuse Breckenridge. A pus la cale răpirea „uneia dintre surorile Cynster” – nu conta care dintre ele – şi, după cum susţine Heather, ăsta e un lucru relevant.

Richard se încruntă.

— În ce sens relevant?

— Ea şi Eliza sunt moştenitoare bogate, dar Angelica nu. Iar Heather nu şi-a dat seama dacă Henrietta şi tânăra Mary erau şi ele ţinte posibile.

Michael se încruntă.

— Deci, indiferent de motivele lui, e puţin probabil să fie vorba despre bani.

Breckenridge încuviinţă.

— Şi, considerând câte resurse a investit în răpire – banii pentru răpitori şi costurile adiacente –, putem trage lesne concluzia că nu e strâmtorat.

— Atunci clar nu a răpit-o pentru bani. Richard îi întâlni privirea lui Breckenridge. Am vrut să te întreb: crezi că Gretna Green, locul de preluare, a avut vreo semnificaţie?

Breckenridge făcu o grimasă.

— E posibil! Poate voia să se însoare cu ea acolo sau poate îi era mai uşor aşa dintr-un motiv pe care nu-l cunoaştem.

Richard dădu aprobator din cap.

— Tipul pe care l-am trimis să pună întrebări la Gretna s-a întors ieri. Nimeni de acolo, nici măcar funcţionarul, nu a putut să ne mai dea detalii. Iar Fletcher şi Cobbins au fost eliberaţi de moşier – şi au fost plătiţi regeste – şi au dispărut imediat spre Londra cu buzunarele pline. Breckenridge pufni.

— Mă îndoiesc că-i vom găsi prea repede. Pun pariu că au fost plătiţi să se ascundă. Pe deasupra, nici nu cred că ştiu mai multe decât noi – Heather s-a descurcat de minune şi a scos de la ei tot ce ştiau.

Michael încuviinţă din cap.

— Trebuie să presupunem că acest bărbat e suficient de viclean şi că are destui bani să-şi acopere bine urmele. Aşadar, ce facem?

— Nu avem habar cine e sau ce motiv a avut. Breckenridge adăugă cu o mină serioasă: Şi să nu uităm că ştia familia destul de bine cât să descrie fetele şi să evite să vină până în Vale. Când ne-a văzut că ne apropiem de conac şi a aflat că e domeniul Cynster, a făcut cale întoarsă.

Toţi trei rămaseră tăcuţi, întorcând pe toate feţele informaţiile avute. În cele din urmă, Richard spuse:

— Nu mai avem ce concluzii să tragem. Avem o descriere care se potriveşte multor moşieri scoţieni şi suficiente probe ca să excludem banii ca mobil. E inteligent, descurcăreţ, capabil, însă nu ştim mai multe.

Breckenridge încuviinţă din cap.

— Ideea e că mai sunt două surori Cynster în Londra, poate chiar patru, dacă Henrietta şi Mary sunt şi ele vizate. Dacă a dat greş cu Heather, oare misteriosul moşier va încerca să o răpească pe o alta?

— Până nu aflăm cine e de vină şi nu înlăturăm orice ameninţare, pericolul e încă prezent.

Richard dădu aprobator din cap.

— Deja l-am pus în alertă pe Devil, însă i-am zis care-i treaba doar în linii mari.

— Eu şi Caro plecăm mâine, spuse Michael. În

Londra o să ne oprim mai întâi la Grosvenor Square, unde o să spun tot ce i-am transmis lui Devil. O să se asigure că restul fetelor sunt în afara oricărei primejdii şi că familia e în alertă.

Richard tresări.

— Parcă văd formându-se liniile de atac. Domnişoarelor n-o să le convină să stăm de pază.

Breckenridge ridică din umeri.

— Atunci să fim subtili! Ce naiba, să vorbim cu Wolverstone. Trebuie să ştie cum să procedăm.

Richard scutură din cap.

— E o idee bună, dar nu putem. El – la fel ca mine – şi-a descoperit originile în nord. Stă în castelul său din Northumbria şi niciuna dintre marile doamne, cu atât mai puţin altcineva, n-a reuşit să-l scoată de acolo în sezonul acesta.

— Tot ne poate ajuta, spuse Breckenridge. Şi Dumnezeu ştie că are mulţi colegi însuraţi dispuşi să ne ajute.

Michael încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. O să-i sugerez. Se uită la ceilalţi. Şi o să-l fac să înţeleagă gravitatea situaţiei. Dintr-un motiv neînţeles, se pare că femeile din familia Cynster sunt în primejdie.

*

Două nopţi mai târziu, Breckenridge stătea în pat şi se uita la bolta cerească.

Michael şi Caro plecaseră cu o zi în urmă cu veştile că el şi Heather aveau să se căsătorească

în curând, dar şi cu un anunţ pe care el îl scrisese pentru Gazette, lucru pe care Heather îl acceptase cu dragă inimă.

Totul era bine din acest punct de vedere.

Nici nu fusese nevoit să spună cuvântul pe care nu voia să-l rostească, să jure ce nu voia.

Să admită ce nu voia.

Heather îl scutise de acest lucru, şi îi era profund îndatorat.

Dacă nu i-ar fi promis Catrionei că nu se va mişca din pat până a doua zi, s-ar fi dus în camera lui Heather să-i arate cât de recunoscător era.

În acea seară îi scoseseră bandajele care îl strânseseră atât de tare în ultimele săptămâni. Catriona îi cosese rana cu fineţe, iar priceperea ei la doftoriceală făcuse minuni; nu-i rămăsese decât o cicatrice mică într-o parte a taliei, şi nu mai simţea durere. Totuşi, Catriona insistase să rămână în odaie până a doua zi dimineaţă; voia să vadă cum evolua cicatricea expusă înainte să-l lase în lumea mare.

Dar de mâine avea să fie liber. Liber să cutreiere grădinile, apoi împrejurimile, redobândindu-şi puterea picioarelor. Era liber să călărească după aceea. Liber să facă toate lucrurile de dinainte să fie rănit.

Evident că se concentra asupra unei anumite activităţi. Cu mâinile sub cap, se uita în sus, fără să vadă nimic, incapabil să nu se gândească… Ceea ce nu-l ajuta deloc. Promisese să nu plece din cameră.

În spatele satisfacţiei era o nelinişte crescândă, cum nu mai avusese până atunci. Era nerăbdător. Nerăbdător să-şi continue viaţa, să o ia pe Heather de mână şi să pornească spre viitorul lui – lor – recent planificat.

Poate că nu era surprinzător. De când îşi venise în simţiri, petrecuseră ore întregi discutând şi făcând planuri. Glumind şi tachinându-se adesea, spunând clar cum doreau să fie căsnicia lor – viitorul lor trai în comun. Ştia că trebuia să doarmă, căci Catriona nu avea să se arate încântată dacă îl vedea cu ochii cârpiţi de somn dimineaţă, însă nerăbdarea şi pofta trupească îl ţineau treaz.

Cineva trase zăvorul de la uşă; când întoarse capul, avu un sentiment de déjà vu.

Care se transformă în realitate când Heather se furişă în camera lui. Îl văzu uitându-se la ea, zâmbi, închise uşa şi se apropie de pat.

Ca de obicei, avea cămăşuţa de mătase pe ea.

Tot ca de obicei, Heather se opri lângă pat, trase de şnur şi lăsă cămăşuţa să îi cadă de pe umeri până jos, dezvăluind-o aşa cum era – cu pielea moale şi cu rotunjimile apetisante.

Îi promisese el Catrionei că nu se dă jos din pat – dar nu dis cutară şi despre cazul în care venea cineva în patul lui. Zâmbi larg. Îşi desfăcu degetele şi dădu la o parte cuverturile; ea i-o luă înainte, ridicând aşternuturile şi strecurându-se înăuntru.

Dar, în clipa în care se întoarse să se uite la

ea, ea îi puse o mână pe umăr.

— Nu. Trebuie să stai nemişcat, întins pe spate.

— Da?

Ea încuviinţă cu fermitate.

— Cu tot corpul.

Pe când vorbea, se cuibărea sub cearşaf. Îşi puse un picior pe soldurile lui şi se mişcă până când îl încălecă.

Senzaţia oferită de pielea ei care o mângâia pe a lui, amintirile pe care i le trezea erau ca nectarul pentru simţurile lui. Acea distragere îl făcu să se piardă preţ de câteva clipe. Aşa reuşea să-şi ţină în frâu mâinile care voiau să o apuce de şolduri, precum şi pofta animalică.

Sprijinindu-se cu coatele de pieptul lui, Heather se uită în jos la el. Şi zâmbi larg.

— Catriona a zis că totul o să fie bine atâta timp cât rămâi întins pe spate. Să nu încerci nici măcar să stai în capul oaselor sau să pui presiune pe locul cusut, altfel…

Îşi coborî capul şi îl sărută, anunţând parcă îndelungata plăcere senzuală ce avea să vină. Colierul pe care-l purta ea îl atingea pe piept, pandantivul din cuarţ producându-i o senzaţie de căldură.

Când se dădu înapoi ca să răsufle, el o întrebă.

— Ai discutat asta cu Catriona?

Buzele i se arcuiră şi le atinseră pe ale lui.

— Nu chiar – am întrebat-o doar la ce riscuri fizice s-ar supune un bărbat cu o rană ca a ta. A

înţeles imediat la ce mă refeream.

Îşi închipuia.

— Bănuiesc că de aceea vrea neapărat să examineze cicatricea în fiecare dimineaţă, şopti el, buzele lui mişcându-se în ton cu ale ei. Ca să vadă dacă măiestria ei a rezistat efortului.

— Hmm. Heather nu avea chef de vorbă. Îi acoperi gura cu buzele şi-l reduse la tăcere, încântată peste măsură că putea să facă aşa ceva. La fel de încântată şi când el o sărută, când se luă după ea, mişcându-se în ritmul dansului condus de ea. Ea deţinea puterea, iar el era dispus să se lase îndrumat, el – cel mai mare libertin – era de acord să-i facă pe plac şi să o urmeze întru totul.

Acesta era momentul ei să reafirme, fără cuvinte, însă într-un limbaj înţeles de amândoi, tot ce-i spusese în acea noapte cu atâta timp în urmă, înainte să o ia pe căi greşite. Până să se gândească prea mult, să vorbească prea mult, poate să aibă aşteptări prea mari unul de la celălalt.

Toate astea rămăseseră în trecut acum, toate neînţelegerile fuseseră date uitării datorită actului său de curaj, reacţiei ei şi rănii pe care o căpătase el apărând-o.

Devotamentul ei faţă de el, faţă de ei amândoi, era acum mai puternic, căci fusese supus la multe încercări şi trecuse prin spaima de a-l pierde. Punându-se încet peste el, îşi lăsă mâinile şi apoi buzele să-l dezmierde, îşi deschise inima, şi îşi lăsă toate simţămintele să se reverse asupra lui.

Lăsă toate să se scurgă prin mâinile, buzele ei, prin membrele pe care le folosea ca să-l răsfeţe. Lăsă dragostea ei să pătrundă în fiece gest, pentru că despre asta era vorba: îl iubea.

Îl iubea nespus, din toată inima ei recunoscătoare.

Cu fiecare răsuflare, fiecare atingere, fiecare bătaie a inimii. Din tot sufletul.

Se ridică şi îl primi înăuntru, îl adăposti în trupul ei, cu pasiune şi cu dorinţă arzătoare; îi aducea plăcere, plătea un tribut acelei realităţi a lor şi o elibera, lăsând-o să strălucească.

Să o umple şi să o copleşească. Să îl umple şi să îl copleşească. Breckenridge o apucă de şolduri, o ţinu în vreme ce îl călărea, sigură pe ea şi devotată. Cu ochii aproape închişi, o vedea, o simţea doar pe ea şi curenţii puternici care treceau prin ei. Era purtat în altă lume de acele senzaţii minunate pe care ea le revărsa asupra lui.

Îl iubea.

Simţi valul de emoţii – ale ei şi ale lui – combinându-se într-un torent suficient de puternic să-i copleşească pe amândoi.

Şi el era din nou cu ea, prins din nou în acel act uimitor de generos, în acea minunată comuniune a sufletelor. Dar, de această dată, el ajunsese aici de bunăvoie, dorindu-şi asta nu doar pentru acum, şi pentru totdeauna.

Îşi dorea această uniune impresionantă fără niciun motiv ascuns.

În vreme ce ea îşi dădea capul pe spate şi

trupul i se încorda, în vreme ce corpul lui răspundea chemării ei, el văzu ceea ce îi făcea să continue – niciun scop, nicio dorinţă în afară de o dragoste profundă şi trainică, puternică şi triumfătoare.

Heather se întinse după ea, se agăţă de ea, iar el îi era alături. Amândoi ajunseră pe culmile plăcerii şi se bucurară, savurară acel sentiment.

Îşi lăsară simţurile răvăşite, intensificate, până când se simţiră zdrobiţi şi aruncaţi în gol.

Extazul veni şi îi prinse, îi ancoră.

Îi cufundă într-o mare de fericire şi de satisfacţie.

Îi lăsă în cele din urmă pe un ţărm îndepărtat, sfârşiţi, însă mulţumiţi, în siguranţă unul în braţele celuilalt.

Noaptea îi învălui în mantia ei mângâietoare.

În cele din urmă, se desprinseră unul de altul cu sărutări blânde şi cu şoapte liniştitoare. Cu promisiunea acelui viitor minunat şi plin de dragoste strălucind în inimile lor, în mintea lor, în sufletele lor, el o luă în braţe, iar ea rămase acolo. Adormiră.

*

— Catriona mi-a spus că nu mai am pojar, aşa că ne putem întoarce când vrem la Londra.

Cu mâna într-a lui Breckenridge, Heather se uită în sus la el. Cu buzele arcuite, el scutură din cap, mimând neîncrederea.

— Pojar! Mă mir că mama ta a marşat la aşa ceva.

Fiindcă primise permisiunea să iasă din cameră şi scăpase de toate restricţiile impuse de Catriona în acea dimineaţă, el şi Heather luau o gură de aer – aer proaspăt şi binecuvântat. Se plimbau încetişor prin grădina de plante medicinale. Deşi se simţea sigur pe el, îi era recunoscător lui Heather că îl ajuta să-şi menţină echilibrul. Avea nevoie de o zi sau două ca muşchii să îi revină la forma de odinioară.

— Mama şi ceilalţi au ajuns la concluzia că prezenţa noastră aici, faptul că ne-am retras să ne gândim dacă ne căsătorim, departe de lumea dezlănţuită, nu poate explica o şedere prelungită. Ea îi întâlni privirea şi zâmbi.

Ar trebui să fii mulţumit – faptul că m-ai adus aici să mă înzdrăvenesc, ascunsă de ochii lumii, şi apoi ai stat lângă mine pe durata convalescenţei îţi conferă o aură romantică.

El pufni. După o clipă, adăugă:

— Bănuiesc că minciuna cu pojarul le-a distras atenţia clevetitorilor de la răpirea ta.

— Mama spune că nu s-au prins, aşa că stai liniştit. Se uită din nou la el, zâmbindu-i cu încredere şi cu blândeţe. Iar veştile despre logodna noastră le vor scoate din cap alte idei.

— Aşa e.

Nu putea să facă abstracţie de valul de virilitate care îl năpădea când vedea un zâmbet atât de feminin. Când o scosese din salonul lui

Lady Herford în acea noapte fatidică din urmă cu atâtea săptămâni, fusese… ca o crisalidă pregătită să iasă din cocon. În timpul răpirii şi al călătoriei lor, prin încercările cărora le făcuseră faţă de atunci, se transformase într-o femeie frumoasă, sclipitoare, sigură pe ea, care avea să fie vicontesa lui.

Iubita lui, soţia lui.

Ea plecă uşor capul într-o parte, studiindu-i chipul.

— Ce e?

Se maturizase atât de mult… dar el.

Stătu locului. Începu să se gândească, să evalueze situaţia. Se opri. Trase aer în piept, se întoarse spre ea şi o mângâie pe mână. Se uită în ochii ei.

— Mi-ai dat toate lucrurile de care am nevoie. Mulţumită ţie, am tot ce-mi doreşte inima, tot ce credeam că nu voi avea vreodată. Tot ce am nevoie pentru un viitor minunat şi împlinit. Şi era să pierd totul.

Ea îi susţinu privirea, dar fu drăguţă şi nu îl întrerupse. Dacă o făcea… El trase aer în piept şi continuă:

— Totul mi-a devenit limpede când trăgeam să mor. Când eşti la hotarul dintre viaţă şi moarte, lucrurile importante sunt uşor de identificat. Unul dintre lucrurile pe care le-am văzut şi pe care le-am înţeles în cele din urmă este că doar nebunii şi laşii nu exprimă ce simt cu adevărat. Doar cei slabi iubesc fără să o spună.

Susţinându-i privirea, aproape pierdut în albastrul strălucitor al ochilor ei, îi duse mâna la buze şi i-o sărută cu blândeţe.

— Draga mea Heather, deşi o ştii deja, lasă-mă să rostesc adevărul – adevărul meu – în cuvinte simple. Te iubesc. Din toată inima, cu tot sufletul meu. Şi te voi iubi mereu, până când o să mor.

Zâmbetul ei avea darul să lumineze lumea.

— Prea bine. Fericirea i se oglindea în privire. Îl strânse de mână. Pentru că vreau să fiu cu tine, alături de tine până la sfârşitul vieţii, iar apoi cu spiritul. Sunt a ta pe veci.

Zâmbind, el o luă de mână.

— Te voi apăra mereu cu preţul vieţii.

„Da.” Niciunul din ei nu rosti acest cuvânt, însă plutea în aer, vibrând în jurul lor.

Un chicotit subţirel rupse vraja şi îi făcu pe amândoi să se uite pe cărare. Lucilla şi Marcus ieşiră de după un rând de plante şi alergară spre ei. Când ajunseră aproape, râzând bucuroşi, cei doi se rotiră chiuind în jurul lor.

Heather se uită în stânga şi în dreapta, încercând să nu-i piardă din vedere pe gemeni, neştiind de ce erau aşa agitaţi. Atât de nerăbdători. De parcă reacţionau la emoţiile care o încercau pe ea şi pe Breckenridge. Viitorul ei soţ.

— Te căsătoreşti! strigă Lucilla.

Uitându-se la Lucilla când cei doi se opriră din învârtit, Heather încuviinţă din cap.

— Da, aşa e. Şi cred că voi doi o să veniţi la

Londra, tu ca să fii fata cu florile, iar tu ca să fii cavaler de onoare.

Lucilla se însenină toată. Se uită la fratele ei.

— Vezi? Ţi-am spus eu – Stăpâna nu greşeşte niciodată. Şi dacă faci ce spune, primeşti ceva în dar.

— Bănuiesc că da. Marcus se uită în sus la Breckenridge. O să fie distractiv la Londra. Apoi îşi îndreptă privirea spre Lucilla. Haide! Să le spunem mamei şi tatei!

Cei doi o rupseră la fugă pe poteca ierboasă.

Heather, care stătea lângă Breckenridge, se uita la ei cum alergau. Îşi aminti…

— Am vrut să te întreb, începu vicontele, cum ai reuşit să ajungi în spatele gardului. Se uită la ea. M-am luat cu altele şi am uitat.

Heather îi întâlni privirea.

— Şi eu.

Îi citi răspunsul în priviri, apoi se uită încruntat în direcţia în care o luaseră gemenii.

— Sau poate nici nu trebuia să întreb.

— Mai degrabă e mai bine să nu-ţi răspund. Îşi trase mâna dintr-a lui şi îl luă de braţ. Începură să se plimbe.

O vreme, Breckenridge nu scoase niciun cuvânt, apoi se uită la conac şi spuse:

— Ţi s-ar părea ciudat să plecăm din Vale, să scăpăm de rudele tale cam agitate uneori şi să ne căsătorim cât mai repede?

— Ce zici de mâine?

Se uită la el. El îi întâlni privirea.

— Imediat după micul dejun. Este prea târziu să pornim azi la drum. Ea încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. Se uită înainte. Şi oricum am planuri pentru diseară.

— Da?

— Desigur. Îi observă privirea iubitoare şi neaşteptat de înţelegătoare. Vestea pe care mi-ai dat-o acum câteva minute merită un răspuns pe măsură, nu crezi?

El înclină capul.

— Fără îndoială. După o clipă, adăugă: Cine ştie? Dacă răspunzi cum trebuie, poate voi rosti din nou acele vorbe.

Ea râse.

— O provocare. Se uită în ochii lui. O provocare cu care ne putem lupta mereu, câte zile om mai avea.

— Desigur. El îi susţinu privirea iubitoare şi îi duse degetele la buzele lui. Până când moartea ne va despărţi.

Epilog

O săptămână mai târziu, moşierul care pusese la cale răpirea lui Heather intră în sala cea mare.

Având mai mult de o oră la dispoziţie până să ia prânzul, se gândi să se ducă în biroul său, ca să mai piardă timpul. În schimb, văzu pe bufet un exemplar din Gazette de Edinburgh de ieri,

înşfăcă ziarul, îşi puse bere din urciorul pregătit şi se duse să ia cuţitul de tăiat carne de pe masa înălţată pe platformă.

Stătea pe scaun, trecând liniştit în revistă ştirile, când un strigăt furios rupse tăcerea. Din fericire, sunetul era destul de îndepărtat, înăbuşit de zidurile solide de piatră, ca să nu-l ia în seamă. Se întrebă în treacăt ce o supărase pe maică-sa de această dată, apoi, convins că avea să audă cât de curând din gura ei, se puse din nou pe frunzărit ziarul.

Cum era de aşteptat, peste un minut o auzi cum cobora scările din turn. Intră ca o furtună în sala cea mare, îl văzu şi se duse într-o clipită spre platformă. Ajunse în dreptul lui şi trânti London Gazette peste ziarul din Edinburgh.

— Nu este distrusă! Îi arătă cu degetul un anunţ. Ţipă din toţi rărunchii: Femeiuşca aia nu e distrusă – este logodită! Cu Breckenridge!

El luă ziarul londonez, găsi şi citi anunţul redactat într-un stil plictisitor în care se pomenea despre logodna lui Heather Cynster cu Timothy Danvers, viconte Breckenridge. Încercând să-şi aducă aminte de Breckenridge de când fusese la Londra şi de bărbatul care o condusese pe Heather Cynster la Vale… Da, Breckenridge putea fi acela. Bărbatul care-i zădărnicise planurile.

— Interesant, murmură el.

Şi îşi regretă imediat spusele.

— Interesant? Interesant? Ba nu este deloc – e de-a dreptul revoltător! E… Încercă să facă

abstracţie de peroraţiile mamei lui. În schimb, se gândi la propriile sale sentimente. Trecu în revistă impresiile lui despre acel bărbat

— Breckenridge – şi despre relaţia lui cu fata… De-ar fi şi el aşa norocos. Aşadar, nu putea să-l pizmuiască pe Breckenridge, să protesteze faţă de faptul că acea fetişcană din neamul Cynster era a lui.

Se întinse după halbă, sorbi, ridicând-o în tăcere în cinstea celor doi. Să fie soarta de partea lor! Măcar ei scăpaseră de acest coşmar.

— Tu! Mama lui îi înfipse o unghie în braţ, aducându-l cu picioarele pe pământ. Se apropie de el şi îi şuieră: Trebuia s-o aduci aici şi să te asiguri că reputaţia avea să-i fie distrusă. Batjocorită în faţa lumii. În schimb, ea se mărită acum cu unul dintre cei mai mari nobili din Anglia! Ai dat greş cu ea, dar ştii preţul meu. Preţul care nu se negociază. Ce-ai de gând să faci?

El nu-i răspunse imediat, ci ridică halba şi, cu privirea aţintită drept înainte, sorbi din bere. Ea se apropie şi mai mult de el şi reluă:

— Spune-mi dacă greşesc, dragul meu – acel apelativ drăgăstos mustea de batjocură şi de furie –, însă timpul se scurge în defavoarea ta.

Avea dreptate, dar voia să-i ascundă fiorul ce-l străbătuse când se gândise la miză. Rămase relaxat şi ridică din umeri aproape cu indiferenţă.

— O să trebuiască să te mulţumeşti cu una dintre surorile ei. Înţelegerea noastră a fost una dintre surorile Cynster, şi oricare din ele va fi o

alegere bună.

În fiecare oră cât aşteptase să audă ce soartă o păştea pe Heather Cynster, căutase din nou, peste tot, pocalul pe care mama lui îl furase şi-l ascunsese. Pocalul de care avea nevoie ca să salveze tot ce-i era drag. Mama lui nu fusese niciodată în stare să-l supună voinţei sale, cum nu reuşise nici să-l influenţeze pe tatăl lui. Dar ea aflase de pocal, cât de mult însemna pentru el şi profitase de prilej.

Acum ea avea la dispoziţie o armă foarte eficientă pe care putea să o mânuiască, şi chiar asta făcea, ca să-l constrângă să acţioneze întocmai cum voia ea.

Dorinţa ei, obsesia ei erau nebuneşti. Era conştient de asta.

Mai ştia şi că nu avea altă soluţie decât să ducă la îndeplinire poruncile ei iraţionale.

Însă, în vreme ce sorbea din bere, se gândi, ca de atâtea ori, să-i spună să facă întocmai ce o vrea şi să se ducă naibii…

O uşă din adâncul turnului se deschise. Două perechi de picioruşe călcară cu zgomot peste steaguri. Îşi ridică privirea şi puse halba jos, pe când doi băieţi cu păr ciufulit veniră în fugă, aducând cu ei aerul proaspăt al lacului, mirosul de pini şi de brazi şi trei spanieli de aport. Băieţii îl văzură şi zâmbiră larg.

Dacă o văzuseră pe mama lui lângă el, nu schiţară niciun gest, ci, chiuind, traversară alergând sala cea mare, se urcară pe platformă şi i

se aruncară în braţe.

El puse cuţitul înapoi, ca să poată să-i apuce, să-i ciufulească, să-i hârjonească, apoi să-i ţină în poală.

Se ţineau ca maimuţele de el, pălăvrăgind întruna, povestindu-i ce făcuseră dimineaţa cu Scanlon, paznicul de vânătoare.

Căldura degajată de cei doi îi pătrunse în oase, alungând fiorii reci pe care-i simţise când stătuse de vorbă cu mama lui.

Ea ştia că nu trebuia să spună nimic despre băieţi, deşi se uita urât la ei, enervată de întrerupere, dar şi mai mult de faptul că el îi întorsese spatele. Doar ei mai rămăseseră din familia la care ţinuse enorm. Vărul lui Mitchell crescuse alături de el, însă Mitchell şi Krista, scumpa lui nevastă, erau morţi, iar băieţii de cinci şi şase ani erau singura familie pe care o mai avea…

El trase adânc aer în piept. Făcu eforturi să-şi ţină în frâu furia care îi clocotea în vene – era mânios că femeia care stătea lângă el ar putea îndrăzni să-i ameninţe pe băieţi, viitorul lui şi viitorul oricărui suflet aflat în grija sa.

Câinii se învârteau, scheunau, mai conştienţi de sentimentele lui decât băieţii care i se foiau în poală. Gwarr, unul dintre câinii mai bătrâni, se postă între el şi mama lui, cu ochii ţintă la ea şi cu limba scoasă între fălcile lungi pline de dinţi albi şi puternici.

Mama lui se dădu un pas înapoi, încordată şi

strângând din buze.

El făcu un efort să se uite la ea, zâmbetul pe care li-l adresase băieţilor ştergându-i-se de pe faţă. Ascunzându-şi din voce mânia, revolta şi dezgustul pe care i le stârneau ea şi planul ei ticălos – pentru ca băieţii să nu le perceapă şi să se tulbure –, îi întâlni privirea şi dădu nonşalant din umeri.

— Înţelegerea noastră era să o aduc aici pe una dintre surorile Cynster şi să-i distrug reputaţia. O s-o respect. Îi susţinu privirea. Şi tu să faci la fel.

Cu ochii îngustaţi, faţa congestionată şi cu obişnuita ei acreală, îi înfruntă şi ea privirea, apoi pufni dispreţuitor, se răsuci pe călcâie şi părăsi odaia.

Furia lui se domoli.

Întinse nepăsător mana să mângâie capul lui Gwarr şi se întoarse spre năzdrăvanii din poala lui. Băieţeii se uitau încrezători cu ochii lor albaştri strălucind de speranţă naivă şi cu aşteptări nevinovate.

Ar da orice să se asigure că ei vor avea parte de tot ce e mai bun în viaţă. Uitându-se la marea pendulă rotundă de pe perete, văzu că mai era jumătate de oră până la prânz. Privi în jos la băieţi şi li se adresă cu cel mai pronunţat accent scoţian:

— Mergem să ne uităm la cai?

Mai târziu se putea gândi la cum să o răpească pe Eliza Cynster. Dar mai întâi trebuia să-şi amintească de ce-ar face asta.

Sfârşit